COLECȚIA

Iubiri de poveste

STEPHANIE LAURENS

Acolo unde te conduce inima

Mihagaby

SERIA „CAZURILE LUI BARNABY ADAIR"

Penelope Ashford a crescut bucurându-se de toate privilegiile vieții – bogăție, poziție socială și frumusețe. Puternică, voluntară și foarte directă, ea nu este nici pe departe o domnișoară tipică din înalta societate și de câțiva ani își dedică energia și inteligența conducerii unei instituții ce îngrijește orfani de pe străzile Londrei. Dar acum se confruntă cu niște dispariții misterioase și, disperată, apelează la omul despre care știe că ar putea-o ajuta – Barnaby Adair.

Fiul chipeș al unei familii nobile, Adair și-a făcut un nume în cercurile politice și juridice. Puterea de deducție și observație combinată cu originea sa l-au făcut să rezolve o serie de infracțiuni din înalta societate. Deși o face să se simtă supărător de inconfortabil, Penelope renunță la precauție și într-o noapte se ivește la ușa celibatarului, hotărâtă să-l recruteze pentru cauza ei.

Barnaby este intrigat atât de povestea ei, cât și de ea însăși, așa că îi acceptă provocarea, și amândoi se infiltrează pe străzile rău famate din East End. Dar pe măsură ce descurcă ițele disparițiilor misterioase, ei dau de urma unui criminal nemilos care le cunoaște strădaniile, fiind pregătit să amenințe tot ceea ce prețuiesc ei – inclusiv nou descoperita înțelegere a irezistibilelor meandre ale inimii omenești.

Stephanie Laurens a cunoscut notorietatea când romanele ei despre aventurile fetelor familiei Cynster au ajuns să captiveze o întreagă lume și au transformat-o într-o autoare populară și foarte iubită. În cariera de peste două decenii a scris mai mult de 50 de cărți romantice care au devenit bestselleruri în *New York Times*, *Publisher Weekly*, *Wall Street Journal* și *USA Today*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2368-3
9 786063 323683
Alma

Capitolul 1

Noiembrie 1835
Londra

– Mulțumesc mult, Mostyn. Stând comod în fotoliul din fața șemineului din salonul elegantei sale reședințe din Jermyn Street, Barnaby Adair, al treilea fiu al contelui de Cothelstone, luă păhărelul de cristal de pe tava de argint pe care i-o oferea majordomul. Gata, nu mai am nevoie de nimic altceva.

– Foarte bine, domnule. Vă urez noapte bună, atunci.

Cu un gest tipic pentru funcția pe care o deținea, Mostyn făcu o plecăciune și apoi se retrase discret.

Ciulindu-și urechile, Barnaby auzi ușa închizându-se. Zâmbi, apoi sorbi din băutură. Mostyn îi fusese vârât pe gât de mama sa, atunci când sosise prima dată în oraș, în speranța că acest om îi va putea insufla un grad cât de mic de docilitate unui fiu care, după cum spunea adesea, era greu de stăpânit. Cu toate astea, în ciuda faptului că Mostyn era un adept rigid al ideii de diferență de clasă și credea din tot sufletul în respectul care i se datora fiului unui conte, stăpânul și servitorul ajunseseră destul de repede să se înțeleagă. Iar în clipa de față, Barnaby nu își mai putea închipui să trăiască în Londra fără ajutorul lui Mostyn. În mare parte, desigur, cu condiția să aibă mereu în mână și un pahar de coniac fin – fără să mai fie nevoie să ceară.

Și, bineînțeles, Mostyn se mai înmuiase de-a lungul anilor. Sau poate că acest lucru era valabil pentru amândoi. Dar indiferent cum ar fi stat lucrurile, atmosfera din casă era acum plăcută și amiabilă.

Barnaby își întinse picioarele lungi spre șemineu, își încrucișă gleznele, lăsă bărbia în jos în piept, până când i se atinse de lavalieră, și își studie gânditor vârfurile lustruite ale cizmelor care reflectau lumina flăcărilor care trosneau. Totul *ar fi trebuit* să fie bine în lumea lui. Dar...

Se simțea bine și totuși... neliniștit.

Se simțea împăcat – nu, de fapt *învăluit* într-o pace binecuvântată – și totuși nesatisfăcut.

Nu era ca și când ultimele luni nu ar fi fost încununate de succes. După mai bine de nouă luni de anchete atente și minuțios efectuate, dăduse în vileag un grup de tineri gentlemeni, toți provenind din familii nobile, care nu erau mulțumiți de serviciile unor localuri de moravuri ușoare și se gândiseră că ar fi fost amuzant să le conducă chiar ei. Barnaby descoperise și adusese în lumină suficiente dovezi pentru a-i acuza și a-i condamna pe tinerii în cauză, în ciuda statutului lor. Fusese un caz dificil, care se întinsese pe o perioadă lungă de timp. Dar rezolvarea lui îi adusese onoruri din partea nobililor care supravegheau activitatea din Departamentul Poliției Metropolitane din Londra.

La auzul veștii, fără îndoială, mama lui avea să strângă din buze, exprimându-și aceeași dorință ardentă ca fiul ei să dezvolte un interes la fel de mare și față de vânătoarea de vulpi ca pentru vânătoarea de infractori. Dar cel mai probabil, femeia nu ar fi spus – sau mai exact, nu ar fi îndrăznit să spună mai multe – din moment ce tatăl său se număra printre antemenționații nobili.

În orice societate modernă, justiția trebuia să fie imparțială, fără frică sau favoruri, în ciuda acelor membri ai înaltei societăți care credeau că legile parlamentului nu li se aplicau și lor. Însuși prim-ministrul socotise de cuviință să îl felicite pentru ultimul triumf.

Barnaby ridică paharul și sorbi din coniac. Succesul fusese foarte dulce... și totuși, îl lăsase ciudat de pustiit. Se simțea neîmplinit dintr-un motiv sau altul. Cu siguranță anticipase că se va simți mai fericit, nu gol pe dinăuntru și în derivă, plutind fără țintă, acum că nu mai avea un caz de care să fie absorbit, care să-i provoace mintea și să-i ocupe timpul.

Sau poate că starea lui de spirit era doar o reflexie a anotimpului – a etapelor de încheiere ale încă unui an, timpul când ceața rece descindea asupra pământului, iar înalta societate se retrăgea spre căldura vetrelor ancestrale, în vederea începerii pregătirilor pentru următorul sezon festiv și activitățile aferente. Dar pentru el această anume perioadă a anului fusese mereu dificilă – îi era greu să găsească scuze viabile pentru a evita întâlnirile sociale atent puse la cale de mama sa.

Mama sa îi căsătorise deja pe cei doi frați mai mari ai lui și pe sora lui, Melissa. Și în ciuda faptului că în el își găsise Waterloo-ul, continua ostilitățile cu mai multă tenacitate și stăruință decât însuși Napoleon. Era absolut hotărâtă să-l vadă și pe el – ultimul dintre puii

ei – căsătorit bine și era pe deplin pregătită să facă uz de orice arme ar fi fost nevoie pentru a-și atinge acest scop.

În ciuda faptului că era nervos și nerăbdător, nu voia să se prezinte la porțile Cothelstone Castle ca un candidat pentru mașinațiilor matrimoniale ale mamei sale. Dacă se pornea ninsoarea și nu mai putea scăpa de acolo?

Doar că, din păcate, până și răufăcătorii aveau tendința de a hiberna pe timp de iarnă.

Un *cioc-cioc-cioc* sonor spulberă liniștea aceea confortabilă.

Barnaby se uită spre ușa salonului, realizând că auzise mai devreme o trăsură. Huruitul roților se oprise chiar în fața reședinței sale. Ascultă mersul cadențat al lui Mostyn în timp ce trecea pe lângă ușa salonului în drum spre ușa de la intrare. Aruncă o ocheadă rapidă spre ceasul de pe polița șemineului și se convinse că era unsprezece și ceva... Cine ar fi venit în vizită la o oră așa de târzie? Sau într-o noapte ca asta? În spatele draperiilor groase de la ferestre, era o noapte întunecată și sumbră, iar o ceață deasă și rece îngheța străzile, înghițind cu totul casele și transformând peisajele urbane familiare în ținuturi gotice fantomatice.

Nici un om sănătos la cap nu s-ar aventura afară pe o astfel de vreme fără un motiv bun.

Îi ajunseră la urechi niște voci care vorbeau șoptit. Aparent, Mostyn făcea tot posibilul să descurajeze pe oricine era acel cineva care încerca să tulbure tihna stăpânului său.

Apoi se făcu brusc liniște.

O clipă mai târziu, se deschise ușa și intră Mostyn, închizând-o cu grijă la loc în urma lui. Simpla vedere a buzelor strânse ale omului și a expresiei goale de pe chipul lui îi dădea clar de înțeles lui Barnaby că Mostyn nu era de acord cu persoana care venise în vizită. Ba chiar și mai interesantă era implicația mai mult decât evidentă că Mostyn fusese pus la respect – eficient și transparent – în încercarea sa de a-l respinge pe vizitator.

– O... o doamnă a venit să vă vadă. O domnișoară pe nume...

– Penelope Ashford.

Tonul apăsat și ferm îi făcu pe cei doi să se întoarcă să se uite în direcția ușii, care acum stătea larg deschisă, pentru a permite accesul unei doamne îmbrăcate într-o manta îmblănită, de culoare închisă, care, deși avea un aspect sobru, era la fel de elegantă și la modă. În jurul unei încheieturi îi atârna un manșon căptușit și purta mănuși din piele cu blăniță.

Părul bogat, de culoarea mahonului, strâns la spate într-un coc, strălucea în lumină când femeia traversă camera cu o grație și cu o încredere în sine care vorbeau despre statutul ei mai mult decât trăsăturile ei delicate, tipic aristocratice. Trăsături care erau însuflețite de atât de multă hotărâre, de atâta voință, încât forța personalității ei părea să se rostogolească precum un val înaintea ei.

Mostyn făcu un pas în spate.

Nedezlipindu-și nici o clipă ochii de la ea, Barnaby își puse picioarele jos fără să se grăbească și se ridică.

– Domnișoară Ashford.

O pereche minunată de ochi căprui-închis, încadrați de niște ochelari subțiri cu ramă aurie, se ațintiră spre chipul lui.

– Bună seara, domnule Adair. Ne-am cunoscut acum aproape doi ani în sala de bal de la Morwellan Park, cu ocazia nunții lui Charlie și a lui Sarah. Se opri la doi pași distanță și îl măsură de priviri, încercând parcă să evalueze calitatea memoriei lui. Am vorbit puțin atunci, dacă îți mai amintești...

Femeia nu îi întinse mâna. Barnaby se uită la chipul ei ușor ridicat în sus – capul ei abia dacă îi ajungea până la umeri – și descoperi că își amintea de ea surprinzător de bine.

– M-ai întrebat dacă eu sunt cel care anchetează crime.

Ea zâmbi strălucitor.

– Da. Așa este.

Barnaby clipi mirat. Se simțea oarecum tulburat. Putea, își dădu seama, să-și aducă aminte cum se simțise, cu multe luni în urmă, cu degetele ei mici în mâna lui. Își strânseseră scurt mâinile... Și totuși, își amintea perfect. Chiar și acum îl furnicau degetele la amintirea atingerii.

Era evident că îi făcuse o impresie puternică, deși la momentul respectiv nu fusese prea conștient de asta. La momentul acela fusese concentrat pe un alt caz și fusese mai interesat în a-i abate interesul decât de ea.

Crescuse de când o văzuse ultima dată. Nu în înălțime. De fapt, nu putea fi sigur că se mărise cu vreun centimetru oriunde – silueta ei părea la fel de desăvârșită precum își amintea. Cu toate astea, crescuse în valoare, în încredere și siguranță de sine. Și deși se îndoia că i-ar fi lipsit vreodată ultimele două trăsături în cauză, acum era genul de femeie pe care orice prost ar fi recunoscut-o ca pe o forță a naturii și cu care s-ar fi contrazis numai pe propriul risc.

Nu mai era de mirare că-l pusese la punct pe Mostyn.

Îi dispăruse zâmbetul de pe buze. Îl studia deschis. Poate că în alte circumstanțe ar fi catalogat-o ca îndrăzneață... doar că părea să-l evalueze mai degrabă intelectual decât fizic.

Buzele ei rozalii, tulburător de pline, ferme, ca și când luase deja o decizie.

Barnaby înclină capul curios.

– Cărui fapt datorez plăcerea acestei vizite?

A acestei vizite extrem de neobișnuite... chiar potențial scandaloase. Era o doamnă de familie bună, la vârsta măritișului, venită în vizită noaptea târziu la un domn celibatar, cu care nu avea absolut nici o legătură de rudenie. Singură. Complet neînsoțită.

Ar fi trebuit să obiecteze la adresa condițiilor întâlnirii lor și să o trimită acasă. Cu siguranță, Mostyn așa ar fi crezut de cuviință.

Ochii ei frumoși îi întâlniră pe ai lui. Direct. Fără nici cea mai mică urmă de rușine sau de șovăială.

– Vreau să mă ajuți să rezolv un caz.

El îi susținu privirea.

După un moment, îi făcu galant semn să se așeze pe celălalt fotoliu.

– Ia loc, te rog. Poate ai dori să te servesc cu ceva?

Zâmbetul pe care îl afișa în timp ce traversa încăperea spre fotoliul indicat îi transforma chipul din extrem de atrăgător în absolut splendid.

– Mulțumesc, dar nu. Nu doresc decât un pic din timpul dumitale. Îi făcu apoi un semn lui Mostyn și adăugă: Poți pleca.

Mostyn se încordă imediat și îi aruncă lui Barnaby o privire indignată.

Luptându-se să-și reprime un rânjet, Barnaby întări afirmația femeii cu o încuviințare scurtă din cap. Lui Mostyn nu-i conveni, însă plecă, lăsând ușa deschisă în spatele lui. Barnaby observă asta, dar nu spuse nimic. Mostyn știa foarte bine că el era vânat – adesea destul de stăruitor – de tinere domnițe, dornice să-l prindă în capcana căsătoriei. Și era mai mult decât evident că o considera și pe domnișoara Ashford o astfel de unelteitoare. Dar Barnaby știa mai bine. Poate că Penelope Ashford era o unelteitoare foarte iscusită.... dar nu căsătoria era scopul ei.

În timp ce ea își aranja manșonul de blană în poală, se afundă și el în fotoliul său și reîncepu să o studieze din nou.

Era cea mai neobișnuită domnișoară pe care o întâlnise vreodată.

Hotărâse asta, chiar înainte ca ea să spună:

– Domnule Adair, am nevoie să mă ajuți să găsesc patru băieți dispăruți și să împiedic răpirea altora.

Penelope ridică ușor capul și-și ațintì privirea asupra chipului lui Barnaby Adair. Când se hotărâse să vină în vizită la el, nu-și închipuise nici o clipă că el – sau mai bine zis înfățișarea lui – ar putea avea până și cel mai mic efect asupra ei. În fond, de ce s-ar fi gândit la asta? Nici un bărbat nu o făcuse niciodată să i se taie respirația, așa că de ce s-ar fi întâmplat cu el? I se păru deosebit de enervant.

Un păr auriu cu bucle ondulate îi încadra capul frumos, puternic și cu trăsături acviline. Avea niște ochi azurii, de culoarea cerului senin, încărcați de o inteligență ascuțită, care erau și așa destul de interesanți. Dar dincolo de toate aceste trăsături sculptate era ceva la el... ceva în legătură cu prezența lui – ceva ce se juca într-un fel tulburător cu nervii ei.

Și era un mister și mai mare de ce ar fi afectat-o în orice fel. Era înalt, avea o constituție suplă și membre lungi, dar nu era mai înalt decât fratele ei, Luc. Și deși avea umerii lați, cu siguranță nu erau mai lați decât cei ai cumnatului ei, Simon. În plus, cu siguranță nu era mai chipeș nici decât Luc, nici decât Simon – chiar dacă, fără îndoială, avea multe calități care să-l ajute la capitolul frumusețe. Auzise că Barnaby Adair era descris ca un Adonis și nu putea să nu se fie de acord cu asta.

La drept vorbind, avea toate calitățile necesare în acest sens, dar tot nu înțelegea de ce ar fi observat măcar acest lucru.

Se concentră în schimb pe numeroasele întrebări pe care le putea vedea prinzând contur în spatele ochilor lui albaștri.

– Motivul pentru care sunt eu aici, și nu un grup de părinți supărați și descumpăniți, se datorează faptului că băieții în cauză sunt săraci sau orfani.

El se încruntă.

Penelope își scoase mănușile și se strâmbă ușor.

– Cred că ar fi mai bine să încep cu începutul.

El încuviință din cap.

– Fără îndoială, asta ar înlesni lucrurile... și anume, mi-ar spori înțelegerea... semnificativ.

Ea își așeză atunci mănușile pe manșon. Nu era sigură că îi plăcea tonul lui, dar hotărî să-l ignore pentru moment.

– Nu știu dacă dumneata știi asta, dar eu, sora mea, Portia, care acum este căsătorită cu Simon Cynster, și alte trei doamne am înființat un orfelinat vizavi de spitalul pentru săraci din Bloomsbury.

Asta se întâmpla în anii '30. Orfelinatul funcționează de atunci, preluând copii ai străzii, cu precădere din East End, și pregătindu-i să devină servitoare, lachei și, mai recent, și pentru alte meserii.

– Când ne-am cunoscut, o întrebai pe Sarah despre programele de instruire de la orfelinat.

– Așa este. Nu știa că el auzise și asta atunci. Sora mea mai mare, Anne, acum Anne Carmarthen, este și ea implicată. Dar de când s-au căsătorit, nici Anne, nici Portia, având propriile gospodării de administrat, nu au mai avut la fel de mult timp de petrecut la orfelinat. Celelalte trei doamne au și ele foarte multe vizite în program. În consecință, în clipa de față, eu mă ocup de administrarea și bunul mers al stabilimentului. Și în această calitate mă și aflu acum aici. Împreunându-și mâinile pe mănuși, se uită la el, susținându-i privirea. Procedura normală este ca acești copii să fie plasați oficial în grija orfelinatului de către autorități sau de către ultimele lor rude în viață. Ultima situație este destul de comună. De obicei se întâmplă cam așa... O rudă muribundă își dă seama de faptul că pupilul lor va rămâne în curând singur pe lume, ia legătura cu noi și face aranjamentele pentru copil. În general, respectivul copil rămâne la tutorele său până în ultima clipă, iar la moartea acestuia, noi suntem anunțați... de regulă de către vecini binevoitori, așa că ne întoarcem la reședință, îl luăm pe orfan și îl aducem la orfelinatul nostru.

El încuviință din cap, dându-i de înțeles că totul îi era clar până aici.

Ea inspiră adânc și contînuă, simțind cum i se strâng plămânii și vocea i se frânge de indignare:

– În decursul ultimei luni, în patru ocazii diferite, m-am dus cu cineva din personal să luăm un băiețel, numai ca să descoperim că un bărbat necunoscut a ajuns acolo înaintea noastră. Le-a spus vecinilor că era oficial local, dar nu există nici o autoritate centrală care să îi strângă pe orfani. Am fi știut dacă ar fi existat.

Privirea albastră a lui Adair deveni tăioasă.

– Și e mereu același bărbat?

– Din informațiile pe care le-am adunat, așa pare. Dar în aceeași măsură e posibil să nu fie.

Așteptă apoi în timp ce el reflectă asupra informației. Își mușcă limba, străduindu-se să stea potolită și să nu se agite în fotoliu, ci doar să urmărească expresia de concentrare intensă de pe chipul lui.

Primul ei impuls era să insiste, să-i ceară să acționeze, să-i spună ce să facă. Era obișnuită să dea ordine, să preia frâiele și să organizeze

lucrurile după cum credea ea de cuviință. De obicei avea dreptate în ceea ce gândea și, în general, oamenilor le era mult mai bine dacă acționau după cum le dicta ea. Doar că acum... acum avea nevoie de ajutorul lui Barnaby Adair și instinctul o avertiza cu surle și trâmbițe că trebuia să înainteze cu prudență și să-și cântărească fiecare mișcare cu mare grijă. Că era mai bine să îl ghideze, mai degrabă decât să îl preseze.

Să îl convingă mai degrabă decât să îi ordone.

Privirea lui devenise distantă, dar acum, dintr-odată, era din nou concentrată asupra ei.

– Dumneata preiei la orfelinat și băieți, și fete. Să înțeleg că numai băieți au dispărut?

– Da, răspunse ea și încuviință din cap cu înflăcărare. În ultimele luni am preluat mai multe fetițe decât băieței... dar acest om vrea numai băieți.

Urmă un moment de tăcere.

– Așadar, a răpit patru băieți până acum... Vorbește-mi despre fiecare dintre ei. Începe cu primul... Spune-mi tot ce știi. Fiecare detaliu, indiferent cât de mic sau neimportant ți s-ar părea.

Barnaby o urmări în timp ce încerca să-și amintească. Ochii ei negri priveau parcă în interior, iar trăsăturile sale plăcute își pierdură parcă o parte din vitalitatea lor caracteristică.

Inspiră apoi cu privirea ațintită spre focul din șemineu, ca și când ar fi citit totul printre flăcări:

– Primul era de pe Chicksand Street din Spitalfields, lângă Brick Lane, la nord de Whitechapel Road. Avea opt ani... sau cel puțin așa ne-a zis unchiul său. El, unchiul, era pe moarte și...

Barnaby asculta cum – deloc spre surprinderea lui – ea făcea întocmai ce îi ceruse el și recita toate detaliile fiecărui caz în parte, de-a fir a păr. Și cu excepția câte unei mîci întrebări ocazionale, nu avea nici un motiv să insiste sau să se îndoiască de memoria ei.

Era obișnuit să aibă de-a face cu doamne din înalta societate, să interogheze tinere domnișoare ale căror gânduri zburau de la una la alta și de la un subiect la altul, sărind și dansând peste detalii de toate felurile, astfel încât era nevoie de înțelepciunea lui Solomon și răbdarea lui Iov pentru a putea înțelege și desluși ceea ce știau în realitate.

Penelope Ashford părea să fie din alt soi. Auzise despre ea cum că era provocatoare, o femeie care acorda mult prea puțină atenție limitărilor sociale, dacă acestea îi stăteau în cale. Auzise despre ea că era mult prea inteligentă pentru a-i fi bine, mult prea directă

și sinceră – o combinație de trăsături care erau, în general, explicate prin prisma statutului ei de celibatară.

Era incredibil de atrăgătoare într-un fel neobișnuit – nu drăguță sau frumoasă în sensul clasic al cuvântului, ci atât de vie și de energică, încât atrăgea atenția unui bărbat fără nici cel mai mic efort –, dar avea și foarte multe conexiuni sociale, ca fiică a unui viconte și datorită fratelui ei, Luc, actualul deținător al titlului, extrem de bogat și mai mult decât capabil să îi ofere o zestre decentă, pe care opinia publică ar fi considerat-o absolut corectă. Și totuși, sora ei Portia se măritase recent cu Simon Cynster și, deși aceasta era percepută ca fiind, poate, mai subtilă în comportament, Barnaby își aminti că femeile Cynster – în care avea încredere în astfel de chestiuni – nu vedeau prea mari diferențe între cele două surori, dincolo de francheța uneori tăioasă a lui Penelope.

Și dacă își amintea el bine și de voința ei absolut implacabilă.

Din puținele ocazii în care le văzuse pe cele două surori, și el ar fi spus că existau șanse mult mai mari ca Portia să fie de acord să cedeze sau măcar să negocieze, cu mult mai devreme decât Penelope.

– Și la fel ca și în celelalte cazuri, azi-dimineață când ne-am dus pe Herb Lane să-l luăm pe Dick, el nu mai era acolo. Se pare că a fost luat de acest bărbat misterios, la puțin după răsăritul soarelui, pe la ora șapte.

Își încheie relatarea și își mută ochii întunecați și convingători de la flăcările din șemineu spre chipul lui.

Barnaby îi susținu privirea o clipă, după care încuviință încet din cap.

– Deci, cumva oamenii aceștia... pentru că hai să presupun că un grup îi adună pe acești băieței...

– Nu văd cum ar putea să fie mai mult de un grup. Nu ne-am mai confruntat niciodată cu o asemenea problemă, și acum s-a întâmplat deja de patru ori într-o lună și cu exact același *modus operandi*.

Ridică din sprâncene și-i întâlni privirea.

El zise atunci, scurt și la obiect:

– Exact. După cum spuneam, oamenii aceștia, oricine ar fi ei, par să știe cumva dinainte de copiii pe care urmează să-i luați în grijă și...

– Înainte să sugerezi că e posibil să afle despre băieți de la cineva de la orfelinat, lasă-mă să te asigur că este extrem de puțin probabil. Și dacă i-ai cunoaște și dumneata pe oamenii implicați, ai înțelege de ce sunt atât de sigură de asta. Și într-adevăr... deși am venit la dumneata cu aceste patru cazuri, nu există nici o dovadă care

să susțină că nu ar dispărea și alți băieței proaspăt rămași orfani din East End. Majoritatea orfanilor nu ajung deloc în atenția noastră. Este posibil să dispară mult mai mulți... dar cine de acolo să dea vreo alarmă?

Barnaby privea atent, în timp ce scenariul pe care i-l descria începea să prindă contur în mintea lui.

– Speram... zise ea, și lumina i se reflectă de pe lentilele ochelarilor în timp ce plecă ușor privirea și își netezi mănușile... speram să fii de acord să investighezi ultima dispariție, din moment ce Dick a fost răpit chiar în această dimineață. Știu că în general dumneata te ocupi cu investigarea cazurilor de infracțiuni din înalta societate, dar mă întrebam dacă... adică, din moment ce este noiembrie și majoritatea oamenilor se vor retrage la țară pentru sărbători... dacă ai avea poate timp să ne ajuți cu această problemă. Ridică ușor capul și-i întâlni privirea. Și nu exista nimic cât de puțin rezervat sau sfios în ochii ei. Aș putea, desigur, să încep o anchetă pe cont propriu...

Barnaby abia dacă se putu abține să nu reacționeze.

– ... dar m-am gândit că, dacă aș solicita ajutorul cuiva cu mai multă experiență în astfel de cazuri, am putea ajunge la o rezolvare mai rapidă.

Penelope îi susținu privirea nădăjduind în sinea ei că el era la fel de ager la minte precum se zvonea. Pe de altă parte, din experiența ei, rareori durea să fii prost.

– Ca să fiu clară, domnule Adair, sunt aici ca să îți cer ajutorul să-i găsim pe copii, și nu ca să informez pe cineva despre disparițiile lor și apoi să mă spăl pe mâini de tot. Intenționez să-i caut pe Dick și pe ceilalți trei băieței până când îi voi găsi. Nu sunt de felul meu o persoană credulă sau nătângă, așa că aș prefera să am lângă mine pe cineva cu experiență în ceea ce privește infracțiunile și metodele de investigare. Mai mult decât atât, deși prin intermediul muncii noastre avem, desigur, contacte în East End, puține dintre acestea, sau chiar nici unele dintre ele nu se învârt prin lumea interlopă, așa că posibilitatea mea de a obține informații este cel puțin limitată.

Se opri din vorbit și îl studie. Expresia de pe chipul lui nu trăda prea multe – fruntea lui lată, sprâncenele lui drepte și pometii puternici și bine definiți, precum și alura destul de austeră a obrajilor și maxilarului rămâneau impasibile și secretoase.

Întinse mâinile și continuă, oarecum exasperată:

– Ți-am descris situația în care ne găsim... Așadar, ne vei ajuta sau nu?

Și, spre enervarea ei, el nu răspunse imediat. Nu se avântă să-i sară în ajutor, impulsionat de ideea că s-ar fi putut perinda de una singură prin East End în relativ pericol.

Cu toate astea, nici nu o refuză din capul locului. Rămase cercetând-o pe îndelete, cu o expresie indescifrabilă întipărită pe chip. Suficient de mult timp, cât ea să înceapă să se întrebe dacă poate văzuse dincolo de planul ei, apoi el se mișcă, își lipi umerii de spătarul fotoliului și făcu un semn cu mâna spre ea.

– Și cum crezi că ar putea decurge ancheta noastră?

Penelope își ascunse un zâmbet mic de triumf.

– Mă gândeam că, dacă ești liber, ne vei putea vizita mâine la orfelinat, ca să-ți faci o idee despre cum lucrăm și despre genul de copii pe care îi preluăm. Apoi...

Barnaby o ascultă în timp ce-i expuse o strategie extrem de rațională care l-ar fi pus la curent cu faptele de bază, suficient ca să se lămurească unde ar putea conduce o anchetă și, în consecință, cum ar fi fost cel mai bine să procedeze.

Iar să privească felul în care cuvintele acelea logice și raționale se rostogoleau de pe buzele ei roșii – extrem de pline, de voluptuoase, distrăgându-i atenția – nu făceau altceva decât să-i confirme faptul că Penelope Ashford era periculoasă. Tot atât de periculoasă pe cât sugera reputația ei... sau poate chiar mai mult.

Fără îndoială și mai periculoasă pentru el, din moment ce era fascinat de buzele ei.

În plus, îi oferea ceva ce nici o altă doamnă sau domnișoară nu se mai gândise vreodată să îi fluture pe sub nas.

Un caz. Și încă exact atunci când avea mai mare nevoie de unul.

– Și după ce vom vorbi cu vecinii care au văzut cum a fost luat Dick, sper că vei putea sugera dumneata o modalitate de a continua căutarea.

Apoi buzele ei încetară să se mai miște. Ridică privirea spre el.

– Chiar așa! zise el.

Ezită. Era mai mult decât evident că ea avea intenția de a juca un rol activ în ancheta care urma. Ținând cont de faptul că îi cunoștea familia, onoarea îl obliga, neîndoielnic, să o descurajeze de la un astfel de demers primejdios și necugetat și tot neîndoielnic știa că orice sugestie de a se retrage și de a rămâne în fața șemineului și de a-l lăsa pe el să-i urmărească pe răufăcători ar fi primit un refuz ferm. Înclină ușor din cap.

– Întâmplarea face că sunt liber mâine. Poate că m-aș putea întâlni cu dumneata mâine-dimineață la orfelinat?

Va face el cumva să o îndepărteze de la ancheta asta după ce va obține toate informațiile și după ce va afla tot ce știa ea despre această chestiune stranie.

Ea afișă atunci un zâmbet strălucitor, care îi tulbură din nou toate gândurile.

– Excelent!

Penelope își strânse mănușile și manșonul și se ridică. Obținuse ceea ce dorise și era timpul să plece. Înainte ca el să aibă timp să spună ceva ce ea nu voia să audă. Era mai bine să nu se angajeze într-o dispută cu el acum. Nu încă.

El se ridică și îi făcu semn spre ușă. Ea o luă înainte, punându-și mănușile. Barnaby avea cele mai frumoase mâini pe care le văzuse ea vreodată la un bărbat – cu degete lungi și elegante, și care îi distrăgeau complet atenția. Își amintea de ele de data trecută și acesta era motivul pentru care nu se oferise să dea mâna cu el.

El traversă alături de ea holul de la intrare.

– Trăsura te așteaptă afară?

– Da, răspunse ea, se opri în fața ușii și se uită în sus la el. Așteaptă în fața casei vecine.

Buzele lui zvâcniră scurt.

– Înțeleg. Majordomul era prin apropiere. Îi făcu semn să stea deoparte și se întinse spre clanță. Dă-mi voie să te conduc.

Ea încuviință din cap ușor. Când îi deschise ușa, ieși pe veranda îngustă din fața casei. Se înfioră când i se alătură acolo; un bărbat masiv și destul de copleșitor. O escortă în jos pe cele trei trepte și până pe trotuar, după aceea spre locul unde o aștepta trăsura fratelui ei, cu vizitiul stând răbdător și resemnat pe capră.

Adair ajunse la ușa trăsurii, o deschise și îi oferi mâna. Ținându-și respirația, ea își așeză degetele în mâna lui și se chinui din răsputeri să ignore senzația dată de degetele ei micuțe și fragile de-a dreptul înghițite de mâna lui cu mult mai mare. Și încerca să nu observe căldura strângerii lui calde când o ajuta să urce în trăsură.

Dar eșuă lamentabil.

Și nu respiră – sau mai bine spus, nu putu respira – până când nu îi dădu drumul la mână. Se scufundă pe scaunului de piele, reuși să afișeze un zâmbet politicos și încuviință din cap.

– Mulțumesc, domnule Adair. Ne vedem mâine-dimineață.

El o studie prin mantia de întuneric, după care ridică mâna în semn de salut, făcu un pas în spate și închise portiera.

Vizitiul pocni din hățuri și trăsura o luă din loc cu o smucitură scurtă, continuând apoi într-un ritm constant. Penelope oftă adânc,

se lăsă pe spate pe banchetă și zâmbi în întuneric. Se simțea mulțumită. Îl recrutase pe Barnaby Adair la cauza ei și, în ciuda momentului neașteptat și fără precedent de emotivitate, reușise să treacă de întâlnirea aceea fără să-și dezvăluie năpasta.

Una peste alta, seara fusese un succes.

Barnaby rămase pe stradă, în ceața umedă și rece, și privi trăsura îndepărtându-se. Odată ce huruitul roților se stinse în depărtare, rânji pentru sine și se întoarse spre ușa casei sale.

Și în timp ce urca treptele principale, realiză că starea de spirit i se îmbunătățise. Îi dispăruse complet melancolia stranie de mai devreme și în locul ei apăruse un soi de nerăbdare și curiozitate de a afla ce-i va aduce ziua de mâine.

Și pentru toate astea trebuia să-i mulțumească lui Penelope Ashford.

Nu numai că îi adusese un caz – unul din afara sferei sale obișnuite și implicit cu șanse mari de a-l provoca și de a-i lărgi cunoștințele. Dar și mai important de atât, acest anume caz era unul despre care știa că și până mama lui ar fi fost de acord să îl ancheteze.

Compunând în minte misiva pe care i-o va scrie de dimineață, intră în casă fluierând și lăsându-l pe Mostyn să încuie ușa în spatele său.

Capitolul 2

– Bună dimineața, domnule Adair. Domnișoara Ashford ne-a zis că vă așteptăm în dimineața asta. Dumneaei este în birou. Veniți după mine.

Barnaby călcă pragul orfelinatului și așteptă cât doamna de vârstă mijlocie, îngrijit îmbrăcată, care îi deschisese ușa după ce ciocănise, o închidea la loc și o încuia cu zăvorul.

Femeia se întoarse și îi zâmbi. El o urmă în timp ce îl conducea de-a lungul unui foaier lat și în jos pe un coridor lung cu camere de-o parte și de alta. Pașii lor răsunau încet pe podeaua din marmură colorată în alb și negru. Pereții lipsiți de decorațiuni erau de un galben pal. Casa părea într-o stare excelentă, dar nu exista nici cea mai mică urmă de ornament, oricât de modest – nu existau acolo nici tablouri pe pereți, nici covoare care să acopere podelele.

Nimic care să îndulcească sau să ascundă realitate faptului că aceasta era o instituție.

O observare scurtă a clădirii de pe trotuarul de vizavi dezvăluise un conac masiv, de modă veche, vopsit în alb, cu trei niveluri și mansardă, un corp central, flancat de două aripi secundare și cu niște curți mari cu pietriș în fața fiecărei aripi, separate de caldarâm printr-un gard masiv din fier forjat. O alee dreaptă și îngustă ducea de la poarta principală grea către porticul din față.

Tot ce observase Barnaby la structura aceea solidă vădea un pragmatism temeinic.

Își mută din nou atenția spre femeia din fața lui. Chiar dacă nu purta nici un fel de uniformă, îi amintea de o matroană de la Eaton, cu pașii ei mari, rapizi și hotărâți și cu felul în care întorcea capul pentru a cerceta fiecare încăpere pe lângă care treceau, verificându-i pe cei dinăuntru.

Asta îl făcu să arunce și el câte-o ocheadă scurtă prin încăperi. Văzu grupuri de copii de diferite vârste ori așezați la birouri, ori stând adunați în grupuri pe podea ascultându-le cu atenție fascinată pe femeile – și într-un caz pe un bărbat – care le citeau sau le predau.

Cu mult înainte ca femeia să încetinească pasul și apoi să se oprească în dreptul unei uși, Barnaby începuse să-și completeze impresia pe care și-o făcuse deja despre Penelope Ashford. Imaginea copilașilor îi deschise ochii – toți aveau fețișoarele rotunde și bucălate, cu trăsături banale, cu părul îngrijit, dar tuns simplu, cu haine decente, dar de calitate inferioară – cu toții atât de diferiți de odraslele nobililor cu care el sau ea ar fi intrat în contact în mod normal.

Prin susținerea unor inocenți atât de vulnerabili și de neputincioși dintr-o pătură socială atât de diferită de cea din care provenea ea, Penelope nu se complăcea într-un simplu gest de altruism. Prin faptul că mergea cu atât de mult dincolo de limitele a ceea ce considera societatea cuviincios în astfel de cazuri de caritate pentru doamne de rangul ei, ea chiar risca dezaprobarea societății – și era absolut sigur de asta.

Orfelinatul lui Sarah și activitatea ei de acolo nu se putea compara cu ceea ce făcea Penelope aici. Copiii lui Sarah erau crescuți la țară, copii de țărani și familii din partea locului, care munceau sau interacționau cu moșiile micii nobilimi – iar în îngrijirea lor intervenea astfel un soi de *noblesse oblige*. Dar copiii de aici proveneau din mahalalele și din pătura cea mai mizerabilă a Londrei. Nu aveau nici

un soi de legătură cu aristocrația – familiile lor munceau din greu ca să își câștige traiul de pe o zi pe alta, într-o manieră care nu ar fi rezistat ochiului critic al lumii bune.

Femeia pe care o urmase până aici îi făcu semn spre ușă.

– Domnișoara Ashford este în biroul interior. Poftiți, domnule.

Barnaby se opri o clipă în pragul ușii de la anticameră. Înăuntru se afla o tânără femeie afectată, care stătea cu capul plecat, la un mic pupitru aflat în fața unui grup de fișete închise, și răsfoia de zor printr-un teanc de hârtii. Barnaby afișă un zâmbet mic, îi mulțumi escortei sale, după aceea traversă încăperea, îndreptându-se spre sanctuarul din interior.

Și ușa aceea era tot deschisă.

Se apropie în liniște, apoi se opri și se uită înăuntru. Biroul lui Penelope – pe plăcuța de alamă a ușii scria „ADMINISTRATOR" – era simplu, fără obiecte decorative, zugrăvit în alb. Conținea două dulapuri înalte, care erau lipite de un perete, și un pupitru mare, așezat în fața ferestrei, care avea în față două scaune simple.

Penelope stătea la scaunul din spatele biroului, cu toată atenția concentrată asupra unui teanc de hârtii. O încruntătură mică îi aduna sprâncenele întunecate într-o linie aproape orizontală deasupra punții nasului ei mic și drept.

Observă imediat că ținea buzele strânse într-o linie fermă, care părea destul de amenințătoare.

Purta o rochie bleumarin, de plimbare, iar nuanța aceea închisă îi evidenția tenul ca de porțelan și strălucirea părului ei castaniu. Și remarcă, desigur, și câteva licăriri roșietice în pleata aceea bogată.

Ridică ușor mâna și ciocăni la ușă.

– Domnișoară Ashford?

Ea ridică ochii. Preț de o clipă, atât privirea, cât și expresia de pe chipul ei rămaseră goale, după care clipi, se dezmetici și îi făcu semn să intre.

– Domnule Adair. Bun venit la orfelinat!

Nici un zâmbet, observă Barnaby, era întru totul absorbită de ceea ce făcea. Iar asta i se părea revigorant.

Cu o expresie relaxată pe chip, intră în încăpere și veni lângă unul dintre scaunele din fața pupitrului ei.

– Poate ai putea să-mi arăți locul și să-mi răspunzi la câteva întrebări în timp ce ne plimbăm.

Penelope îl măsură câteva clipe, apoi se uită la teancul de hârtii din fața ei. Barnaby aproape că o putea auzi gândindu-se dacă să-l trimită sau nu într-un tur al orfelinatului cu asistenta, dar buzele

ei – buzele acelea rubinii care reveniseră la plinătatea lor naturală fascinantă – se strânseră din nou. Lăsă deoparte tocul și se ridică.

– Așa facem. Cu cât îi putem găsi mai repede pe băieții dispăruți, cu atât mai bine.

Ieși din spatele pupitrului și părăsi încăperea în grabă. El ridică ușor din sprâncene, se întoarse și o urmă – pomenindu-se astfel mergând din nou în urma unei femei, deși de data asta călăuza lui nu i se mai părea deloc să semene a matroană.

Cu toate astea, reuși să stârnească o vervă lăudabilă când ieși în biroul exterior.

– Aceasta este asistenta mea, domnișoara Marsh. Și ea a fost cândva orfană și acum lucrează aici și se asigură că toate dosarele și documentele noastre sunt în ordine.

Barnaby îi zâmbi acelei tinere sfioase, care se îmbujoră imediat și înclină ușor capul în semn de salut, după care își mută din nou toată atenția asupra hârtiilor de pe birou. Urmând-o pe Penelope pe coridor, Barnaby cugetă că era într-adevăr foarte puțin probabil ca ocupanții orfelinatului să întâlnească prea mulți domni din înalta societate – dacă el se putea numi așa – între zidurile lor.

Mări pasul și o prinse din urmă pe Penelope, care îl conducea mai adânc în interiorul casei, înaintând cu un mers aproape masculin și desconsiderând vădit mersul elegant și cu pași mici, care era considerat la modă în perioada aceea. Se uită la ea.

– Sunt multe doamne din înalta societate implicate în munca pe care o faci aici?

– Nu prea multe, răspunse ea și, după o clipă de gândire, adăugă: Trec pe aici destul de multe, după ce aud despre orfelinat de la mine, de la Portia sau de la celelalte, sau de la mamele și mătușile noastre... așa că vin ca să-și ofere serviciile. Se opri la intersecția cu un alt coridor care ducea spre una din aripile secundare și se întoarse spre el. Vin, văd și apoi pleacă. Majoritatea dintre ele vin aici cu ideea de a juca rolul lui Lady Bountiful[1] pentru niște copii ai străzii recunoscători. În ochii ei apăru atunci o sclipire păcătoasă. Se răsuci și îi făcu semn în josul coridorului. Dar nu găsesc asta aici.

Chiar înainte să ajungă la ușa deschisă, aflată trei camere mai departe pe coridor, se auzi zarvă.

Penelope deschise larg ușa.

---

[1] Personaj din piesa *The Beaux' Stratagem*, scrisă în secolul al XVIII-lea de către George Farquhar. Lady Bountiful (în traducere în limba română, Doamna Abundență) reprezintă o femeie bogată și generoasă.

– Băieți!

Gălăgia se opri brusc și se transformă într-o tăcere aproape apăsătoare.

Zece băieți cu vârste cuprinse între opt și doisprezece ani stăteau încremeniți, în pozițiile contorsionate specifice unei încăierări generale. Cu ochii cât cepele și cu gurile rămase deschise, asimilară identitatea persoanei care intrase, după aceea se potoliră rapid, se grăbiră să se alinieze și afișară zâmbete nevinovate, care, la drept vorbind, păreau destul de sincere.

– Bună dimineața, domnișoară Ashford! ziseră ei în cor.

Penelope le aruncă imediat o privire aspră.

– Unde este domnul Englehart?

Micuții făcură schimb de priviri, după care unul dintre ei – cel mai mare – zise:

– A ieșit un minut, domnișoară.

– Și sunt sigură că v-a lăsat cu o temă de făcut, nu-i așa?

Băieții încuviințară din cap la unison. Fără să mai zică nimic, se întoarseră la băncile lor, ridicându-le și pe cele două pe care le răsturnaseră. Își luară apoi cretele și tăblițele de scris, se așezară și se întoarseră la teme. Uitându-se peste umerii lor, Barnaby văzu că micuții învățau să efectueze adunări și scăderi.

Sunetul unor pași repezi răsună pe coridor și, un moment mai târziu, un bărbat îngrijit îmbrăcat, de vreo treizeci de ani, apăru în cadrul ușii.

Se uită la băieți și la Penelope, apoi zâmbi.

– O clipă m-am gândit că poate s-au omorât între ei.

În sala de clasă se auziră câteva chicoteli înfundate. Englehart încuviință din cap spre Penelope, îi aruncă o privire curioasă lui Barnaby și veni în fața clasei.

– Haideți, băieți... Încă trei seturi de adunări și scăderi și după aceea puteți merge afară.

Copiii protestară pe înfundate, dar se apucară de treabă. Cu toate astea, mai mult decât unul își mușca limba.

Unul dintre micuți ridică mâna, și Englehart se duse la el și se aplecă să citească ce scria pe tăblița lui.

Penelope studie câteva clipe bunul mers al grupului, după care i se alătură din nou lui Barnaby în apropierea ușii.

– Englehart îi învață pe băieții de vârsta asta să citească, să scrie și să socotească. Majoritatea acumulează suficiente cunoștințe cât să se poată angaja ca mai mult decât simpli lachei, în timp ce alții devin ucenici în diferite meserii.

Observând cu câtă seriozitate interacționau băieții cu Englehart, dar și felul în care acesta din urmă le răspundea, Barnaby încuviință din cap.

O urmă apoi pe Penelope afară. Și odată ce închise ușa în urma lor, zise:

– Englehart pare o alegere foarte potrivită pentru asta.

– Chiar este. Și el a fost orfan, dar unchiul său l-a adoptat și i-a oferit educația necesară. Lucrează la cabinetul unui avocat, unde deține o poziție bună. Avocatul știe ce facem noi, așa că îi permite lui Englehart să ne acorde șase ore pe săptămână din timpul lui. Pentru alte materii avem alți profesori. Cei mai mulți lucrează ca voluntari... ceea ce înseamnă că le pasă cu adevărat de copii și sunt dispuși să facă și ore suplimentare pentru a scoate la iveală ce e mai bun dintr-un lut pe care majoritatea oamenilor l-ar considera mai puțin decât ideal.

– Din câte se pare, ai atras de partea dumitale un ajutor considerabil... și extrem de util.

Ea ridică din umeri.

– Am fost norocoși.

Barnaby suspectă că odată ce-și punea un scop în minte, norocul devenea ceva neesențial.

– Și rudele care-și lasă pupilii în grija acestui loc... vin des în vizită?

– Cei care pot, da. Dar indiferent de caz, noi mergem înainte acasă la tutore și la pupil. Ridică privirea și-i întâlni ochii. Este important să știm din ce mediu provine copilul și cu ce este obișnuit. Când vin prima dată să stea aici, majoritatea sunt destul de speriați... este un mediu nou și adesea straniu pentru ei, guvernat de reguli pe care nu le cunosc și cu obiceiuri care li se par neobișnuite. Și știind cu ce sunt obișnuiți, putem să-i ajutăm să se integreze mai bine.

– Dumneata mergi în vizită, zise el. Tonul nu fusese interogativ.

Ea ridică bărbia și spuse:

– Eu sunt cea care conduce orfelinatul, așa că am nevoie să știu, da.

Lui Barnaby nu-i venea în minte nici o altă tânără doamnă care să se ducă de bunăvoie în locurile în care trebuia să meargă ea. Devenea din ce în ce mai evident că a face presupuneri despre ea sau despre comportamentul ei probabil și reacții, doar pe baza normelor sociale aplicabile tinerelor doamne din înalta societate, era o modalitate excelentă de a se pomeni prins pe picior greșit.

Penelope îl conducea prin orfelinat, oprindu-se în câte-o clasă, arătându-i dormitoarele – în prezent goale – și infirmeria, și sala de mese, povestindu-i despre practicile lor și făcându-i cunoștință cu membri ai personalului pe care-i întâlneau pe drum. Și el asimila toate informațiile. Îi făcea plăcere să studieze oamenii – se considera un soi de cunoscător fin al caracterului uman – și cu cât vedea mai multe, cu atât mai fascinat era... cel mai mult și mai mult de Penelope Ashford.

Încăpățânată și cu o voință puternică, dar deloc despotică sau opresivă cu angajații ei, inteligentă, ageră la minte și înțeleaptă, dedicată și loială. Până la finalul turului orfelinatului văzuse deja suficient ca să fie absolut sigur de aceste calități. Și putea adăuga pe listă și țâfnoasă, atunci când era atacată, arogantă, atunci când era provocată, și plină de compasiune. Și această din urmă trăsătură ieșea la iveală ori de câte ori interacționa cu oricare dintre copii – iar asta îl făcea să bage mâna-n foc că știa numele și trecutul fiecăruia dintre cei optzeci de copii pe care îi avea în grijă.

În cele din urmă, se întoarseră în foaierul principal. Penelope nu știa ce altceva i-ar fi mai putut arăta pentru a-l convinge. Era un bun observator și perfect capabil să facă deducții fără să i se explice fiecare chestiune în parte. Se opri și se întoarse cu fața spre el.

– Ai nevoie să mai știi ceva despre ce facem noi aici și cum?

El o studie o clipă gânditor, după care clătină din cap.

– Pentru moment, nu. Totul pare destul de clar, bine gândit și bine pus în practică. Se uită înapoi în casă. Și, după ce i-am văzut pe angajații dumitale, sunt de acord că pare puțin probabil ca vreunul dintre ei să fie implicat, chiar și în simpla transmitere a informației către... ei bine, să le spunem răpitori, din lipsa unui cuvânt mai bun.

Ochii lui albaștri se concentrară pe chipul ei, și Penelope se strădui din răsputeri să pară indiferentă în timp ce îi studia ochii, trăsăturile.

– Așadar, următorul meu pas va fi de a vizita scena celei mai recente dispariții și de a pune întrebări localnicilor pentru a afla ce știu. Buzele lui se arcuiră atunci într-un mod extrem de fermecător. Dacă ești amabilă să îmi dai adresa, nu o să te mai reții.

Ea miji ochii și strânse din dinți.

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru timpul meu... până când îi avem în grija noastră pe cei patru băieți, chestiunea aceasta e prioritară. Firește că te voi însoți acasă la tatăl lui Dick... dacă pentru nimic altceva, măcar pentru faptul că vecinii nu te cunosc și este puțin probabil să fie de acord să stea de vorbă cu dumneata.

El îi susținu privirea. Și asta o făcu să se întrebe dacă nu cumva venise momentul să aducă în discuție un subiect care știa că va apărea inevitabil la un moment dat... dar atunci el înclină ușor capul și zise scurt:

– Cum dorești.

Ultimul lui cuvânt fu înghițit de un zgomot puternic de pași. Penelope se răsuci în direcția sunetului și o văzu pe domnișoara Keggs – matroana – venind în fugă pe coridor.

– Dacă se poate, domnișoară Ashford, am nevoie de câteva minute din timpul dumitale înainte de a pleca. Femeia se opri și adăugă: Este vorba despre ce mai avem nevoie pentru dormitoare și la infirmerie. Chiar ar trebui să fac comanda astăzi.

Penelope își ascunse iritarea – nu față de domnișoara Keggs, întrucât era o problemă ardentă, ci pentru sincronizarea nefericită. Oare Adair va încerca să se folosească de întârzierea aceea ca să o excludă din anchetă? Se întoarse spre el.

– Treaba asta nu va dura mai mult de zece... poate cincisprezece minute. Nici măcar nu se mai obosi să-l întrebe dacă o va aștepta sau nu, ci continuă cu înverșunare: După aceea putem pleca.

El o fixă din nou cu privirea, iar ea își dădu încă o dată seama că nu putea citi nimic în ochii lui albaștri cu excepția faptului că evalua și cântărea situația. După aceea buzele lui se relaxară – nu într-un zâmbet, ci ca și când s-ar fi amuzat în sinea lui.

– Foarte bine. De dincolo de ușa principală acum deschisă pluteau spre ei voci de copii, așa că înclină capul în direcția aceea. O să aștept afară... o să-mi petrec timpul observându-i pe copii.

Penelope se simțea mult prea ușurată ca să-l mai întrebe ce anume se aștepta să observe la ei. Încuviință din cap energic.

– Vin și eu în cel mai scurt timp.

Fără a-i mai da vreo șansă de a se răzgândi, se răsuci pe călcâie și se îndreptă împreună cu domnișoara Keggs spre biroul ei.

Barnaby o urmări din ochi, remarcând legănatul unduios al șoldurilor ei în timp ce se îndepărta cu pași mari și fermi. După aceea se întoarse spre ușă, zâmbi mai larg și păși afară în ziua mohorâtă.

Se opri pe verandă și studie îndelung curtea din partea dreaptă. Mai mulți copii, băieți și fetițe deopotrivă, care păreau să aibă în jur de cinci sau șase ani, râdeau și țipau în timp ce se alergau și se jucau cu mingea. Se uită apoi în stânga și descoperi alți băieței, cu vârste cuprinse între șapte și doisprezece ani – adică aceleași vârste în care s-ar fi încadrat și băieții răpiți.

Coborî treptele și își lăsă picioarele să-l conducă în direcția lor. Nu căuta nimic anume. Cu toate astea, experiența îl învățase că fragmente din ce păreau pe moment informații străine și fără legătură se dovedeau adesea a fi cruciale în rezolvarea unui caz.

Se sprijini de laterala casei și-și lăsă privirea să zboare spre grupul de copii. Erau de toate staturile și dimensiunile – unii grăsuți, alții greoi și gâfâind, iar alții slabi și pricăjiți. Majoritatea se mișcau liber în jocurile lor, dar câțiva șchiopătau și unul își târșâia un picior.

În orice grup de copii dintr-o pătură socială mai înaltă, ar fi existat mai multă omogenitate din punct de vedere fizic – micuții ar fi avut trăsături asemănătoare și membre la fel de lungi.

Însă elementul pe care îl aveau în comun acești copii – atât ei între ei, cât și cu cei din mediul lui – era un anumit soi de nepăsare, care nu era în mod obișnuit întâlnită în rândul copiilor săraci. Era o reflexie a încrederii că se aflau în siguranță – că vor avea un acoperiș deasupra capului și o susținere rezonabilă, nu doar astăzi, ci și mâine și în viitor apropiat.

Copiii aceștia erau fericiți. Mult mai fericiți decât ar fi putut fi alții de seama lor.

Pe banca de vizavi de locul de joacă stătea un profesor, care citea o carte în liniște și mai ridica privirea din când în când ca să verifice ce făceau copii.

În cele din urmă, unul dintre băieți – unul slăbănog și cu față de drăcușor, care părea să aibă în jur de zece ani – se apropie de Barnaby. Așteptă ca acesta să se uite în jos la el înainte de a-l întreba:

– Așadar, sunteți unul dintre profesorii noi?

– Nu, răspunse el și când realiză că micuțul aștepta o informație suplimentară, adăugă: O ajut cu ceva pe domnișoara Ashford. Și acum o aștept.

Pe parcursul scurtei lor conversații, îndrăzniră și alți micuți să se apropie.

– Aha, mormăi primul băiat. Se uită spre prietenii lui pentru încurajare, după care se simți suficient de curajos pentru a întreba: Păi, atunci ce sunteți?

„Al treilea fiu al unui conte." Barnaby rânji, închipuindu-și cum ar fi reacționat cei care îl interogau când ar fi auzit asta.

– Ajut la găsirea anumitor lucruri.

– Ce lucruri?

„Răufăcători în general."

– Bunuri sau persoane care sunt căutate.

Unul dintre băieții mai mari se încruntă.

– Credeam că sticleții fac asta. Dar dumneavoastră nu sunteți unul.

– Nu, interveni repede un alt băiat. Sticleții încearcă mai ales să împiedice ca lucrurile să fie furate. Găsirea chestiilor furate este cu totul altceva.

Ce lucruri înțelepte scoteau pe gură copilașii aceștia!

– Deci... începu primul copil, alegându-și cu atenție cuvintele. Spuneți-ne o poveste despre un lucru la găsirea căruia ați ajutat.

Tonul lui îi transforma cuvintele într-o rugăminte plină de speranță, mai degrabă decât într-o cerință.

Privind în jur la cercul de fețe care îl înconjurau, perfect conștient că fiecare băiețel îi observase hainele și calitatea lor, Barnaby cugetă câteva clipe. Și atunci îi atrase atenția o mișcare din partea cealaltă a curții. Profesorul lor observase noul punct de interes al celor aflați în grija sa. Ridică dintr-o sprânceană, întrebând fără cuvinte dacă Barnaby își dorea să fie salvat.

El îi aruncă omului un zâmbet liniștitor, după care se uită în jos, la audiența sa.

– Primul lucru la înapoierea căruia am ajutat a fost colierul de smaralde al ducesei de Derwent. A dispărut în timpul unei petreceri organizate la moșia familiei Derwent...

Și în clipa aceea tăbărâră pe el cu întrebări. Și nu îl surprinse deloc că petrecerea în sine, moșia și felul în care se distrau „nobilii" era ceea ce îi interesa. Smaraldele ieșeau puțin în afara sferei lor de cunoștințe, dar oamenii îi fascinau. La fel cum îl fascinau și pe el. Și reacțiile lor la răspunsurile lui îl amuzau.

Lucrând în biroul ei, Penelope observă dintr-odată cum atenția domnișoarei Keggs se mutase de la ea și se concentrase într-un punct fix, undeva dincolo de umărul ei stâng.

– Cred că asta ar trebui să ne ajungă pentru următoarele câteva săptămâni.

– Ah!...da... mulțumesc, zise domnișoara Keggs și luă ordinul de comandă pe care i-l întinse Penelope. O să-l duc la Connelly și o să mă ocup de aprovizionare chiar în după-amiaza asta.

Penelope zâmbi și încuviință din cap scurt, indicându-i că putea să plece. Privi apoi cum domnișoara Keggs se ridică, făcu o reverență politicoasă... mai aruncă o ultimă privire afară pe fereastra din spatele lui Penelope... și apoi se grăbi să plece.

Jucându-se cu lănțișorul pe care îl purta la gât, Penelope își întoarse și ea privirea spre fereastră. Și văzu că Adair ținea captivi în jurul său un grup de băieți.

Se încordă și dădu să se ridice, dar înțelese imediat că se înșelase. *El* îi ținea într-adevăr captivi – ceea ce nu era puțin lucru – cu o povestire pe care o spunea.

Relaxându-se, studie scena cuprinsă de propria uimire. În ciuda a tot ce auzise despre el, nu se așteptase ca Adair să aibă nici răbdarea și nici dorința de a interacționa cu oamenii de rând – și, cu siguranță, nu într-atât încât să se coboare ca să distreze un grup de copii aproape ai nimănui.

Și totuși, zâmbetul lui părea destul de sincer.

Iar în clipa aceea mai dispăru o parte din precauția care o încercase când îi ceruse ajutorul. Celelalte colege ale ei din comitetul de conducere al orfelinatului erau plecate din Londra. Și chiar dacă le informase despre primele trei dispariții, încă nu le dăduse de știre despre cea mai recentă – sau despre planul ei de a-i cere ajutorul domnului Barnaby Adair. În acest sens, acționase din proprie inițiativă. Și deși era sigură că Portia și Anne ar fi susținut-o în demersul său, nu era la fel de sigură și în privința celorlalte trei doamne. Adair își făcuse un renume din a ajuta poliția, cu precădere pentru a aduce în fața justiției membri ai înaltei societăți, eforturi care nu fuseseră întâmpinate tocmai cu entuziasm de nobilime.

Strânse din buze, își propti palmele pe brațele scaunului și se ridică.

– Nu-mi pasă, afirmă ea biroului gol. Pentru a-i aduce înapoi pe băieții aceia i-aș cere ajutorul și diavolului însuși!

Amenințările sociale nu puteau să o descurajeze.

Cât privește alt soi de amenințări însă...

Mijii ochii și studie silueta înaltă și elegantă, înconjurată de grupul de copii zdrențăroși. Și apoi, fără tragere de inimă, recunoscu în sinea ei că, la un anumit nivel, el reprezenta într-adevăr o amenințare pentru ea.

Reprezenta o amenințare la adresa simțurilor ei. Pentru nervii ei care erau brusc incitați – și pentru mintea ei care rătăcea. Nici un bărbat nu îi mai stârnise vreodată gânduri care să-i distragă astfel atenția.

Nici un alt bărbat nu o mai făcuse vreodată să se întrebe cum ar fi fost dacă el ar fi...

Se răsuci brusc spre biroul ei și închise registrul de comenzi.

După ce părăsise reședința lui noaptea trecută, își spusese că ceea ce era mai rău trecuse și că data viitoare când îl va vedea, efectul pe care îl avea asupra ei va fi dispărut. Sau măcar că se va fi diminuat. În schimb, când ridicase ochii din foi și-l văzuse stând în pragul

ușii... umplând aproape complet cadrul ei... cu ochii lui albaștri ațintiți atât de *apreciativ* asupra ei, orice gând rațional îi dispăruse ca prin farmec.

Și fusese nevoie de un efort considerabil – și real – din partea ei să-și păstreze pe chip o expresie indiferentă și să pretindă că era cu mintea în altă parte. Undeva unde prezența lui nu reușise să ajungă.

Era absolut evident că dacă voia să ancheteze cazul acesta cot la cot cu el, trebuia să aibă și o armură pe măsură. Altfel...

Ideea că el și-ar fi putut da seama cât de mult o afecta... și apoi să zâmbească în maniera aceea lentă și arogantă tipic *masculină* a lui... dar nu, nu merita să se gândească la asta.

Strânse din buze, după care rosti ferm:

– Oricum ar fi, mie nu-mi pasă.

Își luă săculețul și mănușile de sub birou, ridică trufașă bărbia și se îndreptă spre ușă.

Și spre omul pe care îl recrutase pentru rolul de erou al orfelinatului.

Capitolul 3

– La cererea tatălui lui Dick, eu și domnișoara Keggs am fost să-i vizităm acum două săptămâni.

Penelope se uită pe fereastra trăsurii spre peisajul stradal care se derula în grabă. Opriseră birja aceea în fața orfelinatului, iar vizitiul îi luase bucuros, după care pornise spre zona de est într-un ritm vioi.

Progresul lor încetinise însă odată ce intraseră pe aleile înguste și aglomerate ale cartierului pe care londonezii îl numeau „East End". Un conglomerat de dărăpănături, case lipite unele de altele, imobile cu apartamente ieftine de închiriat, prăvălii și depozite construite inițial în jurul unor sate de la marginea vechilor ziduri ale orașului, care de-a lungul secolelor se uniseră într-un așezământ de mărime medie, întunecat și rău famat, populat de o adunătură de oameni și clădiri în paragină.

Din fericire, Clerkenwell, zona în care se aventurau acum, nu părea să fie la fel de rea – la fel de supraaglomerată sau potențial periculoasă – ca toate celelalte din East End.

– El... adică tatăl lui Dick... suferea de tuberculoză, zise Penelope, legănându-se în scaun, când vehiculul coti și intră pe Farringdon Road. Era evident că nu o să-și revină după boală. Doctorul local, domnul Sniper, era și el acolo... de fapt, chiar el a fost cel care ne-a contactat când a murit domnul Monger.

Pe locul de vizavi de ea, Adair stătuse încruntat – de fapt, din ce în ce mai încruntat, pe măsură ce se afundau mai adânc pe străzilor periculoase.

– Așadar, ai primit mesajul de la domnul Sniper ieri-dimineață?

– Nu. Cu o noapte înainte. Monger a murit în jur de șapte seara.

– Dar atunci nu mai erai la orfelinat.

– Nu.

Barnaby întoarse capul și se uită la ea.

– Dar dacă ai fi fost...

Ea ridică din umeri și își mută privirea.

– De obicei nu prea sunt acolo seara.

Și, desigur, dată fiind dispariția celor patru băieți, acum lăsase instrucțiuni ca orice veste despre moartea unui tutore să-i fie transmisă imediat, indiferent unde s-ar fi aflat ea. Data viitoare când trebuia să mai preia un orfan, va lua trăsura fratelui ei, pe vizitiul și pe lacheul acestuia și se va afunda în inima mahalalei East End, fără să țină cont de oră... dar nu vedea nici un motiv să spună asta acum cu voce tare.

Știuse că Adair îl cunoștea cel puțin din vedere pe fratele – și tutorele ei – Luc. Și putea intui deja ce gândea – că Luc nu ar fi avut cum să fie de acord ca ea să meargă singură în astfel de zone periculoase. Cu atât mai puțin noaptea.

În privința aceasta avea perfectă dreptate. Luc nu prea știa mare lucru despre ce presupunea funcția ei de „administrator al orfelinatului". Și, la drept vorbind, prefera să păstreze lucrurile așa.

Se uită pe fereastră și fu ușurată să observe că se apropiau de destinația lor. Iar asta îi oferea o modalitate bună de a face conversație despre altceva.

– În cazul acesta, trei dintre vecini l-au văzut și au vorbit cu omul care l-a luat pe Dick în dimineața de după moartea lui Monger. Și descrierea pe care au oferit-o despre el se potrivește cu cele date de vecini și în celelalte trei cazuri anterioare.

Birja încetini de tot, după care intră greoi pe o altă străduță, atât de îngustă, încât abia reușea să înainteze.

– Am ajuns.

Se aplecă în față de îndată ce vehiculul opri, dar Adair i-o luă înainte și puse mâna pe clanța ușii, obligând-o astfel să se dea înapoi și să-l lase pe el s-o deschidă.

Barnaby coborî primul și rămase în ușă cât era de mare, în timp ce cerceta împrejurimile.

Penelope își mușcă limba și se luptă cu impulsul de a-l pocni – tare – pe spate, fix între omoplați. Avea niște umeri foarte frumoși, acoperiți de un palton elegant... dar acum îi stăteau în drum! Din păcate, fu nevoită să se mulțumească doar cu a se uita urât la el.

În cele din urmă, fără grabă – fără să fie conștient de tumultul ei interior – se dădu la o parte. Făcu un pas în lateral și îi întinse mâna. Ea făcu uz de bunele maniere, se întări sufletește și își predă degetele în mâna lui. Nu... efectul atingerii lui – de a-i simți degetele lungi și puternice strângându-i posesiv mâna – încă nu se diminuase deloc. Își aminti cu înverșunare că el se afla aici la cererea ei – ocupând mult prea mult spațiu în viața ei și distrăgându-i atenția. Îl lăsă să o ajute să coboare, după care își retrase în grabă mâna dintr-a lui.

Fără să se uite la el, porni înainte, făcând semn spre bordeiul din fața lor.

– Aici a locuit domnul Monger.

În mod evident, sosirea lor atrăsese atenția. Fețe de toate formele și mărimile se uitau curioase pe ferestre murdare, și mâini alunecau afară prin cadre de lemn care nu cunoscuseră niciodată un geam.

Se uită spre ușa clădirii vecine. În fața ușii era așezată o masă de lemn.

– Vecinul lui este cizmar. Și el, și fiul său l-au văzut pe omul în cauză.

Barnaby zări atunci un individ zdrențăros uitându-se la ei pe sub streașina sub care se afla masa de cizmărie. Penelope porni spre aceasta, iar el o urmă îndeaproape. Și dacă observa într-adevăr sărăcia lucie și mizeria care o înconjura, unde mai pui mirosurile, cu siguranță nu dădea nici un semn.

– Domnule Trug, zise Penelope, salutându-l scurt pe cizmarul care încuviință și el din cap prudent. Acesta este domnul Adair. Este expert în anchetarea întâmplărilor ciudate... așa, ca dispariția lui Dick. Mă întrebam dacă aș putea să te rog să-i povestești și dumnealui despre omul care a venit și l-a luat pe Dick.

Trug îl cercetă cu privirea câteva clipe, iar Barnaby înțelese exact ce gândea omul. „Ce ar putea să știe un filfizon despre dispariția unor copii săraci?"

– Domnule Trug? Ne ajuți, te rog? Vrem să-l găsim pe Dick cât mai repede cu putință.

Trug își mută privirea spre Penelope, după care își drese glasul:

– Da... ei bine... s-o întâmplat foarte devreme ieri-dimineață. Abia dacă se luminase. O venit un individ și-o bătut la ușa răposatului Monger. Fiu-miu Harry tocmai se pregătea să plece la muncă. Așa că a scos capul pe ușă și i-a zis ăluia că Monger era mort și îngropat. Trug se uită atunci spre Barnaby. Și individul o fost destul de politicos. O venit la ușă și i-o explicat că o venit ca să-l ia pe tânărul Dick. Și atunci Harry o strigat după mine.

– Și individul acesta... cum arăta?

Privirea lui Trug se mută atunci la buclele blonde ale lui Barnaby.

– Mai înalt ca mine, dar nu chiar așa de înalt ca dumneata. Și nici la fel de lat în umeri. Părea mai gras pe la mijloc. Mai îndesat, așa.

– Și i-ai observat cumva mâinile??

Trug păru surprins de întrebare la început, dar apoi căzu pe gânduri.

– Nu arăta ca un bătăuș, acum că mă gândesc... și nu părea genul care să lucreze cu brațele... Nu avea mâinile bătătorite deloc. Mai degrabă prăvăliaș sau... ei bine, cum o zis chiar el. Că lucra pentru autorități.

Barnaby încuviință din cap.

– Îmbrăcămintea?

– Păi, purta un palton gros... nimic special. Șapcă... obișnuită. Și ghete de lucru, cum purtăm cu toții pe aici.

Barnaby nu-i urmă privirea lui Trug când ochii îi coborâră spre cizmele lui frumos lustruite.

– Dar cum vorbea? Avea vreun fel de accent?

Trug ridică din nou privirea și clipi mirat.

– Accent? Păi... clipi din nou, oarecum confuz, după care se uită la Penelope. Să fiu al naibii dacă m-am gândit la asta! Era de pe aci, din zonă. Din East End! N-am nici o îndoială.

Penelope se uită la Barnaby.

El îi întâlni privirea, după care își mută atenția înapoi spre Trug.

– Fiul dumitale este acasă?

– Da, răspunse Trug, întorcându-se greoi spre casă. E aici în spate... Mă duc să-l chem.

Fiul confirmă tot ce spusese tatăl. Când i se ceru să facă o presupunere cu privire la vârsta omului, ținguie buzele, gânditor, după care zise:

– Nu era bătrân. Poate cam de vârsta mea așa... să zic că avea vreo douăzeci și șapte de ani.

Rânji apoi la Penelope. Din colțul ochiului, Barnaby o văzu mijind ochii, iar privirea ei deveni rece și tăioasă precum oțelul.

– Mulțumesc.

Încuviință din cap spre cei doi bărbați și făcu un pas în spate.

– Mda, ce să mai?! Bătrânul Trug se așează înapoi la masa de lucru. Știu că Monger voia ca micul Dick să se ducă cu doamna, așa că nu mi s-a părut corect c-o venit individul ăstălaltu' și l-o furat. Cine știe ce i-o pregăti bietului băiet... Poate o să-l oblige să se strecoare în sus pe hornuri sau ceva, fie că vrea, fie că nu.

Penelope se albi la față, dar expresia de pe chipul ei doar deveni și mai hotărâtă. Încuviință și ea din cap spre cei doi domni Trug.

– Vă mulțumesc pentru ajutor.

Se întoarse apoi și i se alătură lui Barnaby. Făcu un semn din mână spre căsuța de vizavi de bordeiul în care locuise tatăl lui Dick.

– Ar trebui să vorbim și cu doamna Waters. Dick a dormit la ea în noaptea aceea, așa că și ea l-a văzut pe om și a stat de vorbă cu el.

Chemată de un clopoțel care atârna la ușă, doamna Waters ieși din adâncul locuinței ei înghesuite. Era o femeie masivă, cu un aspect mămos, cu o față rumenă și un păr cărunt moale. Și le confirmă descrierea pe care le-o oferise familia Trug.

– Da, cam douăzeci și cinci de ani, aș spune și era de pe aici de prin zonă de undeva. Dar nu din apropiere. Io știu cam toate străzile de pe-aici și nu-i localnic, ca să spun așa... dar da, sigur născut și crescut aici în East End, după felul cum vorbea.

– Așadar, era prea tânăr ca să fie executor judecătoresc sau ceva de genul acesta, concluzionă Penelope, uitându-se spre Barnaby.

Doamna Waters pufni imediat:

– Ah, nu! Nu el! Nu era șef sau așa ceva... și sigur nu se ocupa el personal de nimic, de asta bag mâna-n foc!

Barnaby fu surprins de siguranța cu care vorbea femeia.

– De ce spui asta?

Doamna Waters se încruntă gânditoare, după care zise:

– Pentru că nu era el șefu' nici măcar la ce făcea. Vorbea cu grijă. Cu *mare, mare* grijă... de parcă cineva îl învățase ce să spună și cum să spună.

– Așadar, crezi că a fost trimis aici să se ocupe de o treabă... ca un fel de... comisionar, ca să zicem așa.

– Da, da, așa, da, zise doamna Waters și încuviință din cap. Cineva l-a trimis să-l ia pe Dick și exact asta a făcut. Fața i se întunecă apoi și se uită în sus la Barnaby. Găsiți-l pe netrebnicul ăla și aduceți-l înapoi pe Dick. A fost mereu un băiat bun... n-a făcut niciodată nici un fel de probleme și n-are nimic rău în el micuțul, dacă vă zic. Nu merită ce plănuiesc pentru el jigodiile alea... Ah, scuzați de limbaj, domnișoară.

Barnaby înclină din cap.

– O să fac tot ce-mi stă în putință. Mulțumesc încă o dată pentru ajutor. Îi întinse apoi brațul lui Penelope și zise: Domnișoară Ashford?

Ea nu îi luă brațul, dar după ce îi mulțumi la rândul ei doamnei Waters, merse cu el înapoi spre trăsură. Îi acceptă totuși ajutorul ca să urce în trăsură. După ce îi dădu indicații vizitiului să îi ducă înapoi la orfelinat, Barnaby i se alătură înăuntru și închise ușa.

Se așeză pe banchetă și trecu în revistă informațiile pe care le aveau, încercând să deducă ce anume sugerau.

Doar că ea îi întrerupse gândurile:

– Așadar, e foarte posibil ca Dick să nu fie prea departe de aici. Miji ochii și se uită în gol prin trăsură. Asta sugerează cumva... ceva... vreo activitate anume?

El o studie o clipă, după care răspunse:

– Zona East End este foarte mare și populată. „Ba mai mult de atât, una încărcată de pericole și depravare", adăugă în gând.

Ea se strâmbă, apoi spuse:

– Păi, și atunci... ce urmează?

– Cred... dacă ești de acord, aș vrea să dau mai departe toate informațiile pe care le avem până acum unui prieten... inspectorul Basil Stokes de la Scotland Yard.

Ea ridică din sprâncene.

– Adică să mergem la poliție? Îl studie câteva clipe, după care adăugă: Ca să fiu complet sinceră, nu-mi pot imagina că poliția lui Peel s-ar arăta prea interesată de cazul unor băieți... săraci... dispăruți.

Zâmbetul lui era la fel de cinic ca tonul ei de mai devreme.

– În mod normal, trebuie să recunosc că din păcate ai avea dreptate. Cu toate astea, eu și Stokes ne cunoaștem de mult. Oricum, în acest stadiu al anchetei nu aș face altceva decât să-l alertez despre problemă și să îi cer părerea. Făcu o pauză scurtă, după care continuă: Și după ce va auzi tot ce avem de spus...

Atunci, la fel ca și el, și Stokes va simți cum i se alertează toate simțurile și instinctele...

Dar nu era nevoie să împărtășească astfel de lucruri cu Penelope Ashford.

Așa că doar ridică din umeri și zise:

– Vom vedea.

O duse pe Penelope înapoi la orfelinat, după care se duse cu birja la Scotland Yard. Intră în clădirea aceea anostă și aparent cu nimic ieșită din comun care era acum sediul Poliției Metropolitane din Londra și își croi drum spre biroul lui Stokes fără să fie oprit de nimeni. Majoritatea oamenilor din clădire îl cunoșteau... ori din vedere, ori după reputație.

Biroul lui Stokes se afla la primul etaj. Când ajunse acolo, descoperi că ușa era deschisă. Se opri în prag, aruncă o privire înăuntru și un rânjet îi arcui ușor colțurile gurii când își văzu prietenul dezbrăcat de haină și cu mânecile suflecate până la coate scriind sârguincios rapoarte.

Dacă era un lucru care nu-i plăcea lui Stokes la succesul și la statutul său în continuă creștere, acesta era să scrie rapoarte.

Simțind o prezență, Stokes se uită în sus, îl văzu și zâmbi. Încântat. Lăsă jos tocul, împinse deoparte teancul de hârtii pe care îl avea în față și se lăsă pe spate în scaun.

– Ca să vezi, ca să vezi! Ce te aduce pe aici?

Se simțea curiozitate în tonul lui.

Barnaby râse scurt și intră în birou, care din fericire nu era mic, ci suficient de spațios pentru a încăpea cel puțin patru oameni odată. Masa și scaunul erau în fața ferestrei cu vedere spre ușă. Lângă un perete se afla un dulap ticsit cu dosare. Paltonul lui Stokes era agățat în cuierul de pe perete. Barnaby se descheie și el la haină și o lăsă să-i atârne deschisă în timp ce se așeza pe unul dintre scaunele din fața mesei lui de lucru.

Întâlni privirea cenușie tăioasă a prietenului său. De aceeași înălțime și constituție ca și Barnaby, cu părul închis la culoare și cu trăsături saturniene, Stokes era straniu de lipsit de clasă. Tatăl său fusese negustor, nu gentleman, dar datorită bunicului lui din partea mamei, avusese parte de o educație aleasă. Și din acest simplu fapt, Stokes avea o foarte bună înțelegere a obiceiurilor înaltei societăți și, implicit, șanse mai mari de a trata cu membrii elitei sociale decât

orice alt inspector care făcea în prezent parte din forțele de poliție ele lui Peel[1].

După părerea lui Barnaby, departamentul de poliție era norocos să-l aibă pe Stokes. Pentru că dincolo de orice altceva, era un om foarte inteligent, care știa să-și folosească mintea. Lucru care, în parte, fusese și motivul pentru care ei doi se împrieteniseră.

Dar și motivul pentru care Stokes se uita acum la el cu o nerăbdare nedisimulată. Spera că Barnaby avea să-l salveze de la redactarea rapoartelor.

Barnaby rânji imediat.

– Am un caz care, deși nu se încadrează în sfera noastră obișnuită de activitate, s-ar putea să-ți stârnească interesul.

– Asta n-ar fi deloc greu în momentul de față. Vocea lui Stokes era profundă, destul de gravă, prin contrast cu tonurile melodice și frumos modulate ale lui Barnaby. Toți răufăcătorii noștri au intrat în vacanță mai devreme anul acesta... ori asta, ori s-au retras undeva în provincie pentru că am încins un pic prea tare atmosfera pentru ei aici. Dar oricum ar fi, sunt numai urechi.

– Ei bine, în cazul acesta... administratorul orfelinatului din Bloomsbury m-a rugat să investighez dispariția a patru băieți.

Pe scurt, Barnaby îi spuse tot ce aflase de la Penelope, din observațiile de la orfelinat și din timpul vizitei făcute în Clerkenwell. Și în timp ce făcea asta, o gravitate pe care nu o lăsase pe Penelope să o vadă se insinuă în vocea și în expresia lui.

– Și cel mai interesant detaliu este că același bărbat i-a luat pe fiecare dintre cei patru băieți, încheie el sumbru.

Chipul lui Stokes se înăspri. Miji ochii și se întunecă.

– Vrei să-ți spun părerea mea? îl întrebă.

Barnaby încuviință din cap.

– Nici mie nu-mi place deloc cum sună treaba asta, la fel cum nu-ți place nici ție. Stokes se lăsă pe spate în scaun și începu să bată din deget pe birou. Hai să ne gândim un pic... la ce i-ar trebui cuiva patru... sau mai bine zis cel puțin patru băieței cu vârste cuprinse între șapte și zece ani, toți din East End? Fără nici o pauză reală de gândire, Stokes își răspunse singur la întrebare: Bordeluri. Mușchi. Coșari. Hoți. Și asta e doar enumerarea variantele celor mai evidente.

---

[1] Sir Robert Peel (1788–1850), om de stat britanic, membru al Partidului Conservator, a fost de două ori prim-ministru și de două ori ministru de interne. Ca ministru de interne, una dintre cele mai importante realizări ale sale a fost înființarea Poliției Metropolitane (1829). (n.red.)

Barnaby se strâmbă, își încrucișă mâinile și se uită în tavan.

– Nu sunt sigur de bordeluri, slavă Domnului. Cu siguranță, pentru astfel de lucruri nu s-ar limita numai la East Est pentru pradă.

– Nu știm cât de răspândită e în realitate treaba asta. E posibil să fi aflat de cazurile din East End numai pentru că persoana care te-a contactat e administrator la un orfelinat care are de-a face în mod special cu zona East End.

– Adevărat. Barnaby coborî privirea spre Stokes. Așadar, ce părere ai?

Privirea lui Stokes deveni dintr-odată distantă. Barnaby lăsă momentul de tăcere să se prelungească, având o înțelegere destul de bună despre ce îl frământa pe Stokes.

În cele din urmă, un zâmbet ușor de prădător își făcu loc pe buzele subțiri ale lui Stokes. Își concentră din nou toată atenția asupra lui Barnaby și zise:

– După cum știi, în mod normal, nu am avea nici o șansă să primim permisiunea de a depune vreun efort real în acest sens... de a găsi patru copii ai nimănui. Cu toate astea, variantele posibile pe care le-am menționat... nici una nu-i cea bună. Fiecare în parte este o infracțiune demnă de atenția noastră. Și mă gândesc că la ce efect *politic* au avut succesele tale recente în prinderea ticăloșilor din înalta societate... și din moment ce guvernanții ne îndeamnă mereu să fim imparțiali în ceea ce facem... ei bine, poate că aș putea prezenta acest caz ca pe o ocazie de a demonstra că poliția nu este interesată doar de infracțiunile împotriva nobilimii și că este la fel de pregătită să ia măsuri pentru a-i proteja și pe inocenții din păturile de jos.

– Ai putea sublinia, de asemenea, că în prezent, infracțiunile în rândul nobilimii au ajuns la o limită inferioară sezonieră. Barnaby înclină ușor capul și-i întâlni privirea lui Stokes. Așadar, crezi că poți obține permisiunea pentru a lucra la caz?

Stokes strânse din buze.

– Cred că o să fac în așa fel încât să ies în întâmpinarea prejudecăților lor. Și a politicii lor.

– Cum pot să ajut?

– Ai putea să-i arunci o vorbă tatălui tău, doar ca să ne asigurăm de susținerea lui la nevoie. Dar în afară de asta... cred că o să mă descurc.

– Foarte bine, zise Barnaby și se ridică. Așadar, asta înseamnă că și tu te vei alătura anchetei?

Stokes se uită la teancul de hârtii de pe biroul său.

– Oh, da. Cu siguranță intru și eu în joc.

Barnaby rânji și se ridică.

Stokes se uită în sus la el.

– Cred că o să reușesc să-l prind la o discuție pe comisar mai târziu. O să-ți dau de veste de îndată ce am aprobarea lui.

Stokes se ridică apoi și-i întinse mâna.

Barnaby îi strânse mâna, după care își luă la revedere:

– Te las cu puterea de convingere, atunci, zise și porni spre ușă.

– Încă ceva.

Vocea lui Stokes îl opri pe Barnaby chiar când ajunse în pragul ușii, așa că se întoarse spre prietenul său.

Stokes deja își strângea hârtiile și le dădea la o parte.

– Ai putea să îl întrebi pe administratorul orfelinatului dacă acei patru băieți aveau ceva în comun. Orice trăsături comune... erau toți scunzi, înalți sau slabi. Din familii decente sau drojdia societății. Asta s-ar putea să ne ajute să ne facem o idee ce planuri are pentru ei oricine i-a răpit.

– Bună idee. O să întreb.

Barnaby îl mai salută o dată, după care plecă.

Spusese că va întreba, dar nu trebuia neapărat să întrebe în ziua aceea.

Nu trebuia neapărat să o caute pe Penelope Ashford chiar în acea după-amiază ca să vadă ce-și mai amintea. Ea îi menționase că în mod normal era la orfelinat numai dimineața. Și chiar dacă o găsea – indiferent unde ar fi fost –, cu siguranță nu avea dosarele după ea ca să le poată consulta.

Desigur, tot ce aflase despre ea îi sugera că îi va putea răspunde la toate întrebările fără să fie nevoie să se mai uite pe vreun dosar.

Barnaby se opri pe treptele clădirii în care lucra Stokes. Cu mâinile îndesate în buzunare și cu gulerul paltonului ridicat ca să se apere de frig, aruncă o privire spre edificiile de vizavi în timp ce se gândea dacă să se ducă sau nu să o caute pe Penelope Ashford – chiar dacă numai pentru a-i oferi niște răspunsuri.

După cum o cunoștea, dacă îi dădea de urmă, fără îndoială avea să presupună că o căutase ca să-i mai pună și alte întrebări.

Acest gând îl liniști, așa că zâmbi și continuă în jos pe scări, după care își îndreptă pașii spre Mount Street.

Întrebă un măturător de stradă și localiză ușor Calverton House, apoi ciocăni. După un moment, ușa se deschise și un majordom impunător îi întâlni privirea, cu sprâncenele ridicate.

Barnaby îi zâmbi cu farmecul său obișnuit.

– Domnișoara Ashford este acasă?

– Regret să vă informez că domnișoara Ashford nu este acum acasă, domnule. Pot să-i transmit cine a căutat-o?

Zâmbetul îi dispăru imediat și lăsă privirea în pământ, întrebându-se dacă să-i lase sau nu un mesaj. Însă, prezicând cum avea să reacționeze Penelope...

– Domnul Adair, nu-i așa?

Ridică ușor capul și-i întâlni privirea majordomului, a cărui expresie rămase la fel de impasibilă.

– Da.

– Domnișoara Ashford a lăsat vorbă ca, dacă veniți cumva în vizită, domnule, să vă informez că a fost nevoită să o însoțească pe Lady Calverton la plimbarea ei de la amiază și că estimează că vor fi în parc după ora patru și jumătate.

Barnaby se abținu să nu se strâmbe. În parc. După ora patru și jumătate. O combinație de timp și loc pe care el, în mod normal, o evita.

– Mulțumesc.

Se întoarse și coborî scările conacului. Când ajunse pe trotuar, șovăi o clipă, după care porni spre vest.

Și se îndreptă către Hyde Park.

Era noiembrie. Cerul era mohorât și vântul destul de răcoros. Majoritatea hoardelor mondene strălucitoare care populau în mod obișnuit sălile de bal se retrăseseră deja în provincie. Numai cei asociați cu scaunele puterii mai rămâneau încă în Londra, din moment ce parlamentul nu intrase încă în vacanță. Dar o va face în curând, iar atunci Londra va rămâne pustiită de înalta ei societate. Chiar și acum, rândurile de trăsuri elegante aliniate pe Avenue ar trebui să se fi rărit considerabil.

Probabil numărul văduvelor și al mamelor de familie prezente acolo era mult mai mic, și cu atât mai puține ar fi fost domnișoarele frumoase dornice de admirat și curtat, care să-l vadă și să se întrebe de ce era așa de hotărât să vorbească cu Penelope Ashford.

Traversă Park Lane și se îndreptă cu pași mari spre porțile parcului, pe care le trecu în grabă, traversând gazonul spre locul unde se adunau de regulă trăsurile doamnelor din elita socială.

Estimările lui cu privire la persoanele prezente în parc se dovediră atât corecte, cât și greșite. Din fericire, mamele bârfitoare și fătucile timide care chicoteau erau într-adevăr absente, însă văduvele cu ochi curioși și amfitrioanele politice cu ochi ageri erau cât se putea de prezente. Și datorită statutului important al tatălui său

și conexiunilor mamei lui, era și el ușor de recunoscut și atrăgea atenția tuturor acestor doamne.

Trăsura familiei Calverton era parcată cam pe la mijlocul șirului de vehicule, ceea ce însemna că va trece pe sub ochii a cel puțin jumătate din femeile adunate acolo în timp ce îi ocolea pe cei care se plimbau dintr-o parte în alta. Lady Calverton era implicată într-o conversație foarte serioasă cu alte două femei, iar lângă ea, Penelope părea plictisită.

Lady Calverton îl zări prima. Îi zâmbi, pe măsură ce se apropia de trăsură. Penelope se uită și ea în direcția lui, după care se îndreptă de spate și vivacitatea caracteristică îi inundă trăsăturile, făcând-o să strălucească.

– Domnule Adair, zise Lady Calverton și îi întinse mâna, amintindu-și de el.

El îi luă mâna înmănușată și făcu o plecăciune deasupra degetelor ei.

– Bună ziua, Lady Calverton.

Lui Penelope îi străluceau ochii în spatele ramelor aurii ale ochelarilor. El îi întâlni privirea și încuviință din cap, politicos.

– Domnișoară Ashford...

Ea zâmbi. Încrederea socială era ceva ce nu îi lipsea nici ei, nici Portiei. Se întoarse spre mama ei și spuse:

– Domnul Adair mă ajută să aflu câte ceva despre unii dintre copiii noștri. Se uită atunci la Barnaby și i se adresă direct: Îndrăznesc să presupun că mai ai și alte întrebări, nu-i așa, domnule?!

– Întocmai. Oh, da, și el știa să joace acest joc social. Aruncă o privire spre pajiștea din apropiere. Mă întrebam, domnișoară Ashford... dacă poate ai fi de acord să facem o plimbare în timp ce discutăm?

Penelope zâmbi aprobator.

– O idee excelentă! Se întoarse apoi spre mama sa și îi spuse: Nu cred că stăm prea mult.

Barnaby deschise ușa trăsurii și îi întinse mâna. Ea își așeză mâna într-a lui și coborî cu eleganță. Își retrase apoi mâna, își netezi fustele și păru un pic surprinsă în clipa în care el își oferi brațul.

Îl luă de braț, așezându-și reticentă mâna pe mâneca lui. Lui însă i se păru că mișcarea ei fu aproape precaută.

Foarte interesant. Pentru că se îndoia sincer că existau prea multe lucruri în înalta societate – sau chiar și în afara ei – care să o facă să simtă nevoia să fie... prudentă. Cu toate astea, avu senzația că asta – și poate și o nevoie instinctivă de control – fu ceea ce o făcu

să spună, imediat ce se îndepărtară de trăsură și de ceilalți oameni care se plimbau prin apropiere:

– Înțeleg că ai discutat cu prietenul dumitale, inspectorul Stokes. Ai aflat ceva?

– Altceva decât faptul că lui Stokes i-ar plăcea să se distreze investigând aceste dispariții?

Și privirea pe care i-o aruncă Penelope în clipa imediat următoare fu incredibil de mulțumitoare.

– L-ai convins să preia cazul?

Tentația era foarte mare, dar, în același timp, era conștient că existau șanse mari ca ea să îl cunoască personal pe Stokes la un moment dat.

– Nu atât l-am convins, cât l-am ajutat să găsească motive pentru care să ne ajute. El, personal, a fost foarte binevoitor, dar poliția are prioritățile sale. În clipa de față, Stokes a considerat că poate construi un caz care să susțină o nevoie de acțiune care să îi surâdă comisarului-șef. Se uită la ea. Încă nu a primit permisiunea de a adăuga acest caz pe lista lui, dar părea destul de încrezător.

Penelope încuviință din cap și se uită înainte. Ajutorul poliției era mult mai mult decât se așteptase vreodată. În mod evident, să ia legătură cu Barnaby Adair fusese cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face – chiar dacă simțurile și instinctele ei nesăbuite încă nu învățaseră cum să se calmeze în preajma lui.

– Ai spus că Stokes îți este prieten. Îl cunoști de mult timp?

– De câțiva ani.

– Și cum v-ați cunoscut? întrebă ea, ridicând privirea. Vreau să spun... fiul unui conte și un polițist... cu siguranță trebuie să fi existat vreun eveniment semnificativ care să-l fi adus în preajma ta. Sau a fost printr-o anchetă pe care ai făcut-o?

El șovăi, de parcă ar fi încercat să-și amintească.

– Un pic din amândouă, conchise el în cele din urmă. Am fost prezent la scena unei infracțiuni... o serie de furturi de la o petrecere de pe o moșie... și el a fost trimis să investigheze. Întâmplarea făcea să fiu prieten apropiat cu domnul spre care se îndreptau toate bănuielile. Într-un fel sau altul, și eu, și Stokes eram puțin în afara elementului nostru. Dar am descoperit că am lucrat bine împreună și cunoștințele noastre cumulate – ale mele despre înalta societate și ale lui Stokes despre infractori – s-au dovedit de succes în rezolvarea cazului.

– Simon și Portia au fost foarte impresionați de Stokes. Au vorbit foarte frumos despre el după evenimentele de la Glossup Hall.

Zâmbetul lui Adair deveni aproape afectuos. Penelope simțea că era mulțumit și mândru de prietenul său, încă de dinainte ca el să spună:

– Acela a fost primul caz important de crimă pe care l-a rezolvat singur Stokes în înalta societate. S-a descurcat foarte bine.

– Și cum se face că nu l-ai însoțit în Devon? Sau nu lucrați mereu împreună la cazuri care implică înalta societate?

– De obicei lucrăm împreună... e mai rapid și mai eficient așa. Dar când am primit raportul de la Glossup Hall, eram deja în mijlocul unui caz care implica mai mulți membri importanți ai nobilimii, aici în Londra. Comisarul și guvernatorii au hotărât să-l trimită pe Stokes la Devon și să mă lase pe mine aici să continui ancheta.

Penelope auzise despre scandalul care se stârnise și, firește, avea întrebărî pe care nu se sfii să i le pună. Iar acele întrebări se dovediră atât de inspirate și de succint exprimate, încât se pomeni că îi răspundea cu ușurință, sedus de o minte ageră care vedea și înțelegea. Până când se treziră în fața uneia dintre porțile parculuî. Barnaby clipi mirat și se uită în jur. Merseseră – mai mult sau mai puțin – în linie dreaptă, îndepărtându-se de Avenue. Ea îi distrăsese atenția cu interogatoriul ei, iar el nici măcar nu apucase să îi adreseze întrebările pentru care venise acolo. Strânse din buze, se replie și o ghidă ușor înapoi.

– Ar trebui să ne întoarcem la mama ta.

Penelope ridică din umeri.

– Nu se supără. Știe că discutăm lucruri serioase.

„Dar nici una dintre celelalte *grandes dames* nu știe asta", gândi el, dar nu rosti cuvintele cu voce tare și grăbi ritmul.

– Ce probleme a ridicat Stokes? îl întrebă Penelope. Pentru că presupun că au fost câteva...

– Au fost, într-adevăr. A întrebat dacă există particularități sau caracteristici comune pe care le împărtășesc toți cei patru băieți.

Se abținu să-i dea vreun exemplu, nedorind să-i influențeze răspunsul.

Ea se încruntă. Sprâncenele ei întunecate aproape că se adunaseră într-o linie dreaptă deasupra nasului. Își continuară plimbarea, dar într-un pas mult mai energic, cât timp ea se gândea. În cele din urmă, spuse:

– Toți patru sunt destul de subțirei, dar altfel sănătoși și puternici... Vânoși, dacă vrei. Și cu toții mi s-au părut sprinteni și agili. Dar nu sunt toți de aceeași înălțime. De fapt, chiar nu-mi vin în minte

alte trăsături pe care să le aibă în comun. Nici măcar nu erau de aceeași vârstă.

Acum era rândul lui să se încrunte. Și după câteva clipe o întrebă:

– Și cât de înalt era cel mai înalt?

Penelope ridică mâna până la nivelul urechii ei.

– Dick era cam așa de înalt. Dar Ben... al doilea băiat care a dispărut... era cam cu un cap mai scund decât el.

– Dar aspectul lor fizic general... erau băieți frumoși... sau...?

Ea clătină din cap cu fermitate.

– Simpli și cu nimic ieșiți din comun. Chiar și dacă îi îmbrăcai bine, tot nu ți-ar fi atras atenția.

– Și aveau părul blond sau șaten?

– Și, și... adică de nuanțe diferite.

– Ai spus că erau sprinteni și agili... Te refereai agili, adică iuți în mișcări sau ageri la minte?

Ea ridică din sprâncene.

– Păi, și una, și alta, de fapt. Eram nerăbdătoare să încep lecțiile cu ei... erau inteligenți. Toți.

– Dar trecutul lor? Adică toți erau din familii sărace, da... dar aceștia patru proveneau din familii stabile? Cu șanse mai mari să fie cuminți și ascultători? Poate mai ușor de instruit? Mai docili decât alții?

Ea țuguie buzele, cugetând asupra întrebării lui, dar clătină din cap, destul de repede.

– Familiile lor nu aveau ceva special sau ieșit din comun... chiar dacă în toate cele patru cazuri au întâmpinat destul de multe greutăți... chiar și pentru East End. Tocmai de aceea copiii trebuiau să vină la noi. Tot ce aș putea spune e că nu a existat nimic care să sugereze existența vreunui soi de asocieri infracționale la nici una dintre cele patru familii.

El încuviință din cap, cu privirea ațintită înainte... spre locul unde mama ei aștepta în trăsură, holbându-se destul de insistent în direcția lor.

Penelope nu observă. Era mult prea preocupată să-i studieze chipul.

– Și ce anume îți spune asta... Detaliile despre aspectul lor fizic? Cum ne ajută?

Barnaby își lăsă privirea să plutească spre șirurile de trăsuri și înjură în gând. Oare cât timp lipsiseră? Nu ar fi trebuit să-i permită

să-i distragă atenția cu întrebările ei. Mai multe văduve îi studiau cu interes – unele dintre ele chiar făcând uz de lornietele lor.

– Nu știu. „Pot însă să ghicesc", gândi. O să-i transmit răspunsurile tale lui Stokes ca să vedem ce părere are. El cunoaște lumea aceea mai bine decât mine.

– Da, te rog! Penelope se opri în dreptul ușii trăsurii sale și îl țintui cu privirea. O să-mi spui și mie ce părere are, da?

– Desigur.

Ea miji ochii, ignorând cu desăvârșire toate privirile curioase îndreptate cu aviditate asupra lor.

– Cât mai curând cu putință?

El strânse din buze.

Fără să-i pese de buna-cuviință, Penelope îl strânse mai tare de braț, aparent complet pregătită să se agațe de el, dacă îndrăznea să încerce să plece fără să-i promită...

Cu ochii-i albaștri tăioși precum oțelul, Barnaby încuviință scurt:

– Cum dorești.

Ea zâmbi și îi dădu drumul.

– Mulțumesc. Pe curând.

El îi susținu încă o clipă privirea, după care încuviință din cap.

– Desigur. Pe curând.

În glasul lui răsuna un avertisment primejdios, dar lui Penelope nu-i păsa. Câștigase ceea ce-și dorise.

Barnaby o ajută să urce în trăsură, își luă la revedere de la mama ei, după care mai încuviință o dată scurt din cap și se îndepărtă cu pași mari. Penelope observă imediat direcția în care se îndrepta... spre Scotland Yard, unde se afla sediul central al poliției lui Peel. Se lăsă pe spate pe banchetă și zâmbi mulțumită. În ciuda faptului că îi tulbura toate simțurile, făcuse față cu brio întrevederii.

Capitolul 4

Stokes stătea în picioare în spatele biroului său, punând lucrurile în ordine înainte de a pleca, atunci când intră Barnaby. Stokes ridică privirea și observă imediat expresia de pe chipul prietenului său.

– Ce e?

„Penelope Ashford o să fie o problemă." Barnaby inspiră adânc, ca să-și recapete stăpânirea de sine.

– Am întrebat-o pe domnișoara Ashford despre cei patru băieți.

Stokes se încruntă.

– Pe domnișoara Ashford?

– Penelope Ashford, sora Portiei, administratorul orfelinatului. A zis că toți cei patru băieți erau slăbuți, vânjoși, sprinteni și ageri... atât la minte, cât și în mișcări. Îi considera mai isteți decât majoritatea. În afară de asta, vârstele lor variază între șapte și zece ani, sunt de înălțimi diferite, au un aspect fizic obișnuit, chiar banal și aparent nici o altă particularitate comună.

– Înțeleg. Stokes miji ochii și se așeză la loc. Așteptă ca Barnaby să intre în birou și să ia loc pe unul din scaunele destinate invitaților, după care zise: Se pare că putem tăia de pe lista noastră orice variantă a traficului de carne vie.

Barnaby încuviință din cap.

– Și cel puțin unul dintre ei este prea înalt pentru a fi coșar, așa că putem tăia și asta de pe listă.

– Acum o oră am dat peste Rowland de la poliția navală... Era aici pentru o întâlnire. L-am întrebat dacă știe să existe vreo lipsă de mușchi. Aparent, e chiar varianta opusă... așa că nu avem nici un motiv să credem că acești băieți sunt vânduți pentru muncă pe mare.

Barnaby îi întâlni privirea lui Stokes.

– Păi, și atunci unde ne lasă treaba asta?

Stokes cugetă câteva clipe, după care ridică din sprâncene.

– Copii hoți. Deocamdată asta pare cea mai probabilă întrebuințare a lor... fiind slabi, vânoși, sprinteni și agili. Iar faptul că aspectul lor fizic nu e cu nimic ieșit din comun este un bonus... Că altfel nu ar avea de ce să caute băieței prea frumoși sau deosebiți în vreun fel. Și în partea aia a orașului... Stokes continuă după un moment de tăcere: De-a lungul anilor au tot existat anumite povești... aparent adevărate, judecând după toate informațiile... povești despre... din lipsa unei descrieri mai bune, să-i spunem o „școală de hoți", care operează undeva în adâncurile East Endului. E o zonă aglomerată și suprapopulată. În anumite locuri este un labirint de bordeie și depozite, în care nici măcar polițiștii locali nu prea vor să se aventureze. Se spune că școlile astea apar și dispar. Nici una dintre ele nu face prea mulți purici, dar de cele mai multe ori sunt aceiași oameni în spatele lor.

– Și se mută înainte ca poliția să le poată închide.

Stokes încuviință din cap.

– Și, de obicei, este imposibil de demonstrat că ei, proprietarii, sunt într-adevăr implicați în oricare dintre infracțiunile delicate de care sunt bănuiți. Nu există suficiente probe care să fie duse magistraților pentru a dovedi ceva, și apoi... ridică din umeri, neputincios și frustrat... Ei bine, în general, aceste infracțiuni ajung să fie ignorate.

Barnaby se încruntă.

– Păi, și ce anume se predă la școlile astea? Ce au nevoie să învețe copiii hoți?

– La început credeam că sunt folosiți ca să stea la pândă. Și probabil chiar fac asta atunci când spărgătorul principal operează în cartiere mai puțin bogate. Dar adevărata utilitate a acestor copii hoți constă tocmai în a prăda casele mai bogate... mai ales ale celor din înalta societate. Pătrunderea în casele din Mayfair nu-i tocmai o bagatelă... majoritatea au gratii la ferestrele de la parter sau geamurile cu pricina sunt prea mici, cel puțin pentru un bărbat adult. Băieții aceștia însă reușesc să pătrundă mult mai ușor. Ei sunt cei care se duc și fură efectiv obiectele și apoi le dau mai departe spărgătorilor care așteaptă afară. Prin urmare, băieții au nevoie să fie instruiți cum să se furișeze în liniște prin întuneric, cum să calce pe lemn lustruit și pe pardoseli din gresie sau pe covoare și printre mobile. Li se explică planul caselor nobililor, unde să se ducă, ce locuri să evite... unde să se ascundă în caz că trezesc pe cineva. Sunt învățați cum să diferențieze obiectele de calitate superioară de cele de calitate inferioară, cum să scoată tablourile din rame, cum să spargă încuietori... și unii dintre ei sunt învățați chiar și cum să deschidă seifuri.

Barnaby strâmbă din nas.

– Și dacă ceva merge prost...?!

– Întocmai. Băiatul ajunge să fie prins, și nu hoțul.

Barnaby rămase câteva clipe privind pe fereastra din spatele lui Stokes.

– Așadar, avem o situație care sugerează că undeva în East End operează o școală de hoți, care instruiești băieți, cel mai probabil pentru a da spargeri la casele nobilimii... Se opri din vorbit și îi întâlni privirea lui Stokes. Desigur! Se pregătesc să comită spargeri în decursul sezonului festiv, când majoritatea nobililor sunt plecați de la reședințele lor.

Stokes se încruntă.

– Majoritatea doamnelor își iau cu ele bijuteriile atunci când se retrag în provincie...

– Într-adevăr. Entuziasmul în creștere al lui Barnaby rămânea la fel de înflăcărat. Doar că grupul acesta... indiferent cine-ar fi...

nu urmărește să fure bijuteriile. Când vine vorba de plecări, nobilii iau cu ei doar haine, bijuterii și servitori... își lasă acasă obiectele decorative, dintre care majoritatea sunt comori. Toate acestea rămân acasă, de obicei cu un personal redus care să se îngrijească de ele. Iar în unele conace nu rămâne decât un singur om care să aibă grijă de toate.

Entuziasmul lui Barnaby îl molipsise și pe Stokes. Lăsă privirea să-i călătorească în gol in timp ce cugeta, după care reveni, fixându-l pe Barnaby.

– Ne cam grăbim un pic cu ipotezele, dar hai să presupun că avem dreptate. Și atunci de ce patru? De ce în doar câteva săptămâni să răpească patru băieți pentru instruire?

Barnaby rânji.

– Pentru că acest anume grup de infractori pune la cale o succesiune de jafuri... sau are mai mult de un spărgător care intenționează să acționeze în decursul următoarelor luni.

– Cât nobilii sunt plecați din Londra. Expresia de pe chipul lui se înăspri și zise: S-ar putea să merite. Mda, se prea poate ca pentru ei să merite tot efortul pe care l-au depus deja în identificarea a patru băieți cu potențial... unde mai pui că s-ar putea să mai existe și alții... și apoi să le orchestreze răpirile.

Interveni o clipă scurtă de tăcere, în care fiecare din cei doi bărbați cugetă asupra acestui fapt, apoi Barnaby îi întâlni privirea lui Stokes.

– S-ar putea ca operațiunea asta să fie de anvergură mult mai mare decât pare în clipa de față.

Stokes încuviință din cap.

– Am discutat cu comisarul-șef mai devreme. Mi-a dat permisiunea să încep o anchetă adecvată – cu accent pe adecvată. Un zâmbet întunecat îi arcui buzele lui Stokes. O să mai vorbesc o dată cu el mâine, ca să-l informez despre ipotezele noastre. Cred că pot garanta că o să avem mână liberă până la urmă.

Barnaby zâmbi cinic.

– Bun. Și atunci care e următorul nostru pas? Să găsim școala asta?

– Cel mai probabil este în East End, undeva nu foarte departe de unde au locuit băieții cu pricina. Ai spus că e puțin probabil ca acești copii să fi fost identificați ca potențiali elevi de către cineva din personalul de la orfelinat. Dacă e adevărat, atunci cea mai probabilă explicație pentru cum a aflat „directorul" școlii noastre despre cei patru și mai mult, pentru cum a știut când și unde să trimită

un om ca să-i ia, este că directorul școlii noastre și echipa lui sunt și ei localnici.

– Vecinii erau siguri că omul care a venit să-i ia era de loc din East End și că era doar un comisionar... cineva instruit ce să spună și cum să-i convingă să-i predea pe orfani în grija lui.

– Exact. Infractorii ăștia știu foarte bine cum merg lucrurile pentru că sunt și ei din partea locului.

Barnaby se strâmbă.

– Habar nu am cum am putea să începem să căutăm o școală de hoți în East End. Sau oriunde altundeva, de fapt.

– La drept vorbind, nu-i ușor să cauți nimic în East End. Și nici eu nu sunt mai familiarizat cu zona decât tine.

– Să contactăm polițiștii locali? sugeră Barnaby.

– O să iau legătura cu ei, dar nu mă aștept să primim vreun ajutor direct din partea lor. Poliția locală e abia la început și, după cum e de așteptat, încă nu e tocmai bine organizată. Trecu un minut, în care Stokes bătu cu degetul pe birou, după care păru să ia o decizie. Se împinse mai în spate cu scaunul. Lasă asta în seama mea. Cunosc niște oameni care știu bine East Endul. Dacă le pot stârni interesul pentru caz, s-ar putea să fie de acord să ne ajute. Se ridică în picioare.

Barnaby se ridică și el și se întoarse spre ușă. Stokes ieși din spatele biroului, își luă paltonul din cuier și îl urmă.

Barnaby se opri pe coridor, la fel și Stokes.

– O să-mi storc creierii să văd dacă îmi vine în minte vreo altă modalîtate de a avansa cu cazul.

Stokes încuviință din cap.

– Mâine o să mă întâlnesc cu comisarul-șef și o să-i spun ultimele noutăți. Și o să mă întâlnesc și cu oamenii mei de contact. O să-ți dau de veste dacă sunt dispuși să ne ajute.

Se despărțiră. Barnaby ieși afară în amurgul care se instala. Și se opri din nou pe treptele clădirii pentru a evalua situația.

Stokes avea ceva de făcut – avea o pistă de urmat. El, pe de altă parte...

Dorința de a acționa – și nu doar de a sta degeaba, așteptând vești de la Stokes – îl zgândărea ca un spiriduș. Îi șoptea la ureche.

Dacă vorbea din nou cu Penelope Ashford – acum că avea o mică idee despre direcția în care se îndrepta ancheta lor –, era posibil să mai poată obține și alte informații utile de la ea. Nu avea nici o îndoială că mintea ei ageră mai deținea și alte informații potențial pertinente. Și îi promisese mai mult sau mai puțin că îi va da de știre despre ce avea de gând să facă Stokes.

Era o femeie insistentă.

O femeie dificilă... cu buze pline, coapte.

Cu buze tulburător de ispititoare.

Își îndesă mâinile în buzunare și continuă în jos pe scări. Singura problemă era că, dacă voia să discute cu Penelope Ashford în seara aceasta, trebuia să se întâlnească cu ea undeva în societate.

Se instalase seara și, odată cu ea, Penelope fusese obligată să îmbrace ceea ce considera ca fiind o deghizare. Trebuia să se transforme din ea însăși în domnișoara Penelope Ashford, sora mai mică a vicontelui de Calverton, mezina Minervei, văduva Lady Calverton, și singura femeie rămasă încă nemăritată din clan.

Ultima etichetă o agasa și nu pentru că ar fi dorit să-și schimbe statutul marital, ci pentru că era ceva ce o diferența cumva de restul. Ceea ce o așeza pe un fel de piedestal, pe care îl privea cu cinism, mai degrabă ca pe o scenă de licitație. Și deși nu avusese niciodată nici o problemă în a descuraja presupunerile pe care le făceau inevitabil mult prea mulți tineri celibatari, o cam irita faptul că era nevoită să procedeze mereu la fel. I se părea enervant că trebuia să-și curme șirul gândurilor obișnuite și să găsească răbdarea necesară și cuvintele politicoase pentru a-i face să-și vadă de treabă pe tinerii inoportuni.

Mai cu seamă că, deși se afla fizic într-o sală de bal, în general, era cu mintea în altă parte. La Termopile, de exemplu. Pe ea, grecii antici o atrăgeau mult mai mult decât oricare dintre flăcăii care se dădeau peste cap să-i atragă atenția.

În seara aceasta se afla în salonul principal de la conacul lui Lady Hemmingford. Îmbrăcată elegant într-o rochie verde de satin, de o nuanță atât de închisă, încât părea aproape neagră – întrucât familia sa îi interzisese să mai poarte negru, culoarea pe care o alegea de obicei –, Penelope stătea lângă perete, în timp ce sub ochii ei se derula o serată politică în toată regula.

În ciuda plictiselii – care, la drept vorbind, era mai degrabă o aversiune față de acest gen de evenimente sociale –, nu se putea retrage. Participarea ei constantă la orice activități alegea văduva să onoreze cu prezența era parte din înțelegerea pe care o făcuse cu Luc și cu mama ei în schimbul rămânerii lui Lady Calverton în oraș, când tot restul familiei se retrăsese în provincie, permițându-i astfel să își continue munca la orfelinat.

Luc și mama ei refuzaseră vehement să îi îngăduie să rămână singură în Londra, sau cu Helen, verișoara sa văduvă, ca însoțitoare. Din păcate, nimeni nu o putea vedea pe Helen, bună și blajină, ca fiind

în stare să o țină în frâu, nici chiar Penelope. Și în ciuda poziției deloc folositoare pe care o adoptase fratele ei în chestiunea aceea, nu putea să nu admită că înțelegea prea bine de ce alesese să acționeze astfel.

Și mai știa și că o parte nerostită a acelei înțelegeri era că ea trebuia să fie de acord să se lase etalată prin fața membrilor înaltei societăți încă prezenți în capitală, păstrând astfel în viață șansele de a găsi o partidă potrivită pentru căsătorie.

În interiorul familiei făcea tot ce-i stătea în putere pentru a respinge deschis astfel de idei enervante, căci nu vedea nici un beneficiu într-o căsătorie – nu în cazul ei. Iar atunci când ieșea în societate, chiar dacă nu în mod deschis, avea grijă să îi descurajeze subtil și neobosit pe tinerii domni care își închipuiau că o puteau face să se răzgândească.

Și era întotdeauna șocată atunci când vreun tânăr vlăstar din rândul nobilimii se dovedea prea prost pentru a pricepe mesajul ei. „Port ochelari, idiotule!" era mereu primul gând care-i venea în minte în astfel de ocazii. Ce tânără domnișoară dornică de a pune mâna pe o partidă bună ar fi venit la un eveniment social cu ochelari cu rame aurii pe nas?

Adevărul era că putea vedea destul de bine încât să se poată descurca și fără ochelari. Dar astfel lumea din jur era un pic încețoșată. Se putea descurca într-o zonă restrânsă, cum era o cameră sau chiar o sală de bal... doar că nu mai putea distinge clar expresiile de pe chipurile oamenilor. Încă din adolescență, Penelope hotărâse că să știe ce se întâmpla în jurul ei – în cel mai mic detaliu – era mult mai important decât să afișeze o înfățișare potrivită. Poate că alte domnișoare erau mai mult decât dispuse să clipească miop și să bâjbâie în stânga și-n dreapta într-o încercare de a-și nega deficiența de vedere... Dar nu și ea.

Ea alegea să fie exact așa cum era, și societatea n-avea decât să se descurce cu asta.

Cu bărbia ridicată trufaș și cu privirea ațintită spre cornișa din celălalt colț al încăperii, continua să stea în salonul principal al familiei Hemmingford, încercând să-și dea seama dacă printre oaspeții de curând sosiți exista cineva cu care ea – sau orfelinatul – ar putea avea vreun beneficiu în urma conversației.

Era vag conștientă că din salonul alăturat începea să se audă muzică, dar ignoră cu stoicism orice interes pe care i-l semnalau simțurile. Dacă dansa, nu făcea altceva decât să-i încurajeze inevitabil pe domni să-și imagineze că ar fi fost interesată să îi cunoască mai bine.

Era o situație tristă, fiindcă îi plăcea să danseze, dar învățase să nu se lase tentată de muzică.

Dintr-odată, fără nici un avertisment, toate simțurile ei se... încordară. Clipi șocată. Senzația aceea stranie i se revărsă prin tot corpul, ca și când cineva tocmai i-ar fi mângâiat toate terminațiile nervoase de sub piele. Cu căldură. Era pe punctul de a se întoarce pentru a identifica sursa acelei senzații stranii, când o voce masculină adâncă și rezonantă murmură:

– Bună seara, domnișoară Ashford.

Bucle blonde. Și ochi foarte, foarte albaștri. Absolut splendid în ținuta alb-negru de seară, Barnaby Adair își făcu apariția lângă ea.

Se întoarse cu fața spre el, zâmbi încântată și îi întinse mâna, fără să gândească.

Barnaby îi cuprinse degetele delicate în mâna lui fermă și incredibil de masculină și făcu o plecăciune, profitând de acel moment de respiro ca să-și recapete stăpânirea de sine și comportamentul afabil – lucruri pe care Penelope reușise cumva să le zguduie cu un singur zâmbet fabulos.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce era cu ea și cu zâmbetul acela al ei? Poate pentru că nu zâmbea la fel de deschis ca alte tinere doamne. Chiar dacă buzele ei se arcuiau și făcea ceea ce se cuvenea, acele gesturi erau doar niște rude îndepărtate ale zâmbetului ei adevărat – cu care tocmai îl binecuvântase pe el. Acest zâmbet de acum era mult mai... mult mai strălucitor, mai intens și mai sincer decât toate pe care le văzuse. Neîngrădit și sincer... Și trezea în el un impuls de a o avertiza să nu-l arate și altor oameni – pentru că trezea în el o dorință puternică și pizmașă de a se asigura că păstra acele zâmbete absolut radioase numai și numai pentru el.

Absolut ridicol. Ce naiba îi făcea femeia asta?

Barnaby se îndreptă de spate și o găsi încă strălucind spre el, chiar dacă zâmbetul în sine îi dispăruse de pe buze.

– Mă bucur foarte mult să te văd. Să înțeleg că ai vești pentru mine?

El clipi din nou. Era ceva pe chipul ei... în expresia pe care o afișa. Ceva care îl emoționa și îl tulbura. Care îl zdruncina într-un fel foarte straniu.

– Dacă îți amintești bine, zise el cu o voce care se voia arogantă și seacă, ai insistat să te informez cât de repede cu putință ce crede Stokes cu privire la cazul nostru.

Rămase la fel de voioasă.

– Ei bine, da, desigur, dar nu aș fi sperat niciodată că ai fi dispus să înfrunți asta, zise ea, făcând un semn din mână spre adunarea elegantă din salon, pentru a-mi onora rugămintea.

Cu toate astea, se dovedise încă o dată suficient de prevăzătoare cât să-l instruiască pe majordomul ei să îi spună unde se afla. Barnaby șovăi o clipă, după care aruncă o privire spre grupurile care conversau în apropiere.

– Să înțeleg că ai prefera să discuți despre ancheta noastră decât despre ultima piesă de la Theatre Royal.

De data asta zâmbetul ei fu deopotrivă încrezut și încrezător.

– Indubitabil. Aruncă și ea o privire scurtă în jur. Dar cred că ar trebui să ne retragem într-un loc mai liniștit dacă vrem să discutăm despre infracțiuni și răpiri. Se folosi apoi de evantai pentru a-i face semn spre colțul de lângă intrarea cu arcadă a salonului. Zona aceea e mai puțin circulată. Se uită apoi spre el. Mergem?

El îi oferi brațul și ea îl acceptă politicoasă. Și numai pentru că o studia îndeaproape reuși să observe că se înfiorase. El era cauza. Știuse asta de când o văzuse prima dată, din prima clipă în care păsise în salonul lui și dăduse cu ochii de el, nu într-o aglomerație de oameni. Ci singură.

O conduse apoi prin salon, oprindu-se din obligație ici-colo pentru a face schimb de amabilități cu alți cunoscuți. Doar că, în același timp, asta îi oferi și răgazul de a cugeta asupra efectului straniu pe care îl avea asupra lui. Pe de altă parte, era ceva de înțeles... reacția lui față de ea era ca o consecință directă a reacției pe care o avea ea față el. Iar când îi zâmbea atât de strălucitor, aproape punându-și sufletul pe tavă, nu era pentru că îi răspundea domnului chipeș și elegant care era la suprafață – o strălucire dincolo de care majoritatea tinerelor doamne nici nu vedeau ce se ascundea –, ci pentru că Penelope vedea și îi răspundea, de fapt, bărbatului din spatele acelei înfățișări, anchetatorului cu care interacționa – cel puțin în mintea ei.

Penelope îi zâmbea laturii lui de anchetator. Laturii lui inteligente. Și tocmai asta îl făcuse să se simtă atât de emoționat. Era revigorant ca o femeie să treacă peste calitățile sale fizice – considerându-le neimportante – și să-l aprecieze pentru mintea și pentru realizările sale. Poate că Penelope purta ochelari, dar cu siguranță vederea ei era mult mai bună decât a semenilor ei.

Ajunseră în cele din urmă în colțișorul acela mai retras. Acolo erau întru câtva izolați de grupul principal de invitați și separați de fluxul intens al celor care intrau și ieșeau din salon. Puteau discuta liber și deschis, chiar dacă erau în văzul tuturor.

– Perfect. Penelope își retrase mâna de pe mâneca lui și se întoarse spre el. Așadar, spune-mi... ce a dedus inspectorul Stokes?

Barnaby se abținu să o informeze că Stokes nu fusese singurul care dedusese lucruri.

– După ce a cugetat asupra tuturor activităților posibile în care ar putea fi angrenați băieți de aceste vârste, se pare că, de departe, cea mai plauzibilă variantă în acest caz este jaful.

Ea se încruntă.

– Păi, ce ar vrea hoții de la niște băieței?

El îi explică pe scurt, și ea icni de uimire.

Cu ochii strălucindu-i în spatele lentilelor ochelarilor, afirmă apoi foarte categoric:

– Trebuie să-i salvăm pe copiii noștri fără nici o întârziere!

Sesizând clar hotărârea din voce, Barnaby își păstră pe chip o expresie impasibilă și îi răspunse:

– Într-adevăr. În timp ce Stokes intră în legătură cu oamenii lui de contact pentru a căuta școala, mai există o variantă pe care cred că ar trebui să o luăm în calcul.

Ea îi întâlni privirea.

– Care anume?

– Mai sunt și alți copii cu trăsături asemănătoare care e posibil să rămână orfani în curând?

Rămase blocată preț de câteva clipe, holbându-se la el cu ochii ei întunecați. Se așteptase să îl întrebe de ce îi pusese o astfel de întrebare... în schimb, în clipa următoare, ea își dădu seama ce intenționa el și era mai mult decât dispusă să îl urmeze.

– Așadar, sunt? insistă el.

– Nu știu. În clipa asta nu-mi vine în minte nici unul. Eu merg să fac toate vizitele la domiciliu, dar uneori poate să treacă și un an între momentul în care un copil ajunge în evidența noastră și cel în care tutorele său moare.

– Prin urmare, exîstă un fel de listă a potențialilor orfani?

– Nu o listă efectivă, din păcate, mai degrabă un teanc de dosare.

– Dar în dosarele astea se află și o adresă și o descriere sumară a băiatului în cauză?

– O adresă, da. Cât despre descriere... noi notăm doar chestiuni de bază, cum ar fi vârsta, culoarea părului și a ochilor... Nu avem nici pe departe suficiente informații pentru demersul nostru. Totuși, eu îmi aduc adesea aminte de copii... mai ales de cei pe care i-am văzut recent.

El inspiră adânc.

– Și crezi că...?

– Domnișoară Ashford!

Se răsuciră amândoi ca arși și văzură un tânăr făcând o plecăciune extravagantă în fața lor.

Tânărul se îndreptă apoi de spate și-i aruncă lui Penelope un zâmbet strălucitor.

– Eu sunt domnul Cavendish, domnișoară Ashford. Mama dumitale și mama mea sunt foarte bune prietene. Mă întrebam dacă ai dori să dansezi? Dacă nu mă înșel, orchestra se pregătește de un cotilion.

Penelope se încruntă.

– Mulțumesc, dar nu. Păru să înțeleagă și ea tonul tăios care i se infiltrase în voce, pentru că se grăbi imediat să adauge: Nu prea îmi place să dansez cotilion.

Domnul Cavendish clipi uimit.

– A... înțeleg.

Era mai mult decât evident că tânărul nu era obișnuit să fie refuzat.

Și chiar dacă expresia descurajatoare de pe chipul lui Penelope nu persistă, tânărul își schimbă poziția, pregătindu-se parcă să se alăture grupului lor de discuție.

Ea întinse imediat mâna și-l prinse de braț, răsucindu-l aproape cu forța.

– Uite! Cea de-acolo este domnișoara Ayers, zise, făcându-i semn spre cealaltă parte a încăperii. Sunt sigură că ei i-ar plăcea la nebunie să danseze un cotilion. Făcu o pauză scurtă, după care adăugă: Cu siguranță, este îmbrăcată pentru un astfel de dans.

Barnaby își mușcă buza. Cavendish, însă, doar înclină capul docil.

– Da... Păi... scuzați-mă, vă rog.

Se uită apoi plin de speranță spre Penelope, care încuviință din cap, energic și încurajator.

– Desigur, desigur, zise ea, dându-i drumul la braț.

Cavendish încuviință scurt din cap spre Barnaby în semn de salut, după care se retrase.

– Bun, zise Penelope, întorcându-se înapoi spre Barnaby. Unde rămăseseși?

Barnaby se chinui să-și adune din nou gândurile.

– Mă întrebam dacă...

– Oh! Draga mea domnișoară Ashford! Ce bucurie să te văd participând la acest eveniment!

Barnaby privi cu deosebit interes cum Penelope se încordă și apoi se răsuci încet, cu o expresie din ce în ce mai aspră pe chip, ca să dea cu ochii de intrus.

Tristam Hellicar era un crai notoriu. Și, pe deasupra, mai era și incredibil de chipeș. Făcu o plecăciune elegantă în fața ei, se îndreptă, încuviință din cap spre Barnaby și apoi își întoarse zâmbetul devastator de fermecător din nou spre Penelope.

Penelope, care era complet neimpresionată.

– Tristam, eu și domnul Adair tocmai...

– Indiferent ce *tocmai* făceați, dragă fată, acum sunt eu aici. Și cu siguranță nu m-ai arunca în gura lupilor, nu? zise el, indicând relaxat spre marea de invitați din jur.

În spatele lentilelor, Penelope miji ochii ei căprui până deveniră niște fante.

– Într-o clipită!

– Oh, dar gândește-te, te rog, dulcea mea Penelope, că faptul că sunt prezent aici cu tine îi face pe toți ceilalți tineri nobili să păstreze distanța... și asta te scutește de nevoia de a-i disprețui diplomat. Abia a sosit și Rigby și știi bine cât de epuizant de devotat poate să fie el. Iar Adair nu oferă nici un soi de protecție reală... este mult prea politicos.

Barnaby prinse privirea strălucitoare pe care i-o aruncă Hellicar, extrem de conștient de faptul că îl evalua pe el și posibila lui legătură cu Penelope. Exista un avertisment tacit în privirea aceea, dar Hellicar nu era sigur dacă îi era un rival pentru afecțiunea lui Penelope și fără alte dovezi, nu putea merge prea departe.

I-ar fi putut da cu foarte mare ușurință lui Hellicar un semn, dar adevărul era că îi făcea prea mare plăcere discuția aceea și era mult prea grăitoare ca să o oprească așa din scurt. Lăsând la o parte orice altceva, era absolut sigur că Penelope nu avea nici cea mai mică idee că Hellicar – dincolo de reputația sa – o curta la modul cel mai serios.

Și la fel de fascinant i se părea și faptul că Hellicar – deși avea înțelepciunea necesară pentru a recunoaște faptul că ea nu era o femeie obișnuită, ca toate celelalte din societate și implicit nu avea să răspundă metodelor lui obișnuite de curtare – nu avea nici cea mai mică idee cum să o farmece.

Și dacă erau adevărate fie și numai o jumătate din toate poveștile care se auzeau despre Hellicar, acesta era un maestru când venea vorba să farmece doamnele din înalta societate.

Cu toate astea, eșuase lamentabil cu Penelope.

Hellicar continuă cu glumele sale, aparent fără a-și da seama că ea era din ce în ce mai încordată. Și, după cum era de așteptat, în cele din urmă, Penelope îi tăie avântul, fără nici o jenă.

– Pleacă, Tristam, zise ea cu glas linear și rece. Era absolut evident că îi căzuse complet în dizgrație. Sau o să-i spun lordului Rotherdale ce am văzut în salonul lui Lady Mendicat!

Hellicar clipi uimit, după care se albi la față.

– Ce ai văzut în... Nu... n-ai îndrăzni!

– Crede-mă... am văzut și, da, aș îndrăzni. Și aș savura fiecare clipă în care te-aș da în vileag.

Hellicar strânse din buze, mijì ochii și îi studie chipul câteva momente – dar și expresia categorică –, după care decise că nu juca la cacealma. Își acceptă înfrângerea, făcu o plecăciune, mai puțin fluidă și extravagantă decât mai devreme, și zise:

– Foarte bine, frumoasă Penelope. Mă voi retrage. Pentru moment. Aruncă o ocheadă spre Barnaby, după care își întoarse privirea spre Penelope. Cu toate astea, dacă dorința ta este într-adevăr să duci o existență solitară de fată bătrână, să știi că discutând aici cu atâta însuflețire cu Adair nu e o modalitate prea inteligentă de a-i convinge pe toți cățelușii dornici care se țin după tine că nu te interesează o plimbare la altar. Acolo unde merge un om, s-ar putea să se aventureze și alții. Se răsuci apoi spre Barnaby și zise ferm: Consideră-te prevenit, Adair... E o femeie foarte periculoasă.

Hellicar îl salută scurt și plecă.

Penelope se încruntă. Era din ce în ce mai furioasă.

– Prostii!

Barnaby se gândi dacă să-și reprime un zâmbet. Era într-adevăr foarte periculoasă... periculos de imprevizibilă. Nu avusese nevoie de avertismentul lui Hellicar, desigur... Și totuși, pentru el amenințarea pe care o reprezenta ea își avea cumva izvorul în propria fascinație. Nu mai întâlnise niciodată o doamnă din aristocrație, care, intenționat și de bunăvoie, să calce dincolo de regulile cuviincioase ale societății oricând avea chef și să știe că putea scăpa basma curată.

Și astfel acum, pentru prima dată după mai mult timp decât își putea aminti, chiar se simțea bine la un eveniment social. Pentru că cineva îl amuza și îl distra într-un fel cu totul nou și neașteptat.

– Măcar a plecat, zise Penelope și se întoarse din nou spre el. Deci, zise ea încruntându-se, unde rămăseserăm?

– Tocmai mă pregăteam să te întreb...

– Domnișoară Ashford!

Penelope chiar șuieră exasperată și se răsuci violent ca să înfrunte persoana care-i întrerupea încă o dată discuția. Tânărul Lord Morecombe. Penelope scăpă scurt și fără milă de el, deposedându-l de ideea că ar fi interesat-o câtuși de puțin să-l audă povestind despre ultima piesă de teatru în vogă sau despre cursa de cabriolete la care participase la Brighton.

După Morecombe, veni domnul Julian Nutley.

Apoi vicontele de Sethbridge.

În timp ce scăpa de el și apoi de Rigby – care, după cum prezisese Hellicar, se dovedi cel mai dificil de îndepărtat –, Barnaby avu mult timp la dispoziție ca să o studieze.

Și nu era deloc greu de înțeles de ce acei domni lipsiți de noroc erau atât de atrași de limba ei ascuțită și îndrăzneață. Era o femeie extrem de atrăgătoare – dar nu într-un fel obișnuit. Nuanța închisă a rochiei pe care o purta îi făcea pielea ca de porțelan să strălucească. Chiar și ochelarii – despre care ea, fără îndoială, presupunea că distrăgeau atenția de la frumusețea ei – nu făceau altceva decât să-i sporească farmecul. Ramele acelea aurii îi evidențiau ochii, în timp ce lentilele i-i măreau ușor, făcându-i să pară și mai mari și mai frumoși, subliniindu-i genele lungi, negre și ondulate, și irisurile de un căprui-auriu luxuriant, și inteligența vie și evidentă care licărea în adâncurile lor întunecate.

Și cu energia care îi însuflețea trăsăturile, într-adevăr, persoana ei ieșea în evidență mai ales în comparație cu uniformitatea palidă, supusă și în culori pastel a celorlalte tinere domnișoare din înalta societate, care aglomerau piața căsătoriilor.

Barnaby se îndoia sincer că ea înțelegea că, departe de a fi un factor descurajator, firea ei arțăgoasă și atitudinea ei arogantă față de potențialii pretendenți, în cazul ei, aveau exact efectul opus. Comportamentul ei o transformase într-un premiu care aștepta să fie câștigat, și domnii care îi dădeau târcoale erau perfect conștienți de triumful răsunător care venea la pachet împreună cu câștigarea mâinii ei.

Ascultând-o cum gestiona situația cu toți cei care îndrăzneau să îi stea în cale în dorința sa de afla ceea ce el, Barnaby, avea să-i spună – și în cazul lui Rigby, cum îl gonea pe acestea eficient – era absolut evident că îi considera pe toți domnii, ca specie, ca fiind semnificativ mai puțin inteligenți decât ea.

Și nu putea să nu recunoască faptul că în majoritatea cazurilor Penelope avea dreptate – dar nu toți domnii erau niște idioți. Prinse astfel contur în ființa lui o dorință puternică de a câștiga cel puțin

un punct pentru genul bărbătesc și poate, pe parcurs, să o împingă spre o înțelegere forțată a propriei atractivități pentru bărbați și spre ceea ce implica asta, făcându-le astfel un serviciu nefericiților care ar fi vrut să-i devină pretendenți. Da... dorința aceasta creștea văzând cu ochii, îi înghiontea simțurile și îl tenta precum cântecul unei sirene.

– În sfârșit!

Penelope mai aruncă o ultimă privire încruntată spre spatele lui Rigby, care se îndepărta cu coada între picioare, și apoi se întoarse spre el.

Dar înainte ca ea să apuce să mai spună ceva, el ridică o mână și o opri:

– Mă tem că Hellicar a avut dreptate. Dacă stăm aici așa, vorbind, o să ne vadă prea mulți oameni și o să considere asta o invitație de a ni se alătura. Îmi dai voie să îți sugerez ca pentru scopul nostru comun să profităm de valsul pe care se pregătește orchestra să îl cânte?

Făcu o plecăciune scurtă în fața ei și îi întinse mâna.

Penelope se uită la el. Notele introductive ale unui vals începeau într-adevăr să plutească peste murmurul conversațiilor din jur.

– Vrei să dansăm un vals?! zise contrariată.

El ridică dintr-o sprânceană castanie.

– Așa o să putem discuta fără riscul să fim întrerupți, zise el studiindu-i ochii. Nu știi să dansezi vals?

Ea se încruntă, aproape indignată.

– Ba sigur că știu. Nici măcar eu nu am reușit să evit să învăț vals. Adunându-și curajul și oțelindu-și simțurile, își așeză mâna într-a lui. Trebuia să afle ce tot încercase să îi spună și, judecând după toți pretendenții enervanți care roiau în jurul ei, ringul de dans părea să garanteze succesul.

El o conduse ușor spre salon.

– Afirmație din care înțeleg că ai încercat...

Penelope inspiră adânc, încercând să nu ia în seamă durerea din plămâni și se uită în sus la el, nedumerită...

– ... Să eviți să înveți să dansezi vals, mă refer.

Ea clipi. Se rugă în sinea ei ca el să nu-și dea seama că atingerea lui o tulburase atât de tare încât îi pierduse șirul cuvintelor. Întoarse capul și privi înainte.

– Mda... La început mi s-a părut complet inutil să dobândesc o asemenea abilitate, dar apoi... Ridică din umeri ușor și îl lăsă să o conducă pe ringul de dans și apoi să o întoarcă în brațele lui.

Și brațele lui se strânseră în jurul ei – blând și cuviincios – și totuși, se înfioră. Înjură în gând, poruncindu-și să se calmeze. În ciuda reacției enervante pe care o avea față de el, își spuse că aceasta era o idee excelentă.

La drept vorbind, renunțase să mai protesteze să învețe vals atunci când descoperise că acesta putea fi amuzant și palpitant. În ultima perioadă, rareori își mai oferea bucuria aceasta, pentru că foarte mulți parteneri de dans o dezamăgiseră.

Și se așteptase pe deplin ca și Adair să o dezamăgească... ceea ce ar fi fost un lucru foarte bun. Pentru că, odată ce descoperea că era un partener de dans mai puțin decât satisfăcător, simțurile-i acum trepidante și-ar fi pierdut imediat interesul. Nu exista nici o modalitate mai bună de a le vindeca de obsesia aceasta ridicolă pe care o făcuse pentru el.

Cu capul sus, cu bărbia ușor într-o parte și arcuindu-i buzele într-un zâmbet încrezător, se făcu primul pas și... și se pomeni imediat urmându-l, mai degrabă decât conducând.

Avu nevoie de o clipă ca să se obișnuiască și să se acomodeze cu noua senzație, dar, cu siguranță, acesta era un punct mare în favoarea lui.

Și apoi își aminti că nu-și dorea să se lase impresionată de el... nu la capitolul acesta.

Din păcate însă...

Cauza ei se ofili și pieri de tot în clipa în care își mută privirea spre chipul lui. Pentru că se simți învârtită fără nici un efort prin încăpere, în pași de vals, făcând piruete și plutind împreună cu celelalte perechi care umpleau ringul de dans. Și de vină nu era numai ușurința cu care se mișca el – întrucât ea în sine era suficient de suplă și grațioasă încât majoritatea domnilor să reușească să o urnească din loc fără prea mari probleme –, ci sentimentul acela de putere, de control și energia concentrată pe care o aducea pașilor simpli de vals.

Departe de a fi eliberată, se simțea și mai fascinată. Și mai captivată de el.

Și, în ciuda faptului că *nu* era deloc ce-și dorise, buzele i se arcuiră într-un zâmbet mai sincer și se relaxă în îmbrățișarea lui deschisă, în momentul în care accepta că da, Barnaby chiar știa să danseze vals. Că da, se putea preda talentului său și doar să se bucure.

Trecuse atât de mult timp de când nu se mai bucurase așa de un vals.

Ochii lui albaștri îi cercetară chipul, după care strânse din buze.

– E evident că te-ai răzgândit pe parcurs și ai fost atentă la ce-ți preda profesorul de dans.

– Luc, fratele meu. El mi-a fost un profesor dictatorial. Își mai acordă o clipă în plus în care să se bucure de senzația aceea de plutire și de senzația coapselor lui puternice care se atingeau de fustele ei în timp ce se învârteau, înainte de a-l întreba: Bun. Și acum, în sfârșit, ne putem termina conversația. Așadar, ce anume voiai să știi?

Barnaby se uită în jos în ochii ei mari căprui și se întrebă de ce nu voise să danseze vals, când în mod evident se descurca excelent.

– Voiam să-ți sugerez că dacă ai mai putea identifica și alți băieți care o să rămână orfani în viitorul apropiat și care se încadrează în profilul răpitorilor, am putea să punem pe cineva să-i urmărească, atât pentru a-i identifica pe răpitori, în cazul în care vin în vizită, cât și pentru a-i proteja pe copii de la a fi răpiți.

Penelope clipi uimită și făcu ochii mari.

– Da, desigur. Ce idee excelentă! exclamă ea cu sufletul la gură, ca și când tocmai avusese o revelație. După aceea se învârti în îmbrățișarea lui și preluă frâiele situației. O să mă uit mâine prin dosare. Și dacă găsesc vreun potențial candidat...

– Ne vedem mâine-dimineață la orfelinat, zise el și zâmbi. Intens. Dacă Penelope avea senzația că asta însemna că îi dădea liber la vânătoare, atunci se înșela amarnic. Putem să verificăm împreună dosarele.

Ea îl privi ca și când ar fi evaluat mintal ce șanse avea să scape de el. Cu toate astea, Barnaby era destul de sigur că înțelegea și ea că nu era o întrebare sau o propunere... ci o afirmație fermă. În cele din urmă, buzele ei – veșnic tulburătoare – se relaxară.

– Foarte bine. Să spunem pe la ora unsprezece?

El înclină din cap aprobator.

– Și o să vedem ce găsim.

Ridică apoi privirea și o conduse într-o piruetă, după care se uită în jur. Încă o ocheadă aruncată spre chipul ei îi confirmă că se bucura de acel dans la fel de mult ca și el.

Chiar și în această situație, era tot complet în afara normelor sociale. Majoritatea tinerelor erau reținute și chiar dacă erau niște dansatoare excelente, rămâneau pasive – nu doar permițându-le în totalitate partenerilor lor să le conducă pe ring, dar bazându-se pe ei în întregime. Penelope nu avea nici o treabă cu pasivitatea – nici măcar în timpul valsului. Și chiar dacă după acei primi pași fusese de acord să-l lase pe el să conducă, tensiunea fluidă care-i invada membrele subțiri și energia pe care o imprima fiecărui pas pentru

a-i întâlni cadența, transforma dansul într-o activitate comună... una în care contribuiau amândoi, devenind o experiență comună, de plăcere reciprocă și împărtășită.

Ar fi dansat cu ea fericit o jumătate din noapte...

Dar brusc, își îndepărtă gândurile de a găsi și alte dansuri cu care s-ar fi putut delecta. Nu de asta valsa cu ea. Era sora lui Luc Ashford, și asocierea lui cu ea era cauzată numai și numai de ancheta pe care o conduceau împreună.

Nu-i așa?

Se uită în jos la chipul ei, în timp ce o conduse într-o piruetă și apoi o opri. Se uită la buzele acelea rubinii cărnoase, ușor întredeschise, la ochii aceia căprui-aurii frumoși și la chipul ei ca de madonă, pe care nici o educație sau autoinstruire severă nu îl puteau ascunde vreodată... și se întrebă cât de sincer era de fapt față de el însuși.

Cât de mult accepta să se lase orbit.

Ea se îndepărtă din brațele lui. Barnaby și le lăsă să-i cadă pe lângă corp și zâmbi... fermecător.

– Mulțumesc.

Zâmbindu-i la rândul ei, înclină ușor din cap.

– Dansezi vals foarte bine... mult mai bine decât mă așteptam, sinceră să fiu.

El observă atunci gropița din obrazul ei stâng.

– Sunt încântat că ți-a fost pe plac.

Penelope chicoti auzind replica lui seacă.

Îi luă apoi mâna, i-o așeză politicos pe mâneca lui și o conduse spre salon.

– Haide... te conduc înapoi la mama ta. După aceea va trebui să plec.

Și exact asta făcu. În timp ce ieșea din salon, își dădu seama că îl încerca o senzație plăcută de mulțumire în legătură cu seara aceea. Încă un lucru la care, cu siguranță, nu se așteptase!

Penelope îi privi umerii lați îndepărtându-se, până când dispăru din raza ei vizuală.

Și abia după aceea se strădui să-și adune gândurile și să evalueze situația.

Și după ce o făcu...

– La naiba! murmură în șoaptă.

Nu îi putea găsi nici un cusur lui Barnaby Adair – nici în ceea ce privește abilitățile sale de anchetator și nici în ceea ce privește calitățile sale de gentleman. Iar acest din urmă lucru era cât se putea de surprinzător și de enervant. Nu era un semn bun. În mod obișnuit,

nu era nevoie să discute cu un domn de mai mult de două ori ca să și-l scoată apoi cu totul din minte.

Dar de Barnaby Adair nu putea scăpa la fel de ușor. Și nu pentru că nu i-ar fi dat voie el.

Nu știa exact cum să procedeze în privința lui. Dar era absolut evident că va trebui să facă ceva. Ori să ia măsuri ca să găsească o modalitate de a anula efectul pe care îl avea asupra simțurilor ei, ori să continue să îndure felul în care acestea reacționau.

Cea din urmă nu era o opțiune. Și până când nu reușea să pună în practică prima variantă nu va putea, în mod evident, să-l manipuleze după cum voia ea.

Capitolul 5

A doua zi de dimineață, la ora nouă, inspectorul Basil Stokes stătea pe trotuarul de pe St. John's Wood High Street, holbându-se insistent la ușa unei prăvălii. După un moment, îndreptă umerii, urcă cele două trepte de la intrare, deschise ușa și păși înăuntru.

Clopoțelul de deasupra ușii răsună. Două fete care lucrau la masa din spatele încăperii dreptunghiulare ridicară ochii la unison. Clipiră mirate, după care făcură un schimb rapid de priviri nedumerite. Una din ele – despre care Stokes credea că era cea mai în vârstă – lăsă deoparte boneta la care lucra și veni în față la tejgheaua micuță.

– Pot să vă ajut cu ceva, domnule? întrebă ea, șovăielnică.

Stokes înțelegea confuzia ei. El nu era tocmai genul tipic de client pentru magazinul unei modiste. Se uită în jos și aproape tresări la vederea aglomerației de pene, danteluri, panglici și zorzoane agățate în cuie sau care decorau pălării de diferite forme și mărimi. Se simțea complet nelalocul lui – și pe bună dreptate –, ca și când intrase neinvitat în budoarul unei doamne.

Își mută privirea înapoi spre chipul rotund al fetei și afirmă:

– Am venit să vorbesc cu domnișoara Martin. Este aici?

Fata se uita la el, vizibil agitată.

– Cine să-i spun că dorește s-o vadă, domnule?

Fu pe punctul de a se prezenta spunându-și funcția, dar își dădu seama că Griselda – adică domnișoara Martin – probabil nu ar fi apreciat ca personalul ei să știe că era vizitată de poliție.

– Domnul Stokes. Îndrăznesc să spun că o să-și amintească de mine. Aș dori un moment din timpul dumneaei, dacă se poate.

La fel ca mulți alți oameni, nici fata aceasta nu reușea să-i ghicească statutul social, așa că se lăsă într-o reverență rapidă, doar ca să fie sigură.

– Mă duc să o întreb.

Dispăru dincolo de o draperie groasă, care separa partea din față a magazinului de cea din spate. Stokes profită de acest răgaz să mai arunce o privire în jur. Pe un perete erau agățate două oglinzi mari. Își zări reflexia într-una din ele, înconjurat de confecții din pene și dantelă, flori artificiale și stele strălucitoare, care erau agățate pe peretele din spatele său. Își mută privirea în grabă.

Din spatele draperiei separatoare se auzea un murmur de voci, care se apropia din ce în ce mai mult. Își ațintă ochii spre draperie, în timp ce era dată la o parte și din spatele ei își făcu apariția o femeie la fel de minunată precum își amintea.

Griselda Martin nu era nici înaltă, nici scundă. Nici grăsuță, nici slabă. Avea o față rotundă, cu trăsături plăcute – ochi mari și frumoși, de aceeași culoare cu albăstrelele, încadrați de un evantai bogat de gene lungi și negre, o frunte lată, un nas un pic cârn, împodobit adorabil cu o puzderie de pistrui, obraji rozalii și buze ca un boboc de trandafir. Părul des și negru precum blana de samur și-l purta strâns într-un coc la ceafă, lucru care-i încadra fața minunată. Chiar dacă stilul ei era departe de a fi în concordanță cu standardele de frumusețe ale înaltei societăți, în ochii lui Stokes, femeia aceasta era perfecțiunea întruchipată.

Ochii aceia ar fi trebuit să strălucească. Dar când se uitau la el, erau serioși, prudenți și aproape precauți.

– Domnule Stokes?

Și ea evită să îi folosească titlul de inspector. El încuviință din cap.

– Domnișoară Martin, mă întrebam dacă aș putea răpi un moment din timpul dumitale... aș vrea să discutăm o chestiune de afaceri.

Ea aprecie că avea buna-cuviință de a nu aduce vorba despre poliție de față cu personalul ei. Și asta o făcu să devină mai prietenoasă. După o clipă, se întoarse către angajatele ei și zise:

– Imogen, Jane... Puteți merge să duceți comenzile acum.

Ambele fete – care ascultaseră și priviseră scena cu o atenție avidă – păreau dintr-odată dezamăgite. Cu toate astea...

– Da, domnișoară Martin, răspunseră în cor.

– Așteaptă o clipă, te rog, îi șopti Griselda lui Stokes.

El încuviință din cap și se dădu într-o parte, încercând să nu le stea în drum – ceea ce nu era deloc ușor, din moment ce avea peste un metru optzeci, umeri lați și o constituție atletică, masivă. Le privi pe cele două fete adunând mai multe confecții și cutii de pălării și apoi punându-și pelerinele și bonetele. Împărțiră în mod egal între ele coletele pe care le aveau de livrat și porniră spre ușă, privindu-l foarte curioase când trecură pe lângă el.

Imediat ce ușa se închise în spatele lor, Griselda întrebă:

– Are vreo legătură cu ce s-a întâmplat în Petticoat Lane?

Vocea ei era încărcată de neliniște, așa că Stokes se grăbi să o liniștească:

– Nu, nu, nicidecum. Infractorul a fost capturat și deportat, așa că nu trebuie să te mai temi de el.

– Foarte bine! exclamă ea, vădit ușurată. Și apoi, în ochii ei apăru un licăr de curiozitate. Înclină ușor capul într-o parte și întrebă: Cărui fapt datorez această vizită, domnule inspector?

„Faptului că nu mi te pot scoate din minte!" Dar, desigur, nu putea spune așa ceva, astfel că își drese glasul și răspunse:

– După cum am menționat și cu altă ocazie, atât eu, cât și departamentul de poliție îți suntem foarte recunoscători pentru ajutorul pe care ni l-ai acordat în cazul din Petticoat Lane.

Domnișoara Martin – împreună cu alți oameni – văzuseră cum un bărbat aproape că omorâse în bătaie o femeie. Și dintre toți martorii la acel incident, numai ea și o băbuță aproape oarbă fuseseră dispuse să depună mărturie împotriva infractorului. Și fără mărturia Griseldei, cazul acela ar fi fost imposibil de adus în fața instanței.

– Totuși, nu asta mă aduce acum aici, continuă el. Își împreună mâinile la spate și-și încrucișă degetele, sperând că asta îi va aduce un pic de noroc. Când am văzut declarația dumitale privind incidentul din Petticoat Lane, am aflat că, deși trăiești și locuiești în zona asta acum, ai crescut în East End. Tatăl tău încă mai locuiește acolo, iar dumneata ești foarte cunoscută, în special într-un anumit mediu.

Ea se încruntă.

– M-am străduit să-mi îmbunătățesc vorbirea ca să pot să comunic mai bine cu clientele mele, dar nu mi-am ascuns niciodată originile.

– Nu... și în parte, tocmai asta m-a adus acum aici. Aruncă o privire spre ușa magazinului, ca să-și confirme că nu aveau să fie deranjați de vreo clientă rătăcită, după care se întoarse din nou spre ea.

Am un caz care implică dispariția unor băieței din East End. Băieței, cu vârste cuprinse între șapte și zece ani, care s-au născut și au crescut în zonă. Cu toții rămași orfani de curând. În dimineața de după moartea părintelui sau tutorelui lor legal, a apărut un bărbat, sub pretextul că a fost trimis de autorități ca să îi ia pe băieți. În toate cazurile despre care știm până acum, părintele sau tutorele respectivului copil făcuse în prealabil aranjamente ca minorul să ajungă la orfelinat. Așa că vecinii în grija cărora rămăseseră copiii pe timpul nopții, i-au predat acestui necunoscut, numai pentru a descoperi după nici o oră, când soseau la fața locului oamenii de la orfelinat, că omul în cauză nu avea nici o legătură cu orfelinatul.

Ea încuviință din cap și mai încruntată, încurajându-l să continue.

Stokes inspiră adânc, luptându-se cu o apăsare stranie pe care o simțea în piept.

– Eu nu am nici un contact în East End. Iar forțele de poliție de acolo sunt abia la început. Așa că mă întrebam... adică da, știu că ți-aș cere foarte mult... pentru că înțeleg foarte bine cum sunt privite autoritățile, dar... mă întrebam dacă ai fi dispusă să ne acorzi ajutorul dumitale, în orice manieră consideri de cuviință. Credem că acești băieți sunt răpiți pentru a fi instruiți să ajungă copii-hoți.

Griselda făcu ochii mari.

– O școală de hoți?

După tonul ei era mai mult decât evident că știa exact ce însemna asta.

El încuviință din cap.

– Am nevoie să găsesc pe cineva care să-mi poată spune dacă circulă zvonuri sau vorbe despre vreun anumit infractor.... sau grup infracțional... care a înființat o astfel de școală recent.

Ea încrucișă brațele la piept și pufni scurt.

– Ei bine, cu siguranță n-are nici un sens să-i întrebi pe copoii dumitale. Ei ar fi ultimii care să afle despre asta.

– Întocmai. Și te rog să mă crezi că intenția mea nu este să sugerez într-un fel că dumneata ai ști ceva... dar speram că poate cunoști pe cineva care să știe vreun nume, sau vreo adresă care să ne fie de ajutor.

Ea îl studie câteva clipe. Ochii ei albaștri erau intenși și în același timp candizi. Stokes rămase tăcut, simțind că dacă mai insista pe subiect sau dacă o presa în orice fel, îl va refuza categoric.

Griselda se simțea sfâșiată. Cunoștea într-adevăr mahalaua East End. Și tocmai de aceea fusese atât de hotărâtă – și muncise atât

de mult și din greu – pentru a pleca de acolo. Terminase o ucenicie extrem de dificilă și istovitoare, după care muncise ca o sclavă și strânsese cureaua, făcând economii la sânge și astfel reușise să adune suficienți bani pentru a-și închiria un spațiu. Și apoi muncise neobosită, aproape douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru pentru a-și face un nume și o reputație în domeniu.

Și reușise. Era o modistă de succes și în mare parte lăsase în urmă orice legătură cu East Endul. Și acum iată cum se afla aici un inspector de poliție extrem de chipeș, care o întreba dacă era dispusă să se întoarcă în noroaiele din mahalale. Pentru el și pentru cazul lui.

Ba nu – se corectă în gând –, nu îi cerea să facă asta pentru el însuși. Încerca să ajute patru copii obidiți care se trăgeau din aceeași mahala din care plecase ea. Auzise despre orfelinatul acesta după reputație. Iar băieții ar fi avut ocazia să-și depășească condiția dacă s-ar fi dus acolo, după cum aranjaseră rudele lor muribunde.

Viitorul și bunăstarea a patru tineri. Asta era în joc aici.

Ea nu mai avea frați. Și-i pierduse pe toți trei în războaiele din anii trecuți. Cel mai mare dintre ei avusese doar douăzeci de ani când murise. Și, la drept vorbind, nici unul dintre ei nu avusese cu adevărat ocazia de a-și trăi viața în liniște și cu bucurie.

Miji ochii și-l întrebă:

– Acești patru băieți... acum cât timp au fost răpiți?

– Răpirile au avut loc de-a lungul ultimelor săptămâni. Dar ultimul a fost răpit acum două zile.

Așadar, mai exista o șansă să poată fi salvați.

– Și ești sigur că este vorba despre o școală de hoți?

– Asta e cea mai probabilă variantă. Fără să se grăbească, Stokes i-i descrise pe cei patru copii, eliminând astfel din capul locului orice alte scenarii posibile. Cu toate astea, nu dezvoltă ideea celorlalte alternative. Însă nici nu avea de ce s-o facă, pentru că și ea cunoștea mult prea bine realitățile dure ale lumii pe care o părăsise.

Stokes tăcu preț de câteva clipe. Nu o mai presă în nici un fel. Ci doar așteptă... la fel ca un prădător. Dar, în același timp, avea mare grijă să n-o lase și pe ea să vadă acea latură a lui.

Griseldei îi trecu prin minte să nu se implice și să nu-l ajute, apoi oftă.

– Nu pot să-ți spun ceva ce nu știu. Dar pot să arunc câteva întrebări. Îmi vizitez tatăl în fiecare săptămână. El nu prea mai iese din casă în perioada asta, dar aude tot ce se întâmplă și a trăit acolo toată viața lui. S-ar putea să nu știe cine a înființat vreo școală recent, dar

sigur o să știe cine a condus astfel de școli în trecut și cine ar mai putea fi implicat în acest tip de afacere.

Stokes se mai relaxă.

– Mulțumesc. O să-ți fiu recunoscător pentru orice am putea afla.

– *Am* putea afla?

El își mută greutatea de pe un picior pe altul.

– Ținând cont de faptul că eu sunt cel care îți cere să mergi din nou în vizită în zona aceea, trebuie să insist să te însoțesc. Pentru protecție.

– Protecție? Ea îi aruncă imediat o privire amuzată și intenționat ușor batjocoritoare. Domnule inspector...

Dar se opri apoi din vorbit, gândindu-se de două ori la ce ar fi vrut să-i spună: că în East End nu ea, ci el va fi fost cel care să aibă nevoie de protecție. Își înghiți însă cuvintele pentru că își permise – în cele din urmă – să se uite mai bine la el, acolo unde stătea, ocupând mult prea mult spațiu în prăvălioara ei.

Îl mai văzuse, desigur. Îl cunoscuse puțin. Dar asta se întâmplase într-o secție de poliție, unde fusese unul dintr-un grup mare și agitat de bărbați – și aceia îl camuflaseră într-un fel. Astăzi era singur. Și, firește, acum nu mai avea cum să rateze duritatea lui sau felul în care se mișca, cu o siguranță care transmitea fără echivoc un mesaj clar... că se putea descurca singur – și cu ușurință – într-o încăierare.

Unii domni din înalta societate aveau exact același aer periculos – unul care radia și își făcea simțită prezența chiar și prin înfățișarea lor elegantă, amintindu-le celor care erau suficient de înțelepți să ia seama că sub sofisticarea aceea bătea o inimă care nu era câtuși de puțin civilizată.

Realiză dintr-odată că se holbase la el, așa că își drese glasul și zise:

– Nu am nevoie de cineva care să mă păzească, domnule inspector. Îl vizitez în mod regulat pe tatăl meu.

– Poate, dar incidentul din Petticoat Lane încă ar mai putea avea repercusiuni și în acest anume caz, dumneata te-ai aventura acolo pentru mine... așa că sper că înțelegi de ce nu te-aș putea lăsa... cu conștiința împăcată... să mergi acolo neescortată.

– Dar...

– Mă tem că trebuie să insist, domnișoară Martin.

Ea se încruntă. Poate că tonul lui sugera o rugăminte, dar expresia de pe chipul cu trăsături întunecate și ochii aceia cenușii afirmau fără nici un echivoc că, din orice motiv masculin complicat și neclar

care îl conducea, chiar nu avea de gând să cedeze. Cunoștea bine expresia aceea. În fond, o văzuse suficient de des pe chipurile tatălui și fraților ei.

Iar asta însemna că orice încercare de a-l face să se răzgândească se va dovedi inutilă. În plus, Imogen și Jane trebuiau să se întoarcă în curând și ar fi preferat să nu-l mai găsească aici.

Oftă în sinea ei – încă o dată. La drept vorbind, nu o deranja absolut deloc să se plimbe prin East End cu un bărbat ca el lângă ea. Multe femei ar fi dat aproape orice pe lume pentru acest privilegiu... Și iată cum acum el se oferea să facă asta pentru ea. Gratuit. Încuviință din cap.

– Foarte bine. Voi accepta să mă însoțești.

El zâmbi.

Și Griselda se simți nesigură. Oare așa se simțea să ți se înmoaie genunchii?

Doar pentru că îi zâmbise?

Începu să se întrebe cât de înțelept era să-i permită să se apropie mai mult de ea.

– Păi... zise el, încă zâmbind. Presupun că fetele dumitale se vor întoarce în curând.

Ea clipi. Și apoi îi întâlni ochii... cenușii, mobili, furtunoși.

– Nu pot să merg acum... abia am deschis.

– Aha, murmură el, devenind dintr-odată serios. Îi dispăruse complet zâmbetul. Speram să...

– Pe după-amiază, se auzi ea zicând. O să închid mai devreme... la ore trei. Putem să mergem atunci la tata.

El încuviință din cap, fără să o slăbească din priviri.

– Mulțumesc. Atunci mă voi întoarce la ora trei.

Nu mai zâmbi din nou. Și Griselda își spuse în sinea ei că îi era recunoscătoare pentru asta. Dar buzele lui se arcuiră ușor, când înclină din cap politicos.

– Pe mai târziu, domnișoară Martin.

Se întoarse și porni spre ușă. O deschisă, aruncă o ocheadă peste umăr, după care ieși.

În secunda în care ușa se închise în spatele lui, își simți picioarele mișcându-se parcă dintr-o voință proprie și traversând magazinul spre ușă. Ridică mâna și opri clopoțelul care încă mai dăngănea.

Privind silueta înveșmântată în palton a lui Stokes cum se îndepărtează pe stradă, se întrebă ce naiba făcea ea. Și de ce. Nu îi stătea în fire să reacționeze astfel la un chip frumos, iar el avea un farmec aspru și misterios, care era greu de ignorat.

După ce dispăru din raza ei vizuală, se încruntă, apoi se răsuci pe călcâie și se întoarse la boneta la care lucra înainte de a fi întreruptă. Dacă avea să închidă mai devreme astăzi – din cauza lui – trebuia să se întoarcă la treabă.

În acea zi, la ora zece dimineața, Barnaby urcă neanunțat în biroul lui Penelope de la orfelinat, surprinzând-o în timp ce scotocea printr-un teanc de dosare.

Ea clipi când ridică privirea și îl văzu.

El afișă imediat un zâmbet larg, care-i dezvăluia toți dinții albi. Intră apoi și i se alătură.

– Ceva noroc?

După o secundă tensionată în care se uită pur și simplu la el, buzele acelea frumoase i se strânseră într-o linie fermă și își întoarse atenția la hârtiile pe care le frunzărea. Zise apoi, destul de încordată:

– Mi-am adus aminte de un băiat, dar nu îmi vine în minte cum îl cheamă. Locuiește împreună cu mama lui undeva în East End. Și ea e pe moarte.

El încuviință din cap spre teancul de dosare.

– Toate astea sunt pentru copii care urmează să rămână orfani?

– Da.

Probabil erau câteva zeci acolo. Ce gând sumbru și descurajator.

Ea se opri după o clipă, apoi întinse mâna și-i împinse teancul de dosare de la capătul biroului.

– Ai putea să elimini fetițele și pe cei sub șase ani sau pe cei care nu sunt din East End. Din păcate, detaliile astea sunt împrăștiate printre pagini.

El deschise ascultător următorul dosar și începu să citească. Își stabilră astfel un ritm, în el punând deoparte dosarele fetițelor, ale copiilor mai mici și pe ale celor care trăiau în alte zone decât East End, în timp ce ea studia detaliile din dosarele rămase, căutând informații care să-i dea de înțeles că îl găsise pe băiețelul de care își amintise.

Trecură zece minute în tăcere. Încordarea ei dispăru treptat. Și, în cele din urmă, afirmă pe un ton aproape acuzator:

– Ai ajuns cu o oră mai devreme.

Cercetând conținutul următorului dosar, el murmură:

– Păi, doar nu credeai sincer că o să te las să pleci la vânătoare de una singură, nu?

Din colțul ochiului, observă cum Penelope strânse din buze.

– Și eu care trăiam cu impresia că gentlemenii de teapa dumitale dorm până la prânz...

– Păi, fac asta. „Când am în pat lângă mine o companie feminină și..." Când nu am răufăcători de urmărit.

I se păru că o auzi pufnind încet, dar după aceea nu mai scoase nici un sunet. El continuă să elimine dosare și ea continuă să citească.

– Ăsta e... El e, zise ea, ridicând un dosar și citind: Jemmie Carter. Mama lui locuiește cu chirie într-un apartament între Arnold Circus și Bethnal Green Road.

Se mai uită o dată în fugă peste dosar, după care îl puse deasupra teancului.

Barnaby o privi ieșind din spatele biroului, luându-și săculețul, și se întrebă dacă avea rost să încerce să o descurajeze.

Cu bărbia ridicată trufaș, trecu pe lângă el și se îndreptă spre ușă.

– Putem lua o birjă de peste drum.

Nici măcar nu se uită în spate ca să vadă dacă venea după ea. Se răsuci și el și porni pe urmele ei.

Cincisprezece minute mai târziu, se legănau împreună într-o birjă veche în timp ce se afundau tot mai adânc în inima mahalalei. Barnaby se uita la fațadele ponosite și șubrede ale clădirilor pe lângă care treceau. Zona Clerkenwell Road fusese suficient de periculoasă. Cu siguranță, nu ar fi adus niciodată o doamnă pe aici – nu de bunăvoie.

Se lăsă apoi pe spate în banchetă și o studie pe Penelope. Se ținea bine și se uita în gol spre străzile jalnice.

Nu putea spune cu exactitate ce anume... dar ceva se schimbase. Se așteptase să întâmpine rezistență din partea ei, și totuși, atunci când intrase în biroul ei, dăduse peste o barieră amorfă și totuși dură, care o proteja de el în mod eficient. Când o luase de mână ca să o ajute să urce în trăsură, se încordase la fel ca de obicei, dar reacționase aproape ca și când efectul pe care îl avea asupra ei aproape dispăruse.

Ca și când prin propria voință îl respinsese pe acesta – și pe el – ca fiind complet neimportant.

Una era ca mintea sa ageră să fie apreciată mai mult decât calitățile fizice, și complet altceva ca aceste calități să-i fie ignorate în totalitate.

Nu se considerase niciodată un om vanitos – și la drept vorbind, era destul de sigur că nu era așa. Și nici nu era genul de bărbat care să se aștepte ca doamnele pe care le întâlnea să-i cadă la picioare.

Și totuși, refuzul ei de a-i recunoaște valoarea ca bărbat... refuzul ei de a recunoaște efectul pe care îl avea asupra ei... cu siguranță cam începea să-l râcâie.

Birja intră apoi pe Arnold Circus, după care trase pe dreapta străduței înguste.

– Până aici pot merge, le strigă vizitiul.

Barnaby miji ochii și-i întâlni privirea lui Penelope, după care se întinse, deschise portiera și coborî. Scrută împrejurimile, apoi se dădu la o parte și îi întinse mâna ca s-o ajută și pe ea să coboare. Se uită apoi în sus la vizitiu și-i zise ferm:

– Așteaptă-ne aici.

Omul îi întâlni privirea, citi mesajul de avertisment care se ascundea sub cuvintele lui și atinse cozorocul chipiului cu degetele, în semn de aprobare.

– Bine, domnule.

Îi dădu drumul la mână lui Penelope, dar numai ca să o prindă apoi de cot și se întoarse cu fața spre sud.

– Care stradă?

– Care alee mizerabilă... zise ea, folosind o descriere mult mai exactă.

Îi făcu semn apoi spre a doua străduță care se deschidea în dreapta lor.

– Aceea e.

El o conduse într-acolo și apoi o escortă de-a lungul ei, ignorând cu desăvârșire privirile încruntate și nemulțumite pe care i le arunca, precum și felul în care strângea din buze, enervată. Nu avea de gând să-i dea drumul sub nici o formă. Mai ales nu într-o zonă ca asta. Pentru că știa că dacă ar fi făcut asta, s-ar fi aruncat în față, așteptându-se ca el să vină în spatele ei – iar el nu ar fi putut să vadă ce primejdii îi așteptau în față.

Se simțea ca un cavaler medieval.

Și Penelope nu putea să se plângă de nimic, motivul era vizibil la fiecare pas.

Fusese sumbru și amenințător în Bloomsbury, dar în timp ce înaintau pe aleea aceea îngustă și deprimantă, întunericul părea să se strângă în jurul lor ca o chingă. Aerul atârna greu și oprimant în jurul lor. Razele soarelui nu reușeau să răzbată printre cornișele sărăcăcioase ca să încălzească pietrele umede de pe caldarâm sau bârnele de lemn intrate în putrefacție. Și nici o briză cât de mică nu mișca miasmele mai puțin decât plăcute.

Era evident că strada aceea fusese cândva pavată complet. Dar acum nu mai rămăseseră în loc decât câteva dale de piatră ici și acolo. O ajută pe Penelope să-și țină echilibrul în timp ce-și croia drum pe acel traseu cu obstacole.

Cu dinții încleștați, ca să poată înfrunta senzația pe care i-o trimiteau prin corp degetele lui – puternice, lungi și calde – strânse în jurul cotului ei, senzația mâinii lui, fermă și inconfundabil de masculină și distrăgându-i atenția în moduri pe care nu și le imaginase posibile, Penelope șopti o scurtă rugăciune de mulțumire și ușurare, în clipa în care recunoscu ușa doamnei Carter.

– Asta este. Se opri, ridică mâna liberă și ciocăni tare.

În timp ce așteptau un răspuns, își jură sieși că va găsi – fără nici o altă întârziere – o modalitate de a combate și înfrânge efectul pe care îl avea asupra ei Barnaby Adair. Existau doar două variante: ori să reușească asta, ori să i se predea... și asta nu va face niciodată.

Ușa se întredeschise scârțâind tare. Prima dată se gândi că se desfăcuse din balamalele-i învechite dintr-o voință proprie, apoi se uită în jos și zări chipul micuț și palid al copilului care se uită la ei precaut, de la adăpostul întunericul din interior.

– Bună ziua, Jemmie... zise ea zâmbind, mulțumită că memoria nu o înșelase.

Când el nici nu răspunse și nici nu le deschise ușa mai larg , ci doar rămase pironit în loc, uitându-se în sus la ea – și la Barnaby, care era în spatele său –, își dădu repede seama că din cauza luminii foarte slabe nu o vedea suficient de bine ca să o recunoască.

Zâmbi mai larg și încurajator și explică:

– Sunt doamna de la orfelinat. Făcu apoi semn spre Barnaby și adăugă: Iar el este domnul Adair, un prieten. Ne întrebam dacă am putea vorbi un pic cu mama ta.

Jemmie îi studie precaut pe ea și pe Barnaby, fără să clipească măcar o dată, după care zise vădit descurajat:

– Mama nu se simte bine.

– Știu. Vocea i se îndulci apoi și adăugă: Știm că nu se simte bine deloc, dar este foarte important să vorbim cu ea negreșit.

Lui Jemmie îi tremurau buzele și fu nevoit să le strângă ferm ca să le facă să se oprească. Pe chipul lui mic se citea dintr-odată încordare, îngrijorare și aproape frică.

– Dacă ați venit să-i spuneți că, de fapt, nu mă mai puteți lua, puteți să plecați și gata. Nu are nevoie să mai audă și alte vești care s-o îngrijoreze.

Mișcându-se extrem de ușor, Penelope se ghemui lângă ușă, astfel încât fața ei să fie la același nivel cu a copilului. Și atunci îi vorbi pe un ton și mai blând:

– Nu e deloc asta... din contră. Am venit ca să o asigurăm... să-i spunem că poate să stea liniștită că vom avea grijă de tine cât putem de bine. Nu trebuie să se neliniștească.

Jemmie se uită câteva clipe în ochii ei cu o expresie goală, după care clipi de mai multe ori. Îi mai studie o dată chipul, după care se uită în sus la Barnaby:

– Așa e?

– Da, zise Barnaby, hotărând să lase lucrurile așa și gândind că adevărul gol-goluț era suficient într-o astfel de situație.

Băiatul înțelese și acceptă răspunsul său. Îl mai studie câteva clipe și pe Barnaby, după care deschise ușa mai larg și zise:

– E aici.

Penelope se ridică, deschise ușa și mai larg și îl urmă pe Jemmie în antreul mic și îngust. Barnaby îi urmă în tăcere, plecând capul ca să poată trece pe sub pragul ușii. Și chiar și înăuntru, dacă stătea perfect drept, creștetul i se apropia neplăcut de mult de tavanul scorojit.

– Pe aici.

Jemmie îi conduse într-o cămăruță aglomerată, dar infinit mai curată decât s-ar fi așteptat vreodată Barnaby. Cineva – se gândi el, uitându-se la copil – făcea eforturi considerabile ca să țină casa ordonată și cât se putea de curată. Ba mai mult de atât, pe pervazul geamului, într-un vas mic, se afla un buchețel mic de violete care începeau să se ofilească. Pata aceea de culoare intensă părea nepotrivit de veselă în încăperea mohorâtă.

Pe un pat improvizat dintr-un colț, zăcea o femeie. Penelope trecu imediat pe lângă Jemmie și se duse la ea.

– Doamnă Carter... Fără nici o ezitare, ridică mâna femeii de sub pătura aspră, cuprinzând-o într-a ei cu căldură, chiar dacă doamna Carter, care clipea uimită, nu făcuse nici o mișcare să i-o întindă. Penelope îi zâmbi cu căldură. Sunt domnișoara Ashford de la orfelinat.

Chipul femeii se însenină imediat.

– Da, desigur... îmi amintesc de dumneata. Un zâmbet mic și tremurător, dar foarte sincer, își făcu loc pe buzele ei, răzbind dincolo de durerea care o chinuia.

Doamna Carter fusese cândva o femeie frumoasă, cu păr blond și obraji rozalii. Dar corpul lipsit de vlagă care zăcea acum în patul

acela era numai piele și os, și mâna ei era moale și flască într-a lui Penelope.

– Am venit să vedem ce mai faceți dumneata și Jemmie. Să ne asigurăm că totul este cât se poate de bine în circumstanțele astea și să te asigurăm că atunci când va fi timpul, vom avea grijă ca Jemmie să fie bine îngrijit. Nu trebuie să-ți faci griji pentru nimic.

– Oh, mulțumesc din tot sufletul, draga mea. Doamna Carter era mult prea bolnavă ca reverențele sociale să mai conteze câtuși de puțin pentru ea. Întoarse capul pe pernă, se uită spre fiul ei și zâmbi: E un băiat tare bun. A avut foarte mare grijă de mine.

Dincolo de starea fizică precară în care se afla, strălucirea din ochii albaștri ai doamnei Carter sugera că mai avea ceva timp până să părăsească această lume. Încă îi mai rămânea ceva timp alături de fiul ei.

– Haide să-ți spun ce va face Jemmie, după ce va veni la noi, zise Penelope, începând să-i explice pe scurt procedurile prin care va trece copilul pentru a ajunge legal în grija orfelinatului și îi vorbi despre activitățile și beneficiile pe care orfelinatul le oferea copiilor.

Barnaby se uită în jos la micuțul Jemmie, care stătea lângă el. Copilul nu asculta ce spunea Penelope. Ochii lui era lipiți de mama sa. Și pe măsură ce deveni evident că subiectul ales de Penelope pentru discuție o alina într-adevăr pe femeie, se mai relaxă și tensiunea din trupul mic și firav al băiatului.

Barnaby își mută privirea înapoi spre pat și simți dintr-odată o apăsare complet neobișnuită în piept. Nu-și putea închipui cum ar fi să o privească pe mama lui murind... ba chiar mai rău, să o privească, prăpădindu-se pe picioare sub ochii lui. Și cu atât mai puțin nu-și putea imagina cum ar fi fost să facă asta de unul singur.

Iar în clipa aceea i se născu în suflet o recunoștință neașteptată față de propria familie – și chiar și pentru mama sa, chiar dacă era o femeie absolut enervant de hotărâtă. Iar acelui sentiment plăcut de afecțiune nou descoperită pentru familia lui i se alătură și un respect puternic față de Jemmie. Copilul făcea față – ba chiar cu bine – unei situații pe care Barnaby nu și-ar fi dorit deloc să o înfrunte singur. Pe care nu își putea închipui cum ar fi putut să o înfrunte sau să-i facă față.

Se uită încă o dată la Jemmie. Chiar și în lumina aceea difuză, era mai mult decât evident că bietul copil era anormal de slab și de pipernicit.

– Deci, asta se va întâmpla, încheie Penelope, cu blândețe și amabilitate, cercetând trăsăturile femeii. O să te lăsăm să te odihnești

acum, dar fii liniștită că vom veni să-l luăm pe Jemmie când va sosi timpul.

– Mulțumesc, draga mea. Doamna Carter se uită în sus la Penelope, în timp ce se ridica. Mă bucur că Jemmie al meu o să meargă cu tine. Știu că o să aveți grijă de el.

Zâmbetul lui Penelope tremură puțin.

– O să avem.

Se întoarse spre ușă.

Încăperea aceea era mică și înghesuită, și Barnaby fu nevoit să se dea la o parte ca să o lase să treacă. Înainte de a o urma, se uită la doamna Carter, îi întâlni privirea și încuviință din cap.

– La revedere, doamnă. O să avem noi grijă ca Jemmie să fie în siguranță.

Se întoarse spre ușă și observă că toată atenția lui Jemmie era concentrată încă asupra mamei sale. Îl atinse ușor pe umăr. Când micuțul îl privi, îi făcu semn spre hol.

Jemmie îl urmă acolo, cu o mică încruntătură pe chip. Penelope aștepta chiar în dreptul ușii principale, așa că acel antreul îngust era înghesuit și neîncăpător. Dar măcar acolo puteau vorbi fără să o deranjeze pe doamna Carter. Jemmie se opri imediat în pragul ușii, ca să poată fi în continuare cu ochii și pe mama lui.

Barnaby se opri, băgă mâna în buzunar și scoase toate monedele pe care le avea la el. Nu putea să-i dea bancnote de hârtie... O astfel de bogăție l-ar fi pus în pericol pe copil într-o zonă ca asta.

– Poftim.

Se întinse și-i luă mâna osoasă micuțului, o întoarse cu palma în sus și îi puse monedele în mână.

Înainte ca Jemmie să aibă timp să reacționeze altfel decât să încordeze maxilarul, continuă:

– Nu îți dau de pomană. Sunt un cadou pentru mama ta. Un cadou surpriză. Nu vreau să-i spui despre el, dar trebuie să-mi promiți solemn că îi vei folosi în felul în care știi că va însemna cel mai mult pentru ea.

Privirea lui Jemmie era ațintită spre monedele de aramă și de argint din palma lui. Ținea buzele strânse tare. Trecu un moment lung înainte să se uite în sus la Barnaby. Iar când o făcu, expresia de pe chipul lui nu era suspicioasă, ci precaută.

– Și care-i felul care va însemna cel mai mult pentru ea? întrebă Jemmie.

– Trebuie să mănânci, zise Barnaby, menținând contactul vizual cu băiatul. Știu că ea nu prea are poftă de mâncare, dar nici tu, nici

nimeni altcineva nu poate face nimic în sensul acesta. Nu-i irosi pe bunătăți ca să încerci să o tentezi cu ele... nu va funcționa. A depășit etapa aceea. Însă lucrul care, fără îndoială, o va face fericită și care o va menține fericită multe săptămâni și luni de-a rândul, este să te vadă pe tine bine. Știu că o să ți se pară nedrept ca tu să mănânci când ea nu poate, dar trebuie să te obligi să mănânci mai mult decât până acum. Fă-o pentru ea...

Jemmie plecă privirea în pământ.

Barnaby făcu o pauză scurtă, simțind din nou apăsarea aceea în piept, când inspiră adânc.

– *Tu* ești cel mai important lucru din viața ei... cel mai important lucru pe care-l lasă în urmă. Tu ești tot ce contează cel mai mult pentru ea și trebuie să respecți asta și să ai grijă... să ai grijă de tine... pentru ea.

Șovăi o clipă, după care își așeză o mână fermă pe umărul lui osos, îl strânse ușor, apoi îi dădu drumul.

– Știu că nu-i ușor, dar asta trebuie să faci. Se opri o clipă din vorbit, apoi îl întrebă: Promiți că o s-o faci?

Jemmie nu ridică privirea din pământ. Rămase cu ochii ațintiți spre grămăjoara de monede strălucitoare din palma sa. O lacrimă strălucitoare îi alunecă pe obraz și căzu peste bănuți. După aceea încuviință din cap.

– Da. Vocea lui era o șoaptă. Promit.

Barnaby încuviință din cap, chiar dacă știa că Jemmie nu-l putea vedea.

– Foarte bine. Ascunde monedele, da?

Se întoarse și i se alătură lui Penelope la ușă. Ea îi privise în tăcere. Ochii ei mai rămaseră ațintiți asupra chipului său o clipă în plus, după care se răsuci, deschise ușa și ieși. Barnaby se aplecă din nou ca să nu dea cu capul de prag și o urmă pe aleea mizerabilă.

Jemmie veni la ușă, frecându-și fața cu mâneca.

– Mulțumesc. Se uită la Barnaby, apoi la Penelope. Vă mulțumesc mult la amândoi.

Barnaby încuviință din cap.

– Doar ține minte ce-ai promis, da? Îi întâlni apoi ferm privirea micuțului și continuă: O să venim să te luăm când va veni timpul.

Se întoarse și o luă de braț pe Penelope și își croiră drum împreună înapoi spre Arnold Circus.

Cu privirea pironită în față, Penelope zise:

– Mulțumesc. Ai procedat foarte bine.

Barnaby ridică din umeri. Aruncă o ocheadă scurtă înapoi spre ușa doamnei Carter. Era închisă în siguranță.

– Așadar, cum îl ținem pe Jemmie departe de mâinile răufăcătorilor noștri?

Penelope se încruntă.

– Speram să o avertizăm pe doamna Carter. Și la fel și pe Jemmie. Dar după cum a zis și el, nu mai are nevoie și de alte griji pe cap în clipa asta.

Barnaby încuviință.

– Și nici el. După o clipă de tăcere, continuă: Și oricum n-ar fi ajutat la nimic să-l avertizăm. Dacă răufăcătorii noștri îl vor neapărat, o să-l ia pe sus și, așa mic și pricăjit cum e, n-o să se poată lupta cu ei. Ba chiar e mai bine pentru el nici să nu încerce.

Se apropiau de zarva și lumina mai puțin sumbrei piațete Arnold Circus.

– O să vorbesc cu Stokes, zise Barnaby și se uită în jur, când ieșiră în spațiul circular. O să pună polițiștii locali să fie cu ochii pe casă. Dar cum rămâne cu vecinii? Sunt vreunii pe care i-am putea aborda?

– Din nefericire, vecinii nu prea sunt de nici un folos în cazul acesta. Doamna Carter s-a mutat aici de curând... Au locuit într-o zonă mai bună, dar după ce n-a mai putut să muncească, și Jemmie a trebuit să-și petreacă aproape tot timpul având grijă de ea, nu și-au mai permis să plătească chiria. Proprietarul căsuței în care stau acum e un vechi prieten de familie... nu le ia nimic pentru că stau aici. De fapt, chiar el a fost cel care a convins-o pe doamna Carter să trimită după noi. Dar nu e nimeni altcineva prin preajmă cu care să se simtă în largul ei... nimeni cu care să fie împăcată că are grijă de casă, de ea sau de Jemmie. Iar proprietarul locuiește la câteva străzi distanță.

Când ajunseră la birjă, Penelope se opri, încordând maxilarul.

– O să-l alertez pe proprietar. Sunt sigură că o fie atent la ei, atât cât poate. O să-l rog să ne dea de știre dacă el sau cineva cunoscut vede ceva suspect.

Barnaby deschise portiera, o luă de mână și o ajută să urce, după care i se alătură înăuntru. De îndată ce ușa se închise în spatele lor, vizitiul dădu bice cailor și porni în călătoria lungă și anevoioasă înapoi spre străzi mai sigure și mai elegante.

– Cam atât putem face. Barnaby privea peisajul sumbru și sărăcăcios pe lângă care treceau. Tonul lui sugera că și-ar fi dorit ca lucrurile să nu stea așa... că și-ar fi dorit să fi existat ceva mai concret

ce să poată face pentru a-l proteja pe Jemmie, fără a-i da motive de îngrijorare mamei lui, posibil inutil.

Penelope se încruntă din nou. Și ea se uita pe fereastră. Și în sinea ei se lupta nu cu propria conștiință, dar cu ceva foarte asemănător – cu simțul ei justițiar. Pentru dreptate și adevăr și pentru a mulțumi cui merita.

Pentru a recunoaște integritatea – și umanitatea – lui Barnaby Adair.

Ar fi preferat de o mie de ori să-l considere un gentleman obișnuit din înalta societate, care era undeva foarte departe de lumea prin care mergea acum trăsura în care călătoreau – un bărbat neinteresat și neatins de problemele cu care se confrunta ea în fiecare zi.

Din păcate însă, vocația lui – și de fapt chiar acea anume latură a lui care o convinsese să se ducă să-i ceară ajutorul – era o dovadă vie că era un altfel de om.

Văzându-l cum se purtase cu Jemmie, auzind hotărârea din vocea lui când îi spusese doamnei Carter – o femeie sărmană, care nu avea absolut nici o legătură cu el – că va avea grijă ca Jemmie să fie în siguranță, o făcuse să-i fie imposibil să mai închidă ochii – sau mintea – la virtuțile lui, cu mult mai atrăgătoare decât orice cantitate de farmec masculin.

Când sosise la orfelinat în dimineața aceea, fusese foarte hotărâtă să-l țină la distanță. Atitudinea ei să fie strict profesională și să își reprime fiecare reacție, indiferent cât de mică, pe care o aveau nervii ei la adresa lui, pentru ca astfel să nu-i dea nici un motiv să-și închipuie că avea vreun efect cât de mic asupra ei.

Decizia ei fusese zădărnicită – în mod irațional – când își făcuse apariția mai devreme, dovedind că avea o putere mult mai mare asupra determinării și voinței ei decât oricare alt bărbat pe care îl cunoștea. Dar își consolidase repede acea decizie cu puterea voinței și a determinării ei naturale și rămăsese fidelă planului despre cum să trateze cu el.

Și apoi... apoi se purtase așa cum foarte puțini domni ar fi făcut-o și îi câștigase respectul într-un fel și într-un grad cum nu mai reușise nici un alt bărbat până atunci.

În mai puțin de o oră îi transformase planul în ceva imposibil de urmat. Nu va putea să îl ignore – sau măcar să se prefacă a-l ignora – nu când o făcea să îl admire. Să îl aprecieze. Ca om, nu doar ca bărbat.

Privea în gol clădirile care se perindau pe lângă ea, în timp ce era obligată să recunoască în sinea ei că va trebui să reconsidere felul în care trata cu el.

Avea nevoie de un plan mai bun.

Domni tăcerea până când trăsura opri în fața orfelinatului. Barnaby se rupse din gândurile sale – din nevoia aceea tulburător de persistentă de a o împiedica pe Penelope să mai facă și alte vizite precum cea care tocmai se încheiase. Deschise portiera, se dădu jos și o ajută și pe ea să coboare. Îl plăti apoi pe vizitiu, adăugând un bacșiș generos.

În timp ce vizitiul recunoscător struni caii și se îndepărtă mulțumit, el se întoarse și își aminti să nu o apuce de braț la fel cum făcuse pe străzile mahalalei – un gest de protecție pe care numai circumstanțele în care se aflau îl scuzaseră – și o luă de mână și i-o alunecă în scobitura brațului său.

Ea îi aruncă o ocheadă piezișă, dar apoi permise acel gest. Barnaby deschise poarta orfelinatului și parcurseră la braț aleea care ducea spre ușa principală.

Acolo sună la sonerie.

Ea își retrase imediat mâna de pe brațul lui și se uită la el.

– O să-i scriu de îndată o scrisoare proprietarului doamnei Carter.

El încuviință din cap.

– Eu o să-l contactez pe Stokes ca să-i explic situația. Îi întâlni privirea. O să te găsesc acasă în seara aceasta?

Penelope clipi mirată din ochii ei mari căprui.

– De ce?

Barnaby simți cum îl năpădește un val de iritare, întețit de expresia goală și sincer mirată de pe chipul ei.

– În caz că o să mai am nevoie să știu și alte detalii, zise el, făcând afirmația aceea să sune ca și când ar fi spus ceva cât se putea de evident.

– Ah! șopti ea și reflectă o clipă, ca și când și-ar fi revizuit agenda. Eu și mama vom fi la petrecerea de la Lady Moffat.

– O să te caut dacă mai am nevoie de alte informații.

Spre ușurarea lui, ușa se deschise. Încuviință din cap, salutând-o scurt pe domnișoara Keggs, făcu o plecăciune rapidă în fața lui Penelope, după care se întoarse și plecă.

Înainte să spună vreo idioțenie și mai mare.

Capitolul 6

La ora trei după-amiaza, Stokes se prezentă la ușa Griseldei Martin. Ea îl aștepta înăuntru. Obloanele de la ferestrele din față și panoul de sticlă de pe ușă erau deja închise. Ucenicele ei nu se vedeau nicăieri.

Griselda observă birja care îi aștepta în stradă.

– O clipă, să-mi iau boneta și săculețul.

El o aștepta în prag, în timp ce dispăru în cămăruța din spate, reapărând o clipă mai târziu, legându-și sub bărbie panglica unei bonete de paie, peste părul închis la culoare. Și chiar și în ochii lui Stokes, boneta aceea părea foarte stilată.

Înaintă apoi spre ușă, fluturând din mână energic și făcându-i semn să coboare treptele în fața ei. Ea îl urmă, încuind ușa prăvăliei. Aruncă apoi cheia grea în săculețul de pânză și i se alătură pe trotuar.

Stokes merse înaintea ei cei câțiva pași până la trăsură, deschise portiera și îi oferi mâna.

Ea se uită lung la palma lui întinsă politicos, după care își așeză mâna mai mică într-a lui. Extrem de conștient de degetele fragile pe care le strângea, o ajută grijuliu să urce în vehicul.

– Ce adresă să-i spun vizitiului?

– Whitechapel, colț cu New Road.

Stokes transmise informația vizitiului, apoi i se alătură Griseldei. Și imediat ce portiera se închise în urma lui, birja o luă din loc zdruncinându-se și porni spre adresa indicată.

Ea stătea așezată pe locul de vizavi de el. Și lui Stokes îi era efectiv imposibil să-și smulgă privirea de la ea. Griselda nici măcar nu tresări – lucru care se întâmpla de obicei cu majoritatea celor la care se uita. Observă însă că strângea destul de tare săculețul pe care îl ținea în poală.

Se forță să-și mute privirea de la ea, dar fațadele clădirilor care se derulau dincolo de geamul trăsurii nu-i putură menține atenția prea mult timp. Sau privirea. Pentru că ochii lui continuau să alunece către ea... atât de des și de ostentativ, încât înțelese că dacă nu spunea ceva, căutătura lui avea să o tulbure.

Și nu îi veni în minte altceva decât:

– Vreau să-ți mulțumesc pentru că ai fost de acord să mă ajuți.

Ea se uită la el și și îi susținu privirea.

– Încerci să salvezi patru copii... Probabil chiar mai mulți. Firește că o să te ajut... ce fel ce femeie n-ar face la fel?

„Oare ce fel de femeie se așteptase el să fie ea?"

El se grăbi să o liniștească:

– Voiam doar să spun că îți sunt foarte recunoscător. Șovăi o clipă, după care continuă: Și, la drept vorbind, nu toate femeile ar fi dispuse să se implice într-o anchetă a poliției.

Ea îl studie o clipă, după care pufni scurt și delicat și își mută privirea.

Stokes era destul de sigur că reacția ei dezaprobatoare era adresată femeilor care nu ar fi fost dispuse să se implice. Și nu lui.

După ce mai cugetă puțin, hotărî că în anumite situații tăcerea era de aur. Cel puțin ținând cont de faptul că, după scurtul lor schimb de replici – oricât de scurt ar fi fost –, Griselda nu mai strângea poșeta la fel de încordată.

Conform indicațiilor primite, birja se opri pe Whitechapel Road, colț cu New Road. Stokes coborî primul. Și Griselda se pomeni ajutată să coboare din vehicul cu aceeași atenție și gentilețe cu care o ajutase să urce. Nu era o politețe cu care să fie obișnuită... Dar adevărul era că îi cam plăcea și se gândea că s-ar putea obișnui cu asta.

Oricât de puțin probabil ar fi fost în realitate acest lucru. La urma urmei, ea și Stokes erau aici cu treabă – și nimic mai mult.

El îi porunci vizitiului să îi aștepte. Inspiră adânc, încercând să-și umple cu aer plămânii pe care dintr-odată îi simțea încordați – probabil că își strânsese prea tare șnururile corsetului. Ridică bărbia și făcu semn spre josul străzii.

– Pe aici.

Pe durata călătoriei îl privise pe furiș, studiindu-i chipul oacheș și încercând să-l surprindă strâmbând din nas pe măsură ce se aventurau tot mai adânc în inima vechii mahalale. Nu îi era rușine de originea ei. Dar știa foarte bine cum era privit East Endul. Cu toate astea, nu detectase nici o urmă de dispreț, nici nu-l văzuse strâmbând arogant din nasul ascuțit.

La fel ca și mai devreme, se uită în jur cu un anumit interes detașat. Mergea firesc pe lângă ea, cercetând cu privirea casele dărăpănate lipite, care se susțineau una pe alta. Vedea tot ce era de văzut, dar nu dădea nici un semn că ar fi judecat.

Griselda se simțea un pic mai relaxată – un pic mai puțin tensionată – în timp ce îl conducea spre Fieldgate Street. Coti pe a doua străduță la stânga și intră pe un teritoriu familiar. Ea se născuse

și crescuse pe Myrdle Street. Ajunseseră în fața casei tatălui ei. Se opri înainte de a urca prima treaptă și-i întâlni privirea lui Stokes.

– Aici m-am născut eu. În casa aceasta.

Doar așa, ca să știe.

Stokes încuviință din cap. Ea îl studie îndeaproape, căutând o urmă de dispreț sau de superioritate, dar nu văzu nimic pe chipul sau în ochii lui cenușii agili, cu excepția curiozității.

Simțindu-se mai încrezătoare cu privire la cum va decurge următoarea jumătate de oră, ridică mâna și ciocăni la ușă – scurt și rapid, de trei ori. După aceea o deschise și intră.

– Grizzy, fetiță! Tu ești? răsună imediat vocea tatălui ei, răgușită de bătrânețe.

– Da, tăticule. Eu sunt. Am venit cu un oaspete.

Își lăsă săculețul în antreul mic și apoi îl conduse pe Stokes spre camera din spate.

Tatăl ei stătea în șezlongul său, ținând în poală o pisică roșcovană bătrână, care torcea de mama focului sub atingerea lui. Ridică privirea când ei intrară în încăpere. Îi străluceau ochii când se uita la ea. Dar apoi i se măriră când i se fixară pe silueta masculină din spatele ei.

Griselda se simți ușurată să vadă că tatăl ei era perfect treaz și că nu părea să mai fie chinuit de dureri.

– A venit doctorul în vizită azi-dimineață?

– Da, răspunse tatăl ei, distrat. Mi-a mai lăsat încă o sticlă de tonic.

Ea se întoarse și se uită la sticla de pe noptiera ponosită.

– Ăsta cine-i? întrebă tatăl el, mijind ochii și uitându-se suspicios spre Stokes.

Ea îi aruncă lui Stokes o privire scurtă de avertizare.

– El este domnul Stokes. Inspiră adânc, parcă pentru a-și face curaj, după care adăugă: Inspectorul Stokes... este un inspector de la Scotland Yard.

– Un copoi? Tonul vocii tatălui ei dădea foarte clar că nu era o profesie față de care să aibă prea multă considerație.

– Da, exact. Griselda își trase un scaun și se așeză, luându-i una dintre mâini într-ale sale. Dă-mi voie te rog să îți explic de ce este aici acum...

– De fapt, interveni Stokes. Cred că s-ar putea să fie mai bine, domnule, dacă îți explic personal de ce am rugat-o pe fiica dumitale să aranjeze această întâlnire.

Griselda îi aruncă o privire, dar el se uita la tatăl ei.

Bătrânul mârâi, apoi încuviință din cap.

– Da... fie, fie. Despre ce-i vorba, deci?

Stokes îi povesti simplu, direct și fără nici o înfloritură.

La un moment dat, tatăl ei interveni și-i făcu semn să ia loc pe un scaun.

– Stai jos, stai jos... Ești așa al naibii de înalt, că îmi amorțește gâtul de atâta uitat în sus.

Griselda îl surprinse zâmbind scurt în timp ce se supunea, după care își continuă povestirea. Și până când termină ce avea de spus, tatăl ei își pierduse orice suspiciune față de acest anume copoi. Și, în curând, el și Stokes erau complet absorbiți într-o conversație aprinsă, în care evaluau potențialii răufăcători locali.

Griselda realiză repede un lucru complet neașteptat: se simțea în plus acolo. Așa că se ridică. Stokes se uită la ea, dar tatăl ei îi captă din nou atenția. Se duse în bucătăria mică și înghesuită, unde aprinse soba, puse ibricul pe foc și făcu un ceai. Se întoarse apoi în odaie, scoase biscuiții pe care-și aminti că-i băgase în săculeț și îi așeză pe o farfurie curată.

Puse ceainicul, trei ceșcuțe și farfuria pe o tavă din lemn, pe care o duse apoi în micul dormitor, care servea și pe post de cameră de zi. Tatăl ei se lumină imediat la față când văzu biscuiții. Griselda simți cum i se strânge inima când Stokes observă reacția tatălui ei, se întinse după farfurie și i-o oferi lui. Tatăl ei se servi încântat, după care reveni la discuția pe care o purtau.

Griselda împărți ceșcuțele de ceai, după care se așeză la loc. Nu ascultă ce vorbeau cei doi. În schimb, lăsă cadența vocii tatălui ei să-i umple sufletul, îi studie chipul animat – mult mai animat decât îl văzuse de ani de zile – și îi mulțumi lui Dumnezeu în sinea ei pentru că fusese de acord să-l aducă pe Stokes să se întâlnească cu el.

Să aibă un interes îi ținea în viață pe cei bătrâni. Iar ea nu era nici pe departe pregătită să-l lase pe tatăl ei s-o părăsească.

Terminară în scurt timp ceaiul și biscuiții. Se ridică, strânse tava și o duse înapoi în bucătărie. Și se întoarse la timp pentru a-l vedea pe Stokes ridicându-se în picioare, vârând carnetul de notițe în buzunar și mulțumindu-i tatălui ei pentru timpul acordat.

– Și pentru ajutorul dumitale, zise Stokes, afișând un zâmbet amabil.

Griselda observă desigur acel zâmbet al lui, pe care, deși nu îl afișa prea des, în mod clar inspira foarte multă încredere.

– Informațiile pe care mi le-ai oferit au fost exact cele de care aveam nevoie. Îi întâlni apoi privirea tatălui ei și zâmbetul său

deveni precaut. Știu că să ajuți copoii cu anchetele lor nu e un lucru foarte încurajat pe aici... așa că prețuiesc de două ori mai mult ajutorul dumitale.

Tatăl ei, își dădu ea seama, era foarte bucuros, dar ascundea asta foarte bine în spatele unui mârâit morocănos și a unei încuviințări bărbătești.

– Doar găsește-i pe băieții ăia și adu-i înapoi.

– Dacă există justiție pe lumea aceasta, cu ajutorul dumitale, vom reuși.

Stokes se uită la ea.

Griselda se duse la tatăl ei și se agită în jurul lui, netezindu-i pătura pe picioare și amintindu-i că domnișoara Pickles, vecina de vizavi, va veni să-i aducă cina într-o oră, după care îl sărută pe obraz și își luă la revedere. Tatăl ei tocmai se pregătea să tragă un pui de somn, cu un zâmbet mulțumit pe chip, când ea i se alătură lui Stokes în antreul mic. Își luă săculețul și îl conduse spre ușă.

Stokes i-o ținu ca să iasă, după care o urmă afară asigurându-se că zăvorul se încuiase în spatele lui.

Mergeau pe stradă, când o întrebă:

– El este singura rudă care ți-a mai rămas?

Ea încuviință din cap. Șovăi o clipă, după care adăugă:

– Am mai avut trei frați, dar au fost uciși în războaie. Și mama a murit când eram foarte mică.

Stokes încuviință din cap, înțelegător.

Nu mai zise nimic o vreme, doar continuă să meargă în tăcere lângă ea. Cu toate astea, după alți câțiva pași, Griselda se simți presată să adauge:

– Am vrut să-l conving să se mute în St. John's Wood cu mine, zise gesticulând amplu. Pe aici nu prea e nevoie de o modistă. Dar el s-a născut și a crescut pe străzile astea... locul acesta e căminul lui și are toți prietenii aici, așa că a vrut să rămână.

Simți asupra ei privirea lui Stokes, mai tăioasă și mai evaluativă decât până atunci. Totuși, nici acum nu o judeca în vreun fel.

– Așa că vii să-l vizitezi cât poți de des.

Nu era o întrebare, dar ea tot încuviință din cap.

– Vin să-l văd cât de des pot... Din păcate asta înseamnă doar o dată pe săptămână. Din fericire, mai are și pe alții... cum sunt doamna Pickles și doctorul... care îl îngrijesc. Și știu cu toții cum să dea de mine, la nevoie.

El încuviinţă din cap încă o dată, dar nu mai zise nimic. Ei îi stătea pe limbă o întrebare evidentă. Îşi înghiţi cuvintele la început, dar hotărî că nu avea de ce să facă asta.

– Dumneata mai ai rude în viaţă?

Stokes nu-i răspunse imediat. Ea chiar se întreba dacă nu cumva încălcase vreo regulă – sau limită – invizibilă a bunei-cuviinţe, când el spuse:

– Da. Tata e negustor în Colchester. Dar nu l-am mai văzut... de mult. De destul de mult timp. La fel ca şi-n cazul dumitale, şi mama mea a murit când eram foarte mic. Dar eu am fost singur la părinţi.

Nu mai spuse nimic altceva, dar Griselda avu senzaţia că nu fusese doar un copil „singur" la părinţi... ci şi unul destul de singuratic.

Birja îi aştepta acolo unde o lăsaseră. După ce se urcară, îndreptându-se înapoi spre St. John's Wood, ea îl întrebă:

– Şi ce se întâmplă de aici înainte cu ancheta dumitale?

Stokes se uită la ea. Avu o clipă scurtă de ezitare, care sugera că se gândea dacă să îi spună sau nu, dar în cele din urmă zise:

– Tatăl dumitale mi-a dat opt nume de posibili directori de şcoală. Pentru unii şi adrese, pentru alţii nu. Trebuie să-l verific pe fiecare-n parte ca să văd dacă ar putea să fie responsabil de dispariţiile copiilor. Dar toate cercetările trebuie făcute cu foarte mare grijă. Ultimul lucru pe care ni-l dorim este ca directorul şcolii... oricine ar fi el... să îşi dea seama că a intrat în atenţia noastră. Pentru că, dacă se prinde de asta, creşte miza pentru el, strânge totul şi dispare în mahalale... luându-i cu el pe băieţi... şi atunci n-o să-l mai vedem niciodată şi nici nu vom mai avea o altă ocazie de a-i salva pe copii.

Ea încuviinţă din cap. După o clipă de gândire, spuse:

– Da, dar ştii şi dumneata că nu te poţi duce pur şi simplu să pui întrebări. Îi întâlni privirea şi se întrebă în sinea ei de ce făcea asta... de ce era pe punctul de a se amesteca şi mai mult într-o anchetă a poliţiei. Localnicii o să-şi dea seama imediat cine... şi *ce*... eşti. Indiferent ce deghizare îmbraci, n-o să poţi fi niciodată „unul dintre noi".

El se strâmbă imediat.

– Păi, nu prea am alte opţiuni. Pe lângă a cere ajutorul poliţiei locale, da... dar ei sunt...

– Stai liniştit, că nici cu ei n-o să vorbească nimeni. Se opri o clipă, aparent cugetând, după care continuă: Eu, pe de altă parte, încă pot să mă mai învârt fără nici o suspiciune printre localnici. Mă cunosc... ba mai mult, au încredere-n mine. Eu încă sunt una de-a lor.

Stokes se încordase de când ghicise făgaşul pe care se îndrepta ea. În ochii lui apăru dintr-odată o tulburare întunecată.

– Nu te pot lăsa să faci una ca asta. E prea periculos.

Ea ridică din umeri.

– O să mă îmbrac mai sărăcăcios, o să-mi las accentul să se simtă mai pronunțat. Și cu siguranță o să fie mult mai puține primejdii pentru mine decât pentru dumneata.

Rămase încordat și cu privirea ațintită asupra ei. Griselda își dădu seama că se simțea sfâșiat între dorința de a o lăsa să-l ajute, punând-o astfel în pericol, și de a nu permite așa ceva.

– Ai nevoie de ajutorul meu! Băieții ăia au nevoie de ajutorul meu.

El strânse din buze, fără să o slăbească din ochi, după care se aplecă în față, proptindu-și antebrațele pe genunchi.

– O să fiu de acord să pui întrebări cu o singură condiție. Să te însoțesc.

Ea dădu să îi atragă atenția asupra a ceea ce era evident.

Dar el o reduse imediat la tăcere, ridicând o mână fermă și continuând:

– Mă descurc destul de bine cu deghizările, câtă vreme nu trebuie să vorbesc prea mult. Așa că poți vorbi dumneata. Eu o să fiu acolo doar ca să-ți asigur protecția... dar trebuie să fiu acolo, lângă dumneata, sau nu te duci deloc.

Ea tânjea să-l întrebe cum intenționa să o oprească, dar în același timp știa că, dacă tatăl ei afla că începea să pună întrebări despre posibilii directori ai unei școli de hoți, va începe să-și facă griji. Și nu exista nici o îndoială că să-l aibă pe Stokes lângă ea – chiar și în cele mai periculoase cotloane din East End – ar fi constituit o protecție foarte bună.

Se relaxă și se lăsă pe spate pe banchetă, încuviințând din cap.

– Foarte bine. O să mergem împreună.

Odată cu răspunsul ei, mai dispăru și o parte din încordarea lui.

Griselda întoarse capul să se uite pe fereastră și văzu că ajunseseră în St. John's Wood High Street – aleea principală. Trăsura se opri clătinându-se chiar în fața ușii ei. Stokes se dădu jos și îi întinse mâna ca să o ajute și pe ea să coboare. Și în clipa aceea hotărî că în mod sigur se putea obișnui să fie tratată ca o lady.

Își aranjă fustele și se uită la ușă, după care se răsuci și-i întâlni privirea.

– Așadar, când să ne întoarcem acolo?

El se încruntă.

– Nu mâine. Mai întâi de toate ar trebui să împărtășesc toate informațiile pe care le-am descoperit cu un coleg... Cel care mi-a adus

acest caz în atenție, de la bun început. S-ar putea să aibă și el ceva informații suplimentare care să ne ajute să ne dăm seama care dintre toți potențialii suspecți este cel mai probabil infractor.

– Foarte bine, atunci, zise ea, încuviințând din cap. Aștept vești de la dumneata.

El merse cu ea cei câțiva pași până la scara principală. Și în timp ce urca treptele, căută cheia și descuie ușa, era foarte conștientă că el se uita la prăvălie cu alți ochi parcă.

Deschise ușa, se întoarse și se uită la el, ridicând ușor din sprâncene, întrebător.

El afișă imediat acel zâmbet misterios al lui. Plecă o clipă privirea în pământ, după care ridică ușor capul.

– Mă gândeam doar că probabil ai muncit din greu ca să ajungi din East End aici. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Și numai asta în sine este o mare realizare. Și faptul că ți-ai păstrat abilitatea de a te învârti în continuare prin cercurile de odinioară... deși sunt extrem de recunoscător pentru asta și pentru toate beneficiile pe care le aduce acest lucru anchetei mele... Se opri o clipă din vorbit, după care continuă, pe o voce mai șoptită și mai blândă: Și asta mi se pare absolut admirabil. Preț de o fracțiune de secundă îi susținu privirea, după care încuviință din cap. O seară frumoasă, domnișoară Martin! O să iau legătura cu tine peste o zi sau două... de îndată ce am vești noi.

Se răsuci apoi pe călcâie și coborî scările fără grabă.

Griselda avu nevoie de câteva momente ca să depășească uimirea care o luă pe nepregătite și ca să înțeleagă că, da, chiar îi făcuse un compliment... și nici pe departe unul mic și neimportant. Simțindu-se, dintr-odată, foarte vulnerabilă, intră și închise repede ușa în spatele ei. Dar odată ajunsă înăuntru, șovăi o clipă. Întinse un deget tremurător și depărtă obloanele privindu-i spatele îndepărtându-se... savurând liniile elegante și grația musculoasă a mișcărilor lui, până când se urcă în trăsură și închise portiera.

Suspină și închise la loc obloanele, ascultând zgomotul copitelor care se pierdea în depărtare.

În seara aceea, Barnaby făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată. Se sprijini cu umărul de peretele casei gazdei și, pe deasupra capetelor oaspeților, studie o domnișoară din celălalt colț al salonului.

Și pentru prima dată, se simți recunoscător că amfitrioana în cauză – Lady Moffat – avea un salon prea mic pentru numărul mare de cunoștințe invitate. În ciuda exodului continuu al familiilor nobile din capitală spre provincie, rămăseseră suficienți ca să îl asigure

că mulțimea adunată în spațiul acela limitat îi oferea o acoperire adecvată.

În înalta societate, o astfel de acoperire se subția, la propriu și la figurat, cu fiecare zi care trecea. Și tocmai acum când, pentru prima dată în viața lui, avea nevoie de una. Mama lui ar fi râs în hohote, dacă ar fi aflat despre situația dificilă în care se afla – era sigur de asta.

Și ar fi râs și mai tare dacă l-ar fi văzut acum.

Nu avea să-i pună nici o întrebare lui Penelope în seara aceea, și totuși, iată-l aici, urmărind-o. Hotărâse că putea la fel de bine să îl obsedeze și în persoană, decât să stea acasă și să se uite în focul din șemineu și să îi vadă chipul conturându-se printre flăcări. Singur numai el cu el, nu ar fi făcut nimic altceva decât să se gândească la ea. La nimic altceva. Nu l-ar mai fi preocupat nici măcar cazul pe care i-l adusese... și în condițiile astea devenea evident că nimeni nu-l ajuta să iasă de sub vraja ei.

Partea sănătoasă și rațională din el simțea că ar trebui să reziste cu mai multă înverșunare farmecelor ei. Restul din el însă – care era condus de instincte și reacții mult mai primitive, pe care înainte nici nu s-ar fi gândit că le poseda – se predase deja în fața ei.

De parcă toate aceste gânduri care-i pluteau prin minte erau inevitabile.

Ca și când era un adevăr de la sine înțeles că nu putea – nu ar fi în stare oricât de mult ar fi încercat – să nege aceste fapte.

În același timp, latura lui sofisticată era nemulțumită și îl asigura că ceea ce se întâmpla era că se simțea intrigat de o doamnă cu mult diferită de toate pe care le cunoscuse până atunci.

Sinele lui primitiv nu-i dădea ascultare.

Sinele lui mai primitiv îi observa cu ochii mijiți de nemulțumire pe bărbații care se adunau ca muștele în jurul ei. Iar când Hellicar își făcu și el apariția în peisaj, înjură în sinea lui, se dezlipi de lângă perete și porni în direcția ei.

Penelope ținea piept cu brio grupului enervant de potențiali pretendenți, când îl văzu pe Barnaby traversând mulțimea. Vârtejul de emoții care o copleși în clipa în care își dădu seama că se îndrepta spre ea – un amestec de exaltare, agitație și entuziasm seducător – era ceva complet nou și tulburător.

Le porunci simțurilor sale stupide să se potolească și se concentră pe înfățișarea aristocratică a lui Harlan Rigby. În clipa de față ținea un discurs înflăcărat despre plăcerile vânătorii... ceva ce ea cunoștea foarte bine, din moment ce crescuse în Leicestershire, împreună

cu niște frați înnebuniți după vânătoare. Din păcate, era departe de puterea de înțelegere a lui Rigby că o biată femeie ar fi putut ști ceva... păi, la drept vorbind, cam despre orice. Chiar și mai regretabil era faptul că deși poseda o avere considerabilă și un aspect fizic mai mult decât plăcut privirii, nici măcar Hellicar – cu cele mai tăioase ironii ale sale – nu reușise să-i zguduie siguranța de sine lui Rigby... darămite să-i mai și deschidă ochii cu privire la faptul că drumul spre inima ei nu însemna să-i minimalizeze inteligența.

Rigby era ca o boală enervantă, pe care încă nu învățase cum să o trateze.

Barnaby apăru apoi și, ca prin minune, îi convinse cumva pe tinerii domni care o înconjurau să-i facă loc lângă ea. Asta o lăsa flancată pe stânga și pe dreapta de el și de Hellicar, dar, din păcate, încă față în față cu Rigby.

Zâmbi amabilă și-i întinse mâna lui Barnaby. Rigby se opri din discursul său înflăcărat, în timp ce Barnaby făcu o plecăciune în fața ei și schimbară câteva amabilități. Dar apoi Rigby trase puternic aer în plămâni, deschise gura aceea mare a lui și...

– Mi se pare destul de înăbușitor aerul de aici. Aparent, neobservându-l pe Rigby, care tocmai se pregătea să spună ceva, Barnaby îi captură privirea lui Penelope. Continua să o țină de mână și o strânse ușor de degete. E prea frig afară pentru o plimbare pe terasă, dar poate ți-ar plăcea să facem câțiva pași prin salon... sugeră el și ridică din sprâncene. Dacă nu mă înșel, începe un vals... ți-ar plăcea să dansăm?

Ea zâmbi strălucitor. Oricine o salva de Rigby și de părerile lui despre înmulțirea câinilor de vânătoare merita recunoștința ei eternă.

– Mulțumesc. Atmosfera este într-adevăr destul de opresivă. Un vals ar fi minunat.

Barnaby înclină ușor din cap, îi așeză mâna pe mâneca lui, acoperindu-i degetele cu ale lui.

Cu nervii întinși la maximum din cauza acelei atingeri subtile, Penelope se întoarse spre cercul ei de admiratori nedoriți.

– Scuzați-mă, vă rog, domnilor.

Majoritatea priviseră cu interes scena dintre ea și Barnaby, cel mai probabil sperând că i-ar fi putut urma exemplul în curând.

Toți, cu excepția lui Rigby, care se încruntă și o fixă cu o privire nedumerită.

– Dar, domnișoară Ashford, încă nu am avut ocazia să îți povestesc despre succesul pe care l-am avut cu ultimul rând de ogari când

i-am împerecheat. Tonul lui făcea mai mult decât evident faptul că nu-i venea să creadă că Penelope nu aștepta cu sufletul la gură să audă fiecare detaliu.

Penelope nu era sigură cum să răspundă la asta. Simpla ideea că ea și-ar fi dorit să știe astfel de lucru i se părea de neconceput.

Din fericire, cavalerul ei în armură strălucitoare îi sări din nou în ajutor.

– Oh, Rigby... mi se pare foarte greu de crezut că nu știi că fratele domnișoarei Ashford, Calverton, este un renumit crescător de câini de vânătoare premiați. Buzele lui Barnaby se arcuiră într-un zâmbet mic. Încerci să o sufoci cu informații despre procedurile pe care le folosești în speranța de a o face să-ți dezvăluie ceva secrete de familie?

Rigby clipi mirat.

– Poftim?

Cineva pufni scurt și disprețuitor în dreapta lui Penelope. Era Hellicar – care se străduia să înăbușe un hohot de râs monstruos. Și, desigur, și ceilalți domni din jurul lor se chinuiau să-și ascundă zâmbetele.

Barnaby zâmbi cu regret. Se uită spre Penelope, după care încuviință din cap spre Rigby.

– Sunt dezolat că trebuie să întrerup interogatoriul acesta cu care o asaltezi pe domnișoara Ashford, bătrâne, dar e evident că dorește să danseze. Încuviință apoi din cap, salutând întreg grupul și o escortă din cercul de admiratori. Așa că scuzați-ne, vă rog.

Toți ceilalți domni făcură plecăciuni, amuzați. Rigby însă rămase ca trăsnit, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că îl părăsea.

Dar exact asta făcea. Îl abandona pentru o altă propunere mult mai interesantă și mai provocatoare. Barnaby o conduse spre arcada care separa salonul de zi de salon, în care se dansa. Într-un mic alcov din capătul celălalt al încăperii înghesuite se afla un cvartet de corzi, care făcea eforturi considerabile să se facă auzit peste aproape o sută de conversații. Tocmai ce cântaseră primele acorduri ale unui vals.

– Eram sigur că nu m-a înșelat auzul, zise el uitându-se în jos și întâlnindu-i privirea. Chiar vorbeai serios că vrei să dansezi sau doar profitai de o ocazie să scapi de Rigby?

Aparent îi oferea o șansă de a evita efectele pe care i le provoca un vals cu el. Și dacă era înțeleaptă, ar fi făcut bine să profite de ea... dar Penelope nu era o lașă.

– Mi-ar plăcea să dansez. „Cu tine," gândi, dar nu rosti cuvintele cu voce tare.

Cu toate astea, intensitatea care apăru brusc în ochii lui o făcu să se întrebe dacă nu cumva îi auzise gândurile. Sau dacă nu le ghicise. Fără să mai spună nimic, o conduse înainte, pe ringul de dans, o luă în brațele lui și o ghidă în mulțimea de cupluri care pluteau pe ritmuri de vals.

Și la fel cum se întâmplase și data trecută, pașii de dans o purtară departe. Îi tulburară simțurile... Îi făcură gândurile să rătăcească.

În mod plăcut.

Nici unul din ei nu mai zise nimic. Nu schimbară nici măcar o vorbă. Cel puțin nu cu voce tare. Dar privirile li se întâlniră și rămaseră captive, iar comunicarea părea să aibă loc fără cuvinte. Într-un alt plan, într-o altă dimensiune. Într-o altă limbă.

Într-un limbaj al simțurilor.

Cu o mână mare, caldă și puternică așezată pe spatele ei și cu cealaltă strângându-i ferm degetele, o ținea în brațe cu o încredere care o lăsa liberă să se relaxeze și să renunțe la neîncrederea obișnuită cu care își trata partenerii de dans. Era liberă să savureze mișcările plutitoare, piruetele mici și rapide, întoarcerile și opririle și felul abil în care o conducea pe ringul de dans.

Și astfel se văzu nevoită să admită că bărbații îndemânatici aveau un loc special pe lume... chiar și pentru ea.

Muzica plutea în jurul lor. Și momentul acela magic se întinse. Plăcerea aceea subtilă i se insinuă în oase, inundând-o cu totul și alinând-o într-un mod inexplicabil. Ca o mâna mare și caldă care îi mângâia toate terminațiile nervoase.

Se simțea ca o pisică răsfățată. Și ar fi tors dacă ar fi putut. În schimb, nu se oprea din zâmbit – pentru că nu putea să se oprească. Zâmbea larg, sincer, cu bucurie, în timp ce se învârteau în piruete elegante și se simțea de parcă plutea pe un nor de încântare.

După o vreme, zâmbi și el. Cu aceeași mulțumire tăcută în privire. Și nici nu aveau nevoie de cuvinte ca să își comunice plăcerea pe care o împărtășeau.

Din păcate, muzicienii ajunseră prea repede la ultima notă. Barnaby se opri cu o înfloritură elegantă. Făcu o plecăciune, iar ea o reverență cuviincioasă și, cu un suspin mut, se întoarseră în lumea reală.

El îi așeză mâna pe mâneca lui și o ghidă spre salon.

Penelope avea senzația că toate simțurile ei erau încă sub magia valsului de mai devreme. Însă, din fericire, rațiunea îi revenise...

suficient cât să-și aducă aminte că, dacă era prezent acolo, probabil avea niște întrebări pentru ea.

Îi cercetă chipul și aşteptă o clipită, dar el nu părea să se grăbească să își înceapă interogatoriul. Se uită înainte, zâmbind politicoasă celor pe lângă care treceau. Și era mai mult decât mulțumită să lase momentul acela să se întindă la infinit... și doar să fie împreună, el și ea, fără nici o anchetă intruzivă care să le întrerupă serenitatea. Era mulțumită să își închipuie, chiar și pentru o clipă, că el nu se afla acolo din pricina anchetei.

Dar acesta era adevărul și ea știa asta. Suspină din nou în sinea sa, după care îl întrebă:

– Ce anume voiai să mai știi?

El se uită în jos la ea. I se citea nedumerirea în ochii albaștri.

– Legat de anchetă, oferi ea prompt. Ce vrei să mă întrebi?

Preț de un moment, ochii lui deveniră lipsiți de expresie, după care strânse din buze și se uită înainte. O zări pe mama ei în mulțime și o ghidă într-acolo.

– Ei bine? întrebă ea, sperând că își dădea și el seama de faptul că mama ei nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce se întâmpla la orfelinat. Că nu știa nici măcar că exista o problemă... darămite că îl recrutase pe el să investigheze și că era și ea direct implicată în anchetă.

– Lasă-mă să mă gândesc o clipă, șopti el, continuând să privească în față.

Nu se uita deloc la ea.

Penelope clipi mirată. Poate că uitase ce voia să o întrebe. Poate că valsul acela îi distrăsese și lui atenția.

Sau poate că...

O conduse spre locșorul de lângă scaunul unde stătea mama ei, conversând cu Lady Horatia Cynster. Ambele doamne zâmbiră cu amabilitate când îi văzură apropiindu-se, apoi se întoarseră la discuția lor.

Și, dintr-odată, dori să știe ce anume îl adusese în seara aceea la Lady Moffat. Așa că își retrase mâna de pe mâneca lui, se întoarse cu fața spre el și-l țintui cu o privire întrebătoare și insistentă.

Barnaby i-o susținu. Strânse din buze și improviză:

– Stokes nu era la birou când m-am dus să-l vizitez în după-amiaza asta. I-am lăsat un bilet în care i-am explicat situația cu Jemmie Carter... și sunt sigur că Stokes va pune niște paznici prin apropiere, dar oricum o să mă duc și mâine-dimineață să vorbesc cu el. Oriunde era plecat, nu am nici o îndoială că lucra la caz... dar acum trebuie

ca împreună cu el să pun cap la cap tot ce știm și să plănuim următorul pas.

Ochii lui Penelope se luminară de entuziasm.

– O să vin și eu, atunci.

Barnaby înjură în sinea lui. Îi spusese ceea ce-i spusese numai ca o scuză pentru prezența lui aici. Nicidecum ca să o incite și mai tare.

– Dar nu e nevoie să...

– Oh, ba sigur că e. Eu știu cele mai multe lucruri despre acești băieți... atât despre cei patru care au dispărut, cât și despre Jemmie. Ochii ei căprui-închis se întunecară și mai mult și pe Barnaby îl încercă deodată senzația că ea făcea eforturi considerabile ca să nu se încrunte. Și-n plus, continuă ea, vorbind din ce în ce mai animată, eu sunt cea care am inițiat ancheta... Așa că am tot dreptul să știu cum se acționează în acest sens.

El o contrazise imediat. Și chiar dacă vorbea în șoaptă, îi vorbea în termeni foarte duri.

Ea se uita la el încăpățânată, fără să dea semne că avea de gând să cedeze prea curând. Iar când el rămase fără argumente, ea făcu un comentariu acid:

– Nu înțeleg de ce te mai obosești. Știi deja foarte bine că n-o să mă răzgândesc... și dacă decid să-l vizitez pe inspectorul Stokes ca să stau de vorbă cu el, cu siguranță nu poți face nimic să mă oprești.

La drept vorbind, lui Barnaby chiar îi veneau în minte mai multe modalități bune de a o opri... din păcate însă, toate implicau și un ghem de sfoară. Era în culmea exasperării, așa că șuieră printre dinții încleștați:

– Bine, fie!

Ea îi oferi un zâmbet mic... și destul de încordat.

– Vezi? Și nu a durut deloc.

– Habar nu ai.

Penelope auzi desigur comentariul lui morocănos, dar alese să nu mai zică nimic. În schimb, se uită spre marea de invitați din jur.

– La ce oră crezi că vei merge să-l vizitezi pe Stokes?

El strânse de buze, căzu pe gânduri o clipă, după care cedă:

– Vin să te iau pe la ora zece.

Ea nu reacționă la început, apoi încuviință scurt din cap.

– Bine. Te voi aștepta.

Fusese un avertisment. Dar nici nu se așteptase la altceva din partea ei. Odată ce-i intra o idee în cap, devenea la fel de neclintit ca și el.

În mintea lui, își putea auzi mama râzând în hohote.

Mai că îi venea să se retragă. Să se scuze și să plece. Și judecând după felul în care se comporta, fiind ușor încordată în prezența lui și aruncându-i priviri piezișe, era sigur că exact la asta se aștepta și ea să facă. Să se împace cu ideea și să dea bir cu fugiții.

Dar deja pierduse tot ce putea pierde pentru o singură noapte. Nu putea ceda mai mult de atât.

Iar noaptea era încă la început. Probabil mai urma un vals sau două. Și știa că la un astfel de eveniment social nu vor fi prea multe văduve curioase, care să țină socoteala cine cu cine dansa și de câte ori.

Se uită spre Lady Calverton, care încă era absorbită de discuția pe care o purta cu Lady Cynster. Poate că mai putea salva ceva din noaptea aceasta. Așa că era mai bine să rămână și să se bucure de toate avantajele de care putea.

Și, desigur, în acest scop, primul pas era să o mai „topească" un pic pe fecioara de gheață de lângă el. Se uită la profilul ei serios și o întrebă:

– Rigby e mereu așa de încrezut?

Penelope îi aruncă o privire suspicioasă și îi răspunse.

După aceea, pentru că avu grijă să fie foarte atent să preia frâiele, restul nopții decurse după voia lui.

– Bună seara, Smythe.

Gentlemanul care își spunea domnul Alert – pentru că se mândrea cu faptul că era mereu alert față de toate posibilele perspective – privi cum acolitul său se uită în jur, prin salonul întunecat. Stând în fața ușilor deschise ale terasei, omul nu era altceva decât o siluetă întunecată în noaptea luminată de lună.

Conacul acela din St. John's Wood Terrace se dovedise extrem de util pentru Alert. La fel ca întotdeauna când se întâlnea cu asociații săi mai duri, singura sursă de lumină din încăpere erau cărbunii care străluceau în focul muribund din șemineu.

– Intră, te rog... Ia loc! Alert își păstra o vorbire aristocratică tărăgănată, știind că asta făcea o distincție clară între el și Smythe. Între stăpân și servitor. Nu cred că avem nevoie de prea multă lumină ca să ne încheiem treburile... nu-i așa?

Smythe îl țintui cu o privire dură și prudent de neprovocatoare.

– Cum dorești.

Fiind un om masiv și vânjos, dar surprinzător de rapid și de agil pentru mărimea lui, Smythe păși pragul salonului, închise ușa precaut, după care își croi cu atenție drum pe lângă mobilierul cufundat

în întuneric și spre fotoliul așezat vizavi de cel în care stătea Alert, în fața șemineului.

Stând relaxat pe fotoliul său, cu picioarele încrucișate, întruchiparea însăși a unui gentleman care se destinde, Alert zâmbi încurajator atunci când Smythe se așeză.

– Excelent! Scoase apoi o foaie de hârtie din buzunarul jachetei sale. Am aici o listă a caselor în care va trebui să obțin acces. Opt adrese în total, și toate în Mayfair. După cum am subliniat și la ultima noastră întâlnire, este imperativ... absolut esențial... să dăm spargerile la toate aceste case într-o singură noapte. Îl țintui apoi cu privirea pe Smythe. Sper că tu și Grimsby ați făcut deja toate aranjamentele necesare?!

Smythe încuviință din cap.

– Lui Grimsby încă îi mai lipsesc câțiva băieți, dar zice că o să-i aibă pe toți opt în cel mai scurt timp.

– Și tu ești încrezător nu doar că ne va furniza numărul și profilul necesar, dar și că instructajul pe care li-l va face va fi la înălțime?

– Da. Știe cum merg lucrurile și am mai folosit și cu altă ocazie băieți instruiți de el.

– Foarte bine. Dar de data asta lucrezi pentru mine. Și după cum cred că am subliniat deja în repetate rânduri, ne-am înhămat la un joc cu mize foarte mari. Mult mai mari decât toate celelalte pentru care ai jucat tu până acum. Alert continua să se uite fix în ochii lui Smythe. Trebuie să fii absolut sigur... ba mai mult, trebuie să fii în măsură să mă asiguri și pe mine... că toate instrumentele tale vor fi la înălțimea cerințelor.

Smythe nici nu clipi, nici nu se încordă.

– Vor fi, răspunse el. Dar când expresia de pe chipul lui Alert îi dădu clar de înțeles că se aștepta la un răspuns mai elaborat, omul adăugă în silă: O să mă asigur de asta.

– Și cum o să reușești?

– Știu de unde face rost de băieți. Cu data aia pe care mi-ai dat-o, am planificat totu' în cel mai mic detaliu, ca să ne asigurăm și că avem număru' corect, și că sunt instruiți cum trebe. Smythe șovăi o clipă, ca și când abia acum cugeta, într-un sfârșit, asupra tuturor posibilităților, după care continuă: O să mă opresc pe la Grimsby ca să mă asigur că a înțeles... cât de serioși suntem cu treaba asta.

Alert își permise un zâmbet mic.

– Așa să faci. Nu văd nici un motiv să ne pomenim că dăm de necaz pentru că Grimsby nu a înțeles bine, cum spui tu, seriozitatea demersului nostru.

Privirea lui Smythe coborî spre lista pe care o avea Alert în mână.

– O să am nevoie de adresele alea.

Adresele acelea erau contribuția principală pe care o aducea Alert la parteneriatul lor, împreună cu lista de obiecte care urmau să fie furate... chiar dacă el prefera termenul „eliberate", din fiecare dintre acele case.

– Nu încă. Ridică privirea și întâlni ochii încruntați ai lui Smythe. O să ți-o dau la timp ca să faci toate misiunile de recunoaștere necesare... dar, după cum ai spus și tu, avem timp suficient.

Smythe nu era prost deloc și înțelegea foarte bine că Alert nu avea încredere în el. Mai trecu un moment, după care se ridică în picioare.

– O să plec, atunci.

Alert rămase așezat și încuviință din cap, oferindu-i permisiunea să plece.

– O să aranjez și următoarea noastră întâlnire la fel cum am aranjat-o și pe asta. Și dacă nu las vorbă de altceva, o să ne vedem tot aici.

Smythe încuviință scurt din cap, se întoarse pe unde venise și ieși pe ușile duble.

Alert zâmbi, la adăpostul umbrelor. Totul mergea conform planului. Nevoia lui de bani nu se ostoise câtuși de puțin. Ba de fapt, mulțumită vizitei pe care o primise cu o zi înainte de la cămătarul în ghearele cui căzuse fără voia sa și a ultimului aranjament de răscumpărare cu care fusese obligat să fie de acord, nevoia aceea de bani nu va face altceva decât să sporească pe zi ce trecea. Și totuși, salvarea era la îndemâna lui. Și după cum descoperise, exista o anumită exaltare și mulțumire în a înșela sorții și societatea prin simplul fapt de a-și folosi mintea perfidă.

Nu avea nici o îndoială că, cu toate cunoștințele sale laolaltă cu talentele lui Smythe – și cu uneltele oferite de Grimsby –, va răzbate. Și încă foarte bine. Pe lângă faptul că îl va elibera din cătușele constrângătoare ale notoriilor cămătari londonezi, planul său avea și să-i sporească semnificativ averea practic inexistentă.

După cum știa și el foarte bine, soarta le surâdea celor curajoși.

Se uită în jos la lista de adrese pe care o mai ținea încă în mână și o studie câteva clipe, suprapunând-o mintal asupra celeilalte, și mai importante, și anume lista obiectelor care trebuiau să fie eliberate din fiecare casă.

Alesese cu foarte mare grijă. Numai câte un singur obiect de la fiecare reşedinţă. Erau şanse mari ca nici măcar să nu li se observe lipsa. Nu până când nu se întorceau proprietarii în luna martie. Şi poate nici măcar atunci. Şi odată ce reveneau acasă... ei bine, atunci, cu siguranţă, membrii personalului domestic aveau să devină principalii suspecţi.

Din tot ce aflase, Smythe era un maestru în meseria lui. El – sau mai degrabă băieţii pe care îi folosea – vor intra şi vor ieşi fără să lase nici o urmă.

Şi nu vor exista nici greşeli care să ajute ulterior autorităţile. Eliminase din start orice posibilitate în acest sens. Cunoscând bine înalta societate – şi Dumnezeu îi era martor că o studiase avid –, apreciase că o alegere chibzuită a obiectelor va asigura o revânzare imediată. Şi în condiţiile lui.

Avea deja colecţionari dornici să achiziţioneze obiectele respective, fără să pună alte întrebări. Şi vânzându-le unor astfel de oameni, îl asigura că aceştia nu s-ar gândi niciodată să îl dea în vileag. Iar preţurile pe care erau dispuşi să le plătească aveau să îl elibereze definitiv şi cu uşurinţă de datoriile curente care îl împovărau – chiar dacă acestea din urmă erau în creştere.

Strecură lista de adrese înapoi în buzunarul jachetei sale şi zâmbi şi mai larg. Firește că obiectele care urmau a fi eliberate erau cu mult mai valoroase decât îi spusese lui Smythe... dar nu îşi imagina ca un hoţ de rând din East End să fi fost în stare să le ghicească vreodată adevărata valoare.

Va trebui să fie foarte atent şi să purceadă cu mare grijă, dar se putea ocupa de Smythe. Şi acesta din urmă se va ocupa de Grimsby.

Totul mergea aşa cum îşi dorea. Şi în curând avea să fie la fel de bogat precum îl credeau toţi cei care făceau parte din viaţa lui.

Capitolul 7

În dimineaţă următoare, la braţ cu Barnaby Adair, Penelope urca scările clădirii banale care adăpostea marele Scotland Yard.

Curiozitatea ei atinsese cote maxime. Auzise toate poveştile obişnuite despre forţele de poliţie ale lui Peel, toată agitaţia din înalta societate, care dusese la înfiinţarea şi la dezvoltarea sa ulterioară, de-a lungul ultimilor ani. Dar aceasta era prima dată când

intra – direct – în contact cu membrii numitelor forțe de poliție. Ba mai mult, în afară de Adair, nu cunoștea pe absolut nimeni care să meargă – sau să fi mers vreodată – în vizită la sediul central. Era foarte nerăbdătoare să vadă cum arăta locul acesta.

În timp ce o grăbea prin foaierul principal – o zonă descurajator de obișnuită, zugrăvită în nuanțe neinspirate de gri –, se uita în jur, dornică să vadă tot ce era de văzut. Dincolo de a-și satisface propria curiozitate firească, dacă se concentra pe a asimila tot ce putea despre munca polițienească, așa putea avea grijă să nu se mai lase tulburată de Adair – de apropierea lui, de puterea lui și de frumusețea lui infailibilă – elemente de la care simțurile ei nesăbuite refuzau să se lase distrase, din păcate.

Ținându-și singură morală, studia singurul lucru care-i putea distrage atenția în foaier– un bărbat scund, îmbrăcat într-o uniformă de culoare bleumarin, care stătea pe un taburet înalt, în spatele unui fel de tejghele. Omul ridică privirea și o văzu. Dar apoi îl văzu și pe Adair. Ridică imediat mâna și-l salută, după care se întoarse la registrele lui.

Penelope se încruntă și se uită în jur. În afară de un funcționar care tocmai dispărea undeva la subsol, nu mai era nimeni altcineva prin preajmă.

– Aici sunt aduși criminalii arestați? E atâta liniște...

– Nu. În clădirea asta se află birourile investigatorilor seniori. Sunt câțiva polițiști de rând în clădirea alăturată și mai e o secție mai în josul străzii.

Penelope simți privirea lui mângâindu-i fața.

– Dar astăzi sigur n-o să dăm peste nici un răufăcător, continuă el.

Ea se strâmbă în sinea ei și se rugă apoi ca Stokes să reprezinte o distragere a atenției mai interesantă. După noaptea trecută și ultimele două valsuri nesăbuite pe care le împărtășise cu Adair, avea nevoie să se concentreze pe... pe... ei bine, pe orice altceva, în afară de el. Intensitatea în continuă creștere a reacțiilor pe care le avea la adresa lui era complet tulburătoare, într-un fel care o incita la fel de mult cum o enerva.

El o conduse spre scările din capătul foaierului. Și în timp ce urcau treptele, Penelope își aminti că, să se gândească la el ca la „Adair" mai degrabă decât „Barnaby", ar fi trebuit să o ajute să-l țină la o distanță cât de cât rezonabilă. În ciuda hotărârii ei anterioare, încă nu reușise să-și contureze mintal nici o modalitate de a merge mai departe – de a trata cu el într-un fel care să elimine efectul tulburător

pe care îl avea asupra nervilor ei și a simțurilor ei... și uneori, spre imensa ei iritare, chiar și asupra minții ei.

Din păcate însă, eșecul ei de a elabora un plan eficient în acest sens îi lăsase toate simțurile libere să reacționeze după bunul-plac și din instinct și să reușească să scape din lesa fermă în care le ținuse întotdeauna legate, pentru a se împrăștia peste tot. La fel cum se întâmplase și în timpul valsurilor de noaptea trecută. La fel cum se întâmplase și în dimineața aceasta, când sosise, întocmai după cum o promisese, ca să o escorteze aici.

La fel cum se întâmpla încă.

Scrâșni din dinți și își jură sieși că, de îndată ce avea un moment liber, își va pune capul la contribuție și va găsi o cale de a-și potoli aceste tremurături.

Când ajunseră în capătul scărilor, Adair o ghidă spre dreapta, de-a lungul unui coridor lung.

– Biroul lui Stokes e pe aici.

O conduse spre o ușă deschisă. Mâna lui îi atinse scurt spatele când o îndemnă să intre în birou, trimițându-i un fior nedorit prin întreg trupul.

Din fericire, bărbatul – gentlemanul? – care stătea așezat în spatele biroului îi dădu altceva la care să se gândească. Ridică privirea în clipa în care intră, după care lăsă deoparte tocul și se ridică.

Cu toată înălțimea lui impresionantă, de peste un metru optzeci.

După ce se întorsese de la Glossup Hall, Portia i-l descrisese pe Stokes... dar cum la vremea aceea Portia era deja logodită cu Simon Cynster, descrierea ei fusese deficitară.

În ochii ei, Stokes era un bărbat cu adevărat fascinant. Totuși, nu în același fel, Slavă Domnului, ca Adair, aflat în dreapta ei. Stokes îi trezea curiozitatea și îi stârnea interesul la un nivel complet diferit. Simți din prima clipă că omul era un fel de enigmă... și deși mintea ei se legă imediat de acest lucru promițător, simțurile și nervii ei rămâneau la fel de neafectate.

Înaintă încrezătoare, zâmbi și îi întinse mâna.

– Bună ziua, domnule inspector Stokes.

El o studie o clipită, după care își întinse brațul peste birou și îi strânse mâna. Aruncă o ocheadă spre Adair și zise:

– Domnișoara Ashford... presupun?

– Întocmai. Eu și domnul Adair suntem aici ca să ne consultăm cu dumneata în problema băieților dispăruți.

Stokes șovăi o clipă, apoi se uită spre Barnaby, care înțelegea perfect toate întrebările și nedumeririle care i se învârteau prin minte prietenului său.

– Această domnișoară Ashford este și mai puțin convențională decât sora ei, zise și îl lăsă pe Stokes să înțeleagă resemnarea din vocea lui și inclusiv faptul că nu o adusese aici de bunăvoie, după care înaintă și îi trase unul din scaunele din fața biroului.

Ea se așeză, zâmbind amabil. Stokes luă loc și el. Barnaby trase încă un scaun lângă cel pe care stătea Penelope, se așeză și-și încrucișă picioarele. Nu exista absolut nici o îndoială în mintea lui că Penelope era hotărâtă să se implice în toate aspectele anchetei. Așa că era conștient că la un moment dat el și Stokes vor trebui să tragă o linie undeva și să-i reteze gradul de implicare... dar, din păcate, încă nu avea nici cea mai mică idee cum să facă asta.

Cu toate astea, până când nu ajungea in punctul în care deja nu mai era sigur pentru ea să continue, nu vedea nici un beneficiu real în a încerca să o strunească.

Stokes se concentră asupra lui.

– Am primit biletul despre familia Carter. Am avut motive să merg în dimineața asta la secția de poliție din Aldgate și am discutat situația cu sergentul de-acolo. Se uită apoi la Penelope. Trebuie să continuăm cu foarte mare grijă, ca nu cumva să-i alertăm pe cei implicați că au intrat în atenția noastră... pentru că, dacă se întâmplă asta, o să pierdem orice șansă de a-i salva pe băieții răpiți. Dacă moartea doamnei Carter este iminentă, atunci poate că ar merita să riscăm să punem pază douăzeci și patru din douăzeci și patru... Poate. Îi întâlni privirea lui Penelope și continuă: Știi dacă sunt șanse mari să moară în curând?

Ea rămase cu ochii ațintiți asupra lui, după care se încruntă și-și aruncă ochii spre Barnaby.

– După ce am văzut-o, aș spune că nu.

– Deci, ar putea trece săptămâni sau chiar luni întregi înainte ca băiatul acesta, Jemmie, să devină o țintă? insistă Stokes.

Penelope oftă din greu.

– Am vorbit cu domnișoara Keggs, intendenta orfelinatului, după ce am trecut ieri pe la familia Carter. Domnișoara Keggs are pregătire ca soră medicală. I-a vizitat și ea recent și părerea ei, confirmată de doctorul local, este că doamna Carter mai are cel mult trei luni de trăit.

Stokes încuviință din cap.

– Așadar, Jemmie Carter nu se află în pericol imediat... și implicit, dacă îi punem un paznic s-ar putea să se întoarcă împotriva noastră. Cu toate astea, dacă pistele noastre mai directe eșuează, s-ar putea să fie nevoie să urmăm varianta aceasta, împreună cu altele asemănătoare pentru a prinde o nouă pistă.

Amintindu-și de Jemmie și văzându-l pe băiat cu ochii minții, Barnaby încuviință fără tragere de inimă.

– Ai dreptate. Orice fel de pază, pentru orice perioadă de timp se prea poate să-i pună în pericol iminent pe copiii deja răpiți. Îi întâlni apoi privirea lui Stokes și îl întrebă: Așadar, dacă ai avut motive să mergi la secția de poliție din East End în dimineața asta, să înțeleg că ai găsit o altă modalitate de a înainta cu ancheta?

Stokes ezită o clipă. Era foarte clar pentru Barnaby că prietenul lui încerca să-i ia într-un fel pulsul lui Penelope și să vadă care era treaba cu ea, mai exact, să-și dea seama cât putea – sau cât ar trebui – să spună de față cu ea.

Totuși, Penelope vorbi înaintea lui

– Stai liniștit, domnule inspector, că nu mă va șoca nimic din ce ai de spus. Sunt aici să ajut în orice fel pot și sunt hotărâtă să-i văd pe cei patru băieți ai noștri salvați și pe răufăcătorii responsabili demascați.

Stokes ridică ușor dintr-o sprânceană, apoi încuviință din cap.

– O poziție absolut lăudabilă, domnișoară Ashford.

Barnaby își reprimă cu greu un zâmbet. Era mai mult decât evident că Stokes învățase să fie diplomat.

– Foarte bine. Stokes își așeză brațele pe birou și își împreună mâinile. Se uită de la Penelope la Barnaby. După cum am zis și ieri, știam o persoană de contact despre care speram că mă va ajuta să obțin o mai bună înțelegere a identităților și locurilor unde s-ar putea afla posibili directori ai școlii de hoți, care cel mai probabil operează acum în East End. Persoana mea de contact mi-a făcut cunoștință cu un om care a trăit toată viața lui în zonă. Mi-a dat opt nume și câteva adrese, deși, prin natura afacerilor lor, acești infractori tind să se mute destul de des, așa că e posibil ca acestea din urmă să nu ne fie de prea mare ajutor.

Stokes scoase o foaie de hârtie, dintr-un teanc de lângă registrul său.

– În dimineața asta am fost la secția din Aldgate. Polițiștii de acolo au verificat lista mea și au mai adăugat unul. Se uită la Barnaby. Așadar, în momentul acesta avem nouă indivizi de verificat. Își mută

privirea spre Penelope. Totuși, în clipa de față nu avem nici o garanție că oamenii aceștia ar fi în vreun fel implicați în cazul de față.

Barnaby se uită și el la Penelope și o văzu încuviințând din cap aprobator – văzu strălucirea din ochii ei ageri.

– Acesta este un progres excelent, domnule inspector... Te-ai mișcat cu mult mai repede decât aș fi îndrăznit măcar să sper vreodată. Înțeleg foarte bine că nu e nimic sigur încă, dar cel mai important este că acum avem un punct de pornire, o modalitate prin care să putem afla mai multe despre posibile școli de hoți active. Persoana dumitale de contact fără îndoială ne-a ajutat să avansăm considerabil... Aș putea să-ți cer numele persoanei în cauză? Aș vrea să-i trimit o scrisoare de mulțumire din partea orfelinatului, ca să ne arătăm recunoștința. Nu strică niciodată să încurajăm oamenii atunci când sunt de ajutor.

Barnaby tresări. Se îndreptă imediat în scaun. Tocmai se pregătea să îi explice lui Penelope că un investigator nu își dezvăluia niciodată persoanele de contact, când văzu ceva care-i făcu vorbele să i se oprească în gât și un fior să-i traverseze șira spinării...

Obrajii slabi ai lui Stokes erau acaparați de o îmbujorare neașteptată.

Observând acest fenomen straniu și văzând-o pe Penelope înclinând ușor capul într-o parte, pentru că remarcase același lucru, Barnaby se lăsă din nou pe spate în scaun și îl lăsă pe Stokes în seama ei.

Ea ridică din sprâncene.

– Inspectore?

Stokes îi aruncă lui Barnaby o privire aproape criminală, însă își dădu imediat seama că nu va obține nici un ajutor din partea prietenului său. Acum, acesta era exact la fel de intrigat precum Penelope. Stokes strânse din buze, își drese glasul și îi întâlni privirea lui Penelope.

– Domnișoara Martin, o modistă cu prăvălie pe St. John'n Wood High Street, este din East End. Am cunoscut-o în timp ce anchetam un alt caz în care a fost martoră. Când am abordat-o cu cazul nostru, domnișoara Martin a sugerat că mi-ar putea face cunoștință cu tatăl ei. El a locuit în zonă toată viața lui și acum este țintuit la pat, așa că-și petrece majoritatea zilelor ascultând și discutând despre ce se întâmplă prin cartier.

– Și el ți-a dat numele acelea? întrebă Penelope.

Stokes încuviință din cap.

– Cu toate astea, după cum am zis deja, nu avem nici o garanție că lista aceasta ne va conduce la copiii dumitale.

– Dar acești indivizi... chiar dacă nu au nici un fel de legătură cu cel mai recent incident, cu siguranță au cele mai mari șanse să fi auzit dacă altcineva este implicat în astfel de treburi. Așa că ar putea să ne ajute să-l localizăm pe răufăcătorul nostru și implicit să-i salvăm pe acești băieți.

Stokes clătină din cap.

– Nu... Nu ar fi atât de ușor. Gândește-te o clipă...

În timp ce Stokes se aplecă în față, Barnaby observă că prietenul lui își pierdea rapid reticența inițială față de Penelope. La fel ca și Barnaby, Stokes începea să o trateze ca pe un coinvestigator.

– Dacă mergem în East End, continuă Stokes, și întrebăm fățiș dacă oricare dintre acești oameni conduc actualmente o școală de hoți, nimeni nu va recunoaște acest lucru... *chiar și dacă* ar ști. În schimb, de îndată ce plecăm, orice om pe care l-am întreba, cel mai probabil va trimite de știre indivizilor despre care ne-am interesat că cineva pune întrebări. Așa merg lucrurile în East End. Este o zonă care operează după propriile reguli și, în cea mai mare parte, acele reguli nu încurajează interferențe din afară... în special ale „copoilor", după cum ne numesc ei. Iar consecința va fi aceea că infractorii fie că sunt cei de pe lista noastră, fie că nu, vor afla destul de repede că ne interesăm, își vor închide coșmelia și se vor muta, luându-i cu ei pe băieți și având și mai mare grijă să-și ascundă urmele. Lăsându-se pe spate în scaun, Stokes clătină din cap. Nu... N-o să-i prindem niciodată punând întrebări așa.

Penelope se încruntă și răspunse:

– Înțeleg. Făcu o pauză scurtă și apoi continuă: Din asta înțeleg că dumneata intenționezi să mergi în zona aceea deghizat, să îi localizezi pe acești oameni și să observi activitățile lor de la distanță... implicit evaluând și stabilind dacă ei conduc într-adevăr în prezent o școală de hoți și dacă băieții noștri sunt la ei.

Stokes clipi mirat. Se uită spre Barnaby, căutând parcă îndrumare. Nesigur de direcția spre care se îndrepta Penelope, Barnaby nu avu nimic de adăugat – sau de oferit.

Când Stokes își mută privirea înapoi spre ea, Penelope îl privi în ochi.

– Și domnișoara Martin te ajută?

Stokes făcu ochii mari. Șovăi un moment, după care recunoscu fără tragere de inimă:

– Domnișoara Martin a fost de acord să ne ajute în anchetele noastre viitoare, după cum ai presupus și dumneata.

– Excelent! exclamă Penelope, zâmbind strălucitor.

Când o vedea zâmbind așa, Stokes nu era singurul care se simțea, dintr-odată, neliniștit. Observând la fel de clar încântarea ei, Barnaby își simți toate instinctele activându-se și intrând în alertă.

– Păi, bun. Și atunci... începu Penelope și se uită de la Stokes la Barnaby, după care înapoi la primul... când ne întâlnim cu domnișoara Martin ca să punem planul la punct?

Șocat de implicațiilor cuvintelor ei, Barnaby nu apucă să reacționeze suficient de repede, ca să-l oprească pe Stokes, înainte de a recunoaște:

– Intenționez să mă întâlnesc cu ea mâine după-amiază. Stokes făcu ochii mari și se uită la Penelope și mai neîncrezător decât Barnaby. Dar...

– Nu mergi! Barnaby dădu acestei exclamații, care, în mod evident, trebuia rostită ferm, o convingere absolută și de neclintit.

Penelope întoarse capul și se uită la el clipind.

– Ba sigur că da. Trebuie să punem la punct toate detaliile deghizării noastre și să decidem cum putem să lucrăm cel mai bine pentru a descoperi ceea ce avem nevoie.

Stokes inspiră tremurător.

– Domnișoară Ashford... nu te poți aventura așa în mahalaua East End.

Penelope își întoarse privirea spre Stokes. Ochii ei deveneau tot mai întunecați cu fiecare clipă.

– Dacă o modistă din St. John's Wood se poate transforma într-o femeie care să treacă neobservată prin East End, atunci va ști să mă deghizeze și pe mine la fel de bine.

Barnaby se trezi literalmente fără cuvinte. Știa că Penelope s-ar fi bosumflat dacă ar fi descris-o ca fiind o frumusețe... dar era genul de femeie care întorcea capetele bărbaților. Fără nici un efort. Iar aceasta era o trăsătură care nu putea fi deghizată.

– Dacă domnul Adair – începu Penelope, aruncându-i o privire aspră –, care sunt sigură că ți se va alătura în investigațiile, va trebui să se deghizeze pentru asta, și eu mă alătur vouă și domnișoarei Martin în cercetările noastre, astfel că, fără îndoială, acestea vor înainta cu mult mai repede.

– Domnișoară Ashford. Împreunându-și mâinile pe birou, Stokes făcu o încercare curajoasă de a se retrage într-o poziție oficială și autoritară. Ar fi de-a dreptul scandalos din partea mea să-i permit unei doamne ca dumneata să...

– Domnule inspector Stokes! Vocea lui Penelope căpătă o tonalitate categorică și severă, care nu suporta nici o întrerupere. Poți observa și dumneata că domnul Adair rămâne tăcut. Asta se întâmplă pentru că știe foarte bine că orice discuție în acest sens este complet inutilă. Nu am nevoie nici de permisiunea dumitale și nici de a dumnealui pentru a participa la anchetă. Sunt cât se poate de hotărâtă să îi văd pe cei patru băieți ai noștri salvați și pe răufăcători aduși în fața justiției. În plus, ca administrator al orfelinatului, se poate spune că sunt obligată moral să fac tot ce-mi stă în putință în acest sens. După o pauză scurtă, adăugă: Și sunt sigură că, dacă îi cer ajutorul domnișoarei Martin în această chestiune, va fi de acord să mă ajute indiferent de părerea dumitale.

Barnaby întrezări imediat o cale de scăpare din această dispută – pentru el și Stokes. Îi întâlni privirea prietenului său:

– Poate că, în lumina convingerilor ferme ale domnișoarei Ashford, putem amâna să luăm o decizie cu privire la implicarea ei directă în anchetă pentru după ce ne întâlnim cu domnișoara Martin?

Astfel lăsa în seama domnișoarei Martin problema de a arunca apa rece a realității peste entuziasmul lui Penelope. Nu exista absolut nici o îndoială în mintea lui că o modistă trecută prin viață și cu capul pe umeri – o persoană obișnuită să aibă de-a face cu doamne încăpățânate din înalta societate – va ști exact cum să o convingă pe Penelope că trebuia să lase investigațiile în seama altora. Și cu siguranță domnișoara Martin va reuși să o descurajeze pe Penelope mai bine decât oricare dintre ei doi.

Fără îndoială, ajungând la aceeași concluzie, Stokes încuviință din cap ușor.

– Mi se pare o sugestie rezonabilă.

– Bun. Rămâne stabilit, atunci. Penelope se uită la Stokes. La ce oră și unde ne vedem mâine?

Căzură de acord să se întâlnească în fața magazinului domnișoarei Martin de pe St. John's Wood High Street la ora două, în după-amiaza următoare.

– Excelent.

Penelope se ridică și îi strânse mâna lui Stokes.

Se întoarse apoi spre ușă și îi întâlni privirea lui Barnaby.

– Mai rămâi sau pleci și dumneata, domnule Adair?

– O să te conduc acasă. Barnaby o așteptă să pornească spre ușă înainte de a-i arunca lui Stokes o privire chinuită și exasperată. Ne vedem mâine.

Stokes încuviință din cap.

– Da. Pe mâine.

Barnaby se întoarse și veni în spatele lui Penelope. Deja nu-l mai deranja să meargă în urma ei, pentru că priveliștea din poziția aceasta era suficient de satisfăcătoare.

– Grimsby? Ești acolo, bătrâne?

Smythe se aplecă pentru a se strecura pe sub grinda joasă a tavanului din camera de la parter a lui Grimsby. Se zvonea că acesta deținea întreaga casă – toate cele trei etaje ale clădirii șubrede de pe Weavers Street.

Auzind un răspuns mormăit de la etaj, Smythe așteptă în dreptul tejghelei prăfuite. În jurul său pe podea erau înghesuite tot soiul de obiecte vechi, adunate din loc în loc în teancuri dezordonate, fără nici o ordine aparentă. Grimsby pretindea că făcea comerț cu antichități, dar Smythe știa că majoritatea mărfurilor de negoț din magazinul lui erau furate. La urma urmei, și el vânduse uneori obiecte furate prin intermediul lui Grimsby.

Un zgomot apăsat de pași grei răsună pe scara din spatele magazinului, anunțând coborârea proprietarului magazinului din camerele de la etajul unu. La etajul doi învățau meserie băieții pe care îi instruia Grimsby. Iar podul de deasupra – ascuns ochilor dacă nu știai unde să te uiți – era locul unde dormeau copiii.

Smythe se îndreptă de spate când apăru Grimsby din întunericul plin de praf. Omul era în vârstă și avea o burtă mare și rotundă. Dar în ochii lui mici ca de bursuc, cu care privea mijit acum, studiindu-l pe Smythe, încă se mai citea o inteligență deosebită.

– Smythe, zise Grimsby și încuviință din cap. Ce vrei?

– Vreau să-ți transmit un mesaj de la prietenul nostru comun.

Expresia de pe chipul lui Grimsby – de avariție răuvoitoare și vicleană – nu se schimbă câtuși de puțin.

– Ce vrea?

– Vrea să se asigure că îi vei pune la dispoziție uneltele de care are nevoie pentru a-și duce planul la bun sfârșit.

Încruntarea de pe chipul lui Grimsby se mai domoli un pic. Ridică din umeri.

– Păi, poți să-i transmiți că n-am întâmpinat nici o dificultate.

Smythe mijii ochii.

– Păi, credeam că încă ne mai lipseau doi băieți, nu?

– Da, așa-i. Dar dacă n-a schimbat cumva programul, avem suficient timp să-i găsim și pe ultimii doi și să-i instruim ca la carte.

Smythe șovăi o clipă, după care se întoarse și se uită spre ușa magazinului, ca să se asigure că nu se furișa nimeni printre umbre, trăgând cu urechea la conversația lor. Coborî vocea într-o șoaptă și zise:

– Încă mai vânezi orfani?

– Da... sunt cea mai bună sursă pentru ce-avem noi nevoie, și-n plus, n-au pe nimeni care să pună întrebări. Înainte trebuia să-i racolăm de pe străzi, dar există mereu riscul ca unul să se împotrivească și să urle. Dar dacă luăm orfani din partea locului... nimeni nu se agită pentru ei.

– Și ce perspective ai pentru acești ultimi doi? Când crezi că o să-i ai?

Grimsby ezită o clipă, după care mîji ochii mici și zise:

– Eu nu-ți zic ție cum să-ți conduci afacerile, nu?

Smythe se îndreptă de spate.

– Las-o baltă, Grimsby... Io sunt cel care trebe' să trateze cu Alert. Și are un plan mare.

– Da, da... dar hai să ne amintim o clipă... mai exact cine anume te-a recomandat pentru treaba asta, ei?

– Tu, nemernic bătrân ce ești... și cu asta am un motiv în plus ca să mă asigur că îți faci partea și-mi aduci cei opt băieți. Opt! Toți bine instruiți și pregătiți. Și asta ia timp... timp fără de care cam rămâi.

– Da' pentru ce, fir-aș al dracului, îți trebuie opt, oricum? N-am auzit niciodată de un jaf la care să fie nevoie de opt băieți în același timp.

– N-ai tu treabă de ce. Dar la cum a planificat Alert totul, sunt șanse mari să am nevoie de toți opt ca să duc la bun la sfârșit ce vrea el.

Grimsby păru dintr-odată suspicios.

– Ai de gând să-i abandonezi pe pușți?

– Nu am de gând să fac asta, nu. Dar nici nu vreau să fiu nevoit să-i spun lui Alert că nu pot să-i termin treaba pentru că vreun băiat a rămas blocat într-o fereastră sau că s-a împiedicat de vreun lacheu pe drum. Indiferent dacă-s bine instruiți sau nu... dacă fac vreo greșeală, Alert n-o să-i ierte... că nu-i un om iertător, după cum știi prea bine.

– Da, ei bine... ăsta-i singurul motiv pentru care mi-am reluat activitatea, deși m-am retras de mult... ca să-i fac pe plac domnului Nemernic de Alert.

Smythe îl studie câteva clipe pe Grimsby.

– Cu ce te are la mână, bătrâne?

– Lasă că n-ai *tu* treabă. Io trebea' doar să te pun în legătură cu el și să-ți dau pe mână băieții și cu asta mi-am încheiat socotelile cu el.

– Exact asta m-a trimis Alert să-ți amintesc. Privirea lui Smythe se înăspri brusc. Deci, cum rămâne cu acești ultimi doi băieți? Am nevoie de ei... Am nevoie să pot să-i spun lui Alert că îi avem pe toți opt, după cum a fost plănuit.

Grimsby se uită lung la el câteva clipe, după care spuse:

– Sunt mulți orfani de aleargă de izbelișteș pe străzi, dar nu de genul care ne trebuie nouă. Majoritatea sunt mari ca niște viței, sau idioți, sau și mai rău. Buni de nimic – asta sunt. Se opri o clipă din vorbit, după care se aplecă spre Smythe și zise în șoaptă: Când ți-am zis că o să avem opt îi aveam deja pe toți cei opt în minte. Avem deja șase. Doar că la ăștia ultimii doi, se pare că rudele lor nu erau chiar așa bolnave pe cât am auzit io.

Smythe citi expresia de pe chipul lui Grimsby, îi cercetă ochii și apoi citî printre rânduri. Se gândi la Alert și la jocul cu miză mare pe care îl juca.

– Păi, cât de bolnave sunt... rudele astea aflate în suferință? Ba ca să fiu mai direct, cum îi cheamă și unde locuiesc?

Pe parcursul întregii zile următoare, duminică, Penelope se obligă să se înarmeze cu toată răbdarea pe care o putea aduna – până când în cele din urmă ea și Barnaby – adică Adair – ajunseră în St. John's Wood High Street. Vizitiul primise instrucțiuni să oprească în fața magazinului modistei, așa că trăsura încetini și înaintă într-un ritm mult mai lent, în timp ce omul studia fațadele clădirilor.

Vehiculul se opri în fața unui magazin mic, cu o singură vitrină și văruit în alb. Interiorul era cufundat în întuneric, întrucât erau trase obloanele, dar pe semnul care se clătina deasupra ușii scria cu litere mari „GRISELDA MARTIN, MODISTĂ".

Barnaby – adică Adair – se dădu jos din birjă și o ajută și pe ea să coboare. În timp ce el îl plătea pe vizitiu, Penelope se uita la cele trei trepte care duceau spre ușa principală a magazinului, apoi se întoarse și îl văzu pe Stokes venind spre ei pe stradă.

Încuviință din cap politicos și i se alătură.

– Domnișoară Ashford. Pe deasupra capului ei, îl salută apoi și pe Barnaby. Cred că domnișoara Martin ne așteaptă.

Penelope urcă scările hotărâtă și trase de sfoara clopoțelului de lângă ușă. Auzi clopoțelul dângănind înăuntru.

O clipă mai târziu, răsunară niște pași ușori îndreptându-se în grabă spre ușă. Se auzi un pocnet scurt, după care ușa se deschise spre interior. Penelope se uită în sus la niște ochi albaștri minunați, încadrați de un chip rotund, frumos și rozaliu. Zâmbi.

– Bună ziua. Dumneata trebuie să fii domnișoara Martin.

Femeia clipi mirată, după care îi observă pe Barnaby și pe Stokes pe trotuar în spatele ei. Stokes veni în față.

– Domnișoară Martin, aceasta este...

– Penelope Ashford, interveni Penelope, făcând un pas în față și întinzându-i mâna femeii. Sunt încântată de cunoștință.

Domnișoara Martin se uită lung la mâna întinsă a lui Penelope, i-o strânse și făcu o reverență scurtă, așa de siguranță.

– Nu, nu, nu-i nevoie, zise Penelope, intrând în magazin și trăgând-o după ea pe domnișoara Martin. Nu e nevoie să ne formalizăm. Ai fost foarte amabilă să fii de acord să ne ajuți să-i găsim pe băieții dispăruți. Îți sunt sincer recunoscătoare.

Urmând-o pe Penelope înăuntru, Barnaby putea vedea întrebarea nerostită din ochii Griseldei Martin: „Să *ne* ajuți?" Imediat ce privirea femeii se mută spre el, îi zâmbi liniștitor.

– Eu sunt Barnaby Adair, domnișoară Martin. Un prieten de-al lui Stokes... și la fel ca și domnișoara Ashford, care este administratorul orfelinatului, locul unde ar fi trebuit să ajungă cei patru băieței dispăruți... și eu îți sunt sincer recunoscător pentru ajutor.

Stokes intră și el și închise ușa în spatele său. Îi întâlni imediat privirea domnișoarei Martin și se grăbi să se explice:

– Sper că ne vei ierta că am dat buzna așa, domnișoară Martin, dar...

– Adevărul, domnișoară Martin, interveni Penelope, este că l-am cam obligat pe Stokes să îmi permită să vin să te cunosc, împreună cu el și cu domnul Adair. Sunt absolut hotărâtă să îi salvez pe cei patru copii care au fost răpiți și am înțeles că ai un plan pentru cum să intri în East End și să cauți indicii despre școala de hoți în care au fost cel mai probabil înscriși fără voia lor.

Brusc, Barnaby avu un presentiment ciudat că permițându-i lui Penelope să discute deschis cu domnișoara Martin se va ajunge la dezastru. Dar apoi domnișoara Martin se încruntă, iar el se rugă să se fi înșelat.

De când intraseră, Penelope nu-și dezlipise nici o clipă ochii de la chipul femeii. Așa că încuviință repede din cap ca răspuns la încruntarea ei.

– Desigur. Îndrăznesc să spun că probabil te întrebi de ce o doamnă ca mine e atât de interesată de bunăstarea a patru bieți băieței din East End. Ei bine, răspunsul este destul de simplu. Chiar dacă nu au ajuns, așa cum a fost intenția rudelor lor, în grija orfelinatului pe care-l conduc, ne-au fost totuși încredințați. Copiii aceștia sunt responsabilitatea noastră și, ca administrator al orfelinatului, nu o să închid pur și simplu ochii și să îngădui să fie răpiți, să li se refuze viața pe care părinții lor și-au dorit-o pentru ei și să fie antrenați într-o viață de infracționalitate. Nu aceasta a fost soarta care le-a fost menită și, dacă e nevoie, o să răstorn cerul și pământul ca să-i aduc înapoi pe drumul cel bun.

Studiindu-i chipul, Barnaby înțelese că, atunci când afirmase că era dispusă să „răstoarne cerul și pământul", vorbise serios. Înverșunarea care-i lumina ochii căprui întunecați și îi înăsprea trăsăturile animate era o dovadă a hotărârii și a voinței ei implacabile.

Apoi zâmbi și înlătură cu totul imaginea aceea de zeiță războinică.

– Sper că înțelegi, domnișoară Martin, că nu pot pur și simplu să stau acasă și să aștept vești legate de progresul anchetei. Dacă există chiar și cea mai mică șansă să pot ajuta în vreun fel la localizarea acestor copii și salvarea lor... lucru pe care eu îl cred cu tărie... atunci trebuie să fiu aici, făcând orice este nevoie.

Barnaby îl auzi pe Stokes mișcându-se încordat în spatele lui. Era mai mult decât evident că acesta din urmă nu se așteptase nici o clipă ca Penelope să apeleze astfel la domnișoara Martin... darămite să-i mai și ceară ajutorul. În ciuda faptului că vedea foarte clar înspre ce avea să ducă această putere de convingere a lui Penelope – cu ea aventurându-se deghizată pe străzile din East End –, Barnaby nu putea să nu-i admire sinceritatea și strategia. Chiar dacă lui nu-i convenea deloc asta.

Domnișoara Martin rămăsese tăcută cât vorbise Penelope. Îi studiase chipul lui Penelope și încruntarea de pe fața ei dispăruse treptat... rămânând prezentă numai în ochii ei.

Barnaby era foarte tentat să intervină și să spună ceva. Să încerce cumva să înăbușe rugămintea lui Penelope. Cu toate astea, avea senzația că dacă deschidea gura, avea toate șansele să obțină exact efectul opus. Și era sigur că și Stokes simțea la fel. Cu francheța ei caracteristică, Penelope mutase discuția pe un alt plan, în care ei – bărbații implicați – nu mai aveau nici pe departe la fel de multă putere.

Totul depindea de cum reacționa domnișoara Martin la discursul lui Penelope.

Penelope înclină ușor capul într-o parte, rămânând cu ochii ațintiți spre chipul domnișoarei Martin.

– Sper că poți lăsa deoparte orice rezerve ai avea față de statutul meu social, domnișoară Martin. Dincolo de calitatea diferită a rochiilor pe care le purtăm, suntem amândouă femei.

Un zâmbet mic își făcu loc treptat pe buzele domnișoarei Martin.

– Într-adevăr, domnișoară Ashford. Exact la fel am gândit și eu dintotdeauna. Și, te rog, spune-mi Griselda.

Penelope afișă imediat un zâmbet sincer, imens și absolut strălucitor.

– Numai dacă și tu îmi spui mie Penelope. Bun! Și acum... zise răsucindu-se brusc ca să se uite la Barnaby și la Stokes și apoi revenind la Griselda. Să ne întoarcem la planurile noastre.

Barnaby strânse din buze și făcu schimb de priviri cu prietenul său. Penelope câștigase bătălia aceea înainte ca ei să apuce să tragă măcar un foc de armă. Dar războiul nu era câștigat încă.

Domnișoara Martin – Griselda – le făcu semn spre partea din spate a magazinului.

– Dacă vreți să veniți în salonul meu, putem să ne așezăm și să discutăm cum ar fi cel mai bine să procedăm în continuare.

Îi conduse apoi dincolo de tejghea și în spatele draperiei grele. Acolo se afla o bucătărie micuță, dar în afară de asta aproape tot spațiul era ocupat de o masă mare de croitorie, pe care erau împrăștiate pene, panglici, danteluri și mărgele.

Penelope studie curioasă amestecul de podoabe feminine.

– Îți decorezi singură toate bonetele?

– Da, răspunse Griselda, după care înaintă spre o scară mică și îngustă. Am două ucenice, dar sunt libere astăzi.

Urcă apoi scările, cu Penelope venind în spatele ei. Și Barnaby o urmă pe ea. Scara aceea era atât de îngustă, încât Stokes fu nevoit să încline umerii într-o parte ca să poată încăpea.

Când ajunseră în capătul scărilor, Barnaby păși într-o cameră confortabilă, care se continua cu un bovindou mic deasupra intrării în magazin. În capătul celălalt al încăperii, vizavi de bovindou, se afla un perete care despărțea spațiul în două. Printr-o ușă deschisă zări un dormitor micuț, cu o fereastră îngustă, care dădea spre curtea din spate.

Le urmă pe doamne spre locul unde se aflau o canapea și două fotolii desperecheate, aranjate în fața unui șemineu mic. O grămăjoară de cărbuni încă mai strălucea înăuntru, răspândind un pic de căldură... doar cât să îndepărteze răcoarea din încăpere. Barnaby aruncă o ocheadă spre pelerina îmblănită pe care o purta Penelope. Era încă închisă până sus... sigur îi era suficient de cald. El și Stokes își descheiară paltoanele groase, dar rămaseră cu ele pe ei când se așezară.

Griselda Martin, care purta doar un șal de cașmir strâns în jurul umerilor, se cufundă pe un fotoliu, iar Penelope luă loc pe marginea canapelei. Barnaby se așeză lângă ea, iar Stokes pe celălalt fotoliu. Barnaby îi întâlni privirea Griseldei.

–Stokes ți-a explicat deja situația și că avem nevoie să obținem informații despre oamenii pe care i-a identificat. Dar e imperios necesar să facem asta fără să ridicăm nici o suspiciune... nici din partea indivizilor în cauză, nici din partea altcuiva, altfel riscăm să-i pierdem pentru totdeauna pe băieți.

Griselda încuviință din cap.

–Ceea ce voiam să sugerez... Se uită imediat spre Stokes, care îi făcu semn să continue, așa că femeia inspiră adânc și spuse: Sunt niște piețe în Petticoat Lane și pe Brick Lane. Majoritatea oamenilor pe care i-a numit tatăl meu lucrează în și în apropierea acelor zone. Ambele piețe vor fi în plină desfășurare mâine... dacă mă duc și mă prefac că mă uit la diverse mărfuri, nu mi-ar fi deloc greu să arunc și câte o întrebare despre câte unul dintre ei pe ici, pe colo. Oamenii întreabă tot timpul de alții pe care-i cunosc pe la tarabele din piețe. Și pentru că eu am accentul potrivit, n-o să i se pară nimănui nimic ciudat în faptul că pun întrebări... O să-mi răspundă deschis. Și eu știu foarte bine cum să-i trag de limbă pe oameni astfel încât să scuipe tot ce știu. Aruncă apoi o privire spre Stokes. Domnul inspector a insistat ca, din moment ce este o anchetă polițienească, să mă însoțească. Se uită apoi spre Penelope și Barnaby, cu o expresie îngrijorată întipărită pe chip. Dar, sincer, nu cred că ar fi deloc înțelept ca vreunul din voi să vină cu noi. N-o să puteți trece niciodată drept localnici. De îndată ce oamenii o să dea cu ochii de voi, o să-și dea seama că se întâmplă ceva, așa că o să se uite la voi și o să-și țină gura.

Barnaby se uită la Penelope. El intenționa să-i însoțească pe Stokes și pe Griselda. Stokes îl mai văzuse deghizat și știa că putea duce la bun sfârșit transformarea aceea cu succes. Dar dacă exista chiar și cea mai mică șansă ca Penelope să accepte avertismentul Griseldei și să fie de acord să nu se aventureze în East End... atunci, cu siguranță, nu avea nici un sens să aducă vorba despre planurile lui.

Penelope se uită fix în ochii Griseldei și zise:

– Ești modistă... așa că știi foarte bine cum o bonetă diferită poate schimba complet aspectul unei femei. Știi ce anume le face pe femei să pară șleampete și ce anume le face să arate superb. Zâmbi apoi și făcu un gest larg și vesel. Gândește-te la mine ca la o provocare pentru abilitățile tale... Am nevoie să-mi pregătești o deghizare care să-mi permită să mă mișc prin piețele din East End, fără să-și dea cineva seama că nu mă potrivesc locului.

Griselda îi întâlni privirea, după care o studie fățiș câteva clipe. Mijii ochii, cugetând.

Barnaby mai că își ținea respirația. Încă o dată era tentat să vorbească și să afirme ceea ce era evident – că nu exista nici o deghizare care să poată ascunde cu succes vitalitatea strălucitoare a lui Penelope... darămite eleganța ei aristocratică. Și încă o dată instinctul îl preveni să-și țină gura. Făcu schimb de priviri cu prietenul său. Stokes stătea ca pe ghimpi... își dorea să influențeze rezultatul discuției, dar, în același timp, înțelegea că ar fi ieșit un dezastru dacă încerca.

Penelope accepta evaluarea Griseldei cu o încredere în sine neștirbită.

În cele din urmă, Griselda proclamă:

– N-o să poți trece niciodată drept o localnică din East End.

Lui Barnaby îi venea să chiuie de bucurie.

– *Dar*... continuă Griselda... aș putea, cu hainele potrivite, cu boneta potrivită și cu șalul potrivit, să te văd ca vânzătoare de flori din Covent Garden. Și florăresele astea vin destul de des în piețe ca astea ca să-și vândă mărfurile în orele când nobilii nu ies la cumpărături și cel mai important... majoritatea din ele sunt... ei bine, copile bastarde, așa că trăsăturile tale n-o să te facă să ieși în evidență ca impostoare.

Barnaby îi aruncă lui Stokes o privire îngrozită.

Și Stokes i-o întoarse cu interes.

După aceea Griselda strâmbă din nas și continuă:

– Dar chiar și așa... chiar dacă îți putem deghiza aspectul fizic, tot o să te dai de gol de îndată ce deschizi gura.

Barnaby se uită la Penelope, așteptându-se s-o vadă bosumflându-se de dezamăgire. În schimb, strălucea de entuziasm.

– Nu tre' să-ți bați capu' pen' mine, drăguță. Vocea ei suna complet diferit față de obicei... Era a ei, doar că altfel. Io vorbesc multe limbi străine... latină, greacă, italiană, spaniolă, franceză, germană și rusă, fiind câteva... așa că pen' mine argou' ăst' din East End îi doar

o altă limbă... ușor de perfecționat. Mai cu seamă că îi una pe care o aud în fiecare zi.

Barnaby ura că trebuia să recunoască asta – chiar și numai față de sine –, dar era cu adevărat impresionat. Încrucișă brațele la piept, se lăsă pe spate pe canapea și se uită la Stokes. Iar când își văzu propria consternare reflectată pe chipul prietenului său, nu avu ce să facă altceva decât să ridice din umeri neputincios.

După câte se părea, pierduseră și războiul.

Griselda era vădit uimită și plăcut impresionată.

– O! Asta a fost... perfect! D-apoi, dacă nu te vedeam cu ochii mei, aș fi crezut că ești de... ei bine, de undeva de pe lângă Spitalfields.

– Întocmai. Așa că de îndată ce voi avea și deghizarea potrivită, o să pot ajuta la adunarea informațiilor de care avem nevoie. Se uită apoi la Barnaby și îl întrebă pe un ton mieros: Presupun că ne vei însoți și dumneata, nu-i așa?

El mîji ochii la ea.

– Te poți baza pe asta. Se uită apoi la Griselda. Nu-ți face griji pentru mine... Stokes poate confirma că deghizarea mea va funcționa de minune.

Stokes încuviință din cap.

– Și la fel și a mea. Se întoarse spre Griselda și îi spuse: Vezi dumneata... noi am mai făcut asta și cu alte ocazii.

Ea îi studie chipul, după care încuviință din cap.

– Foarte bine, zise și își mută din nou privirea spre Penelope. Atunci nu mai rămâne decât să ne fabricăm deghizările.

În cele din urmă, hotărâră cu toții că Griselda va împrumuta ținuta potrivită de la niște servitoare care lucrau la o casă din apropiere – o fustă, o bluză și o jachetă.

– Eu le fac bonetele de Paște... o să fie bucuroase să ne ajute. Și poartă cam aceeași mărime la haine ca tine.

După aceste ultime detalii, Stokes scoase lista cu nume. Și împreună, el și Griselda, elaborară o ordine rezonabilă în care să abordeze lista cu pricina.

Căzură de acord să se întâlnească din nou la magazin a doua zi dimineață, la ora nouă.

– Asta o să-mi dea suficient timp ca să le trimit cu treabă pe ucenicele mele. După aceea te vom deghiza pe tine... zise, făcând semn din cap spre Penelope, apoi putem porni spre Petticoat Lane. Ar trebui să ajungem acolo pe la zece și jumătate, momentul perfect să începem să ne învârtim printre tarabe. O să fie suficient de aglomerat la ora aceea ca să ne putem pierde în mulțime.

După ce puseră totul la punct, își strânseră mâinile, Penelope și Griselda fiind ambele vădit încântate de noua lor prietenie, după care coborâră în magazin.

Griselda îi conduse la ușă. Penelope și Barnaby ieșiră primii, iar Stokes se opri o clipă în prag pentru a mai schimba câteva cuvinte cu ea.

Barnaby îi lăsă intimitate prietenului său. Birja lor aștepta să-i ducă pe el și pe Penelope înapoi în Mayfair. O ajută să urce, după care urcă și el, închizând portiera în urma sa.

Se așeză pe locul de lângă ea și, cu privirea ațintită drept în față, cugetă câteva clipe – deloc fericit – la ceea ce avea să le aducă ziua de mâine.

Penelope, în schimb, continua să rânjească lângă el cu gura până la urechi, radiind un entuziasm fără margini.

– Deghizările noastre vor funcționa de minune... Nu trebuie să-ți faci griji.

El își încrucișă brațele la piept, nemulțumit.

– Nu-mi fac griji.

Tonul lui sugera clar că trecuse de mult de etapa aceasta.

– Nu trebuie să vii dacă nu vrei... O să fiu în siguranță cu Griselda și cu Stokes. El e polițist, la urma urmei.

Barnaby se abținu cu greu să nu mârâie.

– O să vin. Se opri din vorbit un moment, după care afirmă sec: De fapt, o să stau lipit de tine. Simțea cum se înfuria din ce în ce mai tare, pe măsură ce i se derulau în minte tot mai multe posibile variante. Îți dai seama ce ar spune fratele tău dacă ar ști că te perinzi prin East End dându-te drept o *florăreasă* din Covent Garden?

De obicei termenul mai corect era târfă din Covent Garden.

– De fapt, chiar da, zise ea, rămânând calmă. S-ar albi la față, așa cum face întotdeauna când încearcă să-și struneasscă temperamentul, după care s-ar certa cu mine. Și când ar pierde disputa, și-ar pierde cumpătul de-a binelea, ar arunca mâinile în aer exasperat și ar ieși furtunos din cameră.

Penelope îi aruncă o ocheadă. Și chiar dacă refuza să-i întâlnească privirea, Barnaby știa foarte bine ce ar fi citit în ochii ei... un ușor amuzament. Frustrant și enervant!

– Așa o să faci și tu? continuă ea.

El strânse din buze, încordă maxilarul, după care îi răspunse sec:

– Nu. Știu că e o pierdere de timp să mă cert cu tine.

Și acum mai înțelegea că era și inutil.

Să trateze cu Penelope în maniera lui preferată – adică pe o bază rațională și logică – nu avea să iasă niciodată în avantajul lui. Cu alte doamne, abordarea aceasta logică și rațională îi oferea mutarea câștigătoare. Dar nu și cu ea. Penelope se pricepea de minune să folosească logica și rațiunea în favoarea ei, pentru a-și atinge scopurile... după cum demonstrase deja.

Cu brațele încrucișate la piept, Barnaby rămase cu ochii mijiți ațintiți drept în față, ignorând cu stoicism triumful vibrant și răsunător care clocotea lângă el.

Atât el, cât și Stokes fuseseră de acord ca Penelope să o cunoască pe Griselda, cu așteptări categorice că va exista – în cel mai bun caz – o anumită stânjeneală între cele două femei. În schimb, Penelope o abordase pe femeie cu o ușurință de neimaginat și reușise să reducă eficient prăpastia dintre clasele sociale. Și ea, nu Griselda, fusese cea care făcuse asta. Griselda privise și așteptase, dar Penelope făcuse acest efort și știuse întocmai cum să procedeze, așa că acum exista o prietenie incipientă între ele două, pe care nimeni nu ar fi putut-o prezice.

Așa că... de unde la început el și Stokes fuseseră o echipă solidă formată din doi oameni... se pomeniră acum ca fiind una formată din patru.

Își imaginase cum avea să fie să se aventureze în East End împreună cu Stokes – în fond, ei doi mai lucraseră împreună sub acoperire și cu alte ocazii. Dar un lucru nu putea nega. Fiind acum patru oameni... vânătoarea, cu siguranță, va merge mult mai repede. Penelope imitase accentul de East End surprinzător de bine. Și era adevărat că, din acest punct de vedere, putea trece drept o localnică mult mai bine decât el. Ei patru se puteau împărți și puteau astfel parcurge în mult mai puțin timp lista lui Stokes.

Cu Penelope și Griselda în echipă, îi puteau localiza mult mai repede pe cei patru băieți dispăruți.

Și lăsând la o parte orice alte neînțelegeri, acesta era scopul lor comun.

Ridică privirea când trăsura coti după colț. Ajunseseră deja pe Mount Street. Cu ochii ațintiți spre fațadele clădirilor, zise, când trăsura încetini:

– Mâine-dimineață pune-l pe lacheul dumitale să-ți cheme o birjă la ora opt și jumătate. Când sosește, dă-i vizitiului adresa Griseldei și urcă-te.

Birja în care erau acum se opri.

Se întinse să deschidă portiera și-i întâlni privirea lui Penelope.

– O să mă alătur dumitale în trăsură.

Ea îl studie o clipă, cu sprâncenele ridicate. Trecu pe lângă ea, se dădu jos, o ajută și pe ea să coboare, după care îl plăti pe vizitiu și o escortă până la ușa casei fratelui ei.

Se aștepta ca ea să-l întrebe – ba nu, de fapt, să-i ceară să-i spună exact ce plănuia. În schimb, ea se întoarse spre el cu un zâmbet încrezător pe chip și îi întinse mâna.

– Pe mâine-dimineață, atunci. Îți urez o zi frumoasă în continuare, domnule Adair.

Simțindu-se cumva păcălit, el făcu o plecăciune scurtă deasupra mâinii ei. Apoi majordomul deschise ușa. Îl salută scurt printr-o înclinare a capului, după care coborî treptele și plecă.

Capitolul 8

Penelope învățase cu mult timp în urmă că nu era niciodată o idee înțeleaptă să încurajeze un gentleman să creadă că avea nevoie de protecție. Cu atât mai mult când respectivul gentleman era plămădit din aceeași esență cu fratelui ei, Luc, sau vărul ei, Martin, sau cumnatul ei, Simon Cynster. În unii bărbați pur și simplu nu se putea avea încredere, să știe unde să tragă linie – sau măcar să recunoască că exista o limită – între a sufoca o doamnă într-un văl de bumbac și a fi un cavaler în armură strălucitoare *rezonabil*. Și rezultatul inevitabil al faptului ca orice doamnă să accepte protecția lor era o bătălie continuă, pe care doamna în cauză era obligată să o poarte pentru a-și putea păstra un dram eficient de independență.

Sau cel puțin aceasta fusese observația ei în ceea ce-i privea pe bărbații mai sus menționați. În timp ce se grăbea a doua zi dimineață, ca să fie gata la ora opt și jumătate, era din ce în ce mai sigură că Barnaby Adair – în ciuda preocupărilor sale excentrice – făcea parte din aceeași categorie.

Și experiențele anterioare o preveneau că bărbații atât de abili tindeau să fie abili până la capăt.

Nu puteau – și nici nu voiau – să-și schimbe firea, chiar dacă uneori o mai ascundeau.

Cu aceste cuvinte de înțelepciune răsunându-i în minte, își hrăni entuziasmul cu un mic dejun copios, după care se grăbi să-și

ia pelerina. Ajunse la ușa principală chiar când în fața casei oprea birja pe care o comandase.

Își luă la revedere de la Leighton, majordomul, se uită repede în dreapta și-n stânga, coborî treptele în grabă, dar nu văzu pe nimeni care să fi putut fi Barnaby Adair deghizat. Un lacheu îi ținea deschisă portiera trăsurii, așteptând să o ajute să urce.

– Mergem la magazinul modistei din St. John's Wood High Street, îi strigă vizitiului, după care se sui în vehicul.

Se așeză pe scaun, apoi încuviință din cap spre lacheu, dându-i permisiunea să plece. El închise portiera și se retrase.

În clipa următoare se deschise portiera de pe cealaltă parte. Trăsura se clătină când urcă un bărbat.

Chiar dacă se așteptase să-și facă o apariție excentrică, Penelope tot rămase cu gura căscată de uimire. Singurul lucrul pe care îl recunoștea la bărbatul care închise portiera tare și se aruncă pe bancheta de vizavi de ea erau ochii albaștri precum cerul senin.

Trăsura o luă din loc, după care se opri brusc, când vizitiul își dădu seama că un bărbat i se alăturase pasagerei sale.

– Domnișoară? E totul în regulă?

Cu ochii cât cepele de uimire – și încă ațintiți asupra chipului lui Barnaby, Penelope nu făcea altceva decât să se holbeze. Barnaby o privi mânios, după care smuci brusc capul în sus spre capră, făcându-i semn să-i dea un răspuns omului. Ea se adună cu greu și se bâlbâi:

– D... da... e totul în regulă. Mergi mai departe.

Vizitiul bălmăji ceva pentru sine, după care trăsura porni din nou. În timp ce coteau, intrând pe Mount Street, Penelope lăsă privirea să-i coboare și să asimileze această versiune neîngrijită și zdrențăroasă a lui Barnaby Adair.

În general, deghizările erau menite să ascundă ceva. Doar că în anumite cazuri serveau și pentru a dezvălui lucruri. Era destul de uimită – și poate și un pic precaută de ceea ce vedea – mulțumită deghizării lui.

El se încruntă, și gestul acela mic înlocuia prea puțin din privirea mânioasă de mai devreme – o expresie care se potrivea cumva noii lui fețe, liniile curate și austere ale chipului lui erau mânjite cu funingine, iar maxilarul său pătrat părea cumva și mai dominant sub acel început de barbă țepoasă. Părul lui era un dezastru de bucle blonde. În mod obișnuit nu arăta niciodată ciufulit și neîngrijit – dar acum, da.

Ca și când abia ce se dăduse jos din patul vreunei femei ușuratice.

Imediat ce îi apăru în minte acest gând, Penelope se forță să-l dea la o parte. Strânse din buze – pentru că rămăsese literalmente cu gura căscată – și descoperi că simțea dintr-odată nevoia să înghită. Își simțea gâtul neobișnuit de uscat. Continua să-l cerceteze cu privirea... ochii ei îi observau pieptul și umerii, înveșmântați într-o jachetă jerpelită și cu o cămașă subțire și șifonată de bumbac pe dedesubt. Nu mai exista nici o lavalieră sau guler care să ascundă lungimea gâtului său puternic.

Coapsele lui lungi erau ascunse sub niște pantaloni uzați de muncitor și era încălțat cu ghete ponosite. Era însăși întruchiparea unui derbedeu dur. A unui muncitor care lucra pe la docuri și pe la depozite făcând te-miri-ce – orice se plătea cel mai bine în momentul acela.

Emana prin toți porii un soi de periculozitate. Avea aura unui bărbat cu care nu voiai să te pui.

Care era prea periculos ca să te iei la harță cu el.

– Ce? întrebă el, fixând-o cu o privire tăioasă printre pleoapele-i mijite.

Ea rămase privindu-l în ochi – pentru că ochii erau singurul lucru imposibil de nerecunoscut la el. Știa că pe sub aspectul acela ponosit și pe sub comportamentul său periculos și dur era de fapt același bărbat pe care îl cunoștea. Acest gând o mai liniști întru câtva, așa că afișă un zâmbet blând și clătină din cap.

– Ești perfect pentru rolul acesta. „De a mă escorta îmbrăcată în costum de florăreasă."

Nu mai rosti ultimele cuvinte, dar dacă agerimea privirii lui era vreun indicator pentru ceva, nu avea nici o îndoială că înțelesese exact la ce anume se referise.

El pufni scurt, după care-și încrucișă brațele la piept, lăsă capul pe spate și se cufundă în tăcere.

Zâmbetul ei se mări imediat, așa că se uită spre fereastră, ca el să nu vadă acest lucru.

În timp ce trăsura înainta pe străzi, cugeta asupra acelei periculozități pe care o simțea în el. Nu era o calitate pe care și-o asumase doar pentru acest rol. Nu... era ceva intrinsec... ceva ce făcea parte din el.

Îi reveniră în minte gândurile de mai devreme, acum colorate de o nouă percepție. Ținând cont de suspiciunea ei crescândă că Barnaby Adair era plămădit din aceeași esență cu fratele, vărul și cumnatul ei, i se părea evident – lucru pe care îl susținea de altfel situația actuală – că în cazul acestui gen de bărbați, sofisticarea pe care o afișau

când se învârteau prin înalta societate era de fapt deghizarea. Iar atunci când se dezbrăcau de stratul exterior lustruit de politețe – așa cum făcuse Barnaby acum – era de fapt momentul când puteai vedea ce se ascundea cu adevărat pe dedesubt.

Și ținând cont de această realitate... Penelope nu mai era sigură ce să facă în privința descoperirii sale. Sau cum ar trebui să reacționeze.

Dacă ar trebui să aibă o reacție de orice fel sau să se prefacă a nu fi observat.

Restul călătoriei o parcurseră în tăcere. Ea, ocupată cu gândurile ei, alimentate de o curiozitate crescândă.

În cele din urmă, trăsura opri în fața magazinului Griseldei. Barnaby își întinse picioarele lungi, deschise portiera și se dădu jos. Se scotoci prin buzunare și-i aruncă vizitiului câteva monede – lăsând-o apoi pe Penelope să coboare singură.

Ea se dădu jos și apoi închise portiera trăsurii. Barnaby îi aruncă o privire tăioasă de verificare, după care își îndesă mâinile în buzunare și țopăi în sus pe treptele de la intrarea în magazinul Griseldei. Deschise ușa tare, o așteptă și pe Penelope să i se alăture, după care își ieși complet din rol – și făcu o plecăciune extravagantă în fața sa.

– *Pfiu drace!* E-un bogătan!

Cuvintele acelea bălmăjite răsunau de pe capra trăsurii.

Penelope se opri în pragul ușii și îi cercetă chipul lui Barnaby în timp ce se îndrepta și se uita spre vizitiu. Liniile plane ale chipului lui păreau mai dure și mai aspre decât le văzuse vreodată. Și apoi, chiar sub privirea ei, ochii lui azurii se mijiră amenințător. O înjurătură înăbușită a vizitiului fu imediat urmată de zgomotul de copite, când dădu bice cailor și porni în grabă.

Fără să mai aștepte să-i întâlnească privirea lui Barnaby, ea păși grăbită în sanctuarul magazinului. Nu era deloc sigură că nu împărtășea și ea rezervele vizitiului cu privire la omul care venea în spatele ei.

Griselda auzise clopoțelul de deasupra ușii sunând. Ieși din spatele draperiei, de dincolo de tejghea, dădu cu ochii de Barnaby și aproape că sări un pas în spate. Făcu ochii cât cepele, în aceeași măsură ca și ucenicele sale, care lucrau la masa dintre tejghea și perdea. Cele două tinere rămaseseră încremenite, cu acele în aer.

După un moment încărcat de tensiune, Griselda își mută privirea spre Penelope.

Aceasta îi zâmbi.

– Bună dimineața, domnișoară Martin. Cred că ne așteptai...?

Griselda clipi uimită.

– Oh! Ah... da, desigur. Se îmbujoră ușor și trase draperia. Veniți pe aici, vă rog.

Ei înaintară, Barnaby umăr la umăr cu Penelope. Și asta îi dădu prilejul să observe că până și mișcările lui erau diferite – mult mai agresive. Trecură de cele două fete, care plecară în grabă privirile în pământ.

Cu sinceră uimire, Griselda clătină din cap spre Barnaby când se opri în fața ei. Le făcu semn să continue pe scară.

– Mergeți sus. Vin și eu într-o clipă.

Penelope porni spre etajul superior. În spatele lor o auzi pe Griselda – sau mai exact auzi vocea ei înăbușită de draperia groasă – dându-le instrucțiuni ucenicelor sale despre ce aveau de făcut în ziua aceea.

Penelope intră în salon și se opri. Barnaby trecu pe lângă ea, se duse țintă la bovindou și rămase acolo, uitându-se afară, în stradă. Ea profită de moment ca să-l studieze mai îndeaproape. Ca să examineze duritate aceea pe care i-o dezvăluia deghizarea lui neobișnuită.

O clipă mai târziu, Griselda i se alătură.

– Foarte bine. La fel ca și ea, Griselda studia aproape încântată silueta zdrențăroasă de lângă fereastră. O să treci cu brio.

Barnaby întoarse capul și se uită la ele, după care indică din bărbie spre Penelope.

– Hai să vedem ce magie poți să faci cu ea.

Griselda îi întâlni privirea lui Penelope și îi făcu semn din cap spre dormitorul din spate.

– Vino aici... ți-am pregătit deja toate hainele.

Întorcându-se de la prezența de la fereastră, Penelope o urmă cu sfială pe Griselda în încăperea alăturată.

Dură ceva timp și implică multă veselie zgomotoasă să o transforme pe Penelope într-o florăreasă din Covent Garden. Griselda închisese ferm ușa dormitorului, ca să aibă intimitate.

Și de îndată ce fu mulțumită de înfățișarea lui Penelope, Griselda își schimbă și ea hainele.

– Mi-am dat seama că, dacă aș apărea îmbrăcată ca și când trec printr-o perioadă nefastă, asta le-ar da oamenilor care mă cunosc și mai multe motive să fie deschiși să vorbească. Dacă mă perind arătând ca o modistă de succes, poate că asta îmi câștigă respectul oamenilor, în general, dar sigur nu mi-ar câștiga nici un pic de simpatie în East End.

Stând în fața măsuței de toaletă a Griseldei, Penelope se uită în oglindă ca să ajusteze unghiul în care-i stătea boneta. Era o bonetă veche de catifea bleumarin, care văzuse zile mult mai bune. Dar cu un șirag de flori de mătase atașate de cozoroc părea exact ceva ce ar fi purtat o florăreasă de pe străzile de lângă Covent Garden.

Ținuta ei era compusă dintr-o fustă amplă, confecționată dintr-un satin albastru ieftin, o bluză care fusese cândva albă, dar care acum avea o nuanță șterșă și uzată de gri, și o jachetă până la talie dintr-o stofă neagră cu țesătura în diagonală și nasturi mari.

Înfășurară o panglică în jurul brațelor ramei ochelarilor ei și frecară cu un pic de ceară rama aurie, ca să o facă să pară veche și uzată. Discutaseră scurt să poarte și un coșuleț de nuiele – care reprezentă un fel de semn al negoțului cu pricina –, dar apoi renunțaseră la idee. Nu era interesată să vândă ceva astăzi.

Studiind mulțumită rezultatul final, Penelope zise:

– Deghizarea asta e fantastică... mulțumesc pentru tot ajutorul.

Legându-și în talie șnururile unei jupe vechi, Griselda se uită la ea. Șovăi o clipă, după care spuse:

– Dacă vrei să-mi întorci favoarea, poți să-mi satisfaci o curiozitate...

Penelope se răsuci spre ea, pe scaun. Întinse mâinile, încurajatoare.

– Întreabă-mă orice vrei să știi.

Griselda se întinse după fusta pe care o alesese.

– Am auzit de orfelinat și de copiii care merg acolo... de educația și instruirea pe care o primesc. Din câte am aflat, tu și o mână de doamne, dintre care unele îți sunt surori... v-ați ocupat de tot. Și am înțeles că voi conduceți totul în prezent. Se opri o clipă din vorbit și apoi adăugă: Întrebarea mea e următoare: De ce faci asta? O doamnă ca tine n-are nevoie să se murdărească pe mâini cu astfel de lucruri.

Penelope ridică din sprâncene. Nu îi răspunse imediat. Întrebarea ei era sinceră și merita un răspuns gândit și la fel de sincer. Griselda se uită la chipul ei, își dădu seama că reflecta și îi lăsă timp.

În cele din urmă, Penelope spuse:

– Sunt fiica unui viconte și sora altuia foarte bogat. Am trăit și trăiesc în continuare o viață lipsită de griji, plină de lux, în care toate nevoile îmi sunt satisfăcute fără să fiu nevoită să ridic măcar un deget. Și deși aș minți dacă aș spune că viața este oricum altfel decât extrem de confortabilă... adevărul este că nici nu prezintă vreun soi de provocare. Ridică privirea și-i întâlni ochii Griseldei. Dacă doar aș sta deoparte și aș lăsa ca viața mea de soră de viconte să se desfășoare de la sine, așa cum s-ar întâmpla dacă aș preda din mâini

frâiele propriei mele existențe, atunci eu ce satisfacție aș mai obține de pe urma ei? Deschise mâinile larg și întări: Eu ce aș mai realiza în viața mea? Își lăsă mâinile să-i cadă în poală și continuă: E frumos să fii bogat, dar nu și să stai pasiv și să nu realizezi nimic. Nu e mulțumitor... nu-ți aduce nici o... nici o împlinire sufletească. Inspiră adânc și simți acel adevăr răspândindu-se ca un curent prin întreaga ei ființă. *De asta* fac ceea ce fac. De asta fac doamnele ca mine ceea ce fac. Oamenii numesc lucrurile astea acte de caritate, și pentru cei care le primesc cred că asta sunt... dar adevărul e că joacă un rol important și pentru noi. Ne oferă ceva ce altfel nu am avea... mulțumire și împlinire sufletească și un scop în viață.

După o clipă, Griselda încuviință din cap.

– Mulțumesc. Are sens ceea ce spui. Zâmbi. Acum totul capătă un sens pe care înainte nu îl înțelegeam de la tine. Mă bucur foarte mult că Stokes și-a amintit de mine și mi-a cerut ajutorul.

– Că tot veni vorba de Stokes, zise Penelope, ridicând un deget.

Amândouă ascultară atunci cu mare atenție un sunet înăbușit, dar distinctiv – clinchetul clopoțelului de deasupra ușii.

– A venit la țanc. Griselda își trase pe ea o jachetă largă cu un buzunar rupt, după care luă o bonetă mai ponosită și și-o puse pe cap. Auziră pașii grei ai lui Barnaby, care se îndreptară spre scări și apoi coborâră. Griselda se uită în oglindă pe lângă Penelope, ca să-și aranjeze boneta, după care încuviință din cap. Sunt gata. Să mergem să ne alăturăm lor.

Griselda coborî scările prima. Când se întinse să tragă draperia, Penelope o prinse de mână și i-o trase înapoi.

– Cum rămâne cu ucenicele tale? Nu crezi că o să li se pară cam ciudat?

– Oh, ba da, fără îndoială. De fapt, „ciudat" ar fi puțin spus. Griselda rânji liniștitor. Dar sunt fete bune și le-am spus să fie cu ochii în patru, dar să-și țină gurile. Au slujbe bune aici și știu și ele asta... n-o să riște să le piardă vorbind despre ceva ce nu le privește.

Penelope încuviință din cap. Îi dădu apoi drumul la mână noii ei prietene și inspiră adânc. Simțea fluturași în stomac – avea emoții pentru că trebuiau să iasă pe scenă.

Griselda deschise drumul. Uitându-se pe lângă ea, Penelope îi văzu pe Barnaby și pe Stokes stând și vorbind, în mijlocul magazinului, înconjurați de pene și de broderii.

Imaginea aceea îi arcui buzele într-un zâmbet mic. Griselda se opri la tejghea, ca să vorbească puțin cu ucenicele ei. Stokes și Barnaby

erau foarte absorbiți de discuția lor. Pentru că stătea cu fața spre tejghea, Stokes o văzu primul... și se opri imediat din vorbit.

Alertat de expresia brusc goală de pe chipul prietenului său, Barnaby se răsuci în grabă.

Și atunci o văzu... Penelope Ashford, sora cea mai mică a vicontelui de Calverton – conectat prin naștere și prin căsătorie cu numeroase familii importante din înalta societate – cu veșminte care o transformau eficient, chiar și cu ochelari, în cea mai cu vino-ncoace și cea mai atrăgătoare femeie de rând care bătuse vreodată aleile din Covent Garden.

Aproape că închise ochii și mârâi.

Stokes bălmăji în șoaptă ceva neinteligibil. Dar Barnaby nu avea nevoie să audă ce spunea ca să știe că își va petrece fiecare moment al acelei zile lipit de Penelope.

Ea se apropie de ei, zâmbind încântată și în mod evident impresionată de personajul pe care îl întruchipa.

Iar când se uită în jos, în ochii ei întunecați, un avertisment neplăcut prinse contur în mintea lui. Atunci când intra în pielea unui personaj de condiție mai joasă – așa cum se întâmpla acum –, i se părea ușor să se descotorosească de restricțiile sociale care se impuneau unui gentleman cu statutul său.

Și în mult prea multe aspecte, Penelope se dovedea să semene cu el.

Încordă maxilarul atât de tare, încât crezu că aveau să i se crape.

Ea se uită în sus la el.

– Deci? Crezi că o să mă descurc?

Barnaby avu nevoie de o secundă ca să-și înăbușe un mârâit.

– Destul de bine, da. Se uită apoi pe deasupra capului ei și o văzu pe Griselda apropiindu-se. Haide. Se întinse după brațul lui Penelope, dar apoi își aminti ce roluri interpretau și o apucă de mână.

Ea rămase blocată o clipă la contactul acela neașteptat, dar apoi îi zâmbi – încă incredibil de încântată – și își strânse degetele în jurul alor lui.

El înjură în gând, după care se întoarse și o zori spre ușă.

Pentru călătoria spre Petticoat Lane, se înghesuiră toți patru într-o trăsură. Petrecură timpul discutând despre ordinea în care să abordeze numele de pe lista lui Stokes și făcând planuri pentru cazul în care hotărau să se despartă în două grupuri – o decizie pe care o amânau până ajungeau la fața locului și evaluau toate variantele.

Coborâră din trăsură la capătul de nord al străzii lungi și se avântară în mulțimea care forfotea, umplând spațiul dintre rândurile identice de tarabe de pe trotuar, revărsându-se pe lângă canale și în mijlocul drumului. Nici vizitiul n-ar fi visat măcar să-și conducă trăsura în josul acelei străzi, când piața aceea era în toi.

Sunete și mirosuri de toate felurile îi asaltau. Barnaby se uită la Penelope, întrebându-se dacă nu va începe cumva să tremure. Nu părea să-i fie greu să ignore ce nu voia să vadă și să se delecteze cu tot ce îi fusese până acum complet necunoscut.

Se îndoia sincer că orice altă fiică de viconte se amestecase vreodată cu locuitorii din Petticoat Lane.

Cât despre ei, acei anume locuitori îi aruncau lui Penelope priviri șirete – dar, în afară de asta, păreau să accepte imaginea pe care o vedeau. Cu tivul fustei cu destul de mult mai scurt decât ar fi fost acceptabil în înalta societate, fluturându-i pe deasupra marginilor ghetelor uzate, cu silueta ei suplă evidențiată de jacheta până la talie pe care o purta – și ale cărei revere erau deschise provocator în zona sânilor, toate acestea combinate cu încrederea ei naturală în sine, încântarea perfect sinceră față de tot ce vedea și accentul local, care adăuga ultimul detaliu al acceptării ei în rândul mahalalei, nu era deloc surprinzător că localnicii o considerau de-a lor.

Și, din fericire, îl credeau și pe el. Cu o expresie de avertisment deschis pe chip, se înălța în spatele umărului lui Penelope ca un demon gata să se răzbune. Nici un înger nu arătase vreodată mai negru și mai amenințător ca el... nici măcar Lucifer. Pe de altă parte, nu era deloc dificil să proiecteze o asemenea amenințare – pentru că era exact ceea ce simțea.

Când un hoț de buzunare zdrențăros se apropie prea mult de ea, se lovi de umărul lui Barnaby și de privirea lui albastră încruntată, făcu ochii cât cepele, se îndreptă și se grăbi să se piardă în mulțime.

Stokes se opri lângă Barnaby. Direct în fața lor, Penelope și Griselda se minunau de o colecție de funde țipătoare, expuse pe un stand șubred.

Stokes se uită în jur peste marea de capete și zise:

– Ce-ar fi ca tu și Penelope să o luați pe partea asta, iar eu și Griselda să mergem pe cealaltă?

Cu privirea încă ațintită asupra lui Penelope, Barnaby încuviință din cap.

– Figgs, Jessup, Sid Lewis și Joe Gannon... de ei ne interesăm azi.

Stokes încuviință din cap.

– Ori pe aici, ori în Brick Lane, ar trebui să reușim să le dăm de urmă celor patru. Ăsta e teritoriul lor... oamenii de aici îi cunosc. Dar orice s-ar întâmpla, nu insista prea mult... și n-o lăsă nici pe domnișoara Ashford să facă asta.

Barnaby răspunse cu un mârâit gutural. I-ar fi plăcut să audă cum își imagina Stokes că ar fi putut face el asta. Penelope era complet în afara controlului lui...

Noțiunea aceea... sau mai bine zis gândul de a controla o femeie în deghizarea lui actuală – sau a ei – îl făcu să-i vină o idee. Când Stokes înaintă ca să o ia de acolo pe Griselda, Barnaby se avântă înainte, o apucă de mână și o trase spre următorul stand.

Ea se uita nedumerită la el.

– Ce s-a întâmplat?

El îi explică planului lui Stokes, după care flutură din mână spre șirul de tarabe.

– Asta e partea noastră și trebuie să continuăm. Totuși, acum că ne-am despărțit, va trebui să stăm aproape unul de altul, așa că o să joc rolul iubitului gelos, nemulțumit de faptul că petreci prea mult timp zgâindu-te la zorzoane.

Ea se holbă la el.

– De ce?

– Fiindcă e un rol pe care oamenii de-aici o să-l recunoască... și o să-l accepte.

În plus, nu ar fi depus nici un efort ca să-l interpreteze.

Ea pufni scurt și îi aruncă o privire care sugera că nu știa dacă să-l creadă sau nu.

El îi răspunse punându-și brațul în jurul taliei ei și trăgând-o lângă el. Penelope se încordă imediat. Se uită urât la el, dar el afișă un rânjet răutăcios și o atinse ușor pe nas, distrăgându-i complet atenția.

– Nici o florăreasă din Covent Garden n-ar reacționa vreodată așa, murmură el. Tu ai vrut rolul ăsta, așa că acum trebuie să-l joci.

Penelope se obligă să se relaxeze și, în cele din urmă, chiar reuși. Continuară de-a lungul șirului lung de tarabe, oprindu-se ici și colo ca să pălăvrăgească, aruncând numele țintelor lor oricând întâlneau pe cineva care părea să știe ceva.

O lăsă pe Penelope să hotărască pe care dintre vânzători să-l abordeze, pentru că părea să-și dea seama destul de bine cu cine putea intra în vorbă și cu cine nu. În cea mai mare parte o lăsă pe ea să vorbească – mai cu seamă că accentul ei chiar era ireproșabil –, iar

el se mulțumi să mârâie, să pufnească sau să arunce răspunsuri scurte și monosilabice.

Penelope fu nevoită să admită că planul lui funcționa de minune, încurajându-i și mai mult pe oameni să îi vadă ca pe niște personaje familiare din partea locului și, implicit, permițându-le să strecoare întrebări despre țintele lor în conversații mult mai generale.

Din păcate, toate acestea aveau un preț. Apropierea de el – fermitatea corpului lui ori de câte ori o trăgea lângă el, zidul de mușchi masculini de care era strivită de fiecare dată când mulțimea o împingea și o forța să se lipească de el, posesivitatea violentă a atingerii lui, care se răsfrângea prin mâna lui mare cuprinzându-i talia sau, în cele câteva momente când îi lăsa mai multă libertate – trezea în ea un vârtej copleșitor de emoții. Un amestec covârșitor de exaltare și precauție, valuri tulburătoare de tremur interior, presărate cu o plăcere deconcertantă și îngrijorătoare.

Și se simțea tot mai zăpăcită, cu fiecare minut care trecea. Se pomenea din ce în ce mai sedusă și captivată de rolul pe care îl juca.

Dar mulțumită talentelor lor histrionice combinate, aflară cele mai probabile locuri unde se puteau afla doi oameni de pe lista celor pe care-i căutau.

Așa că, prin comparație cu asta, nu putea să nu admită că pagubele aduse nervilor și temperamentului ei erau un schimb corect.

Ajunseră la colțul unei alei înguste în josul căreia se spunea că locuia Sid Lewis. Se opriră de comun acord. În timp ce Barnaby aruncă o ocheadă în susul străzii din spatele lor, încercând să-i localizeze pe Stokes și pe Griselda, Penelope se uită în josul aleii.

– A cincea ușă de pe partea de nord. O văd. Îl apucă de haină pe Barnaby, care își ținea mâna în jurul taliei ei, ținând-o în loc, și îl smuci tare, încercând să-i capteze atenția. Ușa e deschîsă. Sunt oameni înăuntru.

Barnaby îi acoperi imediat mâna cu a lui.

– Nu-l văd pe Stokes. Cercetă atent aleea. Bine. Hai să aruncăm o privire. Dar rămâi în personaj și joacă-ți rolul... adică fă ce-ți spun.

– Ești sigur că toți bărbații din East End sunt așa de dictatoriali?

– Consideră-te norocoasă. Din câte-am văzut eu, sunt mult mai rău de atât.

Ea pufni scurt, dar merse alături de el pe alee, în umbra zidurile sudice.

Ajungând în fața celei de-a cincea coșmelii de după colț, văzu, pe ușa deschisă, multă vânzoleală în interior. Dar erau foarte puțini

trecători pe aleea îngustă, așa că, dacă ar fi zăbovit, ar fi atras asupra lor atenție nedorită – și-n plus, tocmai ieșea cineva din casă.

Barnaby sări în spate și se propti în pragul ușii unei case, trăgând-o și pe ea după el... sau mai bine zis în îmbrățișarea lui.

– Ia-te după mine, șuieră el, după care aplecă repede capul și buzele lui începură să călătorească pe obrazul ei.

Penelope avu nevoie de o clipă îndelungată ca să-și potolească amețeala și să poată trage suficient aer în plămâni... doar că se pomeni că Barnaby Adair îi inunda toate simțurile. Căldura lui o înconjura și o învăluia ca într-o mantie, care părea să-i înmoaie chiar și oasele. Dintr-un motiv sau altul, se pomeni dintr-odată dorindu-și să se abandoneze în brațele lui. Să se cufunde în tentația pur masculină pe care o reprezenta pieptul lui musculos.

Reacția ei nu avea nici un sens. Dar nici nu o putea nega.

Doar că, pe lângă faptul că simțea că i se învârtea capul, toate simțurile ei păreau să explodeze la unison. Se cutremură pe dinăuntru, așteptând... cu toate trăirile ascuțite la maximum și tânjind după... după următoarea atingere vagă a buzelor lui. Și era mare noroc că o ținea în brațe, fiindcă dintr-odată se simțea ciudat de slăbită.

Apoi își dădu seama că el studia activitatea de dincolo de alee pe după marginea bonetei ei.

O folosea pe post de scut.

Miji ochii – chiar dacă știa că el nu o putea vedea. Furia era o emoție pe care o recunoștea și o înțelegea foarte bine. Se agăță de ea cu prețul vieții sale și se folosi de ea ca să se trezească la realitate.

Barnaby știu exact când ea se eliberă. Se luptase cu greu cu dorința de a-și muta buzele spre stânga... ca să le întâlnească pe ale ei... ca să întâlnească acele buze pline, care îl tulburau. În schimb, se atinse cu buzele de marginea urechii ei... și simți cum o traversă un fior brusc, violent și senzual. O simți încremenind o clipă și recâștigă astfel subordonarea ei.

Senzația de a o avea în brațele lui – moale, feminină și vibrant de vie, voluptuoasă și totuși suplă – era complet deconcertantă. O revelație la care nu se așteptase sub nici o formă. Felul în care se potrivea atât de bine lângă corpul lui, ca și când ar fi fost plămădită pe acest pământ numai și numai pentru el, hrănea în mod neașteptat gândul acela care-i plutea pe la marginea conștiinței, oferindu-i mai multă substanță. Mai multă viață.

Ținând cont de deghizările lor, de rolurile relative pe care le jucau și de gândul acela care nu-i dădea pace, fu nevoit să se lupte

cu dorința aceea obsesivă de a lua ceea ce alter egoul său n-ar fi ezitat nici o clipă să revendice... buzele ei, gura ei. Pe ea, cu totul.

În timp ce o parte din creierul lui urmărea activitatea de vizavi, cea mai mare partea lui era angrenată într-o bătălie acerbă cu instinctele sale, în încercarea de a le domoli și de a le reprima. De a le pune în lesă. De a le controla.

Și după cum era de așteptat, Penelope nu rămase zăpăcită mult timp.

– Nu, îi șuieră el, simțind-o că era pe punctul să înceapă să se zbată.

Ea inspiră adânc și tremurător, după care îi șuieră înapoi, printre dinții-i încleștați:

– Faci asta numai ca să te răzbuni pe mine pentru că am insistat să vin astăzi!

De parcă el ar fi avut nevoie de tot chinul acela interior.

– Crezi ce vrei, mârâi el. Tot ce contează e ca ei să ne creadă.

Își strânse mâna în jurul taliei ei, lipind-o complet de el. Își coborî capul și mai mult și-și lipi buzele de pielea sensibilă de sub urechea ei – și auzi imediat cum i se taie respirația. Simți rezistența din mâinile ei care se împingeau în pieptul lui domolindu-se treptat și, în cele din urmă, dispărând de tot.

Barnaby inspiră adânc și aroma aceea îmbătătoare care era ea îi inundă creierul ca un uragan. I se instală în oase. Părul ei moale, întunecat și mătăsos mirosea a soare. Scrâșni din dinți apărându-se de efectul inevitabil și șopti:

– Iese cineva.

Își puse mâinile pe spate ei și înclină capul astfel încât să pară cu o devora cu totul. Sau cel puțin că o săruta de nu mai știa de ea – la fel cum și-ar fi dorit, de altfel, latura lui mai primitivă.

Ea nu se zbătu deloc. După un moment, el îi șopti pe un ton sec:

– Se pare că-l putem tăia pe Sid Lewis de pe lista noastră.

– De ce?

El ridică atunci capul și începu să-i dea drumul, lăsând-o înapoi în echilibru, dar continuând să o țină cu fața spre el. Îi studie pe cei trei bărbați care ieșiseră din căsuță.

– Dacă nu cumva am înțeles greșit, Sid Lewis caută să-și consolideze relația cu Dumnezeu. E puțin probabil să conducă o școală de hoți în timp ce îl distrează pe preotul local.

Penelope aruncă o ocheadă rapidă peste umăr, după care se întoarse din nou cu fața spre el.

– Sid Lewis e cel scund și chel.

Omul se sprijinea greoi într-un baston. Îi putea auzi respirația șuierătoare de unde se aflau.

– Haide. Își aruncă un braț în jurul umerilor ei, o zori să plece de acolo și porniră înapoi pe alee. Hai să-l găsim pe Stokes. Încă mai avem alți trei de investigat astăzi.

Se întâlniră cu Stokes și cu Griselda aproape de capătul de sud al pieței. Când auzi raportul lor cu privire la Sid Lewis, Stokes se strâmbă.

– Și Figgs e scos din joc. E plecat la Newgate. Acum nu ne mai rămân decât Jessup și Joe Gannon, din cei din zona asta. Din câte am auzit, Jessup e un client periculos.

Îi întâlni atunci privirea lui Barnaby.

– În cazul acesta va trebui să acționăm cu și mai multă grijă. Penelope se uita în jur. Unde să încercăm acum?

Stokes se uită spre Griselda.

– Ce-ar fi să ne oprim la o tavernă să luăm prânzul?

Sugestia lui fu întâmpinată aprobator din toate părțile. Griselda sugeră o tavernă pe care o știa pe Old Montague Street, colț cu Brick Lane.

– Acolo ar trebui să găsim mâncare mai de Doamne-ajută și oricum trebuie să continuăm pe Brick Lane după aceea... Tarabele de acolo sunt cel mai probabil loc din care să aflăm informații despre Jessup și să confirmăm adresa lui Gannon.

Porniră înapoi pe Wentworth Street și traversară Brick Lane, îndreptându-se spre Delford Arms. Ușa tavernei era larg deschisă. După ce aruncară o ocheadă înăuntru, Stokes și Barnaby le conduseră pe Griselda și pe Penelope câțiva pași dincolo de ușă. De-o parte și de alta a intrării se aflau mese uzate și ciobite cu bănci așezate în jurul lor. Majoritatea erau ocupate, dar oamenii veneau și plecau constant.

– Voi două așteptați aici, zise Stokes. Noi mergem să luăm mâncare și ne întoarcem. Se uită spre mese. Cu puțin noroc, se va elibera ceva până atunci.

Griselda și Penelope încuviințară din cap și așteptară cuminți, privind cum cavalerii lor se întoarseră și intrară în tavernă. După ce văzuseră adunătura de oameni dubioși dinăuntru, nici una din ele nu mai fusese la fel de dornică să o înfrunte. Cu toate astea...

– Se pare că le cam place să dea ordine, observă Penelope.

– Mda, răspunse Griselda, destul de sec. Am observat.

Își zâmbiră și continuară să aștepte.

După ce își petrecuse ultimele ore cufundată într-o cacofonie continuă de accente din East End, urechea lui Penelope se îmbunătățise considerabil. Iar acum tocmai își exersa cu încântare această abilitate, ascultând pe furiș conversația celor patru bărbați bătrâni – dar încă masivi și în putere – care stăteau cocârjați la cea mai apropiată masă, cu farfurii goale în față și cu halbele de bere în mâinile butucănoase, când auzi numele Jessup. Clipi mirată și ascultă cu și mai mare luare-aminte.

După o clipă, îi dădu un ghiont Griseldei. Când aceasta își mută atenția spre ea, îi făcu semn din ochi spre masa cu pricina. Griselda se uită într-acolo, după care se întoarse spre ea, cu sprâncenele ridicate. Bărbații încă mai vorbeau, dar nu mai ziceau nimic relevant.

Penelope tocmai se pregătea să se întoarcă și să-i șoptească ceva, când reapăru Barnaby, aducând în mâini două farfurii pline ochi cu scoici. Imediat în spatele lui, Stokes venea balansând o tavă cu un urcior și patru pahare.

În momentul acela, doi bărbați care stătuseră lângă masa celor patru care-i menționaseră numele lui Jessup se ridicară și plecară. Alți doi, purtând jachete negre și prăfuite încă mai stăteau aproape de perete.

Penelope îl apucă de braț pe Barnaby și-l ghidă spre masa aceea. Se uită la ea mirat, dar apoi se supuse dorințelor ei. În timp ce el lăsă jos farfuriile și se așeză pe bancă, lăsându-i ei locul de la margine, Penelope se întoarse spre Stokes și Griselda și le șopti:

– Oamenii ăia, zise, făcându-le semn pe furiș spre masa alăturată, au pomenit ceva de Jessup. Vorbeau despre ceva ilegal... dar nu am înțeles despre ce.

Griselda se mai uită o dată spre cei patru bărbați, după care îi întâlni privirea lui Stokes.

– Îl cunosc pe unul dintre ei. Cred că o să fie dispus să discute cu mine. Să nu ne întrerupeți și nici măcar să nu vă uitați spre noi. Este foarte suspicios de fel, dar pe mine și pe familia mea ne cunoaște de când mă știu.

Stokes șovăi o clipă, după care încuviință din cap, cu o expresie aspră pe chip. Se duse la masă și se așeză pe locul de vizavi de Barnaby, lăsându-i Griseldei locul liber de la margine – locul care se afla cel mai aproape de bărbații în cauză.

După aceea veniră și ea, și Penelope și se așezară.

Griselda se uită în jur în timp ce-și aranja fustele, ca și când s-ar fi uitat cine se afla în spatele ei. Dădu să se întoarcă înapoi, dar se opri.

Aplecându-se într-o parte, se uită pe lângă bărbatul din spatele ei, spre cel mai bătrân, care stătea pe locul de vizavi de el.

– Unchiule Charlie?

Omul căruia i se adresase se uită lung la ea, după care pe chipul lui ridat își făcu loc un zâmbet.

– Micuța Grizzy, nu-i așa? Oho! D-apoi nu te-am mai văzut de o groază de timp. Ultima dată am auzit că te-ai mutat mai în centru și că te-ai apucat să faci bonete pentru nobili. Ochii lui vicleni îi studiară apoi ținuta mai puțin decât prosperă. Se pare că nu-ți merge prea bine zilele astea, ei?

Griselda se strâmbă.

– Moda vine și trece. S-a dovedit că nu e o afacere așa de bună pe cât am crezut eu.

– A, deci te-ai întors acasă, atunci. Ce mai face taică-tu? Am auzit că nu se simte prea bine.

– E așa și-așa. Destul de binișor.

Afișând un zâmbet amabil, se interesă și ea despre familia lui.

Aceasta era modalitatea perfectă de a te strecura cu ușurelul în lumea infracțională locală. Se alăturară conversației și ceilalți bărbați, aruncându-i informații de toate felurile, după ce le spuse că se întorsese de curând în cartier. La urma urmei, discuțiile despre lumea interlopă erau un fel de sport local.

Și, cu siguranță, Griselda își luă tot timpul din lume să stea de vorbă cu ei. Pe cât era posibil, prefera să nu întrebe direct despre Jessup. Amintindu-și de reputația omului și de statutul său în lumea interlopă locală și profitând abil de faptul că interlocutorii ei aduseseră primii vorba despre el, se aventură într-un sfârșit:

– Păi, și s-au schimbat în vreun fel în ultima vreme marii ticăloși de pe-aici?

Charlie se strâmbă, gânditor.

– Singura schimbare recentă ar fi Jessup. Sigur îți amintești de el. Pe vremuri era mare și tare în materie de jafuri și alte de-astea. Și-a strâns tot și s-a mutat în Tothill Fields, unde s-a apucat de afacerile obișnuite.

În Tothill Fields, „afacerile obișnuite" însemnau prostituție, desigur.

Și nu fu nevoie de nici un efort ca să pară adecvat de interesată. Mai cu seamă că informațiile acestea îi permiseră să spună:

– Păi, probabil asta a cam lăsat un gol pe aici. Se aude ceva despre cine-o să-l umple?

Charlie izbucni în râs.

– Ai dreptate în legătura cu golul, dar nu se aude nimic despre cineva care să se grăbească să preia trebile. Dar pân' la urmă, suntem în afara sezonului. Sigur o să înceapă să fie mai multă activitate de anu' viitor.

De lângă ea, Stokes o împunse tare, apoi, fără să se întoarcă să o privească, mârâi:

– Dacă vrei să mai prinzi de-astea mai bine te-ai apuca să mănânci.

Ea îi aruncă o privire tăioasă, dar își dădu seama și că-i transmitea să înceteze cu întrebările. Se întoarse înapoi spre unchiul Charlie și spre ceilalți trei bărbați, le zâmbi și zise:

– Ar trebui să mă apuc să mănânc, altfel n-o să mai prind nimic.

Toți cei patru chicotiră și încuviințară din cap, luându-și la revedere.

Încă zâmbind, Griselda se întoarse spre comesenii ei.

– Ca să vezi, zise ea. Interesant!

– Mănâncă! o zori Stokes, împingându-i farfuria aburindă cu melci și scoici.

Ea se uită la el, conștientă de tensiunea întunecată care încă îi mai încorda silueta mare, întrebându-se ce anume îi cauzase starea aceea. Dar pe chipul lui nu se citea nimic – nici cel mai mic indiciu. Alungă curiozitatea aceea și se întinse după o scoică. Ridică lingură, deschise abil cochilia și bagă în gură molusca aceea, cu sucurile ei calde cu tot.

Din celălalt capăt al mesei, Penelope privea cu mare atenție felul încrezător în care manevra Griselda lingura. Dacă i-ar fi spus cineva ei – o supraviețuitoare a nenumărate cine elegante din înalta societate, care era și perfect obișnuită cu feluri de mâncare de toate felurile și cu tot soiul de tacâmuri – că într-o zi va fi înfrântă de o simplă lingură și o cochilie de scoică, s-ar fi încruntat îngrozitor.

Dar se dovedea adevărat.

Degetele ei pur și simplu nu păreau suficient de mari – sau de puternice – ca să țină scoica, să bage lingura în ea și să o răsucească. Cel puțin nu în același timp.

Fusese redusă la a accepta mâncare din mâna lui Barnaby – lucru pe care, de altfel, el și Stokes îl considerau extrem de amuzant. Încă nu rânjiseră efectiv, dar Penelope observase felul în care le străluceau ochii și știa foarte bine ce însemna asta. „Uh! Bărbații ăștia!" gândi în sinea ei.

Întinse mâna cu palma în sus și așteptă până când Barnaby îi mai așeză în ea o moluscă cu cochilia deschisă. O strânse cu degetele

și fu nevoită să se concentreze intens pentru a scoate carnea dinăuntru și a o băga în gură fără să se lase cu un dezastru. Dar asta, cel puțin, era în stare să facă. Pentru că și-ar fi pierdut complet apetitul dacă s-ar fi văzut nevoită să-l lase pe Barnaby să o hrănească.

Ceea ce ar fi fost mare păcat. Nu mai mâncase niciodată în viața sa asemenea mâncăruri – și nici nu mai luase vreodată masa afară, în aer liber, pe o stradă aglomerată. Dar bucățelele acelea de fructe de mare erau absolut delicioase și descoperise că îi era al naibii de foame.

Cu toate astea, abia dacă gustase din bere – pentru că i se părea foarte amară la gust. Barnaby și Stokes însă aproape că goliseră cana numai ei doi.

Griselda mâncă repede și porția ei de scoici și de melci. Nu erau șervețele pe masă și Penelope observă cum ceilalți se șterseseră la gură cu manșetele. Își trase mai jos manșonul jachetei ca să poată apuca bine materialul și făcu și ea același lucru.

– Ți-a scăpat un strop.

Întoarse capul și-l găsi pe Barnaby studiindu-i chipul. Înainte să apuce să întrebe unde nu se șterse bine, el ridică mâna și-și alunecă degetul mare peste colțul gurii ei.

Și o șocă dincolo de orice închipuire fiorul care o străbătu. Se gândi imediat că dacă ar fi stat în picioare, probabil i s-ar fi înmuiat genunchii și s-ar fi prăbușit la pământ.

– Gata. Ochii lui albaștri se ridicară ușor, întâlnindu-i pe ai ei. Și în ei era suficientă lumină, încât să-i taie respirația.

El rămase așa o clipă, uitându-se fix în ochii ei. Și nu exista absolut nimic câtuși de puțin blând sau amabil în privirea lui.

După aceea închise pleoapele, zâmbi și se îndepărtă. Flutură apoi din mână, încurajând-o să se ridice de pe bancă.

Penelope se pomeni în picioare, clipind tulburată și încercând să-și recapete stăpânirea de sine, deși se vedea, dintr-odată, confruntându-se cu un peisaj care se învârtea cu ea.

Stokes și Griselda – care se uită în spate și îi făcu cu mâna unchiului Charlie și tovarășilor lui – porniseră înainte pe stradă. Cu mâna fierbinte odihnindu-se pe spatele ei și apoi alunecând mai jos ca să se așeze posesiv pe șoldul ei, Barnaby o conduse pe urmele lor.

Ea își aminti atunci că făcea asta – toate acele atingeri tulburătoare și amețitoare – ca să o facă să regrete că insistase să participe la evenimentele din acea zi.

Din păcate, faptul că știa asta nu făcea nimic pentru a diminua efectul pe care îl aveau acele acțiuni asupra nervilor și simțurilor ei.

Își croiră drum prin piața din Brick Lane cam la fel cum făcuseră și prin cea din Petticoat Lane. Dar acolo unde negustorii veseli din Petticoat Lane avusese spre vânzare o mare varietate de mărfuri, materiale și obiecte de piele, tarabele din Brick Lane erau înțesate de indivizi dubioși, cu ochi vicleni și mai bine de o jumătate din mărfurile lor rămâneau ascunse sub tejghea. Asta pentru că ceea ce vindeau ei erau mai mult ornamente sau bijuterii sau obiecte de mobilier uzate sau bricabracuri. Multe dintre tarabele înșirate pe trotuar erau menite a ademeni clienții spre barăcile întunecoase din spatele lor. Curioasă, Penelope se aventură într-una dintre ele și descoperi că era plină până la refuz cu ceea ce părea mobilă uzată și putrezită, veche de generații întregi, care nu ar fi arătat deloc bine la lumina zilei.

Observând-o, proprietarul se grăbi spre ea, rânjind cu gura până la urechi. Mereu prezent în spatele ei, Barnaby se încruntă, o apucă de braț și o trase de-acolo.

Griselda fu cea care află mai multe despre Joe Gannon, confirmând astfel că sediul afacerilor sale era în prezent amplasat într-o clădire de pe Spital Street. Aparent, omul se specializase în „vânzarea de lucruri vechi". El era ultimul dintre cei patru care erau probabil cunoscuți prin aceste piețe. Și chiar dacă își țineau cu toții urechile ciulite, iar Griselda întrebă mai mulți oameni, nu aflară absolut nimic despre ceilalți cinci oameni de pe lista lui Stokes.

Amurgul se apropia când se regrupară în capătul nordic al Brick Lane.

Stokes se uită la Barnaby:

– Am aflat tot ce se putea de pe aici. Încuviință din cap spre el. Spital Street nu-i departe de aici. O să mă duc să verific adresa pe care o avem pentru Gannon. S-ar putea să mai fie acolo sau s-ar putea să se fi mutat. Stokes ridică din umeri și zise: Mă duc să văd.

– Vin cu dumneata, spuse Griselda, așteptând ca Stokes să îi întâlnească privirea. Putem să vedem ce-i cu locul acela... dacă este într-adevăr un magazin, ar trebui să ne fie destul de ușor să intrăm și să aruncăm o privire.

– Vin și eu, se oferi Penelope. Dacă există chiar și cea mai mică șansă ca băieții răpiți să fie acolo, ar trebui să fiu de față.

Se uită apoi nu la Stokes, ci la Barnaby. Cu buzele strânse ferm și cu o expresie dură întipărită pe chip, el îi întâlni privirea. Și-ar fi dorit să o împiedice, dar înțelegea foarte bine inutilitatea unui astfel de lucru. Încuviință din cap scurt, după care i se adresă lui Stokes:

– O să mergem toți.

Ieșiră de pe Brick Lane și intrară pe niște străduțe înguste, care semănau mai degrabă cu niște pasaje văzute de la etajele superioare ale clădirilor care se înălțau deasupra capetelor lor. Ajunseră apoi pe Spital Street și traversară aleea, Stokes la braț cu Griselda în față și Penelope și Barnaby – el cu brațul în jurul umerilor ei – venind la câțiva metri în spatele lor.

Indicațiile pe care le primiseră îi conduseră la o casă veche de lemn. Îngustă și cu lemnul decolorat, cu ferestre cu obloanele trase și cu intrarea principală dând direct în stradă. Construcția avea două etaje șubrede, un pod deasupra. Fără un subsol. Nu exista nici un semn care să arate că se afla vreun soi de magazin acolo. Însă ușa era întredeschisă.

Trecură prin dreptul ei, dar nu văzură nici un semn de viață.

Stokes se opri undeva mai în față. El și Griselda schimbară câteva cuvinte, după care așteptară să îi prindă din urmă și Barnaby, și Penelope.

– Noi doi o să intrăm. Ce-ar fi ca voi să așteptați aici afară, în caz că întrebările noastre duc la ceva acțiune?!

Barnaby încuviință din cap. Se duse să se sprijine de un perete din apropiere, luând-o cu el pe Penelope. Cu o mână în jurul taliei ei, o ținea lângă el. Ea dădu ochii peste cap, dar până la urmă se conformă.

Stokes și Griselda traversară strada și dispărură în casă.

Trecu un minut. Penelope își muta agitată greutatea de pe un picior pe altul, dar hotărî imediat să se oprească. Din cauza acelei mișcări, i se atinsese șoldul de coapsa lui Barnaby. Și acum se străduia cu stoicism să ignore valurile de căldura care-i radiau pe sub piele și își repeta cu asprime că trebuia să-și potolească simțurile sensibilizate.

Stăteau chiar vizavi de aleea îngustă de lângă clădire. Și holbându-se de-a lungul peretelui lateral, observă o neregularitate.

Făcu un pas în față.

– Există o ușă laterală.

Indiferent dacă afirmația ei îl surprinsese pe Barnaby și îi dăduse drumul, sau se smulsese ea din strânsoarea lui... acum mâinile lui nu se mai aflau pe talia ei. Profită de acest lucru și se grăbi să traverseze aleea, avântându-se pe străduță. Îl auzi înjurând aprig în spatele ei și urmând-o. Dar străduța era, în mod evident, pustie. Nu se arunca de bunăvoie cu capul înainte într-o primejdie care aștepta, așa că în timp ce închidea distanța dintre ei, Barnaby nu încercă nici să o prindă și nici să o tragă înapoi.

Apropiindu-se de ușa laterală, Penelope încetini pasul, întrebându-se dacă aceasta ducea în magazin sau într-un cu totul alt loc. Erau

deja foarte precauți, când ușa se crăpă puțin, după care se deschise suficient pentru a-i permite unui bărbat să iasă. Era cu spatele la ei. Uitându-se înăuntru foarte atent, închise ușor ușa.

– Domnule Gannon?

Omul sări ca ars și înjură aprig. Se răsuci pe călcâie, lipindu-se cu spatele de zidul de lângă ușă.

Penelope se încruntă la el.

– Înțeleg că dumneata ești domnul Joe Gannon și astea fiind zise, avem câteva întrebări pentru dumneata.

Gannon clipi. Se uită la Penelope și îi mai reveni un pic culoarea în obraji. Dar apoi dădu cu ochii de Barnaby, care se înălța amenințător în spatele ei și, în mod evident, nu știu ce să creadă. Întrebă, foarte prudent:

– Ă... și mai exact cine întreabă?

Penelope răspunse fără nici o ezitare:

– Întreb cu toată autoritatea poliției metropolitane.

Gannon făcu ochii cât cepele.

– *Poliția?* Încercă să se uite în spatele lor, după care se uită în direcția opusă, spre celălalt capăt al aleii. Ăăă... io n-am făcut nimic.

– Asta ar fi fizic imposibil. Penelope își înfipse ferm picioarele în pământ și își puse mâinile în șolduri. Renunțase la deghizare și acum era din nou aceeași doamnă trufașă, exigentă și autoritară care fusese întotdeauna... lucru care îl nedumerea extrem de tare pe Gannon. Nu mă minți, domnule! Se aplecă spre el, amenințătoare și mai că nu flutură acuzator din deget în fața lui. Ce știi despre Dick Monger?

Gannon clipi, complet tulburat.

– Ce?

– E cam așa de înalt... zise Penelope, ridicând mâna până la nivelul umărului ei... un flăcău blond. L-ai luat să lucreze pentru dumneata?

Penelope aproape că urlă întrebarea aceea și Gannon mai că sări înapoi.

– Nu! Singurul flăcău pe care-l am la mine e ăl' al soră-mii... nepotă-miu. Și mare trântor mai e. Așa că ce-aș mai vrea cu altul? Mai ales dacă-i căutat de gabori. În mod evident, nesimțindu-se în largul său, Gannon se uită spre Barnaby, ca și când ar fi fost un colac de salvare, și el un naufragiat. Domne... dac' ești unu din gaborii ăia sub acoperire, n-ar trebui să lași o femeie ca asta liberă pe străzi. E periculoasă!

Barnaby credea cam același lucru. Și sentimentul de groază pură care îl traversase în clipa în care realizase că Gannon nu reprezenta

o amenințare – în clipa în care Penelope se aruncase între el și omul acela – era ceva ce nu-și mai dorea să mai trăiască vreodată. Cu toate astea...

– Tu doar răspunde la întrebările doamnei... și apoi... și noi, și poliția o să te lăsăm în pace. Știi sau ai auzit ceva, orice despre un băiat ca acela pe care l-a descris?

Dornic să coopereze cu acea voce a rațiunii, Gannon se încruntă și cugetă serios asupra problemei, dar în cele din urmă clătină din cap.

– N-am văzut nici un țânc de genu' ăsta pe aici. Și nici n-am auzit nimic... nici despre el, nici despre altu'. Și în clipa aceea ochii i se luminară de o licărire șireată. Dacă tu și doamna căutați un plod de-a fost furat și vă gândiți că poate îl folosesc io pe post de copil-hoț, atunci vreau să vă zic că io nu mă mai ocup de de-astea de mai bine de doi ani... De când am fost ultima oară închis.

Se citea adevărul în vocea lui. Barnaby se uită spre Penelope și văzu că înțelesese și ea asta. Penelope încuviință din cap și toată tensiunea bătăliei i se scurse din trupul mic și firav.

– Foarte bine, îi zise ea lui Gannon, păstrând încă o notă de amenințare în glas. Te cred. Ai grijă ca de-acum încolo să stai de partea corectă a legii!

Termină ce avu de spus, după care se răsuci pe călcâie. Veni în fața lui Barnaby. El se dădu la o parte, făcându-i loc să treacă.

Penelope mărșălui apoi înapoi spre alee.

Barnaby aruncă o ocheadă spre Gannon. Expresia de pe chipul omului dădea clar de înțeles că ar fi fost fericit să nu se mai întâlnească niciodată cu o femeie atât de dură.

Îi mai aruncă și el o ultimă privire de avertizare omului, după care porni după Penelope. Și din doar câțiva pași ajunse fix în spatele ei. Simțea crescând în el o tensiune ca niciodată până atunci. Aplecă ușor capul ca să-i poată vorbi la ureche și rosti încet:

– Să nu te mai arunci niciodată așa pe o alee în fața mea!

Tonul vocii lui era linear, dar dicția lui era precisă și apăsată.

Penelope se uită la el nedumerită.

– Dar era pustie. Nu eram în nici un pericol. Întoarse apoi privirea în față. Și măcar acum știm că-l putem tăia și pe Gannon de pe lista noastră.

Ieși de pe străduță și se opri pe trotuar. Realiză că începea să se înnopteze și oftă.

– Bănuiesc că va trebui să lăsăm pentru mâine celelalte cinci nume.

Văzându-i pe Stokes și pe Griselda pe partea cealaltă a străzii, Barnaby încordă maxilarul, o apucă de braț și o smuci în direcția lor, surprins să descopere că, contrar așteptărilor lui, avea ceva în comun cu Joe Gannon.

Găsiră o birjă și se înghesuiră cu toții înăuntru ca să se întoarcă la magazinul Griseldei. Din păcate, vehiculul era unul mai mic, iar Barnaby fu nevoit să îndure apropierea prea mare a lui Penelope pe tot parcursul drumului.

Griselda și Stokes, așezați pe locurile de vizavi de ei, își petrecură timpul discutând cum să abordeze mai bine problema celorlalte cinci nume rămase pe lista lui Stokes. Zona East End era foarte mare și încă nu aveau nici cea mai mică idee în ce parte a ei ar fi putut opera fiecare dintre suspecți. În cele din urmă, se hotărî ca Griselda să-l viziteze din nou pe tatăl ei, ca să îl întrebe dacă mai aflase și alte detalii. Între timp, Stokes va pune întrebări colegilor săi de la secția de poliție din East End. Se vor reuni din nou peste două zile ca să evalueze noile informații adunate și să facă alte planuri.

Era mai mult decât evident că lui Penelope nu-i convenea întârzierea aceea, dar nici nu avea altă opțiune decât să fie de acord.

În cele din urmă, ajunseră la magazinul de pe St. John' Wood High Street. Barnaby sări jos și îl lăsă pe Stokes să le ajute pe cele două doamne să coboare, în timp ce el se duse să rezolve cu vizitiul.

După ce birja o luă din loc, se întoarse și descoperi că Stokes tocmai își lua la revedere – mai întâi de la Penelope, apoi de la Griselda. Îl privi pe Stokes făcând o plecăciune deasupra mâinii Griseldei, studie expresia de pe chipul ei în timp ce îi zâmbea cu ochii strălucindu-i și luându-și la rândul ei rămas-bun, observă felul în care Stokes continua să o țină de mână un pic mai mult decât era necesar... și, pentru prima dată, Barnaby se întrebă dacă nu cumva Stokes avusese și un alt motiv pentru care o alesese pe Griselda Martin să le fie călăuză prin East End.

„Oho! Ca să vezi!"

Se alătură apoi grupului și își luă la revedere scurt de la Stokes.

– O să trec mâine pe la tine.

Stokes încuviință din cap.

– O să mai întreb și pe la sediu, în caz că are cineva vreo idee pe unde ar putea fi acești cinci indivizi.

Mai salută o ultimă dată grupul, după care se întoarse și plecă.

Preț de o clipă, Griselda îl privi plecând, după care își dădu seama ce făcea, le aruncă un zâmbet rapid lui Penelope și lui Barnaby și îi conduse spre magazinul ei.

Ucenicele ei tocmai ce se pregăteau de plecare.

– Du-te sus, o îndemnă Griselda pe Penelope. O să închid aici, după care vin și eu.

Penelope încuviință din cap și porni în sus pe scări. Barnaby ar fi preferat să aștepte lângă ușă până când se schimba în hainele ei și i se alătura, dar se simțea agasat de abundența de dantele și panglici. Și era mai mult decât evident că le distrăgea atenția ucenicelor Griseldei.

– O să aștept în salon, zise scurt.

Adunându-și curajul, urcă scările.

Când ajunse în camera de la etaj, descoperi că Penelope se retrăsese deja în dormitorul micuț. Se sprijini relaxat de bovindou și rămase acolo, cu mâinile îndesate în buzunare, privind afară pe fereastră.

Se simțea... ei bine, la drept vorbind, nu se simțea tocmai în apele lui. Ba nu. Asta nu era adevărat. Se simțea *complet* el însuși, dar cu latura sa sofisticată redusă la un nivel minim – prea mic. Nu avea nici cea mai vagă idee cum de Penelope Ashford reușea să i se bage pe sub piele așa de ușor și constant. Dar nu putea nega faptul că exact asta se întâmpla – că reacționa la ea. Că ea îl făcea să reacționeze cum nu mai reușise nici o altă femeie vreodată.

Era deconcertant, tulburător și mai mult decât enervant.

Îl înnebunea ușor, dar sigur.

Ușa dormitorului se deschise. Se uită într-acolo și o văzu ieșind, îmbrăcată din nou în hainele ei, revenind la stilul ei obișnuit, elegant.

Se spălase pe față, înlăturând pudra pe care i-o aplicase Griselda pentru a mai domoli strălucirea tenului ei de porțelan. În lumina muribundă a zilei, pielea îi lucea precum cea mai scumpă dintre perle.

Privindu-l, dându-și evident seama de tensiunea care îl chinuia – Barnaby era perfect conștient de asta, fără să știe de ce –, Penelope înclină capul într-o parte.

– Înțeleg că Griselda e încă jos. Mergem?

El se întoarse și-i făcu semn spre scări. Ea coborî în fața lui. Și, în timp ce o urma, sîmțea – nu știa cum anume, dar nu avea nici o îndoială în privința aceea – că Penelope era absolut hotărâtă să nu comenteze în nici un fel pe seama comportamentul său de bădăran.

Penelope coborî și ultima treaptă și înaintă spre locul unde Griselda număra banii din casa de bani.

– Îți mulțumesc din suflet pentru tot ajutorul de astăzi. Chipul și vocea lui Penelope erau pline de afecțiune sinceră. Fără tine nu am fi ajuns niciodată atât de departe cu ancheta, zise și îi întinse mâinile.

Griselda îi răspunse cu un zâmbet și își așeză mâinile într-ale lui Penelope cu aceeași căldură. O asigură că era foarte fericită că i se ceruse ajutorul.

Penelope o strânse de mâini, după care se întinse și își lipi obrazul de al Griseldei. Era un gest obișnuit de afecțiune între doamne. Și după surpriza pe care o citi Barnaby în ochii modistei, era mai mult decât evident că recunoștea și ea gestul – ba mai mult, era complet uimită că Penelope îl făcuse.

Penelope însă nu dădea nici un semn că ar fi conștientizat ce făcea. Continuând să zâmbească cu căldură, făcu un pas în spate, își retrase mâinile din ale Griseldei și se întoarse spre ușă.

– Te lăsăm, atunci. Sigur o să ne întâlnim din nou, odată ce Stokes are ceva vești.

Griselda o urmă pe Penelope până la ușă. O deschise apoi și, afișând un ultim zâmbet cald și sincer, Penelope ieși. Barnaby îi zâmbi și el Griseldei, își luă la revedere de la ea și părăsi magazinul.

– Pe data viitoare.

Griselda zâmbi.

– Pe curând. Noapte bună.

Barnaby coborî treptele în spatele lui Penelope și se opri lângă ea. La fel ca și ea, se uită în stânga și în dreapta. Nu se vedea nici o birjă.

Aruncă o privire spre acoperișurile clădirilor, încercând să se orienteze.

– Ar trebui să găsim o birjă la colțul următor, după biserică.

Ea încuviință din cap și veni lângă el.

Fie că era un obicei căpătat după ziua aceea, fie că era vorba despre o politețe adânc înrădăcinată în ființa lui care ieșea la suprafață instinctiv, își așeză mâna pe spatele ei, în timp ce se îndreptau spre celălalt trotuar.

Penelope inspiră adânc și aproape că sări ca arsă.

– Oh, oprește-te, te rog. S-a terminat ziua, gata. Nu mai sunt deghizată.

Luat complet pe nepregătite, el se încruntă.

– Păi, ce legătură are remarca asta cu orice?

– Deghizarea mea... zise ea și flutură din mână, pornind spre colțul străzii. Motivul pentru care te-ai purtat așa cum te-ai purtat toată ziua... toate atingerile acelea mici menite să mă tulbure.

El clipi. Mări pasul și o prinse din urmă imediat.

– Motivul pentru care te-am tulburat intenționat?! Deja simțea că nu-și mai putea struni comportamentul. Și mai exact, cum anume ai dedus asta, dacă îmi dai voie să te întreb?

Ajunseseră la biserica din colț. Ea se opri brusc și se răsuci spre el, cu spatele la zidul înalt de piatră. Miji ochii luminați de furie și se încruntă la el.

– Nici să nu te gândești să faci pe nevinovatul cu mine! Ai jucat rolul iubitului nemulțumit. M-ai ținut de mână... și m-ai manevrat ca și când ți-aș aparține. Te-ai prefăcut să mă săruți în fața acelei porți! După cum ți-am spus și atunci, am înțeles perfect că ai făcut toate lucrurile alea pentru că nu erai de acord să fiu acolo!

„La naiba! Chiar vorbise serios?"

Barnaby nu putea face nimic altceva decât să se holbeze la ea, complet șocat, nu de furia ei, ci de răspunsul visceral pe care îl trezea în el.

Penelope continuă, peste măsură de iritată:

– Fără îndoială îți închipui că un astfel de comportament mă va descuraja să mă mai deghizez pentru anchetă! Ei bine, dă-mi voie să te informez că te înșeli amarnic!

– Nu asta a fost intenția mea.

Oricine îl cunoștea ar fi înțeles avertismentul care se ascundea în spatele tonului lui egal, nefiresc de blând.

Penelope însă nu-l cunoștea atât de bine. Țintuindu-l cu ochii înflăcărați de furie, ea inspiră adânc și continuă:

– A, da?! Păi, și-atunci *care* mai exact a fost intenția ta? Ce te-a făcut să te porți așa cum te-ai purtat toată ziua asta afurisită?

Timp de o clipă tensionată, el rămase uitându-se fix în ochii ei, după care ridică mâinile, îi luă chipul în palme, făcu un pas spre ea și își coborî buzele pe ale ei.

Și îi oferi răspunsul.

Nu era un sărut tandru.

Era furios că ea și-ar fi putut închipui că era genul de bărbat care să o chinuie astfel doar pentru a o pedepsi. Când, în realitate, Barnaby petrecuse toată ziua luptându-se cu dorința de a o săruta.

Și faptul că îi judecase atât de greșit motivele i se părea de neînțeles.

Și absolut de neiertat.

Așa că îi captură mai întâi buzele, apoi gura, furându-i respirația.

După care îi oferi exact ceea ce-i furase, împreună cu dorința înnebunitoare pe care o ținuse închisă în el pe toată durata acelei zile lungi.

Asta și numai asta pusese stăpânire pe el. Acesta fusese lucrul care îl impulsionase într-un fel pe care nu-l mai simțise niciodată.

Dorința aceea tulburătoare, disperată și flămândă creștea și i se revărsa prin fiecare celulă din corp și se răsfrângea și în sărutul acela. Iar cât privea sărutul, acesta era... de nestăpânit. Depășind limita și condus de o sălbăticie pe care nu o mai simțise niciodată. Buzele ei erau la fel de coapte și de dulci pe cât își închipuise. Iar peștera moale a gurii ei supuse era o reală încântare pentru toate simțurile lui.

Una pe care o prăda cu nesaț.

Fără nici o reținere.

Și ea îl lăsa.

Penelope, de data asta, parcă-și pierduse rațiunea. Complet și definitiv! Pentru prima dată în viață se pomenise ostatica propriilor simțuri și complet la mila instinctelor sale primare. Și acestea erau lipsite de milă.

Sau poate că efectul pe care îl avea asupra ei era necruțător, neobosit și mistuitor.

Buzele lui se mișcau peste ale ei, puternice și ferme, minunat de poruncitoare și de exigente, într-un fel care îi trimitea fiori pe șira spinării. Brațul lui se unise cu al ei, ținând-o captivă. Mâna lui îi ținea capul, astfel că era a lui, să o devoreze.

Și ei nici că-i păsa. Tot ce o interesa era să primească mai mult, să guste mai mult și să simtă mai mult.

Buzele ei se întredeschiseseră cumva, permițându-i să-i umple gura, lăsându-i limba să o revendice pe a ei într-o manieră care i se părea exaltată, palpitantă, o promisiune fierbinte și secretă a plăcerii.

Vârtejul de senzații fizice îi întuneca mintea, încețoșându-i-o și amețindu-i gândurile. Ispita aceea senzuală o copleșea într-un fel pe care nu îl putea înțelege.

Îl dorea! Pentru prima dată în viața ei simțea cum dorința i se învolbura prin vene – și era ceva infinit mai puternic decât simpla voință. Ceva care dădea dependență, în care era infuzată o nevoie primară pe care se simțea constrânsă să o astâmpere.

Își dorea... să îl sărute înapoi, să îi răspundă în orice fel pe care și-l dorea el. În orice fel care astâmpăra dorința și aducea satisfacție.

Nu doar pentru el... ci și pentru ea. Ideea de a da pentru a primi în schimb înflori atunci în mintea ei, împreună cu o certitudine crescândă că, în arena aceasta, așa funcționau schimburile.

Mâinile ei veniseră să se odihnească pe pieptul lui. Le relaxă treptat și le trimise să alunece în sus pe umerii lui – lați și puternici – și apoi mai departe pe ceafa lui, pe buclele mătăsoase care îi gâdilau degetele.

Se juca.

Atingerea ei îl tulbura. Barnaby înclină ușor capul și adânci sărutul. Limba lui o mângâia pe a ei cu o stăruință exaltată.

Penelope simți un fior traversându-i trupul. Prinzând curaj, îl sărută și ea... ezitantă, nesigură.

Iar răspunsul lui fu o nouă revelație – un val de dorință pasională care părea să izvorască din sufletul lui, care curgea prin el și insufla sărutul... zguduind-o din temelii.

Puterea, foamea – nevoia aceea primordială pe care o simțea – ar fi trebuit să-i șocheze simțurile, s-o readucă în ghearele rațiunii autoprotectoare.

În schimb, o ademenea și mai mult.

O ispitea să continue. O ispitea să îl sărute înapoi și mai îndrăzneț... să își lase limba să se unească cu a lui, să se topească în brațele lui.

O tenta să își dorească să învețe și mai mult.

Prin acel sărut, prin buzele acelea dure presate de ale ei, prin mâinile puternice care o țineau lipită de corpul său necruțător, simți satisfacția masculină primitivă – una pe care ea o permisese. Căreia ea îi răspunsese. Pe care ea o invitase să-și facă apariția.

Și își dădea seama că ultimul lucru era neînțelept. Chiar și cu mintea complet decuplată de corpul ei, Penelope tot înțelegea asta foarte bine. Și totuși, momentul, acest aici și acum, nu ascundea nici o amenințare.

Indiferent cum reacționau simțurile ei, tot ce simțea era fierbințeală și plăcere crescândă și presărată subtil printre toate acestea... pe sub toate acestea... o putere care dădea dependență. O forță primordială care făcea apel unei laturi feminine din ea cu care nu mai intrase în contact niciodată. Care nu îi mai fusese accesibilă niciodată până acum.

Și cel mai mult o șoca răspunsul ei la *asta* – îi deschidea ochii și o lăsa să o vadă pe femeia care se ascundea înlăuntrul ei. Și toate dorințele ei.

Se retrase și întrerupse sărutul cu un icnet scurt. Se holbă uluită în ochii lui.

Cu ochii albaștri arzători și iluminați de ceea ce acum înțelegea ca fiind dorință, el se uita la ea.

Expresia din ochii lui, felul în care i se încorda ușor maxilarul îi dădea de înțeles că văzuse și înțelesese... prea multe.

Cu o izbucnire de forță izvorâtă din frică, se smulse din brațele lui, se răsuci pe călcâie și plecă mai departe. Nu avea de gând să... de fapt, refuza complet... să discute despre acel sărut. Sau măcar să facă referire la el. Chiar și să facă aluzie la el.

Nu când se simțea atât de tulburată. Atât de... deloc în apele ei.

Atât de expusă.

Atât de vulnerabilă.

El nu zise nimic. Din doi pași mari, ajunse lângă ea și îi preluă ritmul.

Penelope îi simțea privirea arzătoare cercetându-i chipul, dar își ținu cu stoicism ochii ațintiți drept în față. Și merse mai departe, cu capul sus.

Înconjurară biserica și ajunseră pe o stradă mai populată. Barnaby opri o birjă. Deschise portiera, și ea se urcă fără să-i accepte ajutorul.

El o urmă înăuntru și închise portiera.

Și, cumva, spre surprinderea ei și spre consternarea sa absolută, el se aruncă pe bancheta de lângă ea, lăsând suficient spațiu între ei încât să nu o facă să se simtă deloc înghesuită. Își propti un cot pe fereastra trăsurii și se uită afară la casele pe lângă care treceau, păstrându-și gândurile pentru el.

Și lăsând-o și pe ea cu ale ei.

Capitolul 9

Se despărțise de ea pe treptele conacului de pe Mount Street, lucru pe care Penelope îl interpretase – și era sigură că avea dreptate – ca pe un avertisment, ca pe o promisiune de a se întâlni din nou cu ea în seara aceea.

Pe tot parcursul călătoriei din St. John's Wood, nu mai schimbaseră nici măcar un singur cuvânt – nici o observație sau părere despre sărut, darămite despre ceea ce le dezvăluise.

Dar se gândiseră la asta.

Ea, una, cel puțin, nu se putuse gândi la nimic altceva în afară de asta.

În consecință, iat-o acum aici, plimbându-se prin salonul lui Lady Carlyle, încordându-și toate forțele, extrem de hotărâtă, așteptându-l să apară, ca să îl informeze care era poziția sa în acea chestiune și cum aveau să continue mai departe.

Nu avea de gând să își mai permită niciodată să se desfete astfel.

În ciuda oricăror argumente în favoarea contrariului – aduse ori de el, ori de curiozitatea ei blestemată –, era absolut hotărâtă să nu riște o cunoaștere mai în profunzime a acelui sine interior pe care i-l dezvăluise sărutul.

Ceea ce se întâmplase îi demonstrase interesul lui – și deopotrivă intenția lui – realitatea motivelor sale, pe care în mod evident le judecase mult prea greșit pentru ca acum să accepte cu ușurință ca fiind real acest aspect al ființei sale pe care i-l dezvăluise sărutul lor și care era mai mult decât tulburător.

Mai mult decât alarmant.

Penelope nu știuse niciodată – și nici măcar nu ghicise vreodată – că sub acel exterior practic și prozaic pe care și-l construise ascundea o panoplie de nevoi feminine, care aparent rămăseseră adormite... cel puțin până când o sărutase. Până când o trăsese în brațele lui și arătase simțurilor ei ceva ce ar fi putut să fie – trezind simultan acele nevoi latente.

Toate acestea se treziseră ca răspuns la *el*, crescuseră în intensitate și apoi explodaseră, hrănindu-se din toate senzațiile pe care le stârnise în ea. El și numai el. Nici un alt bărbat nu avusese vreodată vreun efect cât de mic asupra ei... și totuși, cu Adair simțise această conexiune din prima clipă – de când intrase pentru prima dată de bunăvoie în bârlogul lupului și îi ceruse ajutorul.

Iar dacă își permitea să se mai delecteze mai departe cu Barnaby Adair, era absolut sigură că acele dorințe proaspăt trezite la viață vor deveni ceva permanent și o realitatea palpabilă. Se cunoștea suficient de bine încât să știe că ea nu era genul de femeie care să facă lucrurile pe jumătate. Nevoile acelea ar fi crescut în ea și ar fi pus stăpânire asupra ei și la un moment dat ar fi trebuit să le înfrunte și să le gestioneze.

Iar aceasta era o cale pe care nu era încă pregătită să meargă.

Chiar dacă pornirea ei naturală de a ști, de a învăța și de a înțelege rămânea foarte puternică și o împingă înainte, în cazul acesta se afla

în opoziție cu o rațiune suficient de puternică – și de tulburătoare – de a face un pas în spate.

Pentru a o face să accepte faptul că existau anumite lucruri pe care nu trebuia să le știe, atunci când potențialul câștig nu merita prețul cel mai probabil cerut.

Își putea explora acel sine interior și acele nevoi numai cu Barnaby Adair. Și știa foarte bine ce fel de bărbat era el. Dacă încerca să afle mai multe cu el, era posibil să se vadă silită să sacrifice ceva ce n-ar fi putut sacrifica niciodată. Independența ei. Liberul ei arbitru. Libertatea de a fi stăpână pe propria viață.

Acesta era singurul lucru pe care nu l-ar fi riscat niciodată. Pe care nici măcar nu l-ar fi pus în pericol. Pentru că nu era ceva cu care să fie dispusă să se joace.

Mulțumită faptului că se mișca aproape încontinuu, reușise până acum să îi evite pe potențialii ei pretendenți, pe care-i invitase Excelența Sa în seara aceea. Când văzu capul cu păr blond al lui Adair făcându-și apariția în încăpere, murmură:

– În sfârșit!

Și apoi își croi drum aproape orbește spre un colț al salonului, evitându-l abil pe Harlan Rigby.

Ajunse la destinația pe care și-o stabilise și îl aștepta pe Adair să i se alăture.

Și el nu o lăsă deloc să aștepte. Cu ceea ce fără îndoială multe doamne ar fi considerat o viteză măgulitoare, își croi drum spre ea prin mulțimea de invitați.

Hotărând că nu avea nevoie nici să observe și nici să recunoască intenția fermă din ochii lui, încuviință din cap energic, salutându-l în grabă, atunci când se opri în fața ei.

– E ceva ce aș vrea să-ți spun. Este un salonaș aici... zise ea, indicând cu mâna spre o ușă cu arcadă din apropiere... Acolo putem discuta între patru ochi.

Termină ce avea de spus, după care se răsuci pe călcâie și ieși furtunos prin locul indicat.

După o mică ezitare și o ocheadă rapidă spre salon, Barnaby o urmă.

Salonul micuț în care îl condusese era exact cum îl descrisese ea – perfect pentru o conversație privată. Perfect pentru seducție.

Iar după acel sărut uluitor din acea după-amiază, Barnaby se gândea că ar fi fost perfect îndreptățit să își închipuie că și acum, la fel ca întotdeauna, Penelope prelua frâiele pentru a organiza o explorare în acel sens.

Dar, desigur, nu era atât de prost.

Judecând după felul în care se retrăsese – foarte brusc – și apoi căzuse imediat pe gânduri, în timp ce închidea ușa salonului, Barnaby nu își imagina deloc că se va întoarce spre el, îi va zâmbi și se va arunca în brațele lui.

Penelope se opri în mijlocul încăperii, se întoarse cu fața spre el, cu bărbia ridicată trufaș și cu mâinile împreunate.

Cu aceeași privire fermă, severă și netulburată ca întotdeauna, îi întâlni ochii.

– Vreau să-ți fie limpede că, în chestiunea îmbrățișării pe care am împărtășit-o în după-amiaza aceasta, deși accept că ai acționat ca răspuns la o remarcă a mea pe care ai considerat-o o încurajare din partea mea... pentru că îmi asum că și eu sunt în aceeași măsură vinovată pentru că ți-am interpretat greșit motivele, lucru pentru care îți cer scuze, negreșit... vreau să spun că o astfel de îmbrățișare nu trebuie să se mai întâmple din nou. Inspiră adânc, ridicând bărbia și mai sus și continuă cu discursul ei, evident repetat: După cum știi, am venit să-ți cer ajutorul pentru a-i salva pe cei patru băieți dispăruți și devotamentul meu este în primul rând și va rămâne întotdeauna față de această chestiune. Și pentru a reuși în demersul nostru comun, eu și cu tine trebuie să lucrăm împreună și sunt sigură că nici unul dintre noi nu și-ar dori ca o problemă stânjenitoare de natură personală să ne îngreuneze în vreun fel munca.

Stând încă lângă ușă, Barnaby ridică dintr-o sprânceană.

– Problemă stânjenitoare de natură personală?

Ochii ei scăpărară de furie.

– Lucru care s-ar întâmpla negreșit dacă vei continua să mă curtezi, dat fiind faptul că *eu* nu îmi doresc să am nici un soi de relație personală cu tine.

El o studie o clipă îndelungată, după care zise cu blândețe:

– Înțeleg.

La drept vorbind, fusese într-adevăr foarte curios ce tactică va adopta. Își petrecuse multe ore făcând speculații în privința aceasta, dar, în cele din urmă, luase hotărârea să o lase să îl surprindă. Și, într-adevăr, o făcuse. Fusese mai sinceră și mai încăpățânată decât se așteptase el.

Nu că primul avea s-o ajute să adere la al doilea, chiar dacă, după cum suspecta el acum, ea nu ar fi ezitat să folosească onoarea lui de gentleman ca pe o armă pentru a-l forța să păstreze distanța.

Nu că acest lucru i-ar fi servit prea mult. Pentru că, după sărutul acela, după tot ce dezvăluise acesta, ținând cont de statutul pe care

îl avea acum față de ea, Barnaby se îndoia că exista ceva pe această lume care să îl poată face să se întoarcă de pe drumul său.

Făcu câțiva pași în direcția ei și îi studie ochii.

– Și dacă nu sunt de acord?

Ea se încruntă imediat.

– Dacă urmărești să ai o relație personală cu mine, asta nu va duce nicăieri... credeam că e evident. *Nu* vreau să mă căsătoresc și nu mă interesează să-mi găsesc un soț care să îmi asigure un acoperiș deasupra capului... lucru pe care, de altfel, îmi permit să mi-l asigur și singură... Nu îmi doresc un soț în grija căruia să trec, oferindu-i astfel dreptul să mă controleze sau dreptul să mă îngrădească în vreun fel.

Barnaby înțelegea foarte bine ce spunea. Totuși, asta nu-l descuraja.

Nu avea absolut nici o îndoială încotro se îndrepta cu ea. Nu era ceva ce ar fi putut prezice – sau alege, dacă ar fi avut ocazia, dar de vreme ce...

Și, la drept vorbind, nici nu putea cuprinde cu mintea cum de se schimbaseră atât de multe lucruri de când apăruse în viața lui. Avea până și o percepție diferită asupra înaltei societăți. Era ca și când ea îi deschisese ochii. Pășind în salonul lui Lady Carlyle, se văzuse pe sine cu respectul cuvenit cercului social în care se născuse – lucru care nu se mai întâmplase până acum.

Pentru că făcea parte din acel cerc și în același timp nu. În ciuda tuturor protestelor lui, în realitate, era omul care își dorea mama lui să fie – un om definit de obârșia lui nobilă și de nașterea sa, ca al treilea fiu al contelui de Cothelstone. Înțelegea cine era și nu putea nega asta. Penelope, de fapt, simpla ei prezență în viața lui, îl deposedase de detașarea lui învățată și scosese la iveală omul care se ascundea dedesubt – iar acel om era un adevărat descendent al strămoșilor lui cuceritori.

Asta însă nu fusese niciodată suficient pentru el. La fel cum pentru Penelope nu fusese niciodată suficient să fie doar fiica vicontelui de Calverton și nu definea în nici un fel cine sau ce era ea ca om. Dintre toate femeile din înalta societate, ea înțelegea cel mai bine ce anume îl conducea în viață, pentru că același motiv fundamental – de a descoperi, de a lua în propriile mâini și de a-și făuri propriul destin – o conducea și pe ea.

Și astăzi, pentru prima dată, se întâmplase atunci când plecase din mahala și intrase apoi în salonul unei amfitrioane londoneze. Iar ea fusese cu el. Fusese de-a dreapta lui. Timpul pe care

îl petrecuseră printre oamenii din pătura de jos subliniase fără nici o urmă de îndoială ce era adevărat și important în viețile lor – iar strălucirea și sofisticarea înaltei societăți ascundea și masca astfel de lucruri, făcându-le mai dificil de deslușit. De cunoscut. De atins.

Acum, el știa foarte bine ce-și dorea, și ea era femeia de care avea nevoie lângă el. Și accepta fără nici o obiecție acest lucru ca fiind adevărat.

Uitându-se în jos în ochii ei căprui frumoși, era intrigat de faptul că Penelope începea să simtă... să fie sensibilă nu doar la gândurile și la rațiunea ei. Ci și la emoțiile ei. Deja se apropiase de ea mai mult decât de orice femeie. Iar legătura lor, care devenea tot mai puternică, era un alt indiciu că ea era într-adevăr potrivită pentru el.

Și că erau predestinați să se apropie și mai mult. Mult, mult mai mult. După sărutul acela nu mai putea exista nici o îndoială în privința asta. Totuși, accepta faptul că era mult mai experimentat decât ea și că ea nu avea nimic cu care să compare legătura aceea care creștea între ei sau să aprecieze corect semnificația și valoarea momentului important care trecuse.

Era relativ inocentă. Iar cuvânt „relativ" era aici un cuvânt operativ, menit doar să îi recunoască inteligența și faptul că din punct de vedere intelectual nu era deloc o inocentă... și spera sincer că acest lucru reprezenta o armă pe care el o putea folosi. Curiozitatea ei era un lucru palpabil. O forță de luat în considerare – iar în acest caz, poate una pe care o putea exploata.

Penelope se încruntă și mai tare. Era mai mult decât evident faptul că o deranja tăcerea lui continuă din timp ce o studia intens. Nu avea nici cea mai mică idee ce anume gândea, ci numai ce era el. Și cumva, contrar situației, nu credea că era ceva de bun augur. Iar senzația aceea o impulsionă să spună:

– După cum am decis cu mult timp în urmă, căsătoria nu este pentru mine.

Dar chiar în timp ce rostea acele cuvinte, în minte îi sună un semnal de alarmă. Portia îi ținuse predici de nenumărate ori, explicându-i că francheța ei o va pune în situații dificile cu domnii. Dar ea desconsiderase profeția, după cum îi stătea în caracter. Și până acum, într-adevăr, francheța îi permisese să respingă nenumărați potențiali pretendenți, cu o eficiență brutală.

Însă era posibil ca în acest caz, cu Barnaby Adair, să fi fost prea directă pe subiectul greșit. Cu un gentleman ca el, faptul de a se arăta ca o provocare, în mod cert, nu era cea mai bună cale de a-l descuraja.

– Vreau să spun... adăugă ea în grabă, chiar dacă de fapt nu avea nici cea mai mică ideea cum să se replieze... Vreau să spun că eu...

El zâmbi și își așeză un deget pe buzele ei.

– Nu. Nu mai spune nimic. Înțeleg perfect.

Ea clipi în sus la el, nedumerită, în timp ce el lăsa mâna jos. Oare el chiar era excepția de la toate regulile?

– Serios?

Zâmbetul lui se mări și mai mult.

– Da.

Ea îi cercetă ochii, după care răsuflă ușurată.

– Deci, nu o să mă mai săruți din nou?

În clipa aceea înțelesul zâmbetului său se schimbă.

– O, ba da. De asta să fii sigură.

Penelope rămase cu gura căscată de uimire și își dădu seama și ea că făcuse ochii cât cepele.

– Dar...

Se auzi un ciocănit la ușă, care-i făcu pe amândoi să se uite în direcția aceea.

– Ce naiba? murmură ea, apoi strigă mai tare: Intră!

Ușa se deschise și intră un lacheu. Făcu o plecăciune și îi întinse tava pe care o ținea în mână.

– A sosit un mesaj pentru domnișoara Ashford.

Penelope continua să se încrunte. Nimic nu mergea după cum plănuise ea. Înaintă și luă biletul de pe tava de argint.

În mod evident, lacheul era speriat de expresia întunecată de pe chipul ei.

– Lady Calverton a insistat să vă aduc de îndată mesajul, domnișoară.

Afirmația lui răspundea întrebării despre cum știuse unde să o găsească. Foarte puține lucruri scăpau ochiului de șoim al mamei sale.

Ea încuviință din cap.

– Mulțumesc.

Se întoarse apoi și deschise misiva. Netezi acea unică foaie de hârtie și citi în gând rândurile.

Barnaby observă imediat cum se albește la față.

– Ce s-a întâmpla?

Ea mai citi o dată scrisoarea, cu o expresie complet uluită pe chip.

– Doamna Carter... Jemmie. Trecu o clipă, după care își ridică spre el ochii înspăimântați. Doamna Carter a fost găsită moartă.

A găsit-o doctorul... și nu crede că a murit din cauze naturale. Crede că a fost sufocată.

Barnaby simți un fior rece atingându-i sufletul.

– Și Jemmie?

Ea înghiți apăsat.

– Jemmie a dispărut. Penelope se răsuci brusc și exclamă: Trebuie să plec!

Dar el o prinse de cot.

– Trebuie *să plecăm*. *Amândoi*. Îi zise apoi lacheului: Te rog, transmite-i complimentele mele lui Lady Calverton. Spune-i că eu și domnișoara Ashford am fost chemați urgent cu o chestiune care are legătură cu orfelinatul.

Lacheul făcu o plecăciune.

– Imediat, domnule.

Omul plecă.

Penelope dădu să-l urmeze, însă Barnaby o ținu pe loc.

– O clipă. Așteptă până când ea îi întâlni privirea. Trebuie să-i spunem imediat și lui Stokes... nu are nici un sens să mergem la casa familiei Carter acum. Pe Stokes trebuie să-l alertăm, după care trebuie să punem la cale un plan pentru a-l găsi mai repede pe Jemmie.

Preț de o clipă, Penelope se uită în ochii lui – de parcă ar fi vrut să-i confirme angajamentul lui față de caz și să-l compare cu al ei și, folosindu-se de amândouă, ca să se calmeze. După aceea inspiră scurt și încuviință din cap.

– Da. Ai dreptate. Mai întâi trebuie să afle Stokes... dar vin și eu.

El nu făcu nici o încercare de a o opri. Date fiind toate motivele pe care le avea împotriva căsătoriei și în lumina intenției lui declarate, știa că ar fi fost curată nebunie să încerce să se certe cu ea. În schimb, zise prompt:

– Hai să o găsim pe Lady Carlyle și să ne scuzăm.

Stokes locuia într-un apartament cu chirie pe Agar Street, care se afla în apropiere de Strand. Barnaby mergea des în vizită la el. Cu toate astea, în timp ce o ajuta pe Penelope să coboare din trăsură, se întreba cum va reacționa Stokes când o doamnă îi va invada spațiul privat.

În timp ce o conducea în sus pe scări și în clădire, se gândi că aceasta era o altă trăsătură care o diferența de alte doamne din înalta societate.

Apartamentul lui Stokes se afla la etajul unu. Barnaby ciocăni. Stokes deschise ușa, îmbrăcat cu o cămașă fără guler și cu o jachetă

uzată de lână, de genul celor pe care le purtau grădinarii, aruncată pe umeri.

Clipi mirat când îi văzu.

– Domnule inspector Stokes! Penelope intră furtunos și-l prinse imediat de mână. S-a întâmplat ceva absolut îngrozitor! Doamna Carter... despre care cred că ți-a povestit deja Adair... a fost ucisă... iar răufăcătorii l-au răpit pe Jemmie.

Într-o clipită, Stokes trecu de la uluire la stare de alertă. Se uită la Barnaby.

Acesta încuviință din cap, confirmând spusele lui Penelope.

– Hai să intrăm și o să-ți povestim totul.

Stokes făcu un pas în spate, dându-se la o parte din ușă și le făcu semn spre un salon mic. Încuie ușa în urma lor și le indică să ia loc pe două fotolii din fața șemineului, după care se duse și mai aduse un scaun din lemn din bucătărie.

Puse scaunul în fața fotoliilor și se așeză.

– Când s-a întâmplat asta?

Penelope se uită spre Barnaby.

– Nu știu exact... eram la o serată când am primit mesajul. Își întoarse privirea spre Stokes și continuă: Am lăsat instrucțiuni să fiu informată de urgență dacă mai are loc vreo dispariție, indiferent cât e ceasul sau unde mă aflu. Domnișoara Keggs probabil mi-a trimis de veste de îndată ce a aflat... dar se poate ca mesagerul să se fi dus mai întâi pe Mount Street și abia apoi să fi venit acasă la Lady Carlyle.

– Aș zice că a durat cam o oră ca mesajul domnișoarei Keggs să ajungă la noi și din East End la Bloomsbury... Barnaby îi întâlni privirea lui Stokes... e posibil să fi mai durat chiar două ore.

Scotocind prin poșetă, Penelope scoase scrisorica în cauză și i-o întinse lui Stokes.

– Se pare că doctorul a trecut să vadă cum se mai simte doamna Carter, când a descoperit că era moartă și că Jemmie lipsea.

Stokes citi și el biletul.

– Se pare că doctorul e foarte sigur că doamna Carter nu a murit din cauza naturale.

– Da, zise Penelope, aplecându-se în față. Păi, și ce să facem?

Stokes aruncă o privire spre ceasul de pe șemineu. Era ora unsprezece fără un sfert.

– Nu putem face prea multe în seara asta, dar o să trimit de veste celor de la secția de poliție locală. Ei au fost cu ochii pe casă, dar din moment ce nici unul dintre noi nu și-a închipuit că Jemmie sau doamna Carter se afla în vreun pericol imediat, paza n-a fost constantă.

Penelope părea îndurerată, dar aprobă:

– Nu aveam cum să știm că vor recurge la așa ceva.

Stokes încuviință din cap.

– Chiar și așa, o să merg la sediu... sunt aproape, așa că n-o să dureze mult. Avem mesageri oficiali, așa că unul va livra negreșit mesajul la secția de pe Liverpool Street. Sigur, doctorul a raportat deja crima, dar împreună cu interesul arătat de Scotland Yard, asta va asigura că sergentul local va începe imediat să adune toate informațiile. O să merg acolo mâine ca să văd ce știe și ce mai pot afla.

Penelope se uită la Barnaby. El îi întâlni privirea și înțelese imediat la ce se gândea... și ce simțea. Dar clătină din cap.

– Nu are nici un rost să mergem acolo în noapte asta. Nu o să putem afla nimic, și pe întuneric e posibil chiar să trecem cu vederea sau chiar să distrugem vreo probă.

Strânse din buze. Expresia îndurerată de pe chipul ei îl făcea să îl doară sufletul. Dar după o clipă, Penelope încuviință din cap și zise:

– Foarte bine. Dar după cum ai spus, ar trebui să facem un plan.

Și asta făcură, evaluând posibilele piste ale anchetei și potențialii suspecți pe care i-ar fi putut interoga. Și discutară și despre variantele de acțiune pe care le aveau. Stokes va avea grijă să ridice în discuție aspectele mai formale ale problemei, în timp ce Barnaby și Penelope aveau să se ocupe de aspectele mai personale – vecinii și localnicii care era posibil să fi văzut sau să fi auzit ceva. La douăzeci de minute după ce bătuseră la ușa lui Stokes, se ridicară în picioare. Stokes își luă paltonul. Încuie ușa și îi însoți până jos. Se despărțiră pe trepte – el porni spre sediul Scotland Yard, în timp ce Barnaby o ajută pe Penelope să urce din nou în birja care-i aștepta.

Barnaby închise portiera. Erau, dintr-odată, învăluiți de un întuneric rece. În timp ce trăsura se puse în mișcare, Penelope oftă și se lăsă pe spate. Și după un moment, zise:

– Stokes e foarte priceput la ceea ce face, nu?

– Excelent.

Prin întuneric, Barnaby întinse mâna și o luă pe a lui Penelope.

Căldura mâinii lui îi învăluia degetele, o căldură umana bine-venită în răcoarea nopții. O strânse ușor de mână, liniștitor.

– Acest caz nu ar putea fi pe mâini mai bune ca ale lui, continuă el.

Ea zâmbi în întuneric.

– E prietenul tău... E normal să spui asta.

– Și asta e adevărat, dar ia pune-ți întrebarea asta: dacă nu ar fi atât de bun la ceea ce face, crezi că ar mai fi prietenul meu?

Zâmbetul ei se mări atunci. Și după o clipă, spuse:

– Nu știu dacă la ora asta sunt în stare să răspund la ghicitori.

El o strânse încă o dată de mână.

– Eu doar subliniam ceva evident.

Penelope simțea o apăsare în piept, dar, în același timp, apropierea lui – realitatea solidă și masculină a lui, care umplea complet bancheta de lângă ea – o alina și o liniștea.

– Că tot vorbeam de lucruri evidente...

El îi urma făgașul gândurilor cu o ușurință înspăimântătoare.

– Va trebui să mai parcurgem o dată dosarele de la orfelinat și să revizuim toate cazurile de copii care se încadrează în tiparul răpitorului nostru, indiferent dacă tutorele său e pe moarte sau nu.

Expresia de pe chipul lui Penelope se înăspri pe întuneric.

– Nu putem... *sub nici o formă* nu putem... să ne asumăm riscul ca un alt băiețel să fie răpit, așa cum s-a întâmplat cu Jemmie.

Urmă un moment de tăcere. Și apoi... ca și când de data asta îi citise și temerile, și gândurile, Barnaby zise:

– O să-l aducem înapoi pe Jemmie. Asta îți promit solemn.

Ea închise ochii și își spuse că doar îi zicea ceea ce avea nevoie să audă. Dar hotărârea fermă din tonul lui, care se răsfrângea dincolo de vocea sa rezonantă, o făcea ușor să îl creadă – să aibă încredere în el. Să creadă că împreună îl puteau recupera pe Jemmie.

Avea nevoie să creadă asta.

Câteva minute mai târziu, birja trase în față la Calverton House. Barnaby deschise portiera, se dădu jos și apoi o ajută și pe ea să coboare. Chiar dacă era la fel de conștientă de atingerea lui ca întotdeauna, nu mai simțea nevoia să se apere de senzație. Ba, mai mult de atât, în noaptea aceea o primea cu brațele deschise – și își trăgea putere din ea – ceea ce, în lumina discuției lor de mai devreme, nu era o înțelegere tocmai liniștitoare.

Cu toate astea, o împinse spre marginea minții ei și îl lăsă să o escorteze în sus pe scări. Se opriră o clipă pe veranda îngustă. Se întoarse spre el și îi oferi mâna.

El o luă de mână, o strânse încurajator și îi studie ochii și chipul.

– Vin să te iau mâine-dimineață la nouă. O să mergem mai întâi la orfelinat ca să liniștim personalul, după aceea continuăm pe Arnold Circus, unde o să stăm oricât e nevoie ca să aflăm tot ce putem afla.

Ea încuviință din cap. O convinsese încă de mai devreme că era nevoie să meargă la orfelinat.

– O să fiu gata la nouă.

El zâmbi ușor și înțelegător.

– Dormi în noaptea asta.

Și înainte ca ea să-și dea seama ce voia să facă, el îi ridică degetele la buze și îi sărută – fierbinte și tulburător – mâna mică, rece și delicată.

Înainte să aibă însă timp să savureze senzația aceea și să-și limpezească mintea, cealaltă mână a lui îi cuprinse chipul, și se apropie, își coborî capul și-și lipi buzele de ale ei.

De data asta fu un sărut blând și infinit de dulce, care dură doar suficient cât Penelope să fie complet cucerită.

Ridică apoi capul și murmură:

– Somn ușor... și să mă visezi...

Un fior de anticipare îi alunecă pe șira spinării. Deschise ochii.

El se îndreptă apoi, se întinse pe lângă ea și trase de frânghia clopoțelului. Și în secunda următoare, deja putea auzi pașii lui Leighton de cealaltă parte a ușii.

Barnaby se dădu în spate și o salută scurt.

Ușa se deschise în spatele ei. Și cu o încuviințare scurtă din cap spre Leighton și o ultimă privire aruncată spre ea, Barnaby se întoarse, coborî scările și dispăru în noapte.

Lăsând-o acolo încremenită, să se holbeze după el. Penelope ridică ușor mâna și-și atinse buzele cu degetele. După aceea se întoarse și intră în casă.

Capitolul 10

A doua zi dimineață la ora opt, în salonul mare de la primul etaj al casei închiriate și ponosite din Weavers Street, în inima mahalalelor, la est de capătul nordic al Brick Lane, Grimsby – purtând deghizarea sa de director al școlii – se pregătea să se adreseze ultimului grup de recruți, înscriși recent în Școala de Hoți a lui Grimsby pentru Băieți Orfani.

Plimbându-se încet prin fața celor șapte băieți aliniați în fața sa – și lipsindu-i numai unul pentru a îndeplini comanda lui Smythe și a se rupe definitiv din ghearele lui Alert – Grimsby era mulțumit. Și își arăta satisfacția cu un zâmbet expansiv și amabil. Învățase de mult că băieții tindeau să răspundă cel mai bine la emoțiile

clare și fățișe – mai cu seamă că băgau la cap repede că, atunci când el era fericit, erau și ei fericiți. Și apoi se chinuiau din răsputeri ca să-i păstreze zâmbetul pe buze.

Pe fereastră pătrundea destul de puțină lumină chiar și vara. În acea zi, cu ceață deasă, o semiobscuritate cenușie invadă spațiul, cu toate astea, erau cu toții acolo – băieții, Grimsby și asistentul lui, Wally –, obișnuiți să lucreze pe lumină slabă. Podeaua uzată de lemn era acoperită de praf și de câteva paie și scârțâia la fiecare pas al lui Grimsby, ridicând în aer câte-un norișor de praf.

Wally – un tânăr liniștit și cu nimic ieșit din comun, care avea în jur de douăzeci și cinci de ani și făcea mereu ce îi poruncea Grimsby – stătea lângă scară, ascuns între umbre. Avea înălțime medie, o constituție normală și trăsături banale – pe scurt, era un om pe care îl uita toată lumea la o secundă după ce îl vedea. Și, în opinia lui Grimsby, tocmai în asta consta valoarea lui. Și era și motivul pentru care Smythe îl luase pe Wally cu el, cu o zi înainte, când se dusese să-l aducă pe cel mai nou recrut al lor.

Exista foarte puțin mobilier în camera aceea, care ocupa de fapt întregul etaj unu al casei. O masă lungă și îngustă la care băieții mâncau și uneori lucrau se afla lipită de un perete, iar îngrămădite sub ea se aflau băncile simple și uzate pe care stătea. Castroanele și lingurile nelustruite cu care mâncau stăteau înghesuite într-un colț întunecat. Paleții de paie pe care dormeau erau încă împrăștiați pe podeaua podului de deasupra, unde se ajungea cu ajutorul unei scări de lemn.

Toate ustensilele folosite pentru educația băieților erau atât primitive, cât și practice. De grinzile din tavan atârnau funii de diferite grosimi, iar pereții de lemn erau încărcați cu o puzderie de lacăte și zăvoare de diferit dimensiuni. De un alt perete era sprijinită o bucată de gard de fier, încununată cu țepușe ascuțite. Și o secțiune similară de gratii era folosită pentru a proteja ferestrele de pe pereți. Iar undeva în apropiere existau mai multe rame de geam mici, de lemn – prea mici ca un bărbat să poată ieși pe ele.

Grimsby studie câteva clipe echipamentele acelea, specifice meseriei sale, după care se opri la mijlocul liniei de copii și se uită la învățăceii lui, zâmbind strălucitor.

– Deja v-am urat bun venit unora dintre voi în această instituție minunată, dar astăzi se va mai alătura cineva micului nostru grup. Își concentră apoi atenția pe băiețelul slab și pricăjit, cu păr castaniu, care se afla în centrul liniei. Jemmie aici de față este penultimul care ni se alătură. O să mai vină un băiat... mai avem un loc liber... dar

el încă nu a ajuns. Grimsby își trase pe lângă corp marginile jachetei sale de lână. Era destul de curent în încăpere, chiar dacă nici Wally și nici băieții – îmbrăcați în haine subțiri și jerpelite – nu păreau să observe asta. Cu toate astea, continuă Grimsby, de astăzi vom începe lecțiile așa cum se cuvine. Ultimul băiat care ni se va alătura va trebui să vă prindă din urmă. Bun... și acum, după cum v-am spus deja... fiecăruia dintre voi... sunteți extrem de norocoși că ați prins un loc la instituția noastră. Autoritățile v-au lăsat pe mâna noastră, ca să avem noi grijă că veți învăța o meserie. Zâmbi apoi și mai strălucitor, întâlnindu-le ochii fiecăruia în parte. Nici unul dintre copiii pe care îi alegea nu era deloc prost. În fond, băieții proști nu rezistau niciodată la mai mult de o „ieșire în lume" – iar asta îi transforma într-o pierdere de timp. Acum o să vă spun cum se vor desfășura lucrurile. Veți munci, veți mânca și veți dormi aici. Nu aveți voie să ieșiți afară decât însoțiți de mine sau de Wally, sau... odată ce veți fi deprins deja lucrurile de bază și veți fi pregătiți pentru probe de lucru, împreună cu asociatul meu, domnul Smythe. Dar mai întâi de toate, lecțiile pe care le vom desfășura aici vă vor învăța cum să intrați prin efracție într-o casă, cum să vă croiți drum prin conacele nobililor, cum să vă târâți și să vă furișați prin spații mici și cum să stați de pază. Veți învăța cum să escaladați ziduri și ce să faceți când dați peste câini. Veți învăța tot ce trebuie să știți pentru a deveni ucenicii unui spărgător versat. Studie linia de fețe mici și atente și își păstră un zâmbet sincer pe chip. Acum, trebuie să mai știți că școala aceasta nu e deschisă tot timpul... funcționează numai atunci când avem deja locuri disponibile pentru voi. Nu trebuie să vă mai spun ce noroc mare a fost pentru voi să fiți aleși să vă instruiți, să intrați într-un domeniu în care vă așteaptă câte-o slujbă la fiecare pas. Sunteți cu toții orfani... Așa că ia gândiți-vă un pic la toți ceilalți orfani de pe străzi, care se zbat să câștige un colț de pâine uscată și, cel mai probabil, dorm prin canale. Voi sunteți foarte norocoși! Se aplecă spre ei, lăsându-și zâmbetul să îi dispară de pe buze și întâlni privirea fiecărui copil. Țineți mintea asta... că dacă n-ați fi fost atât de norocoși să prindeți un loc aici, așa ați fi sfârșit... dormind prin canale, la fel ca toți ceilalți orfani. Se îndreptă apoi, își relaxă trăsăturile faciale și încuviință din cap spre ei. Așa că munciți din greu, ca să demonstrați că meritați șansa ce vi s-a oferit. Bun.... și acum ce aveți de spus la asta?

Cei mici se agitară în loc, dar apoi răspunseră ascultători în cor:

– Da, domnule Grimsby.

– Bun, bun! zise și se uită spre Wally. Wally aici de față va începe astăzi lecțiile voastre... Băgați la cap ceea ce vă spune, fiți atenți

și o să vă descurcați foarte bine. După cum am spus, după ce veți deprinde abilitățile de bază, domnul Smythe... care este o adevărată legendă vie în domeniul său... va începe să vă ia cu el pe străzi, ca să învățați cum merg lucrurile pe viu. Se mai uită o dată la mica lui trupă de recruți. Bun... vreo întrebare?

Spre surprinderea lui, după un moment scurt de ezitare, cel mai nou dintre recruții săi ridică mâna, prudent.

Grimsby îl studie pe băiat, după care încuviință din cap.

– Da... ce este?

Băiatul – Jemmie, după numele său – își mușcă buzele, inspiră adânc, după care mormăi:

– Ai spus că autoritățile ne-au trimis aici ca să învățăm cum să fim ucenici de hoți. Dar jaful este interzis prin lege... așa că de ce ne-ar trimite autoritățile să învățăm asta?

Grimsby zâmbi, pentru că nu se putu abține. Îi plăcuseră mereu copiii care gândeau pentru ei.

– Asta e o întrebare foarte inteligentă, dar răspunsul, băiete, este foarte simplu. Dacă nu ar exista băieți care să se instruiască să devină ucenici de hoți, atunci hoții nu ar putea lucra... sau cel puțin nu la fel de mult... și atunci, pe cine ar mai urmări polițaii? E totul un joc, înțelegi? Se uită apoi la fețele celorlalți copii, extrem de conștient că aceeași întrebare le trecuse și lor prin mințile ascunse sub clăile de păr murdar. E un joc, băieți... totul este doar un joc. Polițaii ne urmăresc, da, dar au și nevoie de noi. E logic, de altfel. Dacă nu am fi noi aici, ei n-ar mai avea o slujbă.

Copiii înghițiră pe loc adevărul acela răstălmăcit. Grimsby știa asta pentru că vedea o licărire de siguranță tot mai mare prinzând contur în ochii lor. Dar era și normal. Erau liniștiți și ușurați să știe că noua lor viață era una onorabilă. Și da... exista, într-adevăr, onoare printre hoți... cel puțin atunci când erau tineri.

Dar după cum le spusese, viața era un joc. Și vor afla ei singuri adevărul mai devreme sau mai târziu.

– Păi foarte bine, zise, aruncându-le încă o dată, un zâmbet cât se putea de strălucitor. Dacă asta e tot, atunci o vă las pe mâna lui Wally, care o să înceapă lecțiile.

În timp ce Wally venea în față, Grimsby porni spre scări.

– Munciți din greu! își îndemnă încă o dată elevii. Și faceți-mă mândru să vă am aici.

– Da, domnule Grimsby.

De data asta, corul de voci era de-a dreptul entuziast. Chicotind în sinea lui, Grimsby porni în sus pe scări.

*

– Deci, chiar n-ai văzut și nici n-ai auzit nimic aseară... și nici după-amiază?

Penelope și-ar fi dorit din tot sufletul să se poată agăța de o speranță, dar, din păcate, când bătrâna clătină din capul cu păr cărunt, primi exact răspunsul la care se așteptase.

– Nu. Femeia locuia tot pe străduța aceea îngustă, la două uși mai jos de apartamentul mic în care trăiau doamna Carter și Jemmie. Habar n-am avut că e ceva în neregulă. Bătrâna îi întâlni privirea lui Penelope. Jemmie ar fi venit să mă caute dac-ar fi avut nevoie de-ajutor. Nu po' să-mi dau seama de ce n-o venit... Adică, nu locuiau aici de mult, da, dar eu și Maisie Carter chiar ne-nțelegeam bine.

Penelope făcu un efort și afișă un zâmbet mic.

– Cred că Jemmie n-a mai avut ocazia să contacteze pe cineva. Că a fost luat pe sus de oricine..... ăă...

– De oricine i-a pus o pernă pe față lui Maisie și a ținut-o așa până când a murit. Tonul bătrânei era plin de venin. Îi întâlni din nou privirea lui Penelope. Am auzit să se vorbească că tânărul ăla al dumitale are ceva de-a face cu polițaii... Nu că ar fi el, unul, gabor, clar, dar că-i poate convinge să facă lucruri. Așa că fă-l să-i convingă să afle cine-o făcut asta... nu-i nevoie de nici un proces sau arestare... numa' să ne deie nouă de știre. Noi avem grijă de ai noștri pe aici, să știi.

Penelope nu se îndoia deloc de asta. Și chiar dacă nu putea fi de acord ca oamenii să-și facă singuri dreptate, înțelegea pe deplin și chiar îi împărtășea furia bătrânei. Se confruntase cu emoția aceasta iar și iar în decursul ultimei jumătăți de oră pe care o petrecuse punând întrebări locuitorilor acelei alei mici și înguste.

– Facem tot posibilul să-l găsim și să-l salvăm pe Jemmie... asta este cel mai important acum. Dar când o să-l găsim, cel mai probabil o să aflăm și cine a omorât-o pe doamna Carter. Privind-o în ochi pe bătrână, Penelope luă atunci o decizie și încuviință scurt din cap, zicând: Dacă nu-l prinde poliția, o să vă dau de veste.

Bătrâna afișă un zâmbet justițiar, care ascundea în el promisiunea răzbunării.

– Așa să faci, drăguță! Și îți promit io că o să ne ocupăm noi ca nemernicul să primească exact ce merită!

Penelope plecă apoi de la ușa bătrânei. Uitându-se de-a lungul aleii, îl văzu pe Barnaby angrenat într-o discuție animată cu un bărbat de vârstă mijlocie, undeva mai sus, pe stradă. Barnaby se uită în direcția ei, o văzu și-i zâmbi senin.

Cu toate instinctele ascuțite la maximum, Penelope porni spre el la pas. Dar în scurt timp își adună fustele și grăbi ritmul. Bărbatul cu care vorbea Barnaby părea că abia se trezise. Avea un aspect ciufulit și ochii încă tulburi, dar în același timp era serios și încruntat.

Când Penelope ajunse lângă ei, Barnaby se întoarse spre ea.

– Jenks aici de față e muncitor la fabrică. Lucrează nopțile, așa că pleacă de acasă la ora trei după-amiaza.

Jenks încuviință din cap.

– La fel de precis ca ceasu', altfel pierd clopotu' de la fabrică.

– Ieri, continuă Barnaby, în timp ce ieșea pe ușă, Jenks a văzut... sau, mă rog, a zărit doi bărbați intrând în casa doamnei Carter.

– Știam că nu se simte bine, așa că mi s-a părut ciudat. Expresia de pe chipul omului deveni posomorâtă când adăugă: Acu' mi-aș dori să mă fi oprit să întreb dacă-i totu' în ordine, da' m-am gândit că poate-i sunt prieteni. Cre' că era și Jemmie acasă, da' n-am auzit nici o trăncăneală după ce-au intrat.

Penelope pe uită la Barnaby și văzu că aștepta ca ea să pună întrebarea. Se întoarse spre Jenks:

– Și cum arătau?

– Primu' din ei era un individ mare. Jenks se uită la Penelope și continuă: Adică și io-s mare, dar ăsta era și mai mare... nu era genul de om pe care să vreau să-l am adversar într-o luptă. Aspru și rău, aș zice... Da' era îmbrăcat curat și cuviincios și nu părea să caute necazuri. Și al doilea... ei bine... era... doar un om obișnuit. Păr brunet, haine normale. Jenks ridică din umeri. Nu avea nimic special.

– I-ai recunoaște dacă i-ai vedea din nou? întrebă Penelope.

– Pe primul? Jenks se încruntă. Da... îs destul de sigur că l-aș recunoaște. Pe al doilea... începu nesigur, încruntându-se și mai tare, gânditor. E ciudat. Pe ăsta l-am văzut mai mult decât pe celălalt, da' cre' că aș putea trece pe lângă el pe stradă și azi făr' să-l recunosc. Jenks îi întâlni privirea lui Penelope și se strâmbă. Îmi pare rău. Asta-i tot ce vă pot spune.

– E în ordine, n-ai de ce să te scuzi... Oricum ne-ai spus mai mult decât oricine altcineva. Cel puțin, acum știm că au fost doi bărbați și că pe unul din ei îl putem identifica. Zâmbi, amabilă. Mulțumim. Ne-ai dat primul indiciu util.

Jenks se relaxă un pic mai mult.

– Păi, nu-i de mirare că nimeni altcineva nu mai știe nimic. Dacă ai căuta să faci ce-au făcut ăia doi, mijlocu' după-amiezii ar fi momentul cel mai bun. Când plec io la muncă, nu cre' să fie mai mult

de vreo câțiva oameni pe aci... toată lumea e plecată la treaba lor, așa că nu-i nimeni acas' să vadă ce se poate întâmpla.

Barnaby încuviință din cap.

– Oricine erau, e clar că știau foarte bine ce făceau.

Penelope îi mai mulțumi o dată omului. Barnaby făcu la fel, după care se întoarseră și porniră spre Arnold Circus.

– Asta a fost, zise Barnaby, uitându-se pe alee. Am întrebat pe toată lumea de pe partea asta a străzii. L-am lăsat pe Jenks ultimul, pentru că toată lumea mi-a zis că doarme.

– Mda, și eu am vorbit cu toată lumea de pe cealaltă parte, fără noroc. Când ajunse în dreptul ușii doamnei Carter, Penelope se opri, se uită spre casă și oftă. Și acum ce facem? Îi întâlni privirea lui Barnaby. Trebuie să continuăm cu ceva... să căutăm în altă parte sau să mai găsim cumva vreun indiciu.

Se uită în ochii ei, după care ridică dintr-o sprânceană.

– Vrei adevărul?

Penelope se încruntă, dar încuviință din cap.

– Nu mai avem ce să facem aici. Am vorbit cu toată lumea. Am aflat tot ce era de aflat de la ei. Asta e tot. Trebuie să mergem mai departe... să trecem la următoarea ocazie.

Ea se uită în jur și, la final, privirea i se opri din nou pe ușa în spatele căreia ar fi trebuit să locuiască Jemmie.

– Înțeleg ce spui, doar că simt așa că... simt că l-am dezamăgit. Iar pe ea și mai mult. I-am spus lui Jemmie că o să am grijă să fie în siguranță. Și i-am promis și ei. Ridică privirea și întâlni ochii lui Barnaby, citind acolo, completă înțelegere. I-am făcut o promisiune unei mame muribunde în legătură cu siguranța fiului ei. Ce preț ai putea să mai pui pe asta în condițiile date? Nu pot... Efectiv *nu pot* să mă odihnesc având asta pe conștiință. Trebuie să pot face ceva mai mult.

Barnaby își strânse buzele, dar rezultatul nu era nici zâmbet, nici râs. O luă de braț și o conduse mai departe pe alee.

– Nu ești singura implicată în treaba asta. Dacă îți amintești, și eu i-am făgăduit ceva lui Jemmie. Și da, înțeleg foarte bine ce simți și, da, trebuie să îl luăm înapoi și să-l ducem la orfelinat, unde-i e locul.

Penelope se pomeni îndepărtându-se de ușă, condusă încet înainte de mâna lui fermă.

Barnaby îi întâlni privirea, când se uită în sus și zise:

– Și ți-am mai promis și ție ceva, dacă îți amintești bine... că îl vom aduce înapoi pe Jemmie. Și asta e o promisiune pe care

intenționez să o onorez, la fel cum intenționez să ne împlinim amândoi promisiunile pe care i le-am făcut lui Jemmie și mamei sale. Dar n-o să ne putem onora nici una dintre promisiunile astea, dacă ne permitem să fim distrași de la ce avem de făcut, acționând doar de dragul de a acționa... doar de dragul de a ne alina conștiințele. Trebuie să facem ceva, da... dar trebuie să acționăm cu cap, rațional și logic. E singura cale de a-i înfrânge pe nemernici și de a-i salva pe bieții copii.

Ea îi studie ochii, după care se uită în față, când ieșiră în lumina slabă a zilei și în agitația de pe Arnold Circus.

– Faci totul să sune foarte simplu și clar.

El o conduse la trăsura care-i aștepta.

– Păi, este clar. Simplu, în schimb, nu e deloc. Cu toate astea, este ceea ce trebuie să facem. Trebuie să lăsăm deoparte orice emoție și să ne concentrăm pe scopul nostru.

Penelope oftă din greu. I-ar fi plăcut foarte mult să se poată contrazice cu el, doar pentru că se simțea chinuită și îndurerată... da știa că avea dreptate. Barnaby îi deschise portiera trăsurii și o ajută să urce. Ea luă loc și așteptă să se așeze și el. După ce trăsura se puse în mișcare, zise:

– Bine. N-o să-mi mai las conștiința să îmi guverneze acțiunile... cel puțin nu să mă facă să acționez impulsiv. Așadar, spune-mi acum care e următorul nostru pas „cu cap, logic și rațional"? întrebă ea, folosindu-i cuvintele.

Tonul ei era destul de iritat, dar Barnaby era mulțumit. Pentru că atâta timp cât era ocupată să-l înțepe pe el, nu se lăsa copleșită de situație. Ultima dată când se uitase la ușa familiei Carter... privirea aceea pe care o citise în ochii ei... Oh, Doamne, Dumnezeule! Stârnise în el un val de o violență incredibilă – mai cu seamă că înțelegea perfect ce simțea. Dar el mai trecuse prin astfel de anchete și știa cum trebuia să procedeze și să meargă mai departe.

– Trebuie să-i spunem lui Stokes ce am aflat. Poate că nu e mult, dar el va ști să profite la maximum de informațiile astea. Descrierea pe care ne-a oferit-o Jenks nu a fost foarte detaliată, dar tot există șanse să stârnească o legătură în mintea vreunui sergent.

Era aproape ora douăsprezece. Îi dădu vizitiului instrucțiuni să-i ducă înapoi pe Mayfair. Fuseseră deja la orfelinat mai devreme în acea zi și nu mai era nevoie să treacă din nou pe acolo.

– Hai să mâncăm ceva și apoi să mergem la Scotland Yard.

Penelope încuviință din cap.

– Și după ce vorbim cu Stokes, chiar ar trebui să o anunțăm și pe Griselda ce s-a mai întâmplat.

Și Stokes avusese aceeași idee. Sosise la magazinul din St. John's Wood High Street puțin după ora două.

De data asta, cele două ucenice îi zâmbiră amabile. Și una din ele fugi imediat în spate ca să o anunțe pe domnișoara Martin că sosise.

Griselda ieși din spatele draperiei, cu buzele arcuite de un zâmbet.

Îi răspunse și el cu un zâmbet, dar ea păru să-și dea seama imediat de tensiunea care se ascundea în spatele lui. Expresia de pe chipul ei deveni serioasă. Înclină ușor din cap, invitându-l înăuntru din ochi.

– Te rog... vino în spate.

Stokes trecu pe lângă cele două fete și o urmă în bucătărie, lăsând draperia să cadă în urma lui. La fel ca înainte, și acum, pe masă erau pene, panglici și o bonetă elegantă, pe jumătate terminată.

– Te-am întrerupt din lucru, zise el.

Ea se încruntă.

– Ce s-a întâmplat?

El îi întâlni privirea, după care aruncă o ocheadă peste umăr, spre draperie.

– Dacă nu te deranjează, eu aș prefera să discutăm sus.

– Desigur. Ieși din spatele mesei și se duse la scări. Hai să urcăm.

El o urmă în sus, pe scările înguste, străduindu-se din răsputeri să nu se concentreze pe șoldurile ei care se unduiau senzual... și eșuând lamentabil, firește. Griselda îl conduse în salonul de la etaj. Se așeză în fotoliul ei preferat din fața șemineului și-i făcu semn să ia loc pe celălalt.

Stokes se așeză și oftă adânc. Când se afla aici cu ea, se simțea literalmente ca și cum i se lua o povară de pe umeri. Ca răspuns la ridicarea ei din sprâncene, spuse:

– Nu-mi amintesc dacă Adair sau domnișoara Ashford au menționat că au mai găsit un alt băiețel care se încadra în profilul celor care au dispărut și care se afla în circumstanțe similare. Dar, din moment ce mama lui nu era chiar pe moarte, am considerat că n-ar exista beneficii prea mari în a pune constant un paznic la ușa casei lor.

Ea clătină din cap.

– Și ce s-a întâmplat?

Stokes lăsă capul să-i cadă pe spate și închise ochii.

– Aseară am aflat că mama băiatului a fost găsită moartă.... ucisă... și că băiatul a dispărut.

Ea murmură ceva în șoaptă, despre care Stokes era sigur că nu trebuia să audă.

– Tot în East End?

El deschise ochii și încuviință din cap.

– Pe lângă Arnold Circus, spuse și o văzu încruntându-se și mai tare. De ce?

Ea se uită la el și strânse din buze. După un moment, spuse:

– În multe feluri, nu există legi în East End... dar oamenii de acolo au grijă de ai lor. Există anumite limite pe care nimeni nu le trece, iar uciderea unei mamei pentru a-i răpi copilul... Ei bine, asta e una dintre ele. Nimeni n-o să fie fericit să afle asta... și dacă are cineva informații despre ce s-a întâmplat, fii sigur că o să le ofere de bunăvoie.

– Așadar, dacă întrebăm, o să ni se spună?

Ea afișă imediat un zâmbet cinic.

– Polițaii o să primească orice ajutor care li se poate oferi.

El îi studie chipul.

– Nu pari prea convinsă că ajutorul acesta o să fie suficient.

– Pentru că nu este. Poate că există suficiente informații care să sugereze cine l-a răpit pe băiat, dar găsirea ticălosului și recuperarea băiatului sunt lucruri complet diferite. După o clipă, adăugă: Încă mai sunt cinci nume pe lista dumitale. E foarte posibil ca unul dintre acei cinci să fie directorul de școală care îi fură pe băieți. Cea mai rapidă cale prin care vă pot ajuta este să aflu mai multe despre acești cinci bărbați.

Se auzi clopoțelul de deasupra ușii principale. Griselda se ridică și aplecă ușor capul spre scări, ascultând. Stokes se ridică și el în picioare.

Griselda se uită la el și zise:

– Sunt domnișoara Ashford și Adair.

Se duse în capătul scărilor și privi în jos:

– Da, Imogen, știu. Spune-le, te rog, să urce... Știu drumul.

O clipă mai târziu, apăru Penelope, urmată de Barnaby.

Penelope făcu ochii mari când îl văzu pe Stokes.

– Aici erai! Am fost la Scotland Yard, nu te-am găsit acolo.

Stokes se îmbujoră ușor.

– Am zăbovit mai mult decât credeam pe Liverpool Street. Se uită apoi la Barnaby. Am alertat toate secțiile de poliție din Londra și le-am dat descrierea lui Jemmie. În curând, toată poliția din oraș

va ști că îl căutăm... Dacă e pe străzi, există o șansă să fie găsit și preluat de o patrulă.

Barnaby strâmbă din nas.

– Din păcate, dacă a fost luat pentru o școală de hoți, s-ar putea să nu fie pe străzi... nu până când nu-i trimis la muncă.

Și odată ce băiatul lua parte la o infracțiune, ar fi fost foarte problematic să mai fie scos din sistemul legal.

Griselda le făcu semn să ia loc. Erau cu toți extrem de serioși și descurajați.

Barnaby se uită la Stokes:

– Am vorbit cu toți oamenii de pe stradă. Și am avut noroc cu un singur vecin, zise, explicându-i apoi ce văzuse Jenks.

Stokes încuviință din cap.

– Nu e prea mult, dar măcar e ceva. Timpul se potrivește cu ora la care crede doctorul că a fost ucisă, așa că, cel mai probabil, ei sunt ticăloșii responsabili. Căzu o clipă pe gânduri, după care adăugă: O să mai trec o dată prin Liverpool Street în drum spre sediu și o să-i pun să transmită în oraș și descrierea asta. E posibil ca nici unul dintre acești doi oameni să nu fie ușor de reperat pe cont propriu, dar împreună... sunt șanse mari ca descrierea să fie mai utilă decât pare.

– Adevărat, zise Barnaby. Dar devine tot mai urgent să-i găsim pe băieți. Din câte știm, au deja cinci copii, dar e posibil să fie mai mulți, despre care noi nu am auzit. Nu putem doar să stăm deoparte, să așteptăm să ne cadă-n brațe informații.

– Exact asta subliniam și eu când ați venit voi. Griselda se aplecă în față. Intenționam să merg să-l vizitez pe tata mâine, ca să văd dacă a mai auzit ceva despre cele cinci nume rămase pe lista noastră. O să fac asta mâine-dimineață la prima oră și apoi, în funcție de ce îmi poate spune, o să întreb prin cartier și o să văd dacă pot afla ceva sigur. Se uită apoi la Stokes. Dacă am vreo bănuială că am găsit sediul școlii, vă dau de veste.

– Nu va fi nevoie să ne dai de veste... Eu o să fiu cu dumneata. Când Griselda dădu să spună ceva, Stokes ridică mâna ferm și continuă: După cum ți-am spus și înainte, dacă te implici într-o anchetă oficială a poliției și există orice fel de riscuri... ceea ce știm că e cazul... atunci o să fiu și eu acolo cu dumneata.

Griselda mijii ochii, dar, în cele din urmă, încuviință din cap.

– Foarte bine.

– Venim și noi! exclamă Penelope sărind ca arsă de pe canapea. O să terminăm căutările mult mai repede dacă...

– Nu, zise Barnaby și o prinse de braț. Când se răsuci spre el, îi întâlni privirea și adăugă: Dumneata ai altă pistă de urmat. Penelope părea nedumerită, așa că îi clarifică: Dosarele, ai uitat?

Ea clipi.

– Oh. Da, murmură ea, oarecum rușinată, și se uită spre Stokes. Chiar uitasem.

Stokes se încruntă.

– Ce dosare?

– Dosarele de la orfelinat, răspunse Barnaby. Ții minte că ne-am gândit la început să le întindem infractorilor o cursă, folosindu-ne de un băiat care se încadrează în profilul căutat și al cărui tutore e pe moarte? Când Stokes încuviință din cap, continuă: Planul ăla a picat pentru că singurul băiat din dosare care întrunea toate condițiile era Jemmie și s-a dovedit că mama lui mai avea câteva luni bune de trăit. Cu toate astea, zise el, pe un ton mult mai aspru, ținând cont de ce s-a întâmplat cu Jemmie, înțelegem că au nevoie urgentă de băieți, atât de urgentă încât nu pregetă să curme viețile părinților muribunzi pentru a-și atinge scopul.

Expresia de pe chipul lui Stokes deveni brusc mult mai severă.

– Deci, dacă mai puteți găsi încă un băiat care să se încadreze în profilul fizic al celorlalți și cu un părinte bolnav, care va muri la un moment dat, curând, există o șansă... Se opri o clipă din vorbit, după care își mută atenția spre Penelope. Dacă mai găsești un băiat în situația asta în East End, o să garantez că poliția îl va ține în siguranță. Vom pune să fie supravegheat douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru și, dacă nemernicii ăștia își fac apariția, o să-i prindem. Chiar dacă trebuie să stau personal de pază.

Penelope văzu hotărârea din ochii lui Stokes. Se uită la Griselda și văzu aceeași hotărâre și în ochii ei. Și, dintr-odată, se simți mult mai bine. Mult mai sigură. Ba chiar era pregătită să lase căutările în seama lor și a lui Barnaby, în timp ce ea răsfoia prin munții de dosare.

Barnaby oftă.

– Câte dosare sunt?

– Ai văzut și ultima tranșă... Ei bine, înmulțește-le pe alea cu zece.

El își îndreptă atenția spre Stokes.

– S-ar putea să fie o mai bună diviziune a muncii dacă o ajut pe Penelope să verifice dosarele. Și dacă găsim un potențial candidat, vă dau imediat de veste.

Stokes îi întâlni privirea. Și, după o clipă de gândire, încuviință din cap.

– Da. Ai dreptate. Noi doi o să facem cercetări pe teren, voi doi căutați prin dosare.

Penelope mijì ochii. Mai întâi îl cercetă cu privirea pe Stokes, apoi pe Barnaby și se întrebă în sinea ei dacă poate era numai în imaginația ei că exista și un alt soi de comunicare în schimbul de replici de mai devreme... un alt soi de mesaj între ei, care nu fusese rostit în cuvinte.

Dar oricum ar fi stat lucrurile, acum aveau cu toții sarcinile împărțite. Îi lăsară pe Stokes și pe Griselda să facă aranjamente pentru unde și când se vor întâlni, iar ea și Barnaby coborâră și părăsiră magazinul.

Și fură din nou nevoiți să meargă până la biserică pentru a găsi o birjă. În timp ce treceau pe lângă locul în care avusese loc „altercația" de cu o zi înainte – și el o sărutase –, un val straniu de conștientizare o copleși. Se simțea ca și când o puzderie de fiori o gâdilau pe sub piele, lăsându-i terminații nervoase sensibile și alerte.

Și nu i se păru deloc oportun faptul că un domn își alese fix acel moment ca să treacă prin fix același loc, dar în direcția opusă. Pe măsură ce omul se apropia, Barnaby o ghidă în lateral – cu mâna lui mare și puternică arzând-o pe spate și cu corpul lui mare acționând ca un scut între ea și acel necunoscut.

Penelope își mușcă buza și se obligă să nu reacționeze în nici un fel. Acea simplă atingere era un gest instinctiv – unul pe care un domn ca el îl făcea pentru doamne ca ea. Și de obicei nu însemna nimic... și totuși, pentru ea, acum, avea o mare însemnătate puternică. Poate că era un gest politicos obișnuit, dar nu era unul pe care să-l permită unui domn. Pentru că, în mod obișnuit, nu permitea așa ceva – tocmai fiindcă duhnea a protecție masculină necerută și înțelegea foarte bine unde ducea asta.

Continuară pe lângă colțul bisericii, și el își îndepărtă mâna. Penelope ridică ușor capul și eliberă treptat aerul care i se blocase în plămâni. Nu avea de gând să spună nimic. Nu voia să atragă nici un fel de atenție spre efectul pe care îl aveau asupra ei astfel de mici gesturi făcute de el. Și, deși în lumina discuției pe care o avuseseră noaptea precedentă, s-ar fi putut întreba dacă o făcea intenționat, ca să-i slăbească rezistența, nu avea nici o dovadă că ar fi fost adevărat ce gândea – și cu siguranță ar fi părut complet irațională dacă ar fi protestat fără nici un temei real.

Barnaby ridică mâna și făcu semn unei birje care trecea. Așteptând lângă el, Penelope îi aruncă o ocheadă. Un alt motiv pentru care

nu avea de gând să spună ceva era acela că avea nevoie de el ca s-o ajute să-l salveze pe Jemmie.

Aceasta era prima și cea mai importantă motivație a ei – și una care întrecerea de departe orice dorință feciorelnică de a pune cât mai multă distanță între ei. După evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore, era pur și simplu imposibil să taie din rădăcini orice contact cu el.

Când trăsura se opri în fața lor și îi întinse mâna, ea își puse calmă degetele în palma lui și îi acceptă ajutorul.

Așezându-se pe bancheta capitonată de lângă ea, Barnaby își ascunse un zâmbet. Poate că era la fel de transparentă ca un pahar de cristal – cel puțin în privința reacției pe care o avea la el și la atingerea lui –, dar el nu era atât de prost și nesăbuit, încât să ia lucrurile de bune – pe ea sau voința sa de neclintit. Era tulburată și extrem de conștientă de apropierea lui. Și își dădea seama că pentru a o câștiga va trebui să joace cu foarte mare prudență acel joc vechi de când lumea.

Din fericire, lui îi plăceau provocările.

Trăsura gonea rapid spre Mayfair. După un timp, tăcerea ei necaracteristică trase în mintea lui un semnal de alarmă. Se uită la ea. Stătea pe jumătate întoarsă spre fereastră, dar părea senină, din ce o putea vedea... ceea ce însemna că punea ceva la cale.

– Ce este?

Penelope se întoarse și se uită la el. Iar când nu se obosi să-l întrebe la ce se referea, Barnaby înțelese, fără doar și poate, că bănuiala lui fusese corectă.

Ea îl studie o clipă, după care zise:

– Jemmie e pe acolo pe undeva... Singur și probabil speriat. Nu prea vreau să aștept până mâine ca să încep să-l caut pe următorul băiat care e o potențială țintă. Ai spus-o chiar tu... E clar că există un soi de urgență în a pune mâna pe băieți... și fiecare oră pe care o petrecem așteptând e un timp pe care nu ne permitem să-l irosim. Îi întâlni apoi privirea, cu fermitate. Din păcate, i-am promis mamei că o însoțesc la un spectacol muzical în seara asta.

Ușoara ridicare dintr-o sprânceană era ecoul întrebării nerostite.

Ca să nu pară prea dornic – prea grăbit și fericit să fie de acord cu planul ei –, el își mută privirea spre înainte și oftă.

– Ne vedem acolo și putem să ne sustragem mai târziu. Dumnezeu știe că nu mai observă nimeni cine e acolo și cine nu, odată ce începe toată miorlăiala. Dar va trebui să fim cu ochii pe ceas și să ne întoarcem înainte să se termine.

Cu colțul ochiului, o văzu fluturând nonșalantă din mână.

– Nu-i nevoie. Calmă, își mută din nou privirea spre fereastră. O să simulez o durere de cap și o să pretind că mă escortezi acasă. Mama n-o să se agite. Și o să mă asigur că nici nu vine să vadă ce fac după ce se întoarce acasă. În plus, Leighton știe să lase ușa descuiată, dacă nu mă vede intrând în casă. Întoarse apoi capul și se uită la el. După ce plecăm de la Lady Throgmorton, putem petrece toată noaptea căutând prin dosare.

Primise oferte mai bune de a-și petrece seara, dar sugestia ei îi permitea să facă progrese atât cu ea, cât și pentru a-l salva pe Jemmie.

El încuviință din cap.

– Bine. Atunci ne vedem Lady Throgmorton, la ora opt.

La ora opt și patruzeci și cinci de minute în seara aceea, deja se aflau amândoi în biroul lui Penelope de la orfelinat, înconjurați de dosare. De teancuri și teancuri de dosare. Barnaby se uita lung la vrafurile înalte care se clătinau.

– Trebuie să existe o modalitate mai rapidă...

– Din păcate, nu există.

– Cum rămâne cu dosarele prin care ne-am uitat deja... nu erau foarte mult.

– *Acelea* erau dosare ale copiilor în cazul cărora moartea tutorilor era considerată iminentă... în cazul doamnei Carter, starea ei de sănătate s-a îmbunătățit, dar făcusem deja vizita oficială... și așa mi-am amintit de Jemmie.

Stând așezată la biroul ei, Penelope se uita la teancurile de dosare – care cuprindeau peste o sută de cazuri – pe care domnișoara Marsh le adunase și le înghesuise pe biroul ei. Și pe lângă el.

– *Acestea* sunt dosarele tuturor copiilor aflați în evidența noastră care ar fi posibil să vină aici la un moment dat în viitor. Reprezintă lista noastră de așteptare neoficială. Și ultimul lot de dosare... unde erau doar vreo câteva zeci, dacă îți amintești bine... era lista celor acceptați și cu sosire iminentă.

Barnaby ridică dosarul din vârful celui mai apropiat teanc. Începu să-l frunzărească.

– Dosarele astea sunt mult mai subțiri.

– Pentru că nu conțin decât formularul de înregistrare inițial și, în cel mai bun caz, și o scrisoare. Încă nu am apucat să facem verificările, nu am primit raportul medical, sau nimic... și la familiile astea

încă n-am apucat să mergem în vizită nici eu, nici domnișoara Keggs, așa că nu aveam nici o descriere fizică a copilului, care să ne ajute.

Pe chipul lui apăru o expresie neîncrezătoare.

– Și atunci, mai exact, ce anume căutăm aici?

– Un băiat cu vârsta cuprinsă între șapte și unsprezece ani. Unul care este marcat ca potențial orfan, zise ea, enumerând pe degete. Trebuie să locuiască în East End. Și trebuie să verificăm și dacă există vreo referire la părintele sau tutorele său. Cât de bolnav este, dacă este infirm sau nu. Îi întâlni privirea. Îmi imaginez că, dacă au de ales, răufăcătorii vor alege ca țintă un om care poate fi răpus cu ușurință.

– Mda, asta e o presupunere rezonabilă.

– Păi, bine, atunci. Penelope cercetă dosarele, după care își întoarse din nou privirea spre el. Să punem la cale un plan de acțiune?

– Te rog...

– Bine... hai să o luăm treptat atunci, verificând pe rând fiecare punct de interes... Tu începi prin a verifica fiecare dosar, ca să vezi dacă e vorba despre un băiat sau despre o fată. Se aplecă în față și îi făcu semn spre colțul din dreapta sus al dosarului pe care îl deschisese. Vezi acolo? Băiat sau fată?

– Băiat. Unul pentru tine, zise și aruncă dosarul pe birou în fața ei, întinzându-se după altul.

– Eu o să verific vârsta și adresa. Penelope luă dosarul și îl deschise. East End sau nu. Se încruntă și ridică privirea. Crezi că e posibil să-și extindă căutările și în afara East Endului?

– E posibil, zise el, lăsând dosarul pe podea, lângă scaun... dar numai dacă nu reușesc să găsească un băiat potrivit pe tarlaua lor. Se întinse apoi după alt dosar. Infractorii tind să rămână să acționeze în cartiere specifice... E ca un teritoriu care devine, într-un fel, domeniul lor pentru propriile scopuri infame.

Ea încuviință din cap și verifică adresa din dosarul pe care îl avea în mână – Padington. Închise dosarul și-l aruncă pe podea în dreptul scaunului ei, chiar când Barnaby îi întinse un altul.

Se instalară într-un ritm tăcut de lucru, în timp ce în jurul lor se așternea liniștea. Când sosiseră, copiii cei mai mari erau încă treji și personalul se mai perinda prin casă, supraveghindu-i și băgându-i la culcare pe cei mai micuți. Sunetele unei familii numeroase – multiplicată semnificativ – răsunaseră pe coridoare. Dar pe măsură ce ceasul de pe dulap ticăia fără milă secundele și minutele, orice astfel de sunetele se stinseră, lăsând în urmă numai zgomotul sec de hârtii răsfoite și plesnitura ocazională a unui dosar care era aruncat, ca fiind singurele sunete care mai străpungeau tăcerea apăsătoare.

Când ceasul bătu, anunțând trecerea unei jumătăți de oră, Penelope ridică privirea și văzu că era ora unsprezece și jumătate. Oftă și aruncă ultimul dintre dosare în teancul celor inutile pe ultimul maldăr, după care se uită ca și Barnaby la vraful mic care rămăsese pe biroul ei.

Întinse mâna și numără cotoarele.

– Cincisprezece.

Cincisprezece băieți din East End, cu vârste cuprinse între șapte și unsprezece ani, care erau înregistrați ca potențiali orfani.

Barnaby se uită la maldărul de dosare aruncate.

– Habar nu aveam că vor fi atât de mulți potențiali orfani. Ridică privirea și îi cercetă chipul. Nu ai cum să îi primești pe toți.

Ea clătină din cap cu amărăciune.

– Am vrea să-i putem lua pe toți... dar nu putem. Trebuie să alegem. După o clipă, adăugă: De fapt, întâmplarea face că și noi ne luăm deciziile tot bazându-ne pe unele dintre criteriile după care se ghidează și răufăcătorii ăștia... iuțeala minții și preferabil și a mișcărilor. Noi nu ținem cont de înălțime, dar având în vedere că trebuie să alegem, am decis cu mult timp în urmă că cel mai bine este să adoptăm copiii care ar putea profita la maximum de oportunitățile pe care li le oferim.

– Și asta înseamnă să le meargă mintea și să aibă o stare de sănătate destul de bună. Se întinse după dosarul din vârful teancului rămas. Bun. Păi, și atunci, acum încercăm să găsim orice indiciu privind starea fizică de sănătate a tutorelui?

Chiar dacă mai aveau doar cincisprezece dosare de evaluat, asta tot dură destul de mult timp. Pentru că nu trebuiau să citească numai ceea ce era scris acolo negru pe alb... ci, într-o oarecare măsură, și printre rânduri.

În cele din urmă, teancul fu redus la trei dosare. Trei băieți în privința cărora căzură amândoi de acord că erau singurele ținte posibile, dintre toate dosarele pe care le verificaseră.

Cu mâinile împreunate pe birou, Penelope se uita lung la cele trei dosare.

– Îmi tot fac griji că mai sunt și alți... băieți care nu au ajuns în evidența noastră. Ridică privirea și îi cercetă chipul lui Barnaby. Dacă răufăcătorii se duc după unul dintre ei și-i lasă în pace pe aceștia? zise ea, făcând semn din cap spre dosarele selectate.

Barnaby se strâmbă.

– Acesta e un risc pe care va trebui să ni-l asumăm. Dar până acum ai pierdut cinci dintre potențialii candidați aflați în evidența

orfelinatului... așa că sunt șanse mari ca și acești băieți să fie sau să devină ținte ale acestor nemernici. Se opri o clipă din vorbit, după care adăugă: Trebuie să plecăm de la premisa asta și să mergem mai departe cu planul nostru. Nu avem nici o siguranță, dar asta e tot ce putem face în clipa de față.

Ea îi cercetă ochii, de parcă ar fi încercat să îi discearnă sinceritatea, după care încuviință din cap.

– Ai dreptate. Se uită în jos la dosare și oftă. Nu avem nimic aici care să ne spună dacă băieții sunt potriviți din punct de vedere fizic. S-ar putea să fie prea înalți, sau prea neîndemânatici sau... uf! Va trebui să-i vizitez mâine pe toți ca să văd.

Ceasul sună din nou, anunțând că era ora unu noaptea.

Barnaby se ridică, veni în spatele biroului, o luă de mână și o trase în picioare.

– Mergem amândoi mâine-dimineață, ca să-i vedem mai de-aproape pe aceștia trei. Întinse apoi mâna și stinse lampa de pe birou, pe care o setase la intensitate maximă, ca să aibă suficientă lumină să citească. O prinse apoi de ambele mâini și o trase cu fața spre el. Am făcut tot ce am putut pe seara asta... pe frontul acesta.

Penelope sesiză imediat tonul vocii lui, care părea să schimbe făgașul discuției. Făcu ochii mari, uitându-se în ochii lui.

– Pof... tim...?!...

Buzele lui se arcuiră ușor, când o trase în brațele lui, coborî capul și o sărută, ștergându-i confuzia de pe buze. Îi gustă buzele, arătându-i cât se putea de clar ce subiect avea de gând să investigheze în continuare.

Pe ea. Buzele ei. Gura ei. Limba ei.

Cum se simțea să o aibă în brațele lui. Cum se potrivea la fix la pieptul lui.

Anticipase că ea avea să depună un pic de rezistență. În schimb, tot ce simțea era un moment de uluire și șoc... Ca și când mintea pur și simplu i se golise de orice și înghețase așa.

Și apoi buzele ei, deja întredeschise, când își pogorâse gura asupra lor, se încordară sub ale lui. Dar nu încercă să le lipească și să-i refuze acea explorare delicioasă. Ci din contră... Le lipi și mai ferm pe ale lui și îl sărută înapoi.

Cu siguranță nu mai exista nici o urmă de ezitare de data asta. Schimbarea ei bruscă de atitudine îl lăsă o clipă urmând-o în sărut, mai degrabă decât conducându-l.

Și apoi mâinile ei, lipite pe pieptul lui, alunecară în sus pe umerii săi și se cuibăriră pe ceafa lui, dezmierdându-i pielea și buclele

rebele. Barnaby se pomeni chinuindu-se să reprime fiorul care-i traversa ființa, surprins că o atingere atât de simplă a degetelor ei pe pielea lui goală putea fi atât de excitantă.

Dar apoi se lipi cu totul de el și simți cum întreaga lui lume se zguduie din temelii.

Se cuibări în îmbrățișarea lui și îi oferi gura sa. Iar în clipa aceea, Barnaby pierdu orice contact cu lumea exterioară, imediată și într-o clipită se pomeni transportat într-o alta, în care deghizarea lui civilizată dispăruse și unde conducea natura lui primitivă.

Își așeză degetele despărțite pe spatele ei, dorindu-și să-i simtă fiecare centimetru din corp. Fierbințeala răspunsului ei și a gurii ei, oferite pentru plăcere, atingerea senzuală a limbii ei... totul îl zorea să ia mai mult. Înclină ușor capul și revendică tot ce îi oferea. Apoi îi lipi direct și fără nici o ezitare șoldurile de ale lui.

Ea scoase atunci un sunet mic și moale – care nu era nici geamăt, nici suspin și nici icnet, ci o expresie simultană a tuturor celor trei. Și el răspunse alunecându-și mâinile, care rămăseseră mulate pe șoldurile ei, în sus și în jos pe lateralele trupului ei, lăsându-și palmele să se desfete cu curbele ei ferme. O strânse mai tare și începu să o miște încet, sugestiv și provocator pe corpul lui.

Și o simți topindu-se sub atingerea aceea.

Simți cum orice rezistență și chiar și tensiunea din coloana ei vertebrală se evaporă precum fumul.

Era a lui să o ia și amândoi știau asta.

O mână mică alunecă de pe ceafă pe obrazul lui, cuprinzându-i chipul în timp ce îl săruta – pe atât de pasional și de îndrăzneț pe cât își dorea el.

Se întoarse și o blocă lângă birou. Marginea de lemn se lovi de coapsele ei. Dosarele împrăștiate pe suprafața lui nici nu mai contau. Întinse mâna ca să le împingă la o parte...

Toc, toc, poc.

Sunetul de tocuri care se apropia pe coridorul cu podea de marmură îi aruncă violent pe amândoi înapoi în realitate... în lumea prezentului material, împrejmuită de biroul ei cu arcadă și de anticamera cu ușa deschisă.

Se dezlipiră în grabă unul de altul. Barnaby veni repede înapoi în fața biroului și se aruncă pe scaunul pe care îl ocupase mai devreme.

Penelope își trase scaunul – care se rostogolise în momentul lor de pasiune – înapoi la birou, se așeză și apucă în grabă cele trei dosare rămase în fața ei.

Ridică privirea, chiar când domnișoara Keggs apăru în pragul ușii.

Domnișoara Keggs se uită la dosarele așezate la loc în teancuri și la cele trei pe care le ținea în mână Penelope.

– Ei bine, se pare că ați muncit pe brânci, dacă ați reușit să treceți prin toate astea. Numai trei?

Penelope încuviință din cap.

– Tocmai am terminat. Își descoperi săculețul pe podea în dreptul scaunului, îl luă și se ridică. Și da, sunt numai trei. Va trebui să-i vizitez pe toți ca să văd dacă reprezintă potențiale ținte pentru răufăcătorii ăștia. Se uită apoi la ceas. O să iau dosarele cu mine și fac asta mâine-dimineață.

Barnaby se ridică și el.

Domnișoara Keggs afișă atunci un zâmbet strălucitor.

– Da... fără îndoială nu vă doriți altceva decât să vă odihniți. Închid eu aici.

Penelope avu grijă să nu-i întâlnească privirea lui Barnaby, când trecu pe lângă el. Se opri în dreptul cuierului în care își lăsase pelerina. Dar înainte să apuce să o ia din cui, apăru mâna lui, care o făcu în locul ei.

În spatele ei, o scutură ușor și apoi i-o așeză pe umeri.

– Ai luat totul?

Respirația lui îi mângâie seducător pielea sensibilă din spatele urechii. Avea senzația că toate simțurile ei o luaseră razna. Dar le puse din nou la respect cu stoicism.

– Cred că da.

Reuși să invoce un zâmbet pentru domnișoara Keggs... salvatoarea ei neștiutoare. Cu cele trei dosare într-o mână, cu săculețul în cealaltă și cu pelerina pe umeri... și desigur, cu Barnaby Adair în spatele său... Penelope traversă calmă coridorul lung, îndreptându-se spre foaier, își luă la revedere de la domnișoara Keggs și apoi, cu bărbia ridicată trufaș, ieși afară în noaptea neagră.

Rămase tăcută pe tot parcursul călătoriei înapoi spre Mount Street. Nu îi venea în minte absolut nici un lucru pe care să-l fi putut spune. Nu era sigură că aprecia tactul lui de a nu spune nici el nici măcar un blestemat de cuvânt... mai cu seamă că avea impresia că îl amuza cumva tăcerea ei.

Cu toate astea, era foarte adevărat că avea multe lucruri la care să se gândească, mulțumită acelui sărut nesăbuit. Nu cel pe care i-l dăduse el, când inițiase acel scurt interludiu pasional, ci cel pe care i-l dăruise ea, în mod nechibzuit, absurd și... ușuratic.

Sărutul acela și tot ce urmase erau, fără îndoială, lucruri asupra cărora avea nevoie să cugete în profunzime.

Schimbară scurt câteva cuvinte și se despărțiră la ușa conacului ei din Mount Street, după ce el verifică dacă zăvorul fusese într-adevăr lăsat tras și ușa descuiată, permițându-i să intre fără să trezească toată gospodăria. Și ultima dată când îl întrezărise în timp ce închidea ușa, îi dezvăluise un zâmbet cunoscător pe chipul lui. I-ar fi plăcut la nebunie să-i șteargă expresia aceea îngâmfată de pe chip, dar hotărî apoi că era mai înțelept să o ignore cu totul.

Aprinse lumânarea pe care i-o lăsase Leighton pe măsuța de lângă ușă, o ridică să-și lumineze drumul și porni în sus pe scări întrebându-se când avea să-și revină în toate mințile, suficient cât să poată să decidă cum se situa acum în ceea ce-l privea pe Barnaby Adair.

Capitolul 11

Penelope se așteptase să își petreacă măcar câteva din orele care mai rămăseseră din noaptea aceea reevaluând relația cu Barnaby Adair. În schimb, de îndată ce pusese capul pe pernă, adormise profund. Din păcate, să se trezească având un zâmbet larg pe buze nu îi îmbunătățise deloc starea de spirit.

Pe de altă parte, îi întărise și mai mult decizia.

Era din ce în ce mai sigură că toate atingerile acelea mici care poate la început fuseseră într-adevăr instinctive, acum erau complet intenționate. Că el deja era conștient de efectul pe care îl avea asupra ei și se juca intenționat cu simțurile ei.

Că, de fapt, o vâna, într-un fel.

Iar concluzia aceasta nu făcuse altceva decât să-i întărească și mai mult hotărârea. După sărutul de noaptea trecută – care nu ar fi trebuit să se întâmple deloc – și după cum devenise atât de nesăbuită încât să-și permită să se bucure de acea seducție, deși nici asta nu înțelegea cum se întâmplase, devenise clar, fără nici o urmă de îndoială, că singura cale de a gestiona relația cu el era să îl evite.

Cel puțin pe-atât pe cât putea, ținând cont de faptul că încă mai lucrau împreună la ancheta privind dispariția copiilor.

Se grăbi în jos pe scări, jonglând cu cele trei dosare în timp ce-și trăgea mănușile, și cugetă că măcar astăzi nu va fi nevoită să facă uz de cine știe ce ingeniozitate ca să se țină de planul său. Își luase

deja mai multe măsuri de precauție care să asigure că nu va fi cu ea – în fond, chiar nu avea nevoie de o escortă ca să se ducă să vadă care era situația celor trei băieți.

Îi zâmbi lui Leighton, care aștepta să-i deschidă ușa, și se opri o clipă în fața oglinzii ca să verifice cum îi stătea boneta. Era abia ora opt și jumătate – mult prea devreme ca domnii din înalta societate să fie treji și gata să iasă în lume – și din moment ce avea trei adrese de vizitat, când el își va da seama că-l lăsase în urmă, șansele să ghicească exact încotro se îndreptase erau spre zero.

Așa că era în siguranță, pentru azi. Se întoarse de la oglindă și încuviință din cap spre Leighton, în semn de mulțumire că îi deschisese ușa. Trecu pragul casei cu un zâmbet satisfăcut, arcuindu-și buzele și...

Și încremeni. Înlemni de șoc, când văzu capul cu bucle blonde de pe umerii lați, înveliți într-o haină elegantă, al omului care stătea sprijinit de balustrada din capătul scărilor.

Leighton murmură din spatele ei:

– Domnul Adair a zis că e fericit să vă aștepte afară, domnișoară.

Ca să nu fie avertizată că planul îi fusese dejucat.

– Mda...

Dimineața era răcoroasă și umedă, și străzile învăluite în ceață deasă. Iar birjele care așteptau pe marginea caldarâmului, precum și caii lor, erau poleite cu un strat fin de rouă. Cu siguranță ar fi fost mult mai călduros să aștepte înăuntru.

Penelope miji ochii și coborî treptele.

El o auzi și se întoarse și îi zâmbi. Era un zâmbet relaxat și fermecător, care nu ascundea nici o urmă de șiretenie, aroganță sau victorie. Se dezlipi de lângă balustradă, când ajunse pe trotuar, se duse la trăsură, deschise portiera și îi întinse mâna politicos.

Fără îndoială nu putea miji ochii mai mult de atât. Îi împinse în mână cele trei dosare, își adună fustele și se sui în trăsură fără nici un ajutor.

Și chiar și dacă el chicoti cumva, măcar ea nu-l auzi. Se așeză pe locul din colțul cel mai îndepărtat și își aranjă în grabă fustele, după care își întoarse privirea spre fereastră.

Barnaby urcă și el și închise portiera. Și apoi simți bancheta înclinându-se, când se așeză lângă ea.

Birja o luă din loc. Nu îl auzise dând vreo instrucțiune vizitiului, așa că se încruntă și se uită spre el.

– Unde mergem?

El nu îi întâlni privirea, ci doar își sprijini capul de spătar și se făcu comod.

– Vizitiul e din East End... cunoaște bine zona. Am discutat deja care ar fi cel mai bun traseu... o să ne ducă mai întâi pe Gun Street, continuăm pe North Tenter și apoi înapoi la Black Lion Yard.

Știa că ar fi fost o copilărie din partea ei să pufnească disprețuitoare, doar pentru că aranjase el lucrurile atât de bine.

– Înțeleg.

Întoarse capul ca să se uite din nou pe fereastră la peisajul care se derula prin dreptul geamului și își spuse că nu avea să stea bosumflată.

Și până când ajunseră la prima adresă din Gun Street, de vizavi de Spitalfields Market, iritarea îi dispăruse în mare măsură. El nu-i oferise nici un motiv să protesteze. Deși, chiar și numai să fie cu el – de fapt, simplul fapt de a se afla în apropierea lui – tindea să-i toceaască hotărârea.

Cu toate astea, își repeta cu severitate că trebuia să se concentreze pe problema curentă – să identifice orice alt băiețel care putea fi în pericol de a fi răpit – și să ignore preocuparea simțurilor ei jucăușe față de Barnaby Adair și tot ce avea legătură cu el.

Își făcu curaj și îl lăsă să o ajute să coboare când ajunse pe Gun Street.

Gun era o străduță mică și, în câteva clipe după ce dădură cu ochii de băiețelul pe care veniseră acolo să îl vadă, deveni evident că nu era un candidat care să se încadreze în profilul școlii de hoți – copilul era mic și îndesat. Iar o privire bine plasată și spre tatăl său – care era tuberculos – clarifică definitiv faptul că băiatul avea să se lățească tot mai mult odată cu trecerea timpului.

Penelope motivă vizita lor susținând că verificau detalii din dosarele orfelinatului. Barnaby stătu cuminte lângă ea cât își luă câteva minute să liniștească îngrijorările tatălui cu privire la întrebările din partea orfelinatului.

Penelope îmbrăcase o pelerină rubinie pentru călătoria aceasta. Culoarea îi sublinia tenul pur și curat și îi evidenția șuvițele roșietice din părul întunecat. Rochia pe care o purta nu avea nici volane, nici alte înfloriturі. Și, deși ar fi pariat pe orice că ceea ce purta pe dedesubt era făcut din mătase, era extrem de intrigat de întrebarea dacă lenjeria îi era îngreunată cu obișnuitele panglici și dantele sau dacă poate – la fel ca restul garderobei ei – era de o simplitate severă.

Și, la drept vorbind, nu era sigur care dintre variante i s-ar fi părut mai incitantă. Pentru că, deși prima ar fi fost o oarecare surpriză – sugerând că era, pe sub exteriorul său sever, ca toate celelalte

doamne –, ultima... ei bine, în aceeași măsură în care ținutele ei simple îi subliniau alura plină de viață, oare și o lenjerie de corp severă i-ar fi evidențiat... gloria care se ascundea pe dedesubt?

Erau gânduri care îi frământau mintea și nu îi dădeau pace.

Un ghiont tare îl readuse la realitate. Clipi și își dădu seama că Penelope se uita la el încruntată.

– Domnul Nesbit ne-a răspuns la toate întrebările. Este timpul să plecăm.

El zâmbi.

– Da, desigur. Încuviință din cap spre domnul Nesbit și o urmă prin căsuța mică și înghesuită și apoi afară, unde o ajută să urce înapoi în trăsură.

Se așeză pe locul de lângă ea, continuând să zâmbească.

Următoarea lor oprire – pe North Tenter Street – fu la fel de scurtă.

Când ajunseră înapoi în trăsură, Penelope afirmă:

– Nici un hoț nu și-ar lua vreodată un copil atât de simplu la minte ca ucenic. Cel mai probabil ar uita ce trebuia să aducă și s-ar duce să o trezească pe menajeră ca să o întrebe dacă l-ar putea ajuta.

La drept vorbind, băiețelul nu fusese chiar așa de rău... doar că toată viața lui fusese îngrijit și îi fuseseră îndeplinite toate dorințele de către mătușa lui care îl adora, așa că deja nu mai considera necesar să gândească singur.

Barnaby se uită pe fereastră când trăsura intră pe Leman Street.

– În cazul acesta, ne mai rămâne o singură variantă de verificat.

– Da. După o clipă de gândire, Penelope vorbi, dând glas gândurilor lui: Nici nu știu dacă să sper ca acest ultim băiat să fie un posibil candidat, pentru că asta sigur l-ar pune în pericol, dar în același timp ne-ar da nouă o șansă de a întinde o capcană pentru a-i prinde pe răufăcători... sau dacă aș prefera să fie... ei bine, prea gras, prea încet la minte sau prea lent per total ca să prezinte interes pentru ei și implicit el și – se opri o clipă din vorbit, în timp ce consulta dosarul pe care îl ținea în poală – el și bunica lui să nu se afle în absolut nici un pericol.

Lumina i se reflectă de pe ochelari, când se întoarse să se uită la el.

Barnaby era tentat să se întindă și să îi cuprindă capul în palme și să o mângâie liniștitor – ori asta, ori să-i smulgă ochelarii aceia de pe nas și să o sărute până când nu mai știa de ea, distrăgându-i astfel eficient atenția de la gândurile acelea împovărătoare. În schimb, zise:

– Nu putem face altceva decât să lăsăm soarta să arunce zarurile și să vedem cum ne descurcăm cu orice rezultat ni se va arăta.

Black Lion Yard era un spațiu mic și aglomerat, străjuit de câteva clădiri vechi și degradate date spre închiriere. Curtea era pietruită ca o stradă, chiar dacă nu exista nici un pasaj de trecere. Cutii și lăzi erau așezate la întâmplare până undeva în capătul celălalt al curții, astfel încât orice om care intra era nevoit să meargă în zigzag și să ocolească obstacolele pentru a ajunge la destinația sa.

Iar destinația lor era etajul unu al clădirii din mijlocul curții. Horry – mic și suplu, iute și inteligent – era, fără nici o îndoială, un candidat excepțional pentru o școală de hoți.

Când Penelope se uită în direcția lui, Barnaby nu avu nevoie de cuvinte ca să înțeleagă exact ce gândea. Și ce întrebare punea fără vorbe. Dar cu dispariția lui Jemmie și moartea prematură a mamei lui împovărându-i pe amândoi și cu ancheta în general, nu exista nici un semn de întrebare legat de ce-ar fi trebuit să facă.

El încuviință scurt din cap, dar extrem de ferm.

La fel cum făcuse și-n cele două cazuri precedente, Penelope justificase vizita lor susținând că orfelinatul avea nevoie de mai multe detalii despre ei pentru dosar. Acum se întoarse spre bunica lui Horry – care, la fel de ageră ca și nepotul ei, sesizase schimburile de priviri dintre ea și Barnaby. Pe chipul lui Mary apăru, dintr-odată, o expresie de îngrijorare.

Văzând acest lucru, Penelope se întinse și-și așeză mâna peste cea a bătrânei.

– Trebuie să îți spunem ceva... dar înainte de orice, dă-mi, te rog, voie să te asigur că, în definitiv, vom aștepta să îl luăm pe Horry în grija noastră atunci când va veni timpul.

O mare parte din neliniștea femeii dispăru atunci.

– E un băiat tare bun... e agil și foarte harnic. Și are un suflet bun... N-o să aveți niciodată probleme cu el.

– Sunt sigură de asta.

Penelope îi aruncă un zâmbet și lui Horry, care, simțind schimbarea din atmosferă, se dăduse mai aproape de bunica lui, până când ajunsese să se sprijine de brațul ei, unde stătea pe scaun, cu mâna mică și osoasă strânsă în jurul umărului ei. Mary îl mângâie imediat pe mână, liniștitor.

Întâlnindu-i din nou privirea lui Mary, Penelope zise:

– Horry este exact genul de candidat pe care îl căutăm noi pentru orfelinat. Din păcate, mai sunt și alți oameni care doresc băieți așa

ca el... băieți micuți de statură, slăbuți, agili și inteligenți. Băieți buni care vor face ce li se spune.

O înțelegere de rău augur o făcu pe Mary să mijească ochii. Și după o clipă, femeia spuse:

– Am trăit toată viața mea în East End. Știu foarte bine cum merg lucrurile pe aici... și dacă nu cumva mă înșel, vorbești despre o școală de hoți.

Penelope încuviință din cap.

– Da. Ai dreptate. Continuă apoi prin a-i explica despre cei patru băieți care dispăruseră și apoi despre Jemmie și despre mama lui. Furia i se insinua în voce cu fiecare cuvânt pe care îl rostea, și Mary Bushel, fiind o femeie perspicace, observă asta negreșit.

Dar în clipa în care Penelope menționă poliția și ideea forțele de ordine să îi protejeze pe Mary și pe Horry, femeia nu mai fu la fel de înțelegătoare. Rămase blocată o clipă, uitându-se uluită la Penelope și apoi la Barnaby.

– Fir-aș a naibii! Doar nu vorbești serios! Gaborii?! Să-și facă griji pentru oameni ca noi?

Barnaby îi întâlni imediat ochii albaștri îmbătrâniți.

– Știu că sunteți obișnuiți altfel pe aici, dar... Se opri o clipă din vorbit, dându-și seama că trebuia să formuleze adevărul într-un fel pe care ea și orice altă persoană căreia i-ar fi cerut sfatul să îl accepte. Gândește-te așa... școala asta de hoți instruiește băieți... ba chiar destul de mulți, ca să jefuiască... ce, case?

Mary clipi surprinsă.

– Dacă s-au pus să instruiască băieți, de obicei casele nobililor îs ținta lor.

– Exact. Și în timp ce pe mine și pe domnișoara Ashford ne preocupă mai mult să îi salvăm pe băieții răpiți și să ne asigurăm că nici un alt copil nu mai este azvârlit cu de-a sila într-o viață de fărădelegi, poliția e hotărâtă să găsească școala de hoți și să o închidă, ca să nu existe un val de jafuri în Mayfair, care să-i deranjeze pe comisarii-șefi.

Mary încuviință încet din cap.

– Da... asta are noimă.

– Și tocmai de asta poliția o să posteze pază aici, la casa dumitale... atât ca să te protejeze pe dumneata și pe Horry, pentru că nu vor ca și alți băieți să mai intre în școala asta de hoți, dar și pentru a fi cu ochii-n patru după răufăcători și să-i prindă atunci când vin după Horry, din moment ce asta vor face, cel mai probabil. Barnaby se opri o clipă din vorbit. Da, știu că e ceva neobișnuit și că ți se pare

ciudat, dar în cazul acesta, interesele poliției și interesele dumitale sunt aceleași. Cu toții ne dorim același lucru: ca dumneata și Horry să fiți în siguranță și să-i prindem pe ticăloșii aceștia.

Mary încuviință din cap din nou, dar apoi privirea ei deveni distantă. Se legănă ușor pe scaun, gânditoare, după care își concentră atenția înapoi pe chipul lui Barnaby.

– Nu știu ce să zic cu polițaii... nu știu dacă pot avea încredere în ei cu viața lui Horry și a mea. Ridică apoi mâna, oprindu-l pe Barnaby, chiar când acesta dădea să spună ceva. Totuși... poa' să vină aici să stea de pază, dacă vor. Da' pentru liniștea mea sufletească, vreau să am în juru' meu oameni în care să am încredere. Îi ridică mânuța lui Horry de pe umăr și i-o strânse încurajator. Ia du-te până la vecini, Horry, și vezi dacă-s acasă băieții Wills. Spune-le că vreau să am o vorbă cu ei.

Horry încuviință din cap, aruncă o privire spre Barnaby și Penelope, după care ieși în grabă.

Mary se uită din nou la ei.

– Poate că băieții Wills sunt derbedei și duri, dar sunt flăcăi cinstiți.

Horry se întoarse în mai puțin de un minut, cu doi bărbați masivi și cu aspect fioros după el. Horry se duse înapoi lângă bunica lui, când ea încuviință din cap, salutându-i pe nou-veniți.

– Joe, Ned... le zise apoi lui Penelope și lui Barnaby: Ei sunt doi dintre băieții Wills... sunt vecinii mei. Joe aici de față e cel mai mare... și sunt patru frați în total.

Joe Wills îi măsura din priviri pe Barnaby și pe Penelope și, în mod evident, nu prea știa ce să creadă.

– Horry ne-a zis o povestioară tare ciudată, Mary, ceva cum că poliția vrea să vină aici ca să oprească niște ticăloși să te omoare și să-l răpească pe el și să-l dea pe mâna hoților?

Fără îndoială, Horry înțelesese destul de bine esența discuției lor.

Mary încuviință din cap.

– Nu-i o povestioară atât de ciudată pe cât pare. Da' o să-i las pe ei să-ți spună.

Se uită apoi spre Barnaby și spre Penelope.

Și băieții Wills făcură la fel.

Penelope trecu imediat la acțiune.

– Eu sunt de la orfelinatul din Bloomsbury. Doamna Bushel aici de față... Mary.... ne-a rugat să-l luăm la noi pe Horry după moartea sa.

Și cu câte o intervenție ocazională din partea lui Mary, Penelope le spuse toată povestea până la când și cum aflaseră că doamna Carter fusese ucisă, iar Jemmie răpit.

Cei doi băieți Wills se agitară o clipă în loc, apoi făcură schimb de priviri întunecate.

Barnaby continuă povestea din acel punct.

– După cum i-am explicat deja și lui Mary, în ciuda a cum stau lucrurile în general, în cazul aceasta poliția are un interes real în a-i captura pe răufăcători. Și apoi aruncă încă o dată povestea despre interesul oficial al gaborilor de a-i proteja pe nobili... fiind în fond un lucru la care s-ar fi așteptat și băieții Wills.

Iar înțelegerea care-și făcu loc în ochii lor și felul în care încuviință din cap în timp ce îi ascultau povestea sugerau că le judecase corect presupunerile.

Continuă apoi prin a le explica de ce poliția avea nevoie să pună o pază care să-i urmărească îndeaproape pe Mary și pe Horry.

– ... tre' să vină aici în Black Lion Yard și să fie cu ochii-n patru, tocmai ca să-i poată prinde pe ticăloșii ăștia când vin după Horry.

Ochii lui Joe Wills deveniseră, dintr-odată, duri și necruțători.

– Vrei să zici că-i posibil ca nemernicii ăia să vină aici și să-i pună o pernă pe față lui Mary, ca s-o omoare și apoi să-l răpească pe Horry?

Barnaby șovăi o clipă, apoi încuviință din cap.

– Da. Exact asta credem că vor face.

Penelope se aplecă în față, adăugând:

– Ei cred că odată ce Mary nu va mai fi, și Horry va rămâne orfan, nu o să îi mai pese nimănui... își închipuie că nu o să agite nimeni apele pentru că a dispărut. Ei presupun asta și se bazează pe faptul că Mary și Horry nu au prieteni, cel puțin nu prin apropiere. Că nu au pe nimeni care să bage de seamă ce se întâmplă. Întinse apoi palmele, cerând: Înțelegeți și voi, nu-i așa? O femeie bătrână din East End moare și un orfan dispare... Cui i-ar păsa? Cine și-ar bate capul?

Barnaby ascunse un zâmbet aprobator. Penelope judecase corect situația. Băieții Wills aproape că scoteau fum pe urechi de furie.

– Nouă ne-ar păsa, mârâi Joe. Și, cel puțin, noi sigur ne-am bate capu' dacă Mary ar muri așa din senin și Horry ar dispărea.

– Da, zise Barnaby, dar ticăloșii aceștia nu știu asta. Până acum au răpit cinci băieți din East End și au omorât cel puțin o femeie și, în afară de domnișoara Ashford și orfelinat, nimeni nu s-a sesizat.

Joe strâmbă din nas și se încruntă.

– Mda, ei bine... din păcate nu peste tot oamenii-s așa de apropiați cum suntem noi aici. Încuviință apoi din cap spre Mary și zise: E ca o mamă pentru noi. Și n-am lăsa nici un nemernic să-i facă rău. Se uită apoi spre fratele lui, care încuviință și el din cap, apoi se întoarse spre Barnaby. Nu-i nevoie de poliție. O să stăm noi de pază. Zi și noapte. Măcar atât putem face.

Barnaby încuviință din cap.

– Mulțumim. Asta o să ne fie de mare ajutor. Dar poliția o să vrea să pună și ea pe cineva de pază. Se uită la bătrână. Și după cum a zis și Mary, nu-i nimic rău în a sta și ei de pază... Dar dacă tu și frații tăi veți sta pe aproape, atunci poliția poate supraveghea totul de la distanță și să se concentreze pe a interveni de îndată ce ticăloșii acționează.

– Și crezi c-or să facă asta în curând? întrebă Ned. Să acționeze?

Barnaby cugetă câteva clipe la cât timp mai era până când și ultimele familii nobile aveau să plece din capitală și puse asta în balanță cu cât ar fi durat pregătirea unui ucenic de hoț.

– Par destul de grăbiți să mai pună mâna pe niște băieți. S-ar putea să mai aștepte un pic, doar așa ca să fie siguri... Totuși, aș zice că n-o să treacă mai mult de o săptămână sau așa ceva. Îi întâlni apoi privirea lui Joe. Nu aș crede deloc că vor aștepta mai mult de atât.

– Bine, atunci. N-o să fie prea greu să stăm de pază o săptămână sau așa. Unu' sau altu' dintre noi o să fie mereu aici, cu ochii pe ușă. Joe făcu apoi un semn din cap spre dreapta. Pereții-s subțiri. Un țipăt de la oricare din noi care-i aici de pază o să ne aducă imediat aici... și pe alții.

Barnaby încuviință din cap, aprobator.

– O să-i explic situația ofițerului care se ocupă de caz... inspectorul Stokes de la Scotland Yard. O să vină și el să vorbească cu voi... zise, incluzându-i și pe Mary, și pe Horry în privirea sa. Probabil mai târziu, astăzi, dacă reușesc să dau de el.

– Un inspector de la Scotland Yard?

Întrebarea reală a lui Joe – ce anume ar putea ști un astfel de om despre ei sau despre East End – se citea deja în ochii tuturor.

– O să se ocupe el de polițiști... are autoritate peste poliția locală. Nu vă faceți griji că n-o să înțeleagă situația. Când o să-l cunoașteți, o să vă convingeți și voi că nu e nici o problemă... cel puțin, nu pentru voi, sau pentru Mary, sau pentru Horry. Barnaby îi întâlni privirea lui Joe. Așteaptă să-l cunoști înainte să-l judeci.

Preț de o clipă Joe se uită fix în ochii lui, după care încuviință din cap.

– Mi se pare corect.

Gândul ciudat despre ce ar fi spus mama lui dacă i-ar fi văzut pe el și pe Penelope amestecându-se cu derbedei din East End îi apăru imediat în minte lui Barnaby – amuzant și, în același timp, tulburător.

Se întoarse spre Penelope și ridică dintr-o sprânceană.

– Aș zice că pentru moment îi puteam lăsa pe Mary și pe Horry în mâinile capabile ale lui Joe și ale fraților săi.

Penelope încuviință din cap și se ridică în picioare.

– Da, zise și îi întinse mâna lui Joe. Mulțumesc.

Timp de o clipă, Joe rămase uitându-se uimit la mâna ei mică și delicată. După aceea, îmbujorându-se ușor, îi strânse mâna scurt și precaut cu lăboanța lui mare, după care îi dădu repede drumul, ca și când s-ar fi temut să nu-i facă vreun rău.

Ned rânjea în spatele lui.

Penelope îi zâmbi strălucitor și lui Ned, după care se întoarse spre Mary – pierzând astfel expresia uluită de pe chipul lui Ned.

– Aveți grijă, te rog, zise Penelope, bătând-o pe mână pe Mary. Sunt fericită să-l primesc pe Horry la orfelinat... zise ea, zâmbindu-i încurajator copilului, dar nu înainte de vreme.

Mary o asigură că va avea grijă și de ea, și de Horry. Și, dintr-odată, Barnaby avu senzația că băiatul nu va mai merge nicăieri singur o vreme – nu până când Mary nu era absolut convinsă că pericolul trecuse.

Plecară apoi, lăsându-i pe frații Wills să discute cu Mary și cu Horry cum să împartă turele de pază. Conducând-o pe Penelope afară din Black Lion Yard, Barnaby răsuflă ușurat – și se simți pentru prima dată cu adevărat optimist de când aflase de moartea nenatural a doamnei Carter.

Penelope se uită în jur.

– E o ușurare să știu că măcar Horry va fi protejat... că am făcut tot ce-am putut și că îl vom apăra pe cât ne stă în putință.

Se uită la Barnaby, în timp ce o conducea cu grijă pe lângă lăzi, susținând-o când călcau pe teren denivelat, în timp ce se îndreptau spre ieșirea din curte și spre trăsura care-i aștepta.

– Băieții Wills sunt de încredere, nu crezi? Adică nu o să... o, nu știu, să zicem să se ia cu băutura și să uite să fie cu ochii pe Mary, nu-i așa?

Barnaby clătină ferm din cap.

– Nici o șansă.

– Deși apreciez siguranța dumitale... cum poți fi atât de convins?

– Ai auzit când s-a referit la ea ca la „o mamă pentru noi"?

– Da... da... Oh! Înțeleg, da.

– Așa că nu cred că trebuie să ne facem griji pentru Mary sau pentru Horry.

– O să-i dai de știre lui Stokes?

– Mă duc să-l caut după ce te conduc acasă.

În dimineața următoare, Penelope lucra la biroul ei de la orfelinat, punându-se la curent cu toate detaliile lăsate deoparte, cât timp îi căutase pe băieții răpiți, când, fără nici un avertisment, simți cum i se face pielea de găină.

Se uită în sus. Și descoperi că dușmanul ei de moarte zăbovea în pragul intrării cu arcadă, arătând deopotrivă foarte elegant și teribil de periculos.

Sau, cel puțin, așa îl vedea ea.

Oprindu-se cu tocul în aer deasupra listei pe care o scria, ridică din ambele sprâncene cu o trufie demnă de o ducesă.

Și el îi zâmbi. Nu atât fermecător, cât intens și oarecum amuzat – pentru că nu exista nici un cuvânt mai bun care să descrie ceea ce simțea, când citea toate emoțiile acelea contradictorii care îi traversau ființa.

Penelope nu avea nici cea mai mică idee ce să facă în privința lui, ce să creadă despre el sau despre aparenta fixație pe care o făcuse pentru ea. Și începea să realizeze cu oarecare groază că acea „ea" pe care o vedea el nu era aceeași „ea" pe care o vedeau și restul potențialilor ei pretendenți din înalta societate. Pesemne de aceea îi era atât de greu să aibă de-a face cu el – dar cum să se retragă la o distanță respectabilă de el când ancheta îi tot aducea împreună?

Tot ce înțelese, atunci când îi văzu buzele arcuindu-se într-un zâmbet păcătos și apoi când îl privi îndepărtându-se de arcadă și intrând în biroul ei, pentru a se așeza cu aceeași eleganță desăvârșită în scaunul din fața ei, era că avea nevoie disperată să găsească o soluție.

Păstrând pe chip o expresie cât de impasibilă cu putință, rosti cu răceală:

– Bună dimineața. Cu ce te pot ajuta astăzi?

Zâmbetul lui tulburător se mări și mai mult.

– E mai degrabă o chestiune pe care m-am gândit să o fac eu pentru dumneata.

– Oh? Lăsă jos tocul și își împreună mâinile pe birou. Ce anume mai exact?

– Am venit să-ți sugerez să punem în circulație în East End numele și descrierile celor cinci băieți dispăruți și să oferim recompensă pentru orice informații despre ei sau locul unde se află.

Sugestia stârni o reacție imediată din partea ei. Și nu avea nici un sens să încerce să ascundă asta.

– Asta e o idee genială! exclamă ea, zâmbind încântată. Neputându-și stăpâni entuziasmul clocotitor, îl întrebă imediat: Păi, și cum facem asta?

El zâmbi din nou – dar de data asta nu mai era deloc un zâmbet amenințător.

– Simplu. Îmi dai o listă cu toate numele și cu descrieri cât mai clare și detaliate cu putință și eu o să tipăresc fluturașii. Știu pe cineva care mi le va tipări peste noapte.

Cineva care îi era dator până peste cap și care ar fi fost mai mult decât fericit să se revanșeze chiar și în cel mai nesemnificativ mod cu putință.

Penelope deja scotea o foaie curată de hârtie.

– Peste noapte? Dar credeam că de obicei există o perioadă de așteptare de cel puțin câteva zile.

Când se uită din nou la el, Barnaby ridică din umeri.

– N-o să fie foarte mult text, așa că n-o să dureze prea mult.

Penelope coborî privirea spre coala albă pe care o avea în față, cu tocul deja pregătit în mână.

– Și cum să formulăm asta?

– Scrie fiecare nume, cu o descriere. Și apoi în josul paginii scrie, îi dictă el, „se oferă recompensă". Când încheie cu îndemnul ca oamenii să-l contacteze pe inspectorul Stokes de la Scotland Yard, ea se opri și se încruntă.

– Persoana de contact nu ar trebui să fiu eu, aici la orfelinat?

– Nu.

Era absolut de neclintit în privința asta, dar își formulă răspunsul pe un ton care să sugereze că în astfel de cazuri era de rigoare să fie contactată poliția.

În realitate – deși știa că Stokes sigur ar fi preferat varianta asta –, astfel de lucruri se făceau arareori. Totuși, ideea ca niște oameni din East End să stea la coadă ca să o vadă pe Penelope și să îi spună ce știau – chiar dacă nu știau nimic – nu era un scenariu la care să vrea să se gândească.

Din fericire, ea acceptă explicația lui, cu doar o ușoară ridicare din umeri și apoi scrise, ascultătoare, ce îi dicta el.

Consultând una dintre listele sale, Penelope completă apoi numele celor cinci băieți, după care sună după domnișoara Marsh

și o rugă să o cheme pe domnișoara Keggs. În timp ce domnișoara Marsh pleca, Penelope îi explică:

– Keggs a fost cu mine când am mers în vizite. E posibil ca ea să-și amintească și alte detalii despre cum arată băieții.

Domnișoara Keggs sosi fără întârziere. Barnaby îi trase celălalt scaun, după care se retrase la fereastră, lăsându-le pe ea și pe Penelope să compună descrierile.

Cu mâinile în buzunare, stătea la fereastră, uitându-se afară – privind copiii jucându-se în curte, cu chipuri zâmbitoare.

Aprecie din nou cât de mult și de sincer se bucurau fetițele și băieții – și nu doar în termeni sociali, ci și în viața lor personală – jucându-se în curtea orfelinatului, simțindu-se bine și în siguranță. Și cât de mult din acest lucru era gândit, condus, adus la viață și păstrat în funcție de Penelope și de voința ei de fier.

Independența și voința ei erau lucruri palpabile. Nu trebuiau luate ușor sau în râs, nu trebuiau îngrădite sau influențate și, cu atât mai puțin, nu trebuiau contestate sau împiedicate, fără un motiv justificat.

Asta putea fi – și trebuia să fie – o sursă de necazuri continue și imposibil de stârpit pentru orice domn care se căsătorea cu ea. Nu ceva de nebiruit, dar totuși o problemă care trebuia gestionată cu foarte mare atenție. Roadele independenței ei și ale voinței ei de neclintit erau mult prea prețioase ca orice bărbat să le strivească sau să le risipească. Sau să le refuze.

Conștientizarea acestui lucru prinse contur în mintea lui și încolți.

Din spatele lui, auzi scaune trăgându-se. Se întoarse și o văzu pe domnișoara Keggs ieșind în grabă.

Penelope ștergea foaia cu sugativa.

– Gata. Am terminat. Cercetă o ultimă dată ceea ce scrisese, după care îi întinse hârtia. Cinci nume, descrieri și suma care se oferă ca recompensă.

El studie în grabă textul.

– Excelent. Ridică privirea și-i întâlni ochii. O să dau asta la tipar. Și după aceea mă gândeam s-o întreb pe Griselda cum să distribuim cel mai bine exemplarele tipărite prin East End.

– Da, foarte bine... sunt sigură că ea va ști. Penelope șovăi o clipă, dar până la urmă totul făcea parte din ancheta lor. Vin cu tine când iei fluturașii – mi-ar plăcea să văd cum funcționează o tipografie – și apoi putem merge direct la Griselda.

Lui Barnaby îi revenise zâmbetul. Îi juca pe buze, dar în același timp era mai mult decât evident că nu era ceva sugestiv. Nu era ceva în privința căruia ea să trebuiască să-și facă griji. Înclină ușor capul, studiind-o.

– Dacă vrei.

Împături apoi hârtia și o băgă în buzunar.

– Te las să-ți faci treaba, atunci.

Făcu o plecăciune mică în fața ei, după care se întoarse și porni spre ușă.

Penelope simți că ceva era în neregulă aici... că era ceva putred la mijloc. Miji ochii spre spatele lui, cugetând... Oare îi ascundea ceva? Sau poate plănuia ceva? Ceva *fără* ea?

Când Barnaby ajunse în dreptul arcadei, strigă:

– Dacă ai vreo veste în seara asta, o să fiu la balul lui Lady Griswald. Mă găsești acolo.

Ridică apoi tocul și văzu cum se uită peste umăr la ea de sub arcada ușii. Făcuse afirmația aceea pe un ton foarte relaxat și nonșalant... și totuși citea un amuzament păcătos dansând în ochii lui azurii.

Și în clipa aceea, știu dintr-odată. El nu o întrebase unde se va afla în seara aceea – pentru că știa că, dacă ar fi întrebat-o, nu i-ar fi spus.

Zâmbetul lui se mări și mai mult. Și o salută scurt o ultimă dată.

– Excelent. O să vin să te vânez pe acolo.

Ea se uită urât la el, după care căută pe birou ceva cu care să arunce după el. Dar el dispăru pe ușă, până să apuce să facă asta.

Capitolul 12

Mai târziu, în seara aceea, Penelope se învârtea prin galeria pustie și întunecată, cu vedere spre unul din capetele sălii de bal a lui Lady Griswald, întrebându-se ce naiba fusese în capul ei să cadă atât de ușor în capcana lui Adair.

Chiar și simpla expresie de pe chipul lui... *insuportabilă!* Și deja își și putea imagina cum se va comporta odată ce o găsea – motiv pentru care și bântuia prin galeria aceea. Dacă avea ea vreun cuvânt de spus în chestiunea aceasta, atunci nu o va găsi deloc.

În sala de bal de jos, era în toi petrecerea dată de Lady Griswald în cinstea logodnei nepoatei sale. Doamnele și domnii dansau, cuplurile

conversau, văduvele stătea retrase pe margine, pe divane, bârfind cu însuflețire. Din moment ce Excelența Sa era o prietenă apropiată a mamei sale, Penelope nu avusese de ales decât să participe. Făcuse rondul de onoare timp de aproximativ o jumătate de oră, dar tensiunea inevitabilă de a fi mereu cu ochii-n patru după capete blonde care se apropiau de ea își spusese cuvântul asupra stării ei psihice. Și decât să mai mârâie la potențiali pretendenți care o abordau cu neștiință, se scuzase, se retrăsese mai întâi în salon și apoi sus, în galerie.

La distanță sigură de domni mult prea aroganți și siguri pe sine.

Problema însă era alta... deși era, într-adevăr, în siguranță, faptul că se ascundea nu făcea altceva decât să amâne inevitabilul. Pentru că era perfect conștientă că, la un moment dat, tot trebuia să se ocupe de situația aceasta și de Barnaby Adair.

Și căzând în plasa pe care i-o întinsese, mai că nu îi „invitase atenția". Și dacă reușea să o găsească, nu ar fi avut prea multe motive să se descotorosească de el – cel puțin nu așa pe față. Și, desigur, suspecta că tocmai acesta era și scopul lui.

Dar oricum ar fi fost, problema ei – de cum să trateze cu el – rămânea în picioare și adevărul era că în această privință era necaracteristic de nesigură.

O parte a minții ei era convinsă că orice aprofundare a cunoștinței cu el ar fi fost nefavorabilă viitorului ei – și asigurării independenței sale continue.

O altă parte, însă, era insațiabil de curioasă.

Și curiozitatea era – la fel cum fusese întotdeauna, de altfel – păcatul ei principal.

De obicei, curiozitățile erau mai degrabă de natură intelectuală decât fizică – singure excepții notabile fiind valsul și patinajul. Dar Adair stârnea în ea o curiozitate care era, una peste alta, mult mai complexă decât oricare alta pe care o încercase până acum.

Era fascinată de tot ce afla despre munca lui, despre cum își conducea anchetele și cum interacționa cu Stokes și cu poliția. Și el era singurul om prin intermediul căruia ar fi putut afla despre astfel de lucruri – iar pe subiectul acesta mai erau încă foarte multe lucruri pe care nu le descoperise. Deși aceste chestiuni erau prin excelență de natură intelectuală, aveau totuși și o latură fizică. Să se plimbe la limita pericolului, atunci când se infiltrase în East End deghizată, fusese absolut palpitant.

Așa că existau și aspecte pozitive ale asocierii lor și multe motive pentru care își dorea să o continue – dincolo de găsirea băieților ei dispăruți.

Dar ceea ce îi hrănea ambivalența față de el era o curiozitate de altă natură – ceva ce o zorea să taie orice interacțiune personală cu el, în ciuda fascinației sale reale și în continuă creștere.

Iar acest lucru îi stătea în fire și mai puțin. Ea nu se dădea niciodată înapoi de la o provocare, sau de la o situație dificilă. Și o parte din ea – latura aceea mai puternică, dominantă și îndărătnică – nu voia să dea înapoi nici acum.

Când ajunse în capătul galeriei înguste, își adună fustele și schimbă direcția. Porni înapoi, învăluită de umbre și nevăzută de petrecăreții de jos.

Se gândise îndelung cu privire la ce îi insufla el. La ce îi provoca. *Era* fără îndoială o formă de curiozitate și tocmai de aceea se simțea atât de în largul ei să o exploreze. De ce continua instinctiv pe făgașul acela.

Curiozitate emoțională. Fascinația față de un anumit subiect era, incontestabil, un exercițiu intelectual. Și totuși, pentru ea – cu el – poseda și o latură fizică. O latură senzuală. Una pe care nu o putea nega și – judecând după reacțiile ei extreme la cele mai mici atingeri ale lui – pe care nu o putea evita cu ușurință.

Și tocmai în asta consta esența problemei ei.

Pentru că dacă nu cumva citea semnalele complet greșit, el o voia – o dorea – într-un mod incontestabil... fizic.

O mai doriseră și alți bărbați – sau cel puțin așa susținuseră sus și tare. Dar ea nu se simțise niciodată câtuși de puțin curioasă în privința lor. Dar Barnaby Adair îi stârnea curiozitatea și chiar fascinația. O făcea să se întrebe despre lucruri pe care le etichetase de mult ca fiind plictisitoare și le respinsese cu totul ca fiind complet sub observarea ei.

Dar acum observa. Și lucru acesta era atât de straniu, încât nu știa cum să reacționeze – cum să preia frâiele situației și cum să-și satisfacă fascinația. Cum să găsească răspunsurile pentru pleiada ei de întrebări. Ba mai mult, cum să facă asta *în siguranță*. Fără să piardă din vedere acea altă realitate și fără să-și riște viitorul – și, în fond, abilitatea de a continua să-și exerseze voința și de a duce o viață independentă. Voise întotdeauna asta și încă intenționa pe deplin. Nu se schimbase absolut nimic pe frontul acesta.

Se opri în dreptul balustradei, aflându-se încă la adăpostul întunericului, se uită la marea de oameni de jos și se încruntă. Cât timp

va trebui să mai stea acolo sus, învârtindu-se pe întuneric și neducându-se nicăieri?

Chiar când cugeta la lucrurile acestea, un fior deja mult prea familiar îi traversă întreaga ființă ca un val mistuitor. I se tăie respirația, se răsuci brusc și găsi o siluetă întunecată, misterioasă și periculoasă, chiar în spatele ei.

Un fior de nerăbdare îi străbătu toate simțurile. Inima începu să-i bată mai tare și mai repede.

Dădu să îl certe pentru că o speriase, dar înainte de a putea rosti fie și un singur cuvânt, el o apucă de talie, o răsuci și o trase mai departe de balustradă și mai în întuneric.

Se apropie de ea și o trase în brațele lui.

Apoi îi cotropi gura cu un sărut care-i tăie răsuflarea și o făcu să nu mai știe de ea.

Un sărut care-o făcu să-și piardă mințile și rațiunea.

Feroce și sălbatic de posesiv – și absolut deloc nesigur –, o trase în brațele lui. Brațele lui se strânseră în jurul eî ca niște chingi de oțel, lipind-o de pieptul său. Buzele lui se mișcau peste ale ei dominant și autoritar. Își dădu seama că și buzele ei erau deja întredeschise, din cauza protestului pe care nu apucase să-l mai rostească. Profitase de moment și îi revendicase gura. Gura și toate simțurile.

Pentru simțămintele ei, era o armă pe care el o manevra cu o măiestrie desăvârșită, distrăgându-i atenția, ispitind-o și seducând-o.

Și era ceva mai mult acolo de data asta – mai mult de simțit, mai mult de trăit, mai mult de învățat. Mai multă fierbințeală, mai multă plăcere efervescentă, de un soi care-i trimitea scântei mici și palpitante dansând prin vene și cuibărindu-i-se sub piele, aprinzându-i simțurile și arzând.

Dând naștere unei multitudini de focuri mici, care se răspândeau și se uneau și o încălzeau.

Care o încingeau.

Care o mistuiau.

Până când se predă acelei fierbințeli crescânde și, de fapt, lui și îl sărută înapoi.

Nu înțelegea de ce își dorea atât de mult să o facă. Nu înțelegea ce anume o conducea să-și încolăcească degetele în părul lui mătăsos și să se arunce într-un duel de sărut și retragere. Un duel al limbilor unite și al buzelor devoratoare. Al unei plăceri mistuitoare care înflorea și se revărsa prin ea, umplându-i toată ființa – și la fel și pe a lui.

Și nici în cotloanele cele mai îndepărtate ale rațiunii care încă îi funcționa – care nu fusese încă subordonată complet plăcerii

sărutului – nu putea înțelege de ce simțea o satisfacție atât de mare, pentru că știa – efectiv știa în sufletul ei – că sărutul ei și ea însăși îi ofereau lui o plăcere nemărginită.

De ce-ar fi contat asta pentru ea? Nu mai contase niciodată și cu nici un alt bărbat.

De ce acum? Sau poate o întrebare mai bună era... de ce *el?*

Era oare pentru că el o dorea? Se putea să fie numai din cauza aceasta? Din simplul fapt că o dorea într-o manieră în care nu o mai dorise nimeni niciodată?

Nu era vreo prostuță fără minte. Știa foarte bine ce anume era acel toiag tare și rigid, lipit de abdomenul ei. Dar, în fond, era bărbat... așa că oare acea umflătură tare ca piatra putea fi vreun barometru real al emoțiilor lui? Sau a ceea ce simțea pentru ea, dincolo de acea atracție pur fizică?

Penelope citise foarte mult. Atât autorii clasici, cât și texte mai moderne, mai tainice. Atunci când folosea termenul „dorință", ea se referea la ceva mai mult decât fizic – la ceva ce depășea fizicul, atingând un plan superior, guvernat de emoții grandioase.

Oare inconștientul ei și acea atracție sălbatică pe care o simțea față de el se contopiseră cumva în dorință? Oare atracția sa față de el era un semn că, dacă îl dorea, putea explora toate acele taine minunate și înspăimântătoare ale dorinței?

Barnaby simțea prin acel sărut – prin schimbarea subtilă a buzelor ei – că începuse să se frământe. Dar era fierbinte și moale în brațele lui... nici nu se apăra, nici nu îi rezista... și îl mai sărutase o dată cu acel abandon sălbatic și fără rețineri. Așa că era suficient de mulțumit... Cel puțin pentru moment.

Dar era și curios. De fapt, din ce în ce mai curios despre ce anume avea o asemenea putere de a-i distrage atenția într-un astfel de moment. Și în interesul cauzei sale prezente, asta îl îmboldea să afle mai mult. Pentru că în împrejurarea aceea, fără îndoială, era ceva care avea legătură cu interludiul lor.

Se retrase treptat și fără grabă din adâncurile de miere ale gurii ei, eliberându-i buzele fără tragere de inimă, și îi cercetă chipul. Erau învăluiți de umbre. Dar amândoi stătuseră în semiîntuneric suficient cât să li se obișnuiască ochii. Privea, fascinat, cum vârtejuri de dorință se învolburau în ochii ei întunecați. Ochii i se limpeziră încet și gradual, iar expresiile obișnuite de incisivitate și fermitate luară locul norișorilor încețoșați de plăcere.

În cele din urmă, Penelope clipi. Și atunci expresia din ochii și de pe chipul ei se transformă în încruntare.

Barnaby își simți buzele arcuindu-se ușor.

– La ce te gândești?

Ea îi cercetă chipul și ochii câteva clipe îndelungate.

– Mă întrebam... despre ceva.

În general, era devastator de directă. Așa că asta îi spori curiozitatea.

– Despre ce?

Cu mâinile încă în jurul gâtului lui, Penelope înclină ușor capul și miji ochii o clipită – provocându-l fățiș.

– Dacă îți spun sincer, o să-mi răspunzi și tu sincer?

El își mută mâinile pe talia ei, susținând-o pe pieptul lui. Nu avea nevoie să se gândească la asta, așa că răspunse direct:

– Da.

Ea șovăi o clipă, după care spuse:

– Mă întrebam dacă mă dorești cu adevărat.

Îl mai întrebaseră și alte femei acest lucru, în prea multe rânduri ca să le mai țină socoteala. El înțelesese întotdeauna că atunci când foloseau acel cuvânt, femeile se refereau la ceva mai mult decât presupuneau bărbații. Și, în consecință, știa toate răspunsurile credibile și lingușitoare și cum să nu răspundă ca să nu fie nevoit să mintă. Însă în cazul acesta...

În plus, ea îi ceruse sinceritate.

Îi întâlni privirea întunecată.

– Da. Te doresc.

Încă înclinând ușor capul, ea îi cercetă chipul.

– De unde știu că spui adevărul? Bărbații mint tot timpul în privința asta.

Avea perfectă dreptate. Nu avea dovezi – sau motive reale – ca să ia apărarea sexului puternic din care făcea parte. Și nu era nevoie să fii geniu ca să-ți dai seama cum ar fi continuat orice dezbatere în acest sens – s-ar fi învârtit în cerc.

Dar faptele demonstrabile spuneau mult mai mult decât jurămintele.

Întinse mâna, o prinse de una din încheieturi și i-o trase în jos. Jos și tot mai jos între ei, până când îi cuibări palma pe mădularul încins.

Ea făcu atunci ochii cât cepele.

Și zâmbetul lui se mări.

– Asta nu minte.

Penelope miji ochii. Cu toate astea, Barnaby observă – fără doar și poate – că nu făcu nici o mișcare să-și retragă mâna.

Din contră. Căldura palmei ei trecea prin materialul pantalonilor lui, iar atingerea ușoară a degetelor ei curbate deveni instantaneu o tortură desăvârșită care îl făcea să se îndoiască de propria sănătate mintală.

La momentul respectiv i se păruse o idee bună.

Încordă maxilarul și rămase cu privirea ațintită spre ochii ei, rugându-se în sinea lui ca nu cumva să dea ochii peste cap de plăcere.

– Nu sunt sigură de asta, murmură ea. De însemnătatea acestui lucru. Pare să li se întâmple destul de des bărbaților. Și poate că în cazul de față, asta... strânse ușor din degete, făcându-l să tresară... asta... să fie doar o reflexie, un rezultat al decorului în care ne aflăm... sugestiv... ilicit... umbrit.

– Nu. Era nevoie de un efort aproape supraomenesc din parte lui să-și păstreze tonul vocii egal și linear, ca și când i-ar fi explicat vreo teorie logică. Ignorând interesul care prindea contur în ochii ei, se obligă să continue, mușcând cuvintele printre dinții-i încleștați. Și în compania prezentă, *asta* se întâmplă tot timpul. Indiferent de timp sau de loc.

Voința lui slăbea văzând cu ochii, sedusă de fierbințeala continuă a atingerii ei. O apucă de încheietură și îi retrase mâna. Îi dădu apoi drumul și o trase mai aproape, alunecându-și mâinile în sus pe spatele ei și convingând-o să se apropie și mai mult. Hipnotizată de privirea lui, ea îngădui acest lucru.

– *Asta* se întâmplă de fiecare dată când te văd. Oricând ești aproape de mine. Barnaby își coborî capul. Respirația lui îi mângâie buzele, când ea lăsă instinctiv capul pe spate. Mai ales când ești aproape de mine.

Îi acoperi buzele cu ale lui și o sărută. Simțea că întrebarea aceea o frământa în continuare, din felul în care îi permitea să exploreze. Din felul în care îl încuraja să-i arate ceea ce voia să cunoască – mai mult.

El o strânse mai tare în brațe, ținând-o captivă, hrănind atât simțurile lui, cât și pe ale ei, construind nerăbdare și tensiune și lăsând dorința să clocotească și să preia controlul.

Și odată ce se întâmplă... odată ce se agăță de umerii lui, înfigându-și unghiile în haina lui, odată ce respirația ei se acceleră, devenind sacadată, întrerupse îmbrățișarea aceea. O ridică în brațe și o purtă pe arcada de la capătul galeriei și în salonul pustiu de dincolo.

Se aruncă într-un fotoliu mare, cu ea în poala lui, surprinzându-l cu un hohot de râs. Dar râsul ei se stinse de îndată ce se aplecă spre ea. Penelope îi întâlni ochii prin întuneric – și i-i cercetă timp

de un moment încordat – după care închise pleoapele într-o invitație fățișă. Așa că închise și el ochii și îi acoperi din nou buzele cu ale lui.

Mâna ei alunecă de pe ceafa lui pe obraz, cuprinzându-l și mângâindu-l... ca și când l-ar fi ținut în loc în timp ce îl săruta și îl zorea să meargă mai departe.

Cu gura ei, cu limba ei, cu presiunea buzelor ei, îl îndemna să-i arate mai mult din această enigmă intitulată dorință – și cum se traducea ea pentru ei doi. Și el nu avea nici o rezervă în a-i îndeplini dorința, în a-și lăsa mâna să alunece pe bărbia ei, să-i mângâie gâtul și clavicula și tot mai jos, până la una dintre umflăturile subtile ale unui sân.

Nu avea nici o ezitare în a o revendica pentru el. Carnea ei se încorda sub palma lui și îi putea simți sfârcul întărindu-se prin mătasea fină a corsajului. Era tentat... extrem de tentat să elibereze mugurele acela mic de perlă din constrângerea materialului, ca să-l poată atinge și gusta. Ca să o poată atinge și gusta pe ea. Însă în mintea lui răsuna un avertisment... un semnal de alarmă, îndepărtat, dar insistent.

Captiv în moment, în interludiul lor fierbinte și din ce în ce mai pasional, în felul în care îi răspundea, arcuind ușor spatele și căutând febril să descopere mai mult, îi luă câteva secunde să recunoască și să decodeze mesajul pe care i-l transmitea creierul.

„Cunoașterea este prețul lui Penelope Ashford!"

Iar dacă îi oferea prea mult, prea curând...

Și atunci, dintr-odată, drumul pe care trebuia să-l urmeze cu ea pentru a-și duce la îndeplinire cauza deveni mult mai clar. Ea era o femeie pentru care cunoașterea – atât teoretică, cât și empirică – avea o atracție incredibilă. Iar în arena aceasta el era mai mult decât dispus să o învețe totul și orice voia să știe.

Dar la fel ca orice dascăl experimentat, trebuia mai întâi să exercite un pic de autoritate asupra ei – să o ispitească cu răspunsurile la prima sa întrebare și să o stârnească cu perspectiva de a-i răspunde la și mai multe întrebări.

Avea nevoie să lase să se așeze acea primă lecție – să îi dea ei timp să o asimileze și să se asigure că încheia această primă experiență de învățare atât motivată, cât și dornică să se întoarcă și pentru următoare.

Sub buzele lui, sub mâna lui, ea devenea tot mai exigentă, simțind faptul că se lăsase momentan distras de gândurile sale.

Barnaby zâmbi în sinea lui și îi dădu nu ceea ce își dorea... ci mai mult din ceea ce avea deja.

Prin paravanul de mătase al rochiei, o mângâie din ce în ce mai intim, alunecându-și palma în jos pe șoldul ei și apoi schimbându-i poziția în brațele lui ca să o poată întoarce să poată ajunge să cuprindă sfera fermă a fundului ei și să îi maseze carnea.

Să o posede. Nu încerca să-i înăbușe în nici un fel dorința – direcția în care se îndrepta sau scopul final. Asta își dorise să cunoască. Și lăsa asta să-i coloreze fiecare atingere și fiecare mângâiere posesivă.

Atât de deplin încât, atunci când mâna lui călători spre partea din față a coapsei ei, mângâind-o și explorând-o, cuprinzând-o apoi prin mătasea rochiei, ea icni și se cutremură.

Suficient. Strategul din creierul său făcu atunci un pas în față, reamintindu-i care era scopul său. Care era obiectivul său final.

Așa că se retrase și o trase înapoi și pe ea.

Penelope înțelegea ce făcea. Că se retrăgea de la a-i arăta mai multe, poate prea multe, în acest moment și în acest loc. Nemulțumită, dar în același timp resemnată, acceptă și preluă intenția lui, lăsând sărutările lor să devină mai puțin pasionale și lăsând foamea aceea primordială care-i conducea să se stingă ușor-ușor.

Și atunci observă că focul acela nu muri de tot... ci doar continuă să ardă mocnit. Gata oricând să izbucnească din nou într-un incendiu mistuitor cu o singură atingere scânteietoare.

Cu atingerea corectă. Cu a lui.

O intriga lucrul acesta – precum întregul interludiu, de altfel. Își simțea pielea febrilă și corpul cald, satisfăcut și ciudat de moale, dar în același timp condus de o urgență evazivă și exigentă pe care nu o înțelegea încă pe deplin.

Buzele li se dezlipiră. El îi întâlni privirea când deschise ochii. O studie o clipă, după care se ridică și o ajută și pe ea să facă același lucru.

Odată ce se ridică în picioare, își studie rochia, destul de surprinsă să o vadă într-o stare acceptabilă. Își scutură corsajul, aranjând materialul, își netezi fustele și încercă să nu zăbovească prea mult pe senzația persistentă a mâinilor lui atingându-i corpul.

Își dorise să știe, ceruse asta fără cuvinte și aflase... un pic. Din păcate, după cum confirma mintea care i se limpezea cu fiecare clipă ce trecea, nu aflase suficient pentru a găsi un răspuns fără echivoc la întrebarea despre el care o frământa. Despre ea în relație cu el și viceversa.

Se încruntă și se întoarse spre el, în timp ce-și aranja mânecile de mătase ale rochiei.

Înainte de a-și găsi cuvintele pentru a întreba ceva, el îi oferi:

– Asta e o mică mostră despre ce gust are dorința... cel puțin între noi doi. Îi întâlni apoi privirea prin întuneric. Dacă vrei mai mult, aș fi bucuros să te învăț. Se apropie apoi de ea, până când ajunse la câțiva centimetri distanță, uitându-se în jos la chipul ei. Dar fără să o atingă. Cu toate astea, la fel ca în toate disciplinele de studiu, dacă îți dorești cu adevărat să înțelegi în profunzime și în toate sensurile, trebuie să fii dornică și dispusă să înveți.

Exista o întrebare foarte clară în acele ultime cuvinte ale lui. Penelope se strădui să nu se încrunte la el. Era mult prea conștientă de momentul și punctul în care se aflau ca să nu-și dea seama ce făcea.

Cu toate astea...

Chiar își dorea cu adevărat să știe. Mult, mult mai mult.

Fixându-l cu privirea, îi zâmbi, după care se răsuci și se îndreptă spre scările care duceau spre sala de bal de jos.

– O să mă gândesc la asta.

Barnaby miji ochii și o privi întorcându-i spatele și plecând, după care porni și el – ca întotdeauna, în spatele ei. Când ajunse la scări, îi spuse:

– Tipografia ne tipărește anunțurile în seara asta... și o să fie gata mâine-dimineață.

Ea se opri o clipă în capătul scărilor. Se uită peste umăr și zise:

– Va trebui să ne consultăm cu Griselda cum să le distribuim cel mai bine.

Barnaby se opri chiar în spatele ei.

– Vin să te iau de pe Mount Street mâine-dimineață la ora nouă. Putem merge împreună să luăm fluturașii și apoi la magazinul ei.

– Excelent.

Încuviință ușor din cap, după care porni ușor în jos, pe treptele înguste.

El rămase în urma ei, privind-o cum cobora – și amintindu-și că să o lase să plece era o parte vitală din planul lui.

În timp ce orele târzii ale nopții veneau, treceau și se disipau precum fumul lumânărilor, Penelope se zvârcolea și se agita în patul ei, în dormitorul său din conacul de pe Mount Street. Și aflându-se în împrejurări atât de familiare, nu putea înțelege de ce nu își putea limpezi mintea și de ce nu putea adormi.

Era o ființă rațională și disciplinată prin excelență și, în mod normal, nu avea absolut nici o problemă să facă asta.

Era numai și numai vina lui, desigur.

Stârnise în mintea ei o veritabilă vânătoare de iepuri și efectiv nu se putea opri din a-i urmări.

Se ridică în capul oaselor, își scutură perna, după care se aruncă înapoi pe spate și rămase uitându-se la tavan.

Faptul că o ispitea intenționat era ceva evident dincolo de orice îndoială. Cât despre prețul cunoștințelor pe care i le flutura prin fața ochilor, la fel cum făcea un vânător cu un morcov pe sub nasul unui iepure... Ei bine, înțelegea foarte clar care era acel preț. Dar ținând cont de faptul că avea deja douăzeci și patru de ani și nici o dorință cât de mică de a se căsători – după cum hotărâse cu mult timp în urmă, întrucât o căsătorie implica multe restricții și asta nu îi convenea deloc –, atunci care era sensul? Pentru ce își mai păstra virginitatea? În lumina a ceea ce ajunsese acum să considere o ignoranță inacceptabilă cu privire la subiectul „dorință" – darămite „pasiune" – i se părea foarte potrivit să dea la schimb acest lucru, complet inutil, de altfel, pentru o cunoaștere pe care o râvnea acum.

Și la toate acestea se adăuga faptul că el era singurul bărbat care avusese vreodată un asemenea impact devastator asupra conștiinței ei, singurul bărbat care izbutise vreodată să facă acel iepure fictiv deja menționat să țopăie peste câmpurile minții ei.

Își opri făgașul gândurilor, când ajunseră în acest punct și decise să le exploreze mintal. Să le evalueze și să le cântărească. Toate până aici păreau concluzii logice incontestabile. Rațiunea ei până acum era corectă și fără eroare.

Și ceea ce o făcea prea agitată ca să doarmă era următorul pas.

Ideea de a-i spune „da" așa pur și simplu, de a lăsa educația și cunoștințele sale pe acel subiect în mâinile lui și de a se preda capriciilor lui masculine nu îi plăcea însă deloc. Dar absolut deloc.

Nu avea o părere prea bună despre mintea masculină. Nici măcar despre a lui, care părea net superioară mulțimii generale. Suspecta cu tărie că nu avea – sau cel puțin că nu era conștient de asta, dacă exista – o bază logică pentru dorința pe care o simțea pentru ea, nu în afară de simpla dorință, mai exact.

Nu. Deși nu vedea nici un motiv să nu meargă mai departe – chiar dacă ar fi făcut asta numai în condițiile stabilite de ea –, cu siguranță nu ar fi făcut asta cu așteptările nechibzuite că el, un bărbat, ar putea elucida pe deplin și în adevăratul sens al cuvântului motivele pentru care o dorea.

Din fericire, aflarea motivelor lui nu era singurul ei scop intelectual. Și mai mult decât motivele lui, își dorea să le cunoască, să le înțeleagă și să le asimileze pe ale ei.

Voia să știe ce anume o făcuse pe ea să *dorească* ceea ce se ascundea în sărutările lui, în îmbrățișarea lui – și de ce o stârneau să își dorească și mai mult. Avea nevoie să afle ce anume îi alimenta ei propriile dorințe.

Acesta era scopul ei principal.

Și Barnaby Adair era bărbatul care putea – și care voia – să o conducă pe drumul sinuos spre acest adevăr.

Pericolul real încă nu scosese capul la lumină. Căsătoria. Atâta timp cât căsătoria rămânea absentă din ecuația lor, totul avea să meargă bine.

Cugetă câteva clipe pe acest subiect. Îl învârti pe toate părțile. Acceptă că poate era posibil să se simtă obligat, pentru că o seducea – pentru că, fără îndoială, așa ar fi privit el interacțiunea lor – să o ceară mai apoi în căsătorie. Și chiar și după ce îl refuza, să continue să insiste, considerând poate asta ca pe o obligație de onoare – subiect pe tema căruia gentlemenii ca el tindeau să fie destul de încăpățânați.

Dar ea știa cum să contracareze asta. Și chiar și dacă încerca să îi prezinte aspectele benefice ale căsătoriei, era destul de sigură că va reuși să iasă învingătoare, să adopte o poziție contrară, să-l convingă și să-l facă să împărtășească modul ei de gândire. Și dacă apărea într-adevăr chestiunea aceasta, atunci îi va explica punctul ei de vedere. Era sigură că el, fiind un bărbat rațional, logic, va înțelege poziția pe care o adopta și, în cele din urmă, o va accepta.

Acestea fiind spuse... poziția ei în orice astfel de discuție va fi de o mie de ori puternică dacă *ea* era cea care instiga această aventură amoroasă. Nu să accepte să o lase să se deruleze de la sine, ci să o conducă – în mod evident, aceasta era cea mai rezonabilă cale de a merge mai departe. Trebuia să preia frâiele situației și să definească relația lor ca fiind pur și simplu o aventură, nelăsând să apară măcar vreo intenție de căsătorie, care să bulverseze și mai mult problema.

Își limpezise mintea. Da, așa trebuiau să stea lucrurile. Pe față.

Afișă un zâmbet mic și oftă. Se întoarse apoi pe o parte, își cuibări obrazul în pernă și închise ochii.

Tot ce trebuia să facă era să preia controlul asupra situației și totul avea să fie bine.

Încrezătoare și liniștită, adormi în cele din urmă.

– Mă bucur foarte mult că am venit cu tine în dimineața asta.

Penelope stătea pe trotuarul din fața magazinului Griseldei, așteptând în timp ce Barnaby se întindea în trăsură ca să ia o cutie mare, în care se aflau anunțurile lor tipărite.

Luă cutia, închise portiera, după care încuviință din cap spre vizitiu. În timp ce trăsura o lua din loc, se întoarse spre Penelope și se strădui să-și ascundă zâmbetul. Din clipa în care părăsiseră tipografia pe de Edgware Road, îl distrăsese cu un șir lung de observații și presupuneri.

Veni lângă el, în timp ce se îndreptau spre ușa magazinului Griseldei.

– Mulțumesc... A fost o dimineață extrem de productivă și utilă. Se uită spre el, în timp ce balansa pe umăr cutia plină cu fluturași și îi făcea semn să urce pe scări. În ultimii ani, am tot căutat și alte posibile meserii pentru orfanii noștri. Am avut ceva succes cu negustorii. După ce l-am cunoscut pe domnul Cole și i-am văzut mai îndeaproape munca, mă gândesc că ar trebui să ne interesăm și de tipografii pentru posibile locuri de muncă pentru băieți.

Urmând-o în magazin, Barnaby zise:

– Ar trebui să vorbești cu Cole... sunt sigur că ar fi bucuros să ia în probe câțiva dintre băieții tăi.

Nu doar că sora vicontelui de Calverton era genul de doamnă pentru care Cole s-ar fi dat peste cap s-o ajute, dar pe lângă cutia cu fluturași pe care o ținea pe umăr, omul încă îi mai era dator.

Penelope încuviință din cap și se aventură spre inima magazinului.

– Cred că o să fac asta. Le zâmbi ucenicelor Griseldei și le făcu semn să se întoarcă la muncă. Nu e nevoie să ne anunțați sosirea... o să mergem direct la domnișoara Martin.

Dar se opri, imediat ce trecu de draperie. Barnaby abia reuși să nu se izbească de ea. Griselda nu se afla în zona bucătăriei.

– Aici sus, Penelope.

Penelope se uită în sus spre capătul scărilor și zâmbi strălucitor.

– Aici erai!

Porni apoi în sus pe scări. Barnaby lăsă cutia de pe umăr, ținând-o în schimb în fața sa, și o urmă în sus.

Intră în salonul Griseldei și o văzu pe Penelope dând mâna cu Stokes, care era deghizat pentru East End – la fel ca Griselda, de altfel.

– Perfect. Barnaby lăsă cutia pe măsuța din colț, o deschise și scoase prima foaie și o ridică pentru ca Stokes și Griselda să o poată citi.

Și Stokes făcu întocmai, cu Griselda chiar lângă el. Termină de citit și zâmbi.

– Într-adevăr, perfect! Luă hârtia și o ținu astfel încât el și Griselda să poată vedea mai bine. Tocmai ne pregăteam să mergem

să mai verificăm niște informații pe care domnul Martin și alții le-au adunat despre cei cinci potențiali suspecți rămași.

Stokes îi înmânã fluturașul de hârtie Griseldei și se uită la cutie.

– Câți avem acolo?

– Două mii, răspunse Barnaby, îndesându-și mâinile în buzunare. Suficienți cât să împânzim, literalmente, East Endul. Ceea ce ne interesează acum e să stabilim care ar fi cea mai bună metodă de a-i distribui... Ca să-i împrăștiem peste tot unde putem prin zonă.

– Piețele, zise Griselda, ridicând ochii din foaie. Oricum mergeam din nou acolo acum, dar nu există nici o modalitate mai bună de a-i împrăștia decât să-i lăsăm la vânzătorii de la tarabe. Și azi e vineri... E bine pentru că vinerea și sâmbăta piețele sunt cele mai aglomerate. Alte locuri la fel de bune ar fi cârciumile și tavernele... dar în piețe ajung mai mulți oameni... bărbați și femei, deopotrivă.

Stokes încuviințã din cap.

– O să-i luăm cu noi azi. Cu cât îi găsim mai repede pe băieți, cu atât mai bine.

– Ce-ați mai aflat despre ceilalți potențiali directori ai școlii de hoți? întrebă Penelope, uitându-se de la Stokes la Griselda. Ați găsit ceva care să sugereze că unul dintre cei de pe listă e omul pe care îl căutăm?

Stokes se strâmbă.

– Nimic sigur, din păcate. Problema cu aceștia cinci este că nu se învârt prin cercuri prea largi... Se țin aproape de ascunzătorile lor și interacționează numai cu cei cu care sunt obligați. Credem că am aflat adresele a trei dintre ei... Slater, Watts și Hornby. Mergem azi să verificăm. Cât despre ceilalți doi însă, Grimsby și Hughes, încă nu am reușit să aflăm nimic. Totuși, în legătură cu ei, tot ce au primit și polițiștii locali, și tatăl Griseldei sunt răspunsuri evazive... ceea ce pe mine mă face să suspectez că sunt amândoi implicați în ceva ilegal. Acum, dacă acest ceva este conducerea școlii de hoți pe care o căutăm, nu avem de unde să știm. Dar dacă ceilalți trei se dovedesc a fi în momentul acesta cetățeni care respectă legea... ceea ce e foarte posibil, din moment ce am făcut atât de ușor rost de adresele lor... atunci Grimsby și Hughes o să devină cei mai probabili suspecți.

Griselda se uită la Stokes.

– După ce îi verificăm pe primii trei, dacă nu găsim nici o urmă a băieților acolo, o să insistăm mai mult ca să vedem ce informații mai putem aduna despre Grimsby și Hughes. Își mută apoi privirea spre Barnaby. Problema e că nimeni nu știe sau nu vrea să ne spună prin

ce zone își fac veacul și, din cauza asta, localizarea lor e ca și cum am căuta acul în carul cu fân.

– E posibil să mai aflăm ceva indicii cu anunțurile astea, zise Barnaby. Sau măcar să ne îndrume în ce zonă să ne concentrăm căutările.

– Cum rămâne cu familia Bushel? Mary și Horry? întrebă Penelope, privindu-l pe Stokes. Ai apucat să mergi pe la ei?

Stokes încuviință din cap și îi aruncă o privire lui Barnaby.

– Mesajul tău a sosit la mine în timp util... am ajuns la Black Lion Yard mai târziu, chiar în după-amiaza aceea. Am vorbit cu Mary Bushel și cu băieții Wills. Am reușit să punem la cale o strategie de a-i ține în siguranță pe Mary și pe Horry și, în același timp, de a lăsa ușa deschisă promițător, ca să zic așa, în speranța că nemernicii ăștia o să facă o mișcare. Pe chipul lui Stokes apăru atunci o expresie furibundă. Sper numai să apară. Cu băieții Wills și polițiștii locali, răufăcătorilor n-o să le fie deloc ușor să scape din Black Lion Yard.

Barnaby ridică din sprâncene.

– Nu m-am gândit la asta până acum... dar curtea aceea pare într-adevăr să fie o capcană excelentă.

– Exact. Așa că Horry și bunica lui sunt pe cât se poate de bine protejați, iar cursa noastră este deja întinsă și în așteptarea prăzii. Stokes încuviință din cap. Acum trebuie numai să vedem dacă reușim să ne dăm seama pe cine am putea prinde.

Luă cutia cu fluturași.

– Eu și Griselda o să-i împărțim când trecem prin piețe. Se uită la ceilalți trei. Trebuie să știm unde-i ține acest „director de școală" pe băieți și să-i scăpăm din ghearele lui, preferabil înainte să apuce să îi trimită pe teren la treabă. Barnaby se încruntă brusc. Parlamentul își încheie activitatea săptămâna viitoare. La câteva zile după aceea, cartierul Mayfair o să fie pustiu. Dacă ipoteza ta privind motivul pentru care directorul ăsta de școală instruiește așa de mulți băieți este corect, avem timp doar până atunci ca să-i găsim.

Făcură cu toții schimb de priviri, după care Griselda le făcu semn spre scări.

– Ar fi mai bine să mergem.

Coborâră cu toții, după care părăsiră magazinul, lăsându-le pe ucenicele Griseldei cu gura căscată de uimire.

Odată ajunși afară, porniră spre biserica din colț ca să caute birje pe străzile de dincolo de ea. Stokes și Griselda o luară pe prima, întrucât Barnaby și Penelope insistară că sarcina lor era mai importantă și mai urgentă.

Stând pe trotuar și privind birja îndepărtându-se spre est, Penelope își schimbă neliniștită greutatea de pe un picior pe altul.

Lângă ea, Barnaby rămase și el cu privirea ațintită spre trăsura care se îndepărta și apoi zise:

– Dacă îți trece prin minte vreo modalitate prin care tu, eu sau noi să putem afla mai repede ceea ce avem nevoie să aflăm, te rog să-mi spui.

Ea se uită spre profilul lui serios.

– Promiți să faci și tu același lucru?

El se uită în jos la ea.

– Da. Bine.

– Foarte bine, aprobă ea, încuviințând din cap. Dacă îmi vine vreo idee, îți dau de știre.

Capitolul 13

Totul era pregătit și totuși nu se întâmplă nimic.

Târziu, în noaptea aceea, când străzile orașului erau învăluite într-o ceață rece și deasă de noiembrie, Barnaby se plimba pe bulevardul St. James și cugeta asupra statutului anchetei lor. Tocmai plecase de la White's, după ce petrecuse o seară lipsită de griji într-un club gol și, prin urmare, binecuvântat de liniștit, întrucât considerase mai înțelept să își petreacă seara acolo decât în vreo sală de bal, pe urmele lui Penelope – era un șiretlic menit să îi stârnească nerăbdarea și să-i lase curiozitatea nesatisfăcută, împingând-o astfel să dorească să-și sature pofta. Fiind o doamnă foarte inteligentă, mintea ei va porni astfel pe făgașul evident, care o va conduce la concluzia la care voia el să ajungă.

Că ar fi în interesul ei să se mărite cu el.

Că acest drum ar fi fost sinonim cu modalitatea de a obține toate cunoștințele pe care și-ar fi dorit să le acumuleze momentan pe acel subiect și care sigur nu îi dădea pace – mulțumită interludiului lor recent.

Sau, mai bine zis, spera cu ardoare că acest anume subiect îi ocupa mintea. Pentru că, în afară de ancheta lor – care pentru moment stagna –, era și singurul alt subiect care îl tulbura pe el.

Și chiar și acest lucru – lipsa oricărui progres pentru găsirea băieților răpiți – era probabil să funcționeze în favoarea lui. Stokes

și Griselda distribuiseră fluturașii, dar nu primiseră încă nici un răspuns. Cât despre cele cinci nume care se aflau la început pe lista lui Stokes... confirmaseră deja că Slater și Watts sigur nu se aflau în posesia băieților – chiar dacă, fără îndoială, nu duceau tocmai vieți curate ca lacrima.

Adică mai rămâneau Hornby, Grimsby și Hughes ca posibili candidați pentru rolul de director al școlii de hoți. Doar că nici o pistă nu le oferise încă vreun indiciu despre unde se aflau ultimii doi.

Altfel, capcana pe care o întinseseră în Black Lion Yard cu două zile în urmă rămânea amorsată – dar din seara asta, tot inactivă.

Și nici el, nici Penelope nu mai aveau nici o altă idee rezonabilă despre ce ar fi putut să facă pentru a-i găsi pe băieții răpiți.

Așa că nu le rămânea decât să aștepte.

Și Barnaby suspecta că răbdarea nu era tocmai punctul ei foarte. Era posibil – ba chiar foarte probabil – ca flămândă de orice progres pe orice făgaș, să își îndrepte energiile spre un alt scop.

Iar ideea că acele anume energii ar fi putut fi ale lui să le ghideze și să le modeleze după bunul-plac îi trimitea un fior de nerăbdare prin întreg trupul, ceva ce nu mai simțise de foarte mult timp. Mai exact, de pe vremea când era un tânăr crud și neexperimentat.

Sau poate că nici atunci.

Zâmbi pentru sine, coti și intră pe Jermyn Street. Legănând din baston, continuă să meargă, ignorând ceața tot mai deasă.

Chestiunea căsătoriei fusese un subiect pe care îl evitase cât putuse. Dar nu pentru că i-ar fi inspirat vreo neplăcere sau neîncredere. Ba, la drept vorbind, chiar contrariul era valabil. În timp ce anii trecuseră și îi văzuse pe prietenii lui căsătorindu-se și asistase la fericirea profundă pe care le-o adusese acest lucru, devenise chiar un pic invidios pe ei. Cu toate astea, rămăsese convins că o căsnicie nu era pentru el, pentru că nu cunoscuse niciodată o doamnă nobilă ca să poată – sau măcar să-și dorească – să facă față vocației lui și pasiunii lui pentru anchetele criminale.

Penelope era singura excepție. Doamna care încălca toate regulile. Ea nu doar că ar fi fost de acord cu anchetele lui, dar l-ar fi și încurajat activ. Și era atât de inteligentă, încât, contrar așteptărilor, era chiar nerăbdător să-i vorbească despre cazurile la care lucra – să îi asculte opiniile și sugestiile și să discute despre răufăcători și trăsăturile lor.

Acum, primul pas spre ceea ce considera cel mai favorabil viitor al său era să-i ceară mâna lui Penelope. Nu se îndoia de faptul că fratele ei, Luc, și probabil toată familia ei, de altfel, vor considera petirea lui

acceptabilă. Al treilea fiu al unui conte era o partidă mai mult decât cuviincioasă și bună pentru fiica unui viconte. În plus, nici statutul și averea lui nu erau de trecut cu vederea. Să obțină acceptul ei rămânea singurul obstacol... dar dacă tot ce făcuse pentru a-i stârni curiozitatea și nerăbdarea va da roade așa cum spera...

Zâmbi încrezător, răsucind bastonul. Se aștepta pe deplin ca ea să-și manifeste cumva interesul cât de curând. Dar se mai gândea și că ar fi trebuit să se ducă să o viziteze a doua zi.

O trăsură neagră discretă se afla în fața ușii vecine casei sale. O observă cu colțul ochiului, dar nu o studie fățiș. Se întrebă totuși pe cine distra vecinul său, Elliard, în noaptea aceea.

Aproape imediat mintea îi fu invadată de imagini despre cum ar fi „distrat-o" și el pe Penelope, când venea la el în vizită. Curând, se asigură. Foarte curând. Zâmbi și mai larg, porni în sus pe treptele casei sale, scotocind în buzunarul vestei după cheie și uitându-se în jos în timp ce o căuta.

În spatele lui, auzi hățurile trăsurii negre zăngănind, după care copitele cailor lovind caldarâmul în ritm de galop, în timp ce trăsura gonea pe stradă...

Încremeni. Un fior de rău augur îi traversă șira spinării.

Nu văzuse și nu auzise pe nimeni urcând sau coborând din trăsură și nici o portieră închizându-se – așa că de ce pleca așa, dintr-odată?

Dădu să se întoarcă și, în aceeași secundă, simți aerul schimbându-se în jurul său și năvala unui atac. Se răsuci, văzu o siluetă învești mântată într-o pelerină neagră grăbindu-se în sus pe scări... și un... un ciomag?... într-o mână.

Îi îngheță și mintea, neputând pricepe ce vedea. Silueta aceea era scundă și pelerina acoperea... fuste. Și se întrezărea o strălucire aurie pe sub glugă. Chiar în dreptul ochilor.

În acea fracțiune de secundă o recunoscu pe atacatoarea lui și își dădu seama că abia coborâse din trăsura care plecase. Aruncă o ocheadă spre vehiculul care se îndepărta și apoi văzu... prea târziu... bâta pe care o ridicase.

Îl lovi exact în frunte.

Nu foarte tare, dar suficient cât să-l facă să clipească și să se dea înapoi un pas. Se împletici înapoi și se sprijini de perete pentru echilibru.

Era absolut uluit. Și mut de uimire. Și se holba la ea.

Ea îl apucă atunci de haină – aparent presupunând în mod greșit că îl scosese din joc suficient cât să trebuiască să-l susțină ca să nu cadă.

Dar dacă ar fi căzut, asta ar fi din cauza uimirii totale.

Ce naiba făcea?

Clipi încă o dată, nedumerit. Ea își ascunse apoi bâta sub pelerină și se uită în ochii lui. Aparent ușurată că nu-și pierduse cunoștința, șuieră încet:

– Ia-te după mine!

Care naiba mai era scenariul ei?

Cu o mână încă agățată de haina lui, o întinse pe cealaltă și ciocăni tare în ușa casei lui.

Se întrebă dacă să-i spună că avea deja cheia în mână, dar se hotărî să tacă. Plecă de la premisa că trebuia să fie rănit, așa că se izbi de perete, cu ochii doar pe jumătate deschiși.

Nu îi veni deloc prea greu să invoce o încruntare dureroasă. Putea simți un cucui dureros în locul în care îl izbise și suspecta că îi lăsase o vânătaie.

Penelope aproape că vibra de nerăbdare. Ce naiba îi lua atât de mult?

Și apoi auzi pașii. Și în secunda următoare se deschise ușa.

Se uită la Barnaby.

– Ajută-mă! Repede! Se uită în urmă spre strada pustie. S-ar putea să se întoarcă.

Omul se încruntă.

– Cine să se... apoi îl văzu pe Barnaby sprijinit de perete. Oh, Doamne!

– Exact!

Penelope îl apucă de braț pe Barnaby și i-l aruncă în jurul umerilor ei. Își alunecă celălalt braț în jurul taliei lui, îl ridică cu greu și-l trase de lângă perete.

Se împletici câțiva pași și abia reuși să se îndrepte și să-l susțină și pe el, înainte de a se prăvăli pe spate pe trepte! Doamne, ce greu era!

Dar nici nu se prea putea plânge, de vreme ce făcea întocmai după cum îl rugase.

Se clătină câteva clipe înainte ca servitorul lui – Mostyn, da, așa îl chema – să își vină în fire după șoc și să-l apuce de cealaltă parte pe stăpânul său pe jumătate inconștient.

– Așa... ușurel. Mostyn o ajută să-l care pe Barnaby pe ușa deschisă. Vai, mie!

Se opri apoi, uitându-se la semnul mare și roșu de pe fruntea stăpânului său.

Penelope înjură în șoaptă. Omul ăsta era la fel de lent ca o babă!

– Închide ușa și ajută-mă să-l duc sus.

Deja nu mai era la fel de sigură că nu îl rănise cu adevărat. Se sprijinea greoi pe ea. Își spuse atunci că nu lovise atât de tare cu bâta... dar neliniștea tot o făcu să simtă un nod chinuitor în măruntaie.

Mostyn se grăbi să închidă ușa, după care apăru din nou ca să-l susțină pe Barnaby de celălalt braț.

Barnaby gemea în timp ce urcau scările – ba chiar mult prea realist pentru liniștea ei sufletească.

La naiba!

Chiar îl rănise de-adevăratelea. Un sentimentul puternic de vinovăție se amestecă atunci cu neliniștea care-i strângea deja stomacul, dând naștere unei senzații aproape insuportabile.

– Dar ce s-a întâmplat? întrebă Mostyn în timp ce porniră în sus pe scări.

Penelope avea povestea pregătită:

– L-am convins să mergem să-i căutam pe răufăcători. Dar ne-au întins o cursă nu departe de aici și l-au lovit în cap. A primit o lovitură îngrozitoare... uite... vezi vânătaia?

Și nici că fu nevoie de mai mult. Mostyn încuviință din cap, exprimându-și regretele bălmăjite și începu o tiradă despre cum stăpânului său nu părea să-i pese niciodată de pericolele în care se arunca și cum îl prevenise de multe ori că într-o zi se va întâmpla ceva groaznic în timpul uneia dintre anchetele sale... și multe alte variațiuni pe aceeași temă, până când lui Penelope ajunse să-i pară sincer rău că inventase o astfel de poveste – lucru care nu făcea altceva decât să-i sporească și mai mult vinovăția pe care o simțea deja. Fu nevoită să-și muște limba tare ca să se abțină să nu-i ia cu înversunare apărarea lui Barnaby. Dar trebuia să țină minte rolul pe care îl avea ea de jucat în toată drama aceasta – acela al complicei feminine, care era sincer și extrem de îngrijorată pentru starea de sănătate a cavalerului ei în armură strălucitoare.

Îi mulțumi literalmente lui Dumnezeu când ajunseră în capătul acelui șir îngust de trepte și putu să meargă poticnindu-se înainte, spre ușa care ducea spre o cameră foarte mare. Încăperea aceea ocupa aproape tot etajul întâi al clădirii – era un dormitor foarte mare, cu un pat imens și cu o zonă mică de recreere, unde se aflau un birou și un fotoliu foarte comod în aparență, așezat în fața șemineului. Focul ardea vesel, împrăștiindu-și lumina și căldura prin tot spațiul acela vast. Într-o parte se deschidea o garderobă și dincolo de ea văzu o sală de baie.

Lângă pereții opuși erau două comode mari și de o parte și de alta a patului se aflau două noptiere. Însă patul în sine era cel care domina întreaga încăpere – și care-i atrăgea atenția.

Un pat cu baldachin, confecționat din lemn închis la culoare, cu stâlpi într-o nuanță mai deschisă, care era învăluit în damasc de culoarea ochilor lui. Draperiile erau trase cu cordoane aurii și dezvăluiau o cuvertură din satin albastru. Iar lângă tăblia patului se afla un mic munte de perne îmbrăcate în mătase aurie.

Într-un acord tacit, ea și Mostyn se îndreptară spre pat. Mostyn reuși să-l conducă pe Barnaby – care scoase încă un geamăt îngrozitor și îndurerat – până când ajunse să se sprijine cu spatele de cel mai apropiat stâlp al patului.

– Dacă îl puteți ține acolo în echilibru o clipă, domnișoară, o să pregătesc patul.

Mostyn își retrase prudent și reticent mâna de sub subsuoara lui Barnaby, după care se năpusti spre capul patului. Dar înainte să izbutească să apuce cu mâna cuvertura și s-o dea la o parte, Barnaby gemu din nou și se împletici într-o parte.

– Oh! șopti Penelope.

Se strădui cu disperare să-l țină drept – dar el căzu pe spate, aproape doborând-o și trăgând-o pe pat după el, în timp ce se prăbușea pe saltea. Ea reuși să rămână în picioare doar pentru că slăbise strânsoarea pe mâneca lui.

Cu ochii încă închiși, el tresări, după care gemu din nou. Apoi ridică greoi mâna și și-o duse la cap.

Penelope sări imediat și-l apucă de mână.

– Nu! Nu pune mâna! Doar stai acolo cuminte și lasă-ne să-ți dăm haina jos.

Ori era un actor excelent, ori chiar suferea îngrozitor – nu-și putea da seama.

Dezechilibrat și luat prin surprindere, Mostyn se agita și se frământa. Penelope își scoase atunci pelerina și o așeză deoparte, după care se întoarse lângă pat. Împreună reușiră să-l dezbrace pe Barnaby de paltonul greu pe care îl purta. Jacheta de dedesubt – una dintre creațiile lui Shultz – se dovedi mult mai dificil de dat jos. Mostyn fu nevoit să-l ajute pe Barnaby să stea în capul oaselor, în timp ce Penelope se cocoță pe pat în spatele lui, dezbrăcându-l cu mare greutate de haina aceea cambrată.

Se dădu apoi repede la o parte, când Mostyn îl lăsă pe Barnaby din nou pe spate – pe fundalul unui alt geamăt chinuit, desigur.

Îi fu mult mai ușor să-l scape de vestă și de lavalieră. Trase de ele și le desfăcu, în timp ce Mostyn îi dădea jos pantofii și ciorapii.

De îndată ce Mostyn se ridică din nou în picioare, Penelope zise:

– Adu niște apă rece și o cârpă.

Omul șovăi o clipă, însă îngrijorarea sinceră din glasul ei îl făcu să se grăbească într-un suflet spre ușa garderobei.

– Vin imediat.

Penelope se uită după el. Mostyn trecu prin sala de baie de dincolo și ieși. Dar cum ambele uși rămaseseră deschise, nu îndrăzni să-l întrebe pe Barnaby dacă îl durea într-adevăr atât de tare capul sau doar se prefăcea.

Vinovăția pe care o simțea la gândul că poate nu se prefăcea... că poate chiar îl lovise mai tare decât intenționase... făcu totuși să-i fie mai ușor să pună în aplicare următorul pas al planului ei, după ce se întoarse Mostyn.

Îi luă vasul din mână, îl așeză pe una din noptierele de lângă pat, înmuie în grabă cârpa, se aplecă deasupra lui Barnaby și-i aplică blând compresa pe pata roșie de pe fruntea lată. Zona nu părea umflată, nu era nici o contuzie... așa că probabil era mai bine că o acoperea, pentru că Mostyn venise în jurul patului ca să aprindă sfeșnicul de pe cealaltă noptieră. Lumânările pâlpâiră câteva clipe, după care flăcările lor se stabilizară, învăluindu-l în lumina lor pe Barnaby, care zăcea întins pe spate pe pat.

– Poți pleca, zise Penelope fără să se uite la Mostyn.

Omul avu nevoie de câteva secunde ca să priceapă, apoi se holbă stupefiat la ea.

– Oh, dar nu pot face asta! Nu ar fi cuviincios.

Ea ridică ușor fruntea și îi aruncă o privire arogantă.

– Dragul meu om bun... Împrumutase atât cuvintele, cât și exprimarea apăsată și tonul vocii de la Lady Osbaldestone – o doamnă a cărei abilitate de a exercita autoritate asupra sexului opus era de-a dreptul legendară. Sper sincer... continuă ea, cu glas scăzut, dar pe un ton la fel de incisiv... că nu ești pe cale să sugerezi că ar exista ceva *ne*cuviincios în faptul că îl îngrijesc pe domnul Adair în starea în care se află... mai cu seamă că s-a întâmplat să fie rănit ca răspuns la o rugăminte de-a mea... și, de fapt, pentru a mă proteja pe mine... Da?

Mostyn clipi și se încruntă.

Dar înainte să aibă timp să-și adune gândurile suficient cât să formuleze un răspuns, ea continuă pe același ton rece, tăios și imposibil de superior și autoritar:

– Am doi frați adulți și le-am oblojit și lor rănile de suficient de multe ori. Era o minciună sfruntată, amândoi erau cu mult mai mari decât ea. Am trăit mai bine de douăzeci și opt de ani în înalta societate și nici măcar o dată nu am auzit să se sugereze că îngrijirea unui domn rănit, aflat într-o stare de incapacitate, ar putea fi considerată în vreun fel necuviincioasă.

Din moment ce mințise deja o dată, nu vedea absolut nici un motiv să nu sporească acest păcat. Mai cu seamă că Mostyn chiar nu ar fi avut cum sau de unde să știe câți ani avea ea de fapt.

Își întoarse atenția înapoi spre pacientul ei – care rămăsese tăcut până acum – și se strădui să-și aducă aminte termeni potriviți pe care îi folosea domnișoara Keggs în situații similare, care apăreau mult prea des la orfelinat.

– Este foarte posibil să aibă o contuzie.

În ochii lui Mostyn apăru imediat panica.

– Vin fiert! Mentorul meu jura mereu că face bine la orice! exclamă el, grăbindu-se spre ușă.

– *Nu!* Penelope ridică imediat capul și se încruntă. În mod sigur nu ar trebui să bea nimic fierbinte... și cu atât mai puțin alcool! Nici vin și nici coniac! Poftim, asta arată câte știi! Flutură din mână, făcându-i semn să plece, adoptând o expresie complet dezgustată. O să stau eu de veghe la căpătâiul său și o să-i țin o compresă rece pe rană. O să te chem când se trezește.

– Dar... se bâlbâi Mostyn, făcând ochii cât cepele și uitându-se de la ea la stăpânul lui comatos.

Penelope oftă, aruncă apoi cârpa în vas și se îndreptă hotărâtă spre Mostyn – care, firește, făcu un pas în spate.

– Nu am timp de discuții... trebuie să am grijă de stăpânul tău!

Continuă să înainteze, până când Mostyn se lovi cu spatele de ușă. Se opri apoi, își propti mâinile în șolduri, se încruntă la el și coborî glasul până la o șoaptă acidă:

– Fără îndoială, toată gălăgia asta îl face să-l doară și mai tare capul. Și acum, pleacă! exclamă și arătă teatral spre ușă.

Mostyn se holbă la ea cu ochii cât cepele, aruncă o ultimă privire spre silueta suferindă întinsă pe pat, după care se răsuci pe călcâie, deschise ușa și ieși, închizând-o apoi extrem de încet.

Penelope nu era dispusă să-și asume nici un risc inutil, așa că se mai apropie cu un pas și-și lipi urechea de lemn. Așteptă până când auzi pașii lui Mostyn coborând scările, după care trase zăvorul.

Eliberă un oftat imens și sincer, închise ochii o clipă și-și sprijini fruntea de ușă.

Apoi auzi un foșnet.

Deschise ochii, se întoarse și îl văzu pe Barnaby sprijinit de perne. Ochii albaștri care o țintuiau erau limpezi.

– Ce?... întrebă el apăsat... *Ce* înseamnă toată treaba asta?

Vorbea clar – fără să se bâlbâie vreun pic. Ușurarea care o cuprinse în clipa aceea era incredibil de intensă. Un zâmbet spontan de încântare îi arcui buzele și se apropie de pat.

– Bun! Așadar, nu ești rănit de-adevăratelea.

El pufni:

– După lovitura aia mică la cap?

Ea rânji încă o dată.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că ai capul prea tare să-ți pot face vreun rău real.

– Poate, dar...

Barnaby nu apucă însă să termine de pus întrebarea, că ea îi și răspunse.

Penelope se aruncă pe pat. În timp ce el vorbea, ea sări pe cuvertură și direct în brațele lui și îl sărută.

Ceea ce era absolut minunat... cu excepția faptului că Barnaby era perfect conștient că se aflau în dormitorul lui, pe patul lui... și că ea încuiase ușa. Mai grav, era miezul nopții și, din tot ceea ce văzuse, era foarte puțin probabil să fie salvat prea curând de Mostyn.

Sau, cel puțin, nu suficient de curând.

Foindu-se în brațele lui, lipindu-se și mai tare de el... o invitație nerostită. Incapabil s-o respingă, o sărută și el, o luă de după umeri și pătrunse în caverna moale a gurii ei și se înfruptă, hrănind simțurile lui și pe ale ei, lăsând plăcerea să-i învăluie.

Penelope purta o rochie de mătase verde-închis – o ținută conservatoarea și severă, cu nasturi negri, care urcau din talie până la gât. Brațele ei suple erau complet acoperite de mânecile lungi încheiate cu năsturei tot negri. Iar fusta relativ voluminoasă îi camufla eficient gambele.

Cu părul strâns la spate într-un coc sever și cu ochelarii încă pe nas, ar fi trebuit să pară respingătoare.

În schimb, ca întotdeauna, îi inspira un fruct interzis.

Mătasea închisă la culoare îi făcea pielea fină ca porțelanul să strălucească. Mâinile lui alunecară pe spatele ei, conștient de posesive; mătasea foșni, un sunet senzual, o predare sugestivă.

A ei sau a lui.

Dintr-odată, nu mai putea fi sigur.

Fu nevoie de un efort să întrerupă acel sărut, în care reușise cumva să-l ademenească.

– Penelope...

Extrem de satisfăcută, se dădu înapoi suficient cât să-i poată zâmbi diafan, relaxându-se lângă el și, în același timp, lipindu-și sânii pe pieptul lui.

– Am venit să te informez că am luat o decizie.

– Înțeleg... murmură el, uitându-se în ochii ei întunecați, care străluceau de entuziasm și de o energie cum nu mai văzuse vreodată în viața lui. Nu era sigur că voia cu adevărat să afle răspunsul ei, totuși, se simți obligat să o întrebe: Ce decizie?

Îi susținu privirea, iar buzele ei pline, delicioase, îi zâmbeau languros.

– Ultima dată când am vorbit despre chestiuni personale, mi-ai făcut o ofertă... îți mai amintești?

– Da, normal, îmi amintesc foarte bine.

Vocea lui suna gravă chiar și pentru urechile lui.

Doar că zâmbetul ei tulburător se mări și mai mult când zise:

– Mi-ai spus că, dacă vreau să aflu mai multe, m-ai învăța fericit, dacă sunt dornică și dispusă să învăț. Înclină ușor capul și îl studie o clipă. Se citea amuzamentul în ochii ei întunecați. Savura acest moment și o distra... planul ei bine pus la punct atingea în sfârșit punctul culminant. Sunt aici ca să-ți spun că sunt și dornică, și dispusă să învăț... Am venit să te rog să mă înveți mai multe.

Efectul inevitabil al cuvintelor ei se răspândi prin ființa lui, dar... cercetându-i ochii și expresia mulțumită și, fără îndoială, dornică, își confirmă că ea sărise într-adevăr peste o etapă sau două din ceea ce intenționa el. Bunăoară, să fie de acord să se mărite cu el.

Desigur, el nu-i ceruse încă mâna.

Înainte să își poată găsi cuvintele pentru a prelua frâiele întregii situații, ea i-o luă înainte.

– Îmi dau seama că o doamnă ca mine se presupune că ar trebui să rămână neștiutoare față de astfel de lucruri până când se mărită, dar, din moment ce eu sunt ferm împotriva căsătoriei, m-am gândit că aș fi pe vecie condamnată la ignoranță... lucru care, desigur, nu e deloc pe gustul meu. În nici un domeniu. Și tocmai de aceea îți sunt recunoscătoare pentru oferta făcută.

Expresia de pe chipul ei era de expectativă, încrezătoare că el se va alătura planului ei și o va scăpa de această ignoranță.

Barnaby păstră o expresie calmă și senină, dar pe dinăuntru înjura. Ar fi trebuit să stabilească de la bun început că trebuia să se

mărite cu el sau cel puțin să fie de acord să se mărite cu el mai întâi de toate. Dar desigur, nu o făcuse. Și mai putea acum să-și retragă oferta sau să o renegocieze?

Cu siguranță, nu prea ușor. Îi spusese deja că nu voia să se căsătorească, că era... „ferm împotriva căsătoriei"?

Mâinile lui se plimbau în sus și în jos pe spatele ei, alinându-l cu blândețe... alinându-se pe sine însuși. Nu era sub nici un chip posibil să-i dea drumul din brațe sau să pună distanță între ei. Acum, că mâinile lui se mulau pe trupul ei, nu le mai putea dezlipi cu la fel de mare ușurință. Ea stătea pe el mai mult sau mai puțin. Corpul lui tânjea după căldura ei, după senzația moliciunii ei și după asigurarea subtilă și excitantă a consimțirii disponibilității ei.

Confuz, Barnaby afișă o expresie ușor intrigată, sugerând că ar fi fost doar puțin curios cu privire la poziția ei.

– De ce ești atât de împotriva căsătoriei? Credeam că asta își doresc toate doamnele să obțină.

Ea strânse din buze și clătină din cap cu fermitate.

– Nu și eu. Păi, doar gândește-te... Se sprijini și mai mult pe pieptul lui, cu șoldul unduindu-i-se provocator peste al lui și eliberându-și o mână pentru a putea gesticula... Ce atracție ar putea prezenta pentru mine căsătoria?

Corpul lui – excitat și chinuit încă din prima clipă în care se aruncase în brațele lui – acum deja vibra și trepida de dorință, când îi simțea șoldul cald lipit de vintrea lui... și fiecare fibră din carnea lui era mai mult decât dispusă să-i arate ce ispită ar fi putut prezenta pentru ea.

Dar Penelope continuă:

– Ce mi-ar putea oferi căsătoria, ca să compenseze prețul inevitabil pe care ar trebui să-l plătesc?

El se încruntă atunci.

– Preț?

Ea afișă imediat un zâmbet cinic și sec.

– Independența mea. Abilitatea mea de a trăi viața așa cum vreau și așa cum aleg s-o trăiesc, mai degrabă de cum și-ar dori un soț. Se uită apoi în ochii lui. Ce gentleman mi-ar permite să mă duc să vizitez liberă și singură mahalale și maghernițe după ce ne căsătorim?

El o țintui cu privirea... însă nu îi putu răspunde.

Iar atunci zâmbetul ei încordat și ironic se dizolvă într-unul de amuzament. Îl bătu ușor pe piept și zise:

– Nu îți mai bate capul... nu există nici un răspuns. Nici un domn care s-ar căsători cu mine nu ar fi dispus să mă lase să fac ceea

ce vreau și ce simt că trebuie să fac... nu mi-ar permite să continui cu ceea ce consider a fi munca și scopul vieții mele. Și fără munca aceea, ce satisfacții mi-ar mai rămâne?... Și tocmai de asta nu vreau să mă căsătoresc.

El se uită în ochii ei întunecați și știu în clipa aceea că o va face să se răzgândească. Din păcate, dacă și-ar fi verbalizat acest scop în clipa de față, nu ar fi făcut altceva decât să își asigure eșecul.

– Mda... Înțeleg, șopti, obligându-se să încuviințeze din cap. Înțeleg acum ce vrei să spui.

Și chiar înțelegea. Logic... Rațional... Atitudinea ei față de căsătorie era complet validă.

Doar că nu se putea să rămână așa. Nu mai putea continua așa.

Pentru că el avea nevoie ca ea să fie soția lui.

Să o aibă întinsă așa deasupra lui... cu acele curbe voluptuoase și suple, ca un cadou încântător, împachetat în mătase de culoare verde-închis... îi dispărea ușor-ușor capacitatea de a gândi. Dar lăsând la o parte orice altceva, devenea chinuitor de evident că rațiunea și argumentele nu aveau să-l salveze în seara aceea.

Se oferise să o învețe mai multe despre dorință. Și acum, că ea îi acceptase oferta, știa că nu prea o mai putea retrage. Fiindcă, dacă o făcea, nu ar mai fi avut niciodată încredere în el. Și indiferent ce explicație i-ar fi dat, ea s-ar fi simțit înșelată și respinsă. Și ar fi bătut în retragere și nu l-ar mai fi lăsat niciodată să se apropie de ea.

Dacă aducea vorba despre căsătorie, ar fi ridicat ziduri în jurul ei și l-ar fi ținut la distanță – iar asta era ceva ce Barnaby nu putea accepta. Ceva ce nu putea permite să se întâmple.

Ba mai rău – și mult mai înspăimântător –, exista riscul că acum, că o încurajase, dacă nu îi astâmpăra acea sete de cunoștințe în acest domeniu, ea ar fi putut găsi pe altcineva – un alt bărbat – care să îi satisfacă toate curiozitățile.

Vreun derbedeu ticălos și mojic.

În locul lui.

Și asta, *în mod clar,* nu avea să se întâmple.

Penelope îl studia și citindu-i-se în ochi și pe chip nerăbdarea. În timp ce îi cerceta expresia aceea dornică, ea înclină ușor capul și arcui din sprâncene.

– Deci?

Acel unic cuvânt fusese neașteptat de erotic, seducător și provocator – o întrebare, o provocare și o ispită pură, toate îmbinate amețitor într-o singură silabă mică.

Simțea ea ceva. Iar certitudinea a ceea ce erau pe cale să facă el și ea, aici, în patul lui, îi spinteca conștiința și îi invada trupul, până când fiecare mușchi din corp părea să-i tremure de pasiune și dorință.

Își lăsă buzele să se arcuiască ușor. Sfredelindu-i adâncurile întunecate ale ochilor, întinse o mână spre fața ei și îi ridică ochelarii de pe nas, apoi îi scoase ușor ramele din spatele urechilor, unde se ascundeau în părul ei. Știa că acest gest era un abandon. Simțea asta până în măduva oaselor.

– Cât de bine poți vedea fără ăștia?

Penelope clipi, zâmbi și îi cercetă chipul.

– Pot să văd foarte bine tot ce e până la doi metri... deși detaliile nu sunt mereu pe atât de clare pe cât mi-ar plăcea. La depărtare, lucrurile devin progresiv mai încețoșate.

– În cazul acesta... zise el, întinzând mâna și așezându-i ochelarii pe noptiera de lângă pat, nu o să ai nevoie de ei.

Ea se încruntă.

– Ești sigur?

El se întoarse din nou spre ea și ridică dintr-o sprânceană.

– Cine pe cine învață aici?

Ea izbucni în râs. Își propti mâinile pe pieptul lui și se împinse ușor, ca să se dea la o parte de pe el.

Mâinile lui se strânseră în jurul spatelui ei mic, o lipi la loc de el și se rostogoli – cu ea cu tot – prinzând-o captivă sub greutatea corpului lui. După aceea aplecă ușor capul și o sărută.

– Oh! exclamă ea ca un suspin, după care se scufundă în căldura primitoare a gurii ei.

Se cufundă în ea.

Răspunsul imediat al tuturor mușchilor săi la senzația de a o simți sub el fu atât de intensă și de revelatoare, și în același timp suficient de lacomă, încât îl făcu să-și țină respirația, în timp ce se lupta din răsputeri să-și dobândească din nou controlul deplin asupra instinctelor.

Poate că ea îl invitase să facă dragoste cu ea, dar nu îl invitase să o posede cu sălbăticie. Era o diferență pe care creierul lui civilizat o înțelegea foarte bine, dar de care instinctele lui mai primitive – cele pe care le activa în el nestăvilit – nu erau deloc interesate.

Extrem se sobru pe dinăuntru, își struni acea latură mai puțin civilizată. Și numai după ce se asigură dincolo de orice îndoială că o avea sub control, le permise mâinilor sale să continue să se miște mai departe. Să alunece de sub ea, să o cuprindă de talie, cu încordare...

să își lase natura posesivă să guste mai mult, să savureze faptul că era aici, a lui... și dornică să o ia.

Era un moment impetuos. Ca răspuns, îi cotropi buzele și adânci sărutul, prădându-i gura lent și pe îndelete... Ca o promisiune a intimităților care vor urma.

Odată ce acceptase scenariu ei – după ce se pomenise încă o dată luat complet pe nepregătite și mai degrabă urmând intențiile ei decât conducând –, nu mai avea nici o rezervă. Va face întocmai după cum îi ceruse. Va prelua controlul și îi va arăta mai mult. Îi va face cunoștință cu pasiunea.

Îi va face cunoștință cu căldura care se clădea sub mâna lui, în timp ce își plimba încă o dată palma într-o singură mișcare lentă și apăsată în sus pe talia ei, pe laterala învesmântată în mătase a trupului ei și spre umflătura unui sân.

Lui Penelope i se tăie răsuflarea sub acel sărut răvășitor. O mai mângâiase așa și altă dată. Și totuși, de data asta... faptul că avea certitudinea că nu avea să se oprească doar la o mângâiere îi înflorea în minte și asta făcea atingerea lui să pară mult mai puternică... infinit mai puternică, de fapt.

Fiecare atingere era o promisiune în sine și fiecare mângâiere a palmei și a degetelor lui conținea în același timp o curiozitate exploratoare și o revendicare fermă.

Era o încântare absolută. O căldură plăcută se revărsa prin fiecare fibră a trupului ei și îi făcea măruntaiele să se topească. Și apoi se născu una și mai intensă – ca o flacără mistuitoare de plăcere – care explodă, crescu și i se revărsă prin fiecare centimetru de carne. În curând o dureau sânii. Își simțea pieptul prea constrâns de corsetul de mătase și sfârcurile tensionate și întărite în muguri puri de dorință.

Ar fi vrut să vorbească... să îi spună de disconfortul pe care îl simțea, dar cu gura lui atât de ferm lipită pe a ei și cu limba lui dansând cu a sa într-un mod atât de sugestiv, nu mai avea nici putința, nici abilitatea și nici suficientă rațiune pentru a formula cuvintele.

Acum, cuvintele – motivele, raționalizările și logica – nu mai păreau câtuși de puțin relevante. Nu în această nouă lume în care o condusese în pași de dans. Nu în această lume în care dorința ei explodase atât de repede și de neașteptat, încât aproape că îi putea simți gustul – înțepător și dătător de dependență. Convingător. Hipnotizant.

Captivă sub greutatea lui, își împinse carnea chinuită de palma lui și gemu încet.

Și el îi răspunse. Dar cu un calm imperturbabil și cu o lipsă de urgență care o transforma pe a ei într-un vârtej ametitor. El își strecură apoi ușor o mână între trupurile lor și îi descheie abil nasturii corsajului. Începând de la gât și continuând ușor în jos, până când... până când materialul se desfăcu larg sub degetele lui pricepute, iar presiunea pe care o simțea pe sâni dispăru.

Dispariția acelei presiuni inconfortabile o lăsa flămândă pentru mai mult... pentru altceva. Și apoi dădu la o parte jumătățile desfăcute ale corsajului ei și dădu la o parte vălul delicat și translucid de mătase al cămășuței și... și îi cuprinse sânul.

Icni și i se tăie respirația și se agăță cu prețul vieții de sărut. De el. La fel ca întotdeauna, mâinile ei se încârligaseră în jurul cefei lui. În timp ce el cântărea, mângâia și strângea încet carnea ei înfiorată, mâinile-i alunecară mai jos pe umerii lui, unde se înfipseră în material. Când își alunecă degetul mare peste sfârcul ei rigid, i se tăie din nou respirația și înfipse și mai tare degetele în carnea lui.

Barnaby se juca, îi punea la încercare și tortura toate simțurile – o explora și îi învăța reacțiile și răspunsurile. O tachina și îi arăta și ei ce anume îi plăcea și cât de multă încântare se putea răsfrânge dintr-un singur punct mic... dintr-o singură atingere... chiar dacă păcătoasă și interzisă.

Cealaltă mână a lui rămăsese pe talia ei. Ancorând-o, ținând-o în loc. Acum, această mână alunecă din nou sub ea și apoi mai jos și peste șold, până când palma lui mare îi cuprinse fundul... plimbându-se pe fesele ei, evaluându-le... încă nu era o atingere posesivă, dar cu siguranță ascundea în ea promisiunea aceea. Greutatea lui deasupra ei, pe ea, o ținea în loc, o țintuia pe saltea, apăsându-i fundul în palma lui exploratoare. Chiar și prin straturile voluminoase ale fustelor, atingerea lui tot îi trimitea căldură prin corp. Îi activa o umezeală urgentă și dureroasă undeva sub fuste.

O neliniște stranie crescu în ea, răspândindu-i-se prin tot corpul. La fel ca gura unei fântâni. Era un abis... o foame primordială.

Putea simți gustul dorinței în sărutul lui și o simțea și în atingerea lui. Oare ceea ce simțea clădindu-se în ea și acaparând-o era pasiune?

El ridică ușor capul atunci, întrerupând sărutul și se uită în jos la ea. Ochii lui azurii erau umbriți de pleoape grele de un albastru intens, cum nu mai văzuse. Și apoi buzele lui se arcuiră într-un zâmbet periculos și se rostogoli din nou, luând-o cu el.

Ea icni, îl apucă de umeri și dădu să se ridice în clipa în care el aterizâ pe spate, sprijinit sus pe perne. Dar greutatea brațului lui

pe spatele ei o ținea lipită de el. O trase spre el, astfel încât buzele lui să le captureze pe ale ei. Ca să-i poată atrage din nou toate simțurile într-un sărut amețitor.

Și odată cucerită, cușca brațelor lui se mai slăbi în jurul ei. Acea nouă poziție îi tulbura simțurile, lăsându-le ascuțite la maximum. I se ridicaseră fustele în timp ce se rostogoliseră. Și, deși trupurile lor erau încă despărțite de multe straturi de mătase – mai exact, coapsele ei și lateralele trupului lui dur –, partea din spate a fustelor ei zburase și acum stătea răspândită pe picioarele lui, lăsându-i fundul neprotejat de materialul pantalonilor lui, dacă era suficient de prostuță – sau suficient de păcătoasă – ca să se lase pe spate.

Dar pentru moment era mulțumită să lase simțurilor ei timp să se obișnuiască cu acea poziție neașteptată. Cu căldura solidă și musculoasă a corpului său între coapsele ei. Cu duritatea de care erau lipite părțile cele mai intime și sensibile ale coapselor ei.

Și apoi simți cum degetele lui începură să-i descheie abil șnururile de pe spate.

Barnaby nu se opri până când acele șnururi nu erau desfăcute de tot și spatele rochiei ei nu ajunse descheiat până pe șolduri. Își simți mâinile alunecând pe sub material, dându-l la o parte și găsind încă o dată mătasea moale a cămășuței ei, despărțindu-i pielea de atingerea lui.

Nerăbdarea clocotea în el ca un vulcan pe cale să erupă. Dar se temperă. Se retrase o clipă din acel sărut și o îndemnă și pe ea să se ridice. Întinse mâinile în jos și îi trase genunchii mai sus, pe lateralele corpului său, astfel încât atunci când ea își așeză mâinile pe pieptul lui și se împinse ușor, ajunse deasupra lui, călărindu-l.

Și pentru că era așezat sus pe perne, sprijinit de ele și nu stătea întins pe saltea, asta o lăsa stând pe talia lui, cu sânii chiar la nivelul feței lui.

Exact acolo unde își dorise să ajungă.

Buzele lui se arcuiră de nerăbdare, ridică mâinile și-i împinse de pe umeri materialul rochiei.

Când mânecile de mătase îi alunecară în jos pe brațe, blocându-i-le, Penelope se uită în jos, la chipul lui. Nu se uita la fața ei... ci la ceea ce dezvăluise. Expresia de pe chipul lui era intensă, dar destul de goală – ca și când ar fi ținut foarte multe în interior. Era o expresie controlată. În control. Atât a lui, cât și a ei. Dar apoi se uită la ochii lui și fierbințeala aceea – dorința pe care o citea în ei – care îi aprindea albastrul ochilor, făcându-i aproape electrici, o șocă. Și o încântă. Și o înfierbântă.

O parte din ea era încă șocată că nu simțea nici cel mai mic dram de sfială. Din contră. Își dorea asta. Știa că își dorea asta și era pe deplin hotărâtă să savureze fiecare clipă – oricât de șocantă ar fi fost.

În timp ce asimila toate acele calități care îi făceau ochii să strălucească în timp ce se plimbau peste sânii ei, încă parțial acoperiți, pe formele ei și pe curbele ei, simți o senzație ciudată de triumf crescând în ea.

Mai simțise și altă dată ceva asemănător cu el – un sentiment de putere pe care ea și corpul ei îl puteau avea asupra lui. Că îl puteau fascina și îi puteau atrage atât de mult atenția, încât nu mai conștientiza nimic din jurul lor. Și privirea lui nu se dezlipi de la ea nici atunci când mâinile lui se mișcară și o cuprinseră de talie, pentru a descheia nasturii mici de la mânecile rochiei ei.

Barnaby îndeplini sarcina aceea repede și abil, după care îi eliberă brațele din mâneci. Ea le eliberă cu totul și își întoarse din nou palmele pe umerii lui. Corsajul de mătase ceda cu un foșnet fluid și îi căzu pe talie... și ea aștepta. Aștepta cu sufletul la gură să vadă ce va face în continuare.

Nu fu complet surprinsă atunci când degetele lui călătoriră spre capetele panglicii care îi ținea strâns decolteul cămășuței subțiri.

Barnaby testă panglica aceea subțire de mătase, frecând-o între degete. Se întrebase de multe ori ce purta pe sub rochiile acelea – își imaginase și visase cu ochii deschiși. Iar ea nu îl dezamăgise.

Cămășuța era confecționată într-un stil simplu sever – nu se vedea nici un volan sau ornament. Dar materialul era incredibil de fin. Cea mai naturală și de calitate mătase pe o întâlnise vreodată. Diafană și aproape translucidă, îi plutea pe piele ca o șoaptă. Precum mângâierea unui ibovnic... Îndrăzneață, seducătoare și păcătoasă.

Senzualitatea înnăscută pe care o simțise în ea din prima clipă era reală. Nu era doar o fantezie de-a lui. Observația aceea îi stârni tensiunea din mușchii deja încordați, făcându-l să fie și mai dornic.

Și asta era ceva de care nu avea neapărat nevoie. Deja se lupta cu impulsuri mult mai intense și mai explicite din punct de vedere carnal, decât trăise vreodată. Presupunea că era din cauză că știa că Penelope era virgină... că el era primul care o vedea așa, primul care o poseda. Și asta îi alimenta și mai mult dorințele primitive, nestăpânite.

Inspiră adânc, strunindu-și stăpânirea de sine – care în clipa aceasta era mult mai fragilă decât i-ar fi plăcut – după care ridică mâinile și îi cuprinse sânii. Cu venerație.

Nu erau nici mari, nici mici. Păreau să se muleze în palmele lui, ca și când acele movile de carne ar fi fost făcute pentru mărimea exactă a palmelor lui.

Mâinile lui îi mângâiară încet pielea ca mătasea, tachinând-o și excitând-o. Atingând-o ușor, făcând cercuțe cu degetele mari în jurul sfârcurile ei întărite, până când ea închise ochii în abandon și începu să se zvârcolească agitată deasupra lui.

El nu se grăbea deloc. Savura fiecare moment. Observa tensiunea crescândă care-i făcea spatele să se arcuiască și îi întretăia respirația și o făcea să i se ofere, în căutarea a... în căutarea unei atingeri și mai ispititoare.

Ținea ochii închiși și sprâncenele i se uniseră într-o încruntătură mică, în timp ce sorbea și asimila fiecare senzație. Buzele lui luară forma unui zâmbet și se întinse în față ca să deguste și să lingă.

Ea icni și se cutremură, dar nu deschise ochii.

Sunetul acela îi făcu sufletul să tremure și îl înfioră până în măduva oaselor. Limba lui o mai atinse o dată și apoi linse, până când ea înfipse și mai tare unghiile în umerii lui. Și abia atunci se aplecă și mai aproape, cuprinse în gură mugurele acela tare și supse.

Ea gemu. Era un sunet întretăiat și gâtuit, care îl provoca să continue și mai pasional, atât pentru a aplana, cât și pentru a spori durerea chînuitoare pe care știa că o crease în ea. Ca să o înnebunească.

Cu respirația sacadată și deja ametită, Penelope nu era sigură cât mai putea îndura senzația aceea. Și el continua să se înfrupte din sânii ei, dezgoliți de cămășuța de mătase. Limba lui aspră și fierbinte care-i lingea sfârcul îi trimitea fiori prin corp, care i se răspândeau până în vârful degetelor de la mâini și de la picioare și care îi topeau interiorul, făcându-l să i se scurgă în locul secret dintre coapse.

Până când se simți udă, umflată și fierbinte și acolo. Până când carnea dintre coapse îi zvâcni și o duru.

Și din nou, el păru să știe asta înaintea eî. Mâinile lui îi părăsiră sânii și se strânseră pe talia ei, ținând-o în loc și stabilizând-o în timp ce se înfrupta din movilele de carne sensibilizate. Apoi aceste mâini ferme își relaxară strânsoarea. Și apoi, una după alta, îi ridicară fustele și jupele suficient cât să alunece dedesubt.

Și să îi apuce șoldurile dezgolite și să alunece ușor și chinuitor în jos pe coapsele ei goale.

Și apoi și mai lent urcară înapoi.

Datorită poziției în care stătea, el se putea juca oricum și oricât poftea. Continua să îi tortureze sânii, venerându-i și tachinându-i carnea umflată de dorință și distrăgându-i atenția cu plăcerea

pe care i-o oferea. O făcea să i se înmoaie picioarele și să se zvârcolească atât de tare, încât fu nevoită să îl apuce de umeri ca să poată rămâne în echilibru.

Chiar dacă ținea ochii închiși, în timp ce atingerile lui deveneau mai explicite sub fustele ei... în timp ce degetele lui lungi, elegante și mult prea pricepute alunecau între coapsele ei, mângâind-o – atât de intim, încât tremura – simțea și fierbințeala privirii lui ca de foc, călătorind pe chipul ei și apoi mai jos pe sânii ei sensibilizați.

Și apoi îi cuprinse din nou în gură unul dintre sfârcuri și supse – cu și mai multă ardoare. Ea eliberă un țipăt scurt și ascuțit de plăcere, aruncă tare capul pe spate, arcui spatele și se strădui din răsputeri să-și umple plămânii cu aer, dar eșuă lamentabil când degetele lui alunecară prin umezeala dintre coapsele ei și încet, dar implacabil, îi invadară trupul.

Își alunecă ușor un deget în interiorul ei și o mângâie. Opri apoi acea mângâiere neașteptată, o atinse din nou, o cuprinse din nou și apoi o pătrunse și o exploră din nou.

Penelope icni din nou, când se născu în ea o senzație complet nouă, într-o complet altă parte a corpului. Undeva unde căldura se răspândea precum fierul topit, umplând-o de o dorință care se îmbina și se unea cu o pasiune arzătoare. Iar flăcările unei senzații păreau să se întrepătrundă cu fierbințeala celeilalte pentru a da naștere unui vârtej amețitor de extaz.

Unul orchestrat de el.

Dar nu îi oferea mai mult. Atâța focul din ea, după care îl lăsa să se domolească înainte să explodeze de-a binelea. Nu-l lăsa să crească în intensitate atât cât să ajungă în acel punct în care știa că pur și simplu ar fi mistuit-o cu totul și ar fi murit.

O conduse iar și iar pe culmile extazului și, de fiecare dată, intensitatea creștea și îi cotropea simțurile. Și mintea.

Și voința.

Se obligă să deschidă ochii, chiar dacă-și simțea pleoapele incredibil de grele și se uită în jos... la el în timp ce îi sugea sânul. Și ceea ce văzu pe chipul lui fu o intensitate care o aduse violent înapoi la luciditate timp o clipă – atât cât să se întrebe dacă știa ce făcea și dacă înțelegea cu adevărat ce anume invitase.

Că o voia și o dorea nu avea absolut nici o îndoială. Dar că își dorea ca și ea să îl vrea pe el... să-l dorească și ea cu aceeași urgență pe care o simțea clădindu-se în el era o revelație complet neașteptată.

Dintr-odată, înțelese scopul care se ascundea în spatele preludiului său repetitiv, care cu fiecare dată îi înălța simțurile pe culmi

și mai neașteptate, care-i aprindeau dorințele și deschideau noi abisuri de nevoie.

Chiar în timp ce ea gândea asta, mâna lui se mișcă între coapsele ei și apăsă mai tare, alunecă un al doilea deget lângă primul, deschizând-o și pregătind-o.

Ea icni, se agăță de el și închise ochii strâns, în timp ce lumea așa cum o cunoștea ea devenea și mai strălucitoare, concentrată și difuză... dar apoi își retrase degetele din ea.

Și lăsă în urmă o senzație incredibil de stranie de așteptare și pustiu.

Înainte să aibă timp să se întoarcă înapoi la realitate și să protesteze, mâinile și gura lui îi părăsiră corpul și apoi îl simți dezbrăcând-o complet de rochie.

– E timpul să scăpăm de tot de asta.

Vocea lui era atât de serioasă și de gravă, încât avu nevoie de un moment ca să înțeleagă ce spunea. Și nici nu era de nici un ajutor. Nu putea să facă altceva decât să urmeze instrucțiunile lui și să-l lase să-i scoată rochia pe cap.

Îi desfăcu repede șnururile jupelor, care urmară curând drumul rochiei, dispărând undeva peste pat, aruncate în întuneric.

Și rămase în genunchi, încălecându-l, îmbrăcată numai în materialul subțire al cămășuței.

Lumina aurie a lumânărilor o învăluia. Privind și sorbind fiecare curbă și fiecare linie feminină a trupului ei, Barnaby strânse din dinți, în încercarea de a-și stăpâni dorința animalică de a-i smulge și sfâșia materialul.

Își dorea... Deja *ardea de o dorință* mai puternică decât tot ce cunoscuse vreodată. Dacă nu o avea mai repede... dar era virgină. Trebuia să se miște încet. Cu blândețe. Chiar dacă, aparent, încet și cu blândețe nu mai erau termeni care să existe în repertoriul său atunci când venea vorba de ea.

O nevoie lacomă, nestăvilită, sălbatică și primitivă îi tortura măruntaiele, umplându-i venele.

Și în clipa aceea înțelese că nu mai putea aștepta. Îi apucă panglica de mătase a cămășuței – cea pe care o testase cu degetele mai devreme – și trase... nu o rupse... dar suficient cât să desfacă funda aceea constrângătoare.

– Și asta trebuie să dispară.

Abia dacă își mai recunoștea propria vocea. Părea mai degrabă un mârâit animalic izvorât de undeva adânc din interiorul lui.

Din latura aceea a sa pe care o ținea îngropată adânc, dar pe care ea i-o trezea de fiecare dată.

Nu înțelegea nici el de ce Penelope îi trezea acea latură atât de întunecată și primitivă. Știa doar că o făcea. Că trebuia să găsească o cale de a-și gestiona acea natură masculină animalică și primordială, condusă de instincte, care clocotea chiar dincolo de suprafață de când pusese prima dată mâna pe ea... pentru că îi inundase corpul și creierul.

Pe neașteptate, privirea ei o întâlni pe a lui. Întunecați, de nepătruns, ochii ei îi promiteau paradisul și îl ispiteau... și apoi se mișcă deasupra lui și încrucișă brațele, întinzând mâinile spre tivul cămășuței...

O ridică iute, dintr-o singură mișcare rapidă și fluidă și apoi ochii ei îi întâlniră din nou pe ai lui și se dezbrăcă de tot, aruncând deoparte veșmântul.

El simți mai degrabă decât auzi un mârâit gutural și își dădu seama că ieșea din gâtul lui.

Mișcându-se fără intenție conștientă sau gând rațional, mâinile lui o apucară strâns de talie.

Fu nevoie de un efort supraomenesc... dar își încleștă tare maxilarul, se înfrână și își opri de tot acel instinct de a o răvăși. Stârpi din rădăcini – și negă cu totul – acel impuls de o ridica, de a-și descheia prohabul pantalonilor și de a-și elibera mădularul încins, ca să o poată trage în jos și să se îngroape între coapsele ei.

„Mai târziu!" îi promise acelei laturi primitive.

„Fără îndoială!" mârâi sinele lui sălbatic.

Și ușor-ușor preluă din nou frâiele dorințelor lui animalice, își luă avânt și se rostogoli din nou cu ea, aducându-i în punctul de unde porniseră. Cu el deasupra ei.

Doar că de data aceasta era goală.

Glorios de goală.

Și toată ființa lui – sinele lui sofisticat și civilizat, în perfect acord cu latura lui animalică, primitivă – savura pe deplin. Își linse buzele în minte.

Aplecă ușor capul și o sărută. Profund și intens, familiarizându-se din nou cu minunile gurii ei – și în același timp asigurându-se că ea era ocupată și că nu putea protesta. Sau chiar măcar vorbi.

Sau cel puțin așa i-ar fi plăcut lui să stea lucrurile, pentru că atunci când se retrase și ridică ușor capul,.. cu noul său scop strălucind ca un far de semnalizare prin ceața senzuală din mintea lui, realiză că ea se zvârcolea și trăgea de ceva...

Clipi ca să-și adune mințile – sau cât mai putea din ele – și își concentră atenția asupra ei. Ea văzu și se încruntă.

– Cămașa ta...

– Ce-i cu ea?

Penelope aproape că se uită urât la el.

– Eu sunt goală... și tu nu. Vreau... vreau să fii și tu.

Barnaby aproape că se uită și el urât la ea, înapoi, dar... la urma urmei, exact asta își dorise. Înghiți o înjurătură bălmăjită în șoaptă și se dădu la o parte de pe ea. Și îi luă exact zece secunde ca să scape de cămașă și de pantaloni.

După aceea veni înapoi și o țintui pe saltea.

Se uită în jos în ochii ei și o întrebă:

– Mulțumită?

Ea făcuse ochii cât cepele. Nu era sigur cât de multe văzuse, dar expresia de pe chipul ei sugera că suficient.

– Ăă... murmură ea cu glas tremurând. După aceea își drese glasul: Cred că da...

Iar șoapta aceea răgușită aproape că-l făcu să-și piardă orice control.

– Nu te mai gândi, mârâi el și o sărută din nou.

Mai profund și mai pasional, lăsând să iasă la iveală și mai mult din instinctele lui animalice și nemiloase, ca să se asigure că de data asta, atunci când își dezlipea buzele de ale ei, nu mai putea să îi distragă din nou atenția.

Doar că nu luase în calcul și mâinile ei. Atingerea ei.

Și cum de reușeau asemenea mâini feminine, mici și fragile, să exercite o putere atât de mare asupra lui nu avea nici cea mai mică idee. Și de unde îl strângeau în brațe, când întrerupse sărutul, palmele ei alunecară în față și călătoriră pe pieptul lui... iar el nu putu face altceva decât să închidă ochii și să se înfioare.

Și să aștepte. Stăpânit dintr-odată de o senzație puternică de așteptare, când ea desfăcu degetele și exploră, atingându-i pielea pe sub părul sârmos și trasându-i conturul mușchilor, atingând temătoare și nesigură discurile mici ale sfârcurilor lui, înainte de a aluneca mai jos și trecând peste planurile rigide ale abdomenului său, ca și când ar fi fost hipnotizată.

Era complet subjugat. Imobilizat fără nici un efort, în timp ce ea îi explora cu delicatețe trupul și îi punea la încercare limitele stăpânirii de sine. În timp ce le transforma în cenușă rând pe rând, până când nu îi mai rămânea decât un firicel firav de control. Disperat, întredeschise pleoapele și se uită la chipul ei. Văzu fascinația

incrustată în expresia ei și strălucirea tot mai puternică din ochii ei întunecați.

Fascinație, supunere și abandon senzual – păreau să se afecteze unul pe altul în același fel. Și la fel de mult.

Și foarte posibil, cu același interes și cu același scop... pasiunea mistuitoare și atotcuprinzătoare. Conștientizarea aceea îi sfărâmă și ultima picătură de control rămasă. Instinctele sale primitive reușiră să se strecoare cumva prin bariera slăbită și preluară controlul cu viclenie. El mârâi atunci și li se predă cu totul. Coborî ușor capul și o sărută din nou.

O devoră ca un lup – ceea ce-și dorea adevărata lui natură să facă.

Se înfruptă din ea flămând și cu lăcomie, ca și când ea ar fi fost singura lui salvare și singura dulceață care îi putea astâmpăra dorințele.

Îi cotropi gura și luă. Iar ea îi oferi. Departe de a bate în retragere în fața atacului lui mult prea agresiv, ea îi întâlni înverșunarea cu aceeași ardoare, hrănindu-l și – în mod incredibil – zorindu-l să continue și ispitindu-l și mai mult.

Când întrerupse din nou sărutul, simțea că i se învârtea capul, inundat de mirosul și de gustul ei. De însăși esența ei.

Cu buzele întredeschise de plăcere, Penelope deja gâfâia când el se lăsă mai jos pe pat ca să-i guste din nou sânii. Mai agresiv, mai pofticios. Mai posesiv.

Și ea îi permitea asta, savurând trăirile, chiar dacă în același timp se lupta din răsputeri să înțeleagă și să asimileze senzațiile cu care o inunda. Iar Barnaby știa mult prea bine că se lupta pentru un grad de control pe care el nu avea deloc de gând să i-l permită.

Când îi scăpă un geamăt moale, când încleștă pumnii în părul lui... atunci el înțelese că era în siguranță.

Așa că atunci coborî și mai jos, trasând un drum de săruturi pe mijlocul trupului ei.

Limba lui se avântă în buricul ei. Penelope icni și își încleștă și mai tare pumnii în părul lui – prea zguduită de noutatea acelei senzații ca să mai poată gândi măcar. Să formuleze în minte un gând – corect și coerent – era cu mult dincolo de capacitățile ei. Orice judecată sănătoase îi fusese izgonită. Barnaby se folosise de senzații ca să îi copleșească rațiunea.

Și nu îi mai rămânea altceva decât să simtă. Să simtă cea mai glorioasă panoplie de senzații extaziante care se clădeau și o inundau, răspândindu-i-se prin sânge ca un foc lichid.

Delicios, ilicit și periculos poate... și totuși, fără rațiune sau rezerve, se abandonă în tot ceea ce îi oferea... la tot ce dorea ea. Își dorise să știe, și el o învăța... mai mult decât visase măcar vreodată.

El alunecă atunci și mai jos pe corpul ei, ajungând între picioarele ei. Îi desfăcu genunchii cu forță ca să se poată instala comod între coapsele ei. Iar ea îl acceptă acolo fără teamă. Sărutări fierbinți, umede și pasionale, combinate cu mușcături mici și blânde îi făceau măruntaiele să se topească. Se zvârcolea sub el, în timp ce durerea lichidă fierbinte care colcăia în vintrea ei creștea în intensitate.

Senzația pielii lui alunecând pe a ei era stranie, dar surprinzător și tulburător de încântătoare. Mai fermă și mai aspră, presărată cu păr sârmos, care i se întindea pe carne și pe mușchi mult mai puternici și mai tari decât ai ei, pielea lui se juca pe a ei, care, prin comparație, părea moale și delicată... totul într-o manifestare fizică primordială a masculinității și a feminității – a unui dans al elementelor contrastante care le diferențiau.

Buzele lui se deschiseră într-un sărut umed și fierbinte care se mula pe cuta care-i unea coapsele, atrăgându-i din nou atenția. Își lăsă vârful limbii să se plimbe spre interior... ca o săgeată fierbinte și umedă care ducea spre...

Se încruntă. Spre ce...?

Dar acel „ceva"... acel următor pas o făcu să înăbușe cu greu un țipăt.

La a doua și mai intruzivă atingere a buzelor lui peste cârlionții ei femeiești, începu să se zbată și să îl apuce de umeri. Dar el își propti imediat brațul pe talia ei, ținând-o în loc... în timp ce cu cealaltă mână o apucă de picior, chiar de deasupra genunchiului și îi desfăcu coapsele...

O deschidea ca să se poată uita la ea *acolo*.

Penelope încremeni de șoc și groază, cu privirea ațintită spre ochii lui – spre ceea ce putea citi în liniile dure și încruntate ale chipului lui. Și ce putu zări acolo... Oh, s-o ajute Dumnezeu!

Și apoi el coborî capul și-și lipi buzele de carnea ei.

I se tăie răsuflarea și îi țipă numele cu sufletul la gură. Încercă cu disperare să se dea la parte, dar nu reuși. Îl apucă de cap, își înfipse degetele în părul lui și își simți întreg trupul tresărind din cauza senzației... o sărută... o lingea... și – Oh, Doamne, Dumnezeule! – o *sugea!* Senzația aceea i se răspândea prin corp precum un foc sălbatic și de nestăvilit... un incendiu nimicitor de proporții nemaiîntâlnite îi topea terminațiile nervoase, lăsând în urmă o băltoacă clocotitoare de dorință.

De foame arzătoare. Pe sub pielea ei. Prin venele ei. Adânc în interiorul trupului ei.

Gemu neputincioasă și căzu pe spate. Închise ochii... pentru că nu avea de ales decât să zacă acolo așa și să-l lase să-i arate ceea ce-și dorise să cunoască – să lase acele senzații să o răvășească, să îi inunde mintea și să-i facă simțurile să explodeze.

Să îl lase pe el... și tot tumultul de trăiri... s-o trimită pe culmi nebănuite.

Spre o lume guvernată de dorință și de pasiune. Unde nimic nu mai conta în afară de nevoia fierbinte, sălbatică și lacomă pe care o năștеau.

Limba lui o gusta și o explora, buzele lui o mângâiau și fierbințeala care îi curgea prin vene se contopea într-un abis la fel de intens ca un soare. Cu fiecare atingere, acel foc ardea și mai puternic. Mai dureros. Mai intens.

Până când o subjugă pe deplin și deveni singurul lucru care mai conta în acel moment.

O adevărată mistuire. Un veritabil abandon.

Dar tensiunea aceea de foc devenea din ce în ce mai intensă și mai puternică. Până când nu mai putea respira. Până când tentaculele dorinței și tot focul și fierbințeala se strânseră atât de tare în jurul ei, încât crezu că era pe punctul de a face explozie pe dinăuntru.

Și apoi repetă cu limba ceea ce-i făcuse mai devreme cu degetul. O penetrare lentă și deplină. Urmată de o retragere.

Și în clipa aceea avu loc explozia.

Se simțea fărâmată într-un milion de bucăți... de fierbințeală, de lumină și plăcere!

Icni și se lăsă purtată de val... absorbind cu lăcomie tot ce putea. Dar strălucirea aceea se stinse treptat, lăsând-o amețită și simțindu-se straniu de goală pe dinăuntru. Cumva în așteptare... ca și când ar fi știut instinctiv că trebuia să fie ceva mai mult.

Se simțea moale și avea toți mușchii relaxați. Orice tensiune dispăruse. Și totuși... era încă *flămândă*.

Deschise ochii și se uită în jos la el. Ridicase capul și se uita la ea.

Îi studie ochii o clipă, după care își schimbă poziția și se ridică deasupra ei precum un zeu atotputernic.

Ridică o mână moale și-și lipi palma pe pieptul lui, mângâindu-l ușor. Dar și prin acea atingere slabă, tot putea resimți toată tensiunea care îi radia din corp prin toți porii. Simțindu-se, dintr-odată, neașteptat de puternică, înțelegând că tensiunea aceea din interiorul lui era provocată de ea, găsi undeva forța de a ridica din sprâncene.

– Asta e tot?

Știa foarte bine că nu era.

Ochii lui umbriți de pleoape grele îi întâlniră pe ai ei. Îi depărtase larg coapsele. Și apoi își făcea loc între ele. Simți vârful tare și lat al mădularului încins căutând și găsind intrarea în trupul ei. Se opri acolo o clipă și ea se cutremură.

Își propti antebrațele pe perne, de-o parte și de alta a capului ei, și-l coborî pe al lui și îi găsi buzele – îi cuceri gura cu un sărut lent, adânc și prădător, care îi făcea încă o dată capul să i se învârtă.

În cele din urmă, ridică încet capul și o lăsă cu respirația tăiată.

De la doar câțiva centimetri distanță, Barnaby îi întâlni privirea.

– Acesta a fost preludiu. *Ăsta*... zise el, împingându-se lent și puternic și afundându-se în căldura ei umedă... este începutul evenimentului principal.

Simți bariera fecioriei ei, o testă ușor, după care se retrase și se împinse mai tare și mai puternic, pătrunzând-o și străpungând bariera și afundându-se adânc în trupul ei luxuriant și glorios.

O traversă un val puternic de șoc. Trăsăturile ei se încordară, reflectând durere.

Înjurând în sinea lui, Barnaby se opri imediat și rămase nemișcat. Își încleștă tare maxilarul din cauza efortului de a-și struni impulsurile brutale – acea latură primitivă din el care își dorea să acționeze ca un invadator barbar, să o posede și să o răvășească fără nici o reținere. Chiar dacă îi pregătise corpul din toate punctele de vedere, ea era mică... și el deloc.

Înclină capul, încordă mușchii ca oțelul și, respirând greu chiar și pentru urechile lui, se luptă cu sine să-i ofere timp să se obișnuiască cu acea invazie neașteptată.

Și se obișnui ușor-ușor. Cu tresăriri chinuitoare și dureroase. Ca și când nu știa cât de departe putea merge. Cât de mult era sigur să se relaxeze. Mușchii i se descleștară treptat.

Scrâșnind din dinți, Barnaby îi oferi cât de mult timp putu, după care se uită la ea și-i întâlni privirea.

– Ești bine.

Nu era o întrebare. Ea clipi la el uimită, cu ochii întunecați ca două abisuri iluminate de lumina lumânărilor. Ochii ei deveniră o clipă distanți, ca și când ar fi verificat validitatea afirmației lui, după care se concentră din nou asupra lui. Și era uluire sinceră și încântare în ochii ei.

– Da. Ai dreptate.

Buzele i se arcuiră într-un zâmbet și atunci se disipă și ultimul dram de tensiune și spaimă.

Apoi o tensiune de o cu totul altă natură veni să îi ia locul. Și era ceva ce îl chema și îl ademenea precum cântecul unei sirene. Ceva care-i trezea fiecare instinct.

Și apoi apăru o strălucire neașteptată în ochii ei. O adâncire a unui zâmbet de zeiță păgână. Felul în care mâna ei alunecă în sus pe trupul lui pentru a-i cuprinde ceafa. Felul în care îl privea în ochi – ca o invitație, ca o ispită, ca o femeie care-și înțelegea adevărata valoare. Toate dădeau de înțeles că știa... că înțelegea efectul pe care îl avea asupra lui. Că știa întocmai ce voia să facă. Și că era de acord. Pe deplin și cu tot sufletul.

El mârâi încet, după care cedă în fața ademenirii ei, și gura lui o găsi pe a ei.

Și le oferi amândurora ceea ce își doreau.

Îi cuceri gura într-un sărut al sufletelor, care întărea și mai mult legătura veșnică dintre ei.

Și apoi se retrase ușor și o pătrunse din nou, aruncându-i pe amândoi într-un vârtej pe care îl cunoștea mult prea bine. Într-un abis al plăcerii senzuale. Și îi ținu captivi acolo cu fiecare împingere lentă și cumpătată a bazinului. Cu fiecare pătrundere adâncă și puternică.

Și la fel ca atunci când valsaseră, ea îl lăsă să conducă și îl urmă, abandonându-i-se. Trupul ei se unduia sub al lui, completându-l, egalându-l, primind, luând și oferind.

Plăcerea lor comună se contopea, hipnotizându-i ca un dans păgân și crescând în intensitate. Devenind mai exigentă, mai puternică și mai delicioasă.

Refuza să se grăbească. Și minunea minunilor – ea nu îl presa să o facă. Mai degrabă prelua ritmul lui, acceptându-l și cuprinzându-l și călătorind împreună cu el pe valurile extazului. Curiozitatea și încântarea ei erau evidente în fiecare răsuflare, în fiecare murmur încurajator și în fiecare atingere pe care degetele ei o dăruiau pielii lui.

Oriunde îl atingea, pielea îl ardea. Dar nu era nimic – pentru că nu exista nici o comparație cu căldura de foc a tunelului ei feminin. Îi primea, îl îmbrățișa și îl atrăgea în ea... fierbinte și umedă, și îl cuprindea și savura minunea actului de a face dragoste.

Se zvârcolea sub el. Pe măsură ce ritmul creștea inevitabil, ea se agăța de el și își înfigea unghiile în carnea lui, strângându-l în brațe și zorindu-l... poruncindu-i să continue.

El inspiră cutremurându-se și se supuse. Senzațiile care se revărsau prin el, trupul ei glorios, pasiunea ei, dorința pe care i-o oferea cu bucurie și încântare... Toate îi colorau lumea aceea în nuanțe și mai vii și mai intense decât trăise vreodată.

Fiecare mișcare, fiecare atingere – a trupului lui și al ei – fiecare schimb părea și mai încărcat de sentiment. Senzații tactile, da, dar era ceva mult mai puternic și mult mai profund de atât care se întâmpla între ei... ceva mult mai frumos... ceva complet diferit, care aducea o implinire complet nouă.

Ceva care unea laturi intangibile ale amândurora. Ca și când, din această lume cumva familiară a plăcerii senzuale, ajunseseră cumva într-un plan mai înalt, unde se uneau la un nivel primordial.

Dar nu se putea gândi la asta acum. Nu putea defini asta acum. Mintea lui era prea goală și prea inundată ce ceea ce simțea. Ba, de fapt, numai intensitatea în sine a senzațiilor și a experiențelor îi întunecau rațiunea.

Nu ar fi crezut niciodată dacă i-ar fi spus cineva că ea – o inocentă până la urmă, indiferent cât de citită sau de inteligentă ar fi fost – ar fi putut atât de ușor și de deplin și de hipnotizant să rezoneze cu el, cu latura lui senzuală. Ea, care era atât de neexperimentată, dar în mod uimitor atât de în contact cu pasiunile primitive pe care el și le reprima în mod normal și le ținea în frâu, ca să nu își șocheze partenerele.

Pe de altă parte... era mai mult decât evident că Penelope nu vedea nevoia existenței vreunei constrângeri. În timp ce pasiunea lor comună creștea, uniți fiind, cu brațele și membrele încârligate și cu mâinile unite, călăreau împreună acel moment cu sălbăticie. Și decât să lase totul în seama lui, ea devenea tot mai exigentă și curioasă.

Până când, în cele din urmă, i se predă și el cu totul, lăsă toate constrângerile și barierele să cadă și se desfătară împreună de o dorință nestăvilită și sălbatică.

Penelope gemu. Fără să îi spună el nimic, ridică apoi picioarele și se încolăci în jurul șoldurilor lui și îl primi și mai adânc în ea. Zorindu-l să se cufunde și mai adânc în ea.

Până când se simți ca și când ar fi fost atins de soare.

Ea eliberă un țipăt gâtuit și explodă.

Și îl luă și pe el cu ea. Contracțiile puternice ale mușchilor ei îi grăbeau orgasmul, eliberarea ei puternică și nestăpânită, descătușând-o și pe al lui... stârnindu-i o explozie liberă, deplină și complet mistuitoare – pentru ceea ce în acest moment glorios i se părea că era prima dată în viața lui...

Iar în clipa în care se goli în interiorul ei, se simți de parcă i-ar fi dăruit însuși sufletul lui.

Și după un număr neștiut de secunde, întredeschise ușor ochii și se uită în jos la ea... era întinsă sub el, cu ochii închiși într-o liniște binecuvântată, cu o expresie senină, dar goală pe chip... cu excepția zâmbetului care îi arcuia buzele.

Și atunci își simți și el buzele arcuindu-se la fel de încântate. Se retrase ușor din ea și se prăbuși alături. Se întinse și o trase în brațele lui.

În timp ce mulțumirea își întindea aripile moi în jurul lor, învăluindu-i, Barnaby se rugă dacă își predase într-adevăr sufletul, la un moment dat, ea să fie de acord să îl accepte și să îi răspundă la fel, oferindu-i-l și ea pe al ei.

Capitolul 14

Dacă nu ar fi avut loc o altercație felină undeva în apropiere, probabil sarcina de a-i trezi i-ar fi revenit lui Mostyn.

Dar așa, alertat de lumina zorilor, Barnaby o grăbi pe Penelope – care nu voia să se trezească, darămite să îi părăsească patul – să le facă pe amândouă, să se îmbrace și să îl lase să o conducă jos. Și în timp ce coborâră la parter, ieșiră și porniră spre casa ei, o mică parte din el era dezamăgită că nu apucase să afle cum ar fi reacționat majordomul lui ridicol de corect și strict dacă ar fi văzut-o.

Răcoarea dimineții îi pătrunse pe sub palton. Totuși, partea bună era că mintea lui devenea tot mai alertă și hotărî că era mai bine că acționase din instinct și o luase de acolo pe Penelope. Nu era deloc sigur că, dacă ar fi găsit-o în patul lui, Mostyn, omul lui, nu i-ar fi scris o scrisoare mamei lui.

Și asta sigur nu ar fi fost deloc bine.

Nu pentru că mama lui putea să nu fie de acord. Dar teama – ceea ce îl înspăimânta în continuare – era posibilitatea ca aceasta să decidă că avea nevoie de ajutorul ei și să vină să i-l ofere.

Acest simplu gând era suficient pentru a-l face să se cutremure.

Se uită la Penelope. Mergea la brațul lui, potrivindu-și ritmul și mărimea pașilor, pe care îi făcea intenționat mai mici, din considerație pentru ea, dar gândurile ei erau vădit foarte departe. În ciuda

vigorii remarcabile a împreunării lor, părea cumva netulburată și neafectată. De fapt, era perfect conștient că, dacă ar fi fost după ea, s-ar fi aflat încă în patul lui, explorând mai departe.

Ba chiar se bosumflase atunci când insistase că trebuie să plece.

Însă acum buzele ei nu mai erau deloc bosumflate. Ci relaxate și roșii precum petalele de trandafir și la fel de frumoase ca întotdeauna.

După alți câțiva pași, realiză că se holba la ea, visând cu ochii deschiși. Îndepărtă din mintea sa imaginile acelea lascive și se uită înainte, concentrându-și gândurile pe unde se aflau acum, unde și-ar fi dorit să fie cu ea și cum să ajungă din punctul a în punctul b.

Ceea ce, întâmplător, era și calea de a-și transforma fanteziile imorale într-o realitate delicioasă.

Nu îi fu prea greu să se concentreze.

Hotărâseră de comun acord să nu-și mai bată capul încercând să găsească o birjă. La ora aceasta, probabil ar fi fost la fel de rapid să meargă pe jos până pe Mount Street. În orele acelea difuze care făceau trecerea de la o zi la zorii celeilalte, se găseau foarte puțini oameni pe străzile din Mayfair – ori pe jos, ori în trăsură.

Noaptea era întunecată și fără lună în răcoarea care se întindea sub norii negri de noiembrie. Și, deși era liniște, tăcerea nu era absolută. Zumzetul somnoros al metropolei era ca o pătură de sunete îndepărtate, înăbușite.

Amândoi erau obișnuiți cu liniștea orașului. Așa că își continuară drumul nederanjați, învăluiți în ceața densă care plutea peste oraș. Amândoi erau cufundați în gândurile lor.

Barnaby nu prea știa la ce putea să cugete Penelope – sau dacă se gândea măcar la ceva anume. Dar oricum ar fi fost, în clipa de față nu mai avea nici o îndoială în privința răspunsului ei la evenimentele nopții care tocmai trecuse – lucru care era într-o oarecare măsură liniștitor. Nu trebuia să se întrebe dacă îi plăcuse sau dacă ar fi fost interesată să continue legătura lor clandestină. Deja îi făcuse extrem de clare părerile sale în această problemă.

Privind în retrospectivă... își aminti unde se aflaseră înainte ca ea să apară la ușă lui. Sau cel puțin unde crezuse *el* că se aflaseră. Crezuse că următoarea mișcare din acest joc era a lui. Dar, în mod evident, ea jucase după alte reguli.

De fapt, acum că se gândea la asta, nu știa – nu avea nici cea mai mică idee – ce anume o făcuse să vină să-l viziteze... darămite într-o manieră atât de excentrică, cu bâta în mână.

Se uită din nou la ea și mijì ochii, punând cap la cap toate informațiile pe care le știa: că cel mai probabil venise cu trăsura fratelui ei – vehiculul acela negru simplu care plecase chiar înainte ca ea să se năpustească asupra lui – și îi indicase vizitiului să o lase pe Jermyn Street, undeva spre miezul nopții. Iar vizitiul se supusese poruncii ei.

Doamne, Dumnezeule! Femeia asta era un pericol! Pentru că numai Dumnezeu putea ști ce potențiale primejdii o pândiseră din întuneric.

– Mă gândeam... începu el, dar se opri, până când, alertată de tonul tăios al vocii lui, Penelope se întoarse spre el și îi întâlni privirea. ...Că fratele tău, în mod evident, nu exercită suficientă autoritate asupra ta... Nici nu mai vorbesc de control. Să fii lăsată să cobori singură dintr-o trăsură, pe Jermyn Street, în toiul nopții... să mă ataci cu bâta... Nu aveai nici cea mai mică idee ce s-ar fi putut întâmpla. Era posibil să te vadă cineva și să se grăbească să-mi sară în ajutor... Era posibil și ca *eu* să te zăresc mai devreme și să te lovesc cu bastonul. Acest simplu gând îi făcea stomacul să se strângă de teamă. Se încruntă la ea. Fratele tău nu te poate lăsa să umbli de nebună pe străzi.

Ea îi cercetă ochii, după care pufni și întoarse privirea spre înainte.

– Prostii! Planul meu a funcționat perfect. Și cât despre Luc, el este cel mai bun frate pe care-l poate avea cineva. Chiar dacă uneori devine îngâmfat și excesiv de protector. El a insistat mereu că avem dreptul să facem orice considerăm de cuviință și să luăm singuri decizii despre cum să ne trăim viețile. El ne-a lăsat, ba chiar ne-a și încurajat, să luăm singure decizii. Și tocmai din acest motiv nu ai voie să rostești nici măcar un cuvânt rău împotriva lui.

El îi studie atunci vârful nasului, pe care îl ridicase trufașă și continuă să se încrunte.

– Asta este... ei bine, e o atitudine destul de neconvențională. L-am cunoscut pe Luc. Nu pare genul de om care să fie așa de îngăduitor.

– Vrei să spui că e genul de om care ar fi trebuit să-și încuie cele patru surori undeva într-un turn de fildeș... Sau măcar să le țină închise la Calverton Chase... și să avem voie să ieșim numai după ce ne căsătorim?

– Ca să participați la nunți, da, dar nu și înainte de asta... ceva de genul acesta.

Ea zâmbi.

– Îndrăznesc să spun că poate ar fi fost așa și ai dreptate să crezi că imaginea asta e mai aproape de firea lui adevărată, doar că Luc însuși aproape că a fost forțat să se însoare împotriva voinței lui, cu mulți ani în urmă, pentru a salva averea familie. Dar nu a vrut... nu a putut, așa că a muncit al naibii de din greu cu finanțele și ne-a salvat așa. Și apoi Amelia l-a cerut în căsătorie și cum el și-a dorit dintotdeauna să se însoare cu ea, lucrurile au sfârșit perfect în cele din urmă. Dar numai pentru că a rămas ferm pe poziții și și-a văzut de treaba lui și a făcut tot ce a considerat el de cuviință, în loc să facă ce i-a spus societatea că ar trebui.

Barnaby era în continuare la fel de încruntat.

– Nu vrei să spui că el a cerut-o în căsătorie pe Amelia?

– Nu. Ea l-a cerut pe el. Mai continuară câțiva pași, după care adăugă, întrerupându-i momentul de uluire: Și dacă chiar vrei să știi, de acolo mi-a venit și mie ideea de a te salva pe treptele casei tale ca să pot sfârși singură cu tine, în dormitorul tău... Amelia l-a acostat într-un mod asemănător pe Luc într-o noapte, când se întorcea acasă.

El se holbă la ea.

– Da? Și ea l-a lovit în cap cu o bâtă?

Penelope clătină din cap.

– Nu. Ea n-a fost nevoită s-o facă. Luc era deja beat moale la momentul respectiv, după ce sărbătorise faptul că-și salvase familia din datorii.

– Beat criță.

– Poftim?

– „Beat criță", repetă el, continuând să meargă, cu privirea ațintită drept în față. Asta e expresia. Nu beat moale.

– Da știu. Dar Luc chiar era moale în seara aceea. Sau cel puțin așa susține Amelia. S-a prăbușit la picioarele ei.

Barnaby decise că în clipa aceasta deja știa mai mult decât ar fi vrut despre Luc și soția lui. Și totuși, omul pe care îl cunoștea el ca și vicontele de Calverton... avea o minte la fel de ascuțită și de vicleană... ca și sora lui. Și, conform spuselor lui Penelope, în care se putea avea încredere că știa adevărul, Luc își dorise dintotdeauna să se însoare cu Amelia. Așa că atunci când Amelia îl ceruse de bărbat...

Calverton, decise Barnaby, chiar era foarte norocos.

Scăpase de momentul acela penibil de a se lăsa într-un genunchi și de a implora după mâna iubitei sale... chiar și metaforic vorbind.

Într-adevăr, acum că se gândea mai bine la asta, ca un gentleman să fie cerut în căsătorie de o doamnă, cu siguranță, i se părea ceva minunat – în mod special și cel mai important, pentru că îl salva

pe gentlemanul implicat de la a trebui să-i declare starea de nefericit în dragoste.

Și cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât i se părea mai mult că reprezenta un beneficiu strategic important – mai cu seamă dacă doamna în cauză era Penelope.

În timp ce părăseau Berkeley Street și intrau pe Mount Street, aruncă o ocheadă spre chipul ei – era senin și încrezător. Era expresia unei doamne care știa ce voia și – după cum demonstrase deja în repetate rânduri, dintre care cel mai recent noaptea trecută – care nu era deloc reticentă în a lua măsuri pentru a-și satisface nevoile.

Își aminti de evaluarea lui de mai devreme, despre punctul în care ajunseseră acum, raportat la cel în care voia el să ajungă cu ea. Strânse degetele pe brațul ei și, în timp ce urca treptele de la Calverton House, părea că, mulțumită celui mai recent plan al ei, descoperise și el cea mai bună modalitate de a-și atinge scopul final.

– Mulțumesc, doamnă Epps. O să-l anunț pe tatăl meu.

Zâmbind, Griselda se despărți apoi de bătrâna care o abordase ca să o întrebe ce mai făcea tatăl ei văduv.

Jucându-și rolul la perfecție, Stokes mârâi, un sunet masculin universal de „era și timpul", încuviință din cap încruntat spre doamna Epps, după care o apucă de cot pe Griselda și o conduse de-a acolo.

Când ajunseră cam la cinci pași distanță, Griselda zâmbi.

– Mulțumesc. Credeam că n-o să mai scap niciodată.

– Și eu la fel.

Continuând să se încrunte, Stokes cercetă cu privirea strada pe care mergeau. Chiar dacă încă mai erau dalele originale cu care fusese pavată, și într-o stare destul de acceptabilă, răsăriseră în jur o mulțime de case, unele cu cornișe proeminente, altele cu pridvoare închise și extinse până la nivelul străzii. Și cu o grămadă de cutii și lăzi aglomerând toate cotloanele, astfel încât, în momentul de față, drumul era cu puțin mai lat decât un culoar de trecere. Ești sigură că pe aici?

Griselda îi aruncă atunci încă una din privirile ei amuzate.

– Da, sunt sigură. Se uită în față și adăugă: Nu a trecut chiar atât de mult timp de când am locuit în zonă.

El pufni.

– Hm! Trebuie să fi trecut cel puțin... zece ani.

Zâmbetul ei se mări și mai mult, când îi răspunse:

– Extrem de diplomat din partea dumitale. De fapt, se fac șaisprezece. Am plecat la cincisprezece ani ca să-mi încep ucenicia, dar am venit destul de des în vizită, așa că n-am pierdut complet legătura cu locurile astea... și cu atât mai mult nu mi-am pierdut nici simțul orientării.

Stokes mârâi din nou, nemulțumit. Pe de altă parte, e foarte bine că măcar ea stătea bine la capitolul orientare – întrucât cu toate străduțele alea mici și întortocheate și cu ceața și fumul care acopereau soarele, cu siguranță lui îi venea destul de greu să-și dea seama care încotro duceau. Dar măcar aflase în sfârșit câți ani avea – cincisprezece plus șaisprezece făceau treizeci și unu... un pic mai mult decât crezuse el. Ceea ce era absolut excelent, ținând cont de faptul că el avea treizeci și nouă.

Se îndepărtau de oraș, lăsând în urmă cartierele Aldgate și Whitechapel și îndreptându-se spre Stepney. Și în căutarea lui Arnold Hornby. Vineri, după ce distribuiseră anunțurile acelea de recompensă tipărite pe la standurile din Petticoat Lane și Brick Lane, „vizitaseră" adresa pe care o aflaseră pentru Slater și apoi pentru Watts. Și în ambele cazuri, stătuseră și priviseră desfășurarea evenimentelor de la fața locului suficient cât să-și dea seama că nici unul dintre bărbați nu era implicat în nimic ilegal.

Stokes se gândise să le pună întrebări lui Slater și lui Watts, dar și dacă nu ar fi știut nimic, era prea mare riscul să dezvăluie interesul pe care îl arăta poliția pentru școala de hoți care opera în zonă și, astfel, să îl alerteze pe director, care ar fi închis porțile și i-ar fi ascuns pe copii undeva unde să nu îi mai găsească nimeni.

– În plus, spuse Griselda, încă mai avem nume de verificat.

Adică exact ce făceau acolo într-o sâmbătă – dându-i de urmă lui Arnold Hornby.

Părea să se aventureze foarte departe, pe un teren din ce în ce mai periculos. Se uită la Griselda. Dar dacă era câtuși de puțin agitată sau neliniștită, cu siguranță, nu arăta nimic. Chiar dacă erau din nou amândoi deghizați, acolo, în inima mahalalei spre care se îndreptau, tot începeau să sară în ochi ca fiind prea bine îmbrăcați.

Dar ea continua să înainteze cu încredere. Și el venea lângă ea, umăr la umăr cu ea, scrutând zona în permanență, alert și tot mai încordat din cauza potențialelor pericole care îi așteptau în față.

Era perfect conștient de faptul că dacă ar fi fost pe cont propriu, nu ar fi fost nici pe jumătate la fel de neliniștit.

Ajunseră apoi la o răscruce. Fără nici o ezitare, ea porni pe drumul din stânga, care-i îndepărta și mai mult de Londra.

– Credeam că East End este zona unde se aud clopotele Bow[1], mârâi el.

Ea chicoti.

– Este... dar mai depinde și cum bate vântul. După o clipă, adăugă: Nu e departe de aici. Exact dincolo de aleea aia de mai în față, din stânga.

El se uită într-acolo.

– Clădirea aia cu ușa verde?

Ea încuviință din cap.

– Și uite ce convenabil... e o tavernă chiar vizavi.

El o luă de braț și porniră spre tavernă, abia uitându-se spre clădirea cu ușă verde. Stokes lăsă capul în pământ și îi murmură la ureche Griseldei:

– S-ar putea să aflăm tot ce avem nevoie să știm în timp ce mâncăm.

Ea încuviință din cap și îl lăsă s-o conducă înăuntru.

La o masă din spate erau trei indivizi destul de dubioși și amenințători, dar, în afară de asta, taverna era goală. Era aproape mijlocul zilei. Probabil în curând aveau să mai sosească și alții. În dreptul ferestrei din față se afla o masă, iar obloanele de lemn fuseseră deschise, ceea ce oferea o imagine foarte convenabilă asupra clădirii de vizavi. Griselda porni spre masa aceea, dar Stokes se încruntă.

Scaunele erau șubrede, din lemn masiv uzat și el fu pe punctul de a se întinde politicos ca să-i tragă unul din ele. Din fericire, se opri la timp. Ea își trase singură un scaun și se așeză, cu fața spre geam. El alese locul de lângă ea, îl întoarse pe jumătate cu fața spre ea și luă loc, atârnându-și un braț peste spătarul scaunului ei. Era un gest care declara sus și răspicat că o considera proprietatea lui. Se uită la indivizii dubioși din umbrele din spate, ca să se asigure că înțeleseseră și ei mesajul. Oamenii își mutară privirile în altă parte.

Mulțumit, se întoarse spre Griselda și spre imaginea care se vedea dincolo de geam.

Ea se aplecă spre el, îl bătu pe brațul pe care îl așezase pe masă și îi șopti:

– Nu-i nevoie să-i sperii pe localnici.

El îi întâlni privirea amuzată, după care pufni scurt și se uită peste drum. Își lăsă celălalt braț acolo unde era.

---

[1] *Born within the sound of Bow Bells* („Născut în sunetul clopotelor Bow"), desemnând persoanele cockney, locuitori ai Londrei, care locuiesc în special în partea de est a orașului. (n.red.)

O ospătăriță palidă ieși apoi de undeva din spatele barului și veni la ei. Părea foarte tânără. Îi întrebă pe rând ce voiau să comande. După ce mărâi să i se aducă o halbă de bere, o lăsă pe fătucă în seama Griseldei. Și oarecum spre surprinderea lui, ea nu se aruncă să încerce să obțină nici o informație, ci se limită la a comanda de mâncare pentru amândoi.

După ce fata plecă, se întoarse spre Griselda și ridică dintr-o sprânceană.

Ea se încruntă ușor.

– Se uita la hainele mele. Mai bine mâncăm liniștiți mai întâi și așa îi lăsăm și ei timp să își dea seama că nu suntem o amenințare.

El mârâi și își mută privirea. Cugetând apoi că în decursul zilelor pe care le petrecuseră împreună, probabil Griselda auzise mai multe mârâituri de la el decât orice altceva, se întoarse din nou spre ea și îndrăzni:

– Are dreptate... locul tău nu-i aici, zise, cercetând-o cu atenție.

Ea înclină ușor capul. Și după o clipă prelungă în care privi ușa verde, spuse:

– Am plecat. Știam că dacă mai rămân sunt șanse mari să ajung ca ea, zise, făcând un semn discret din cap spre chelneriță. Fără nici o speranță reală de a obține ceva mai bun.

– Așa că ai muncit și ai plecat și apoi ai muncit și mai tare ca să-ți faci un nume în afara East Endului.

Ea încuviință din cap, cu buzele arcuite într-un zâmbet mic și oarecum melancolic.

– Și am reușit. Și acum... zise, uitându-se la ea și întâlnindu-i privirea... sunt nici prea prea, nici foarte foarte... cu un picior acolo și cu un picior aici și nu aparțin nici East Endului, nici altui loc.

El vedea ce se ascundea dincolo de zâmbetul ei în aparență relaxat.

– Știu cum e asta.

Ea ridică din sprâncene, nu atât neîncrezătoare, cât curioasă.

– Serios?

El o privi în ochi.

– Păi, nu sunt nici eu nici tocmai un gentleman și nici un polițai obișnuit.

Ea zâmbi.

– Am observat. Îl studie câteva clipe, după care îl întrebă: Păi, și de unde vii? Și cum s-a întâmplat asta... să fii cumva la jumătatea drumului, între două lumi?

Stokes își mută privirea spre ușa verde.

– M-am născut în Colchester. Tata a fost negustor și mama fiică de preot. Am fost singur la părinți, la fel ca și mama. Bunicul meu, adică tatăl ei, s-a îngrijit de mine și mi-a oferit o educație la gimnaziul clasic local. Întoarse capul și îi întâlni din nou privirea Griseldei. De acolo vine partea mea de „aproape gentleman". Și asta mă diferențiază de aproape toți ceilalți din poliție. Nu fac parte nici din ofițerii din clasa superioară și nici din polițaii de rând. Continuă să o privească și adăugă: Nu sunt un gentleman.

Expresia de pe chipul ei rămase serioasă în timp ce îi studia ochii, dar un zâmbet mic îi apăru pe buze. Se aplecă un pic mai mult spre el, cu un aer de confidență:

– Mai bine... nu știu dacă m-aș simți prea în largul meu să stau aici cu un gentleman.

Fata veni apoi aducând o tavă cu mâncarea pe care o comandaseră – două castroane de tocană surprinzător de apetisantă și pâine, un pic tare, dar comestibilă. Aroma tocăniței îi oferi Griseldei ocazia să îi facă un compliment sincer fetei. Ea murmură ceva, un pic rușinată, și Griselda o lăsă din nou să plece.

Stokes își spuse atunci că era bine să aibă încredere în instinctele ei. Așa că lăsă deoparte orice gânduri și se aplecă spre castron, cu privirea încă îndreptată spre ușa verde.

El și Griselda își terminaseră masa și stăteau și așteptau răbdători să se întoarcă chelnerița, când se deschise ușa verde și ieși o brunetă șleampătă, care părea să aibă în jur de douăzeci și ceva de ani. Lăsă ușa deschisă și porni spre tavernă.

Cu mâinile proptite în șolduri, intră și se opri în pragul ușii.

– Hei... Maida! Adă-mi și mie cinci halbe, da, scumpo?

Maida, chelnerița, încuviință din cap și dispăru în spate. Se întoarse după câteva minute, cu o tavă de lemn, pe care se aflau cinci halbe de bere.

– Mulțam, zise bruneta, înșfăcând tava. Pune-le în contu' nost. O să treacă Arnold mai târziu să plătească.

Maida încuviință din nou din cap. Stând în pragul ușii și ștergându-se pe mâini, se uita după brunetă cum traversa strada și intra înapoi pe ușa verde, de unde ieșise. Ușa se închise apoi în urma ei.

– Are loc ceva acțiune vizavi? murmură Griselda.

Maida se uită spre ea și se strâmbă.

– Ai putea spune și așa, zise și se uită din nou spre ușa verde. Mă întreb câți au acolo în dimineața asta. Se întoarse apoi din nou spre Griselda și explică: Bărbați, mă refer.

Griselda ridică din sprâncene.

– Deci, așa se întâmplă lucrurile pe aici, ei?

– Da. Maida adoptă o poziție confortabilă și pregătită de stat la taclale. Sunt trei acolo... fete, mă refer. Bietul Arnold. Când a zis că-s nepoatele lui și c-or venit să stea, mă gândeam io că minte, da' le-am auzit cum țipă la el. Sigur îs rude. Bietul moșneag... cre' că are mare noroc, dacă-și ia și el ceva bani pe chirie. Dar fetele se descurcă destul de bine, din ce-am auzit și se poartă bine cu vecinii, una peste alta.

– Nu există și nepoți? întrebă Stokes, ca și când ar fi fost doar curios. Dar la urma urmei, să discute așa liber despre fărădelegile locale era bârfa normală prin East End.

– Nu, zise Maida, schimbându-și greutatea de pe un picior pe altul. Nu prea se întâmplă de-astea pe aci... Mai mult filfizonilor le plac chestiile alea și nu-s prea mulți din ăștia pe aici. Da' între noi fie vorba, nu cred că pe Arnold l-ar deranja să mai aivă un bărbat în casă cu care să-mpartă greutățile... fetele alea îl țin închis în casă mai tot timpul. Poate că-i el bătrân, da' e genu' masiv și fioros... și-i bun de protecție. Și ce să facă, acuma, dac' îi unchiul lor? Și sigur îl țin ocupat fetele, să ne înțelegem.

Griselda se încruntă, ca și când și-ar fi aminti ceva.

– Și taică-miu știa un Arnold care locuia pe-aici prin zonă... obișnuia să fie un tăinuitor destul de bun pe treaba lui, dacă mă înțelegi. Cum îl chema? întrebă, uitându-se la Stokes, ca și când ar fi căutat inspirație și apoi chipul i se lumină, se întoarse spre Maida și exclamă: Ormsby... asta era... Arnold Ormsby.

– Hornby, o corectă Maida. Da, ăsta-i Arnold al nostru. A fost cândva băgat cu treburi de-alea, da' acușa nu mai. Acu' cel mai departe de casă iese pe aici pe la noi. Se plânge că-i greu la bătrânețe, că și-a pierdut toate contactele și se văicărește că un om bătrân n-are cum să se descurce așa. Ridică din umeri. Da' io cre' că n-are nici o speranță, dacă nu pleacă nepoatele alea ale lui... că se pare că ele îi cam mănâncă tot timpul.

Stokes cugetă imediat că asta era tot ce aveau nevoie să audă. Îi întâlni privirea Griseldei.

– Mda, ce să-i faci. Așa-i în viață. Hai să mergem și noi.

Ea încuviință din cap. El se ridică, o așteptă și pe ea să facă la fel, după care aruncă pe masă câteva monede. Se întoarse și-i aruncă lui Maida o monedă de șase peni.

– Mulțam, scumpo. A fost bună.

Mișcându-se mai repede decât un uliu, mâna fetei înhață moneda de șase peni cât încă era în aer. Rânji și încuviință din cap după ei.

– Da, mă bucur... mai poftiți pe la noi.

Griselda zâmbi și îi făcu cu mâna.

Stokes o apucă de braț și o conduse hotărât înapoi spre oraș și spre civilizația, așa cum le știa el, cu vorbele „Nu în viața asta", răsunându-i în minte.

Penelope se furișa prin salonul lui Lady Carnegie, prefăcându-se că ascultă discuțiile politice care aveau loc în jurul ei. Petrecerea organizată în noiembrie de amfitrioana lor era un eveniment important în cercurile politice, mai cu seamă că se număra printre ultimele, înainte ca parlamentul să-și închidă ușile și membrii să se retragă la moșiile lor îndepărtate pe timpul iernii.

Pentru ei, seara asta reprezenta o șansă bună să se alăture la o ultimă explozie de activitate a înaltei societăți.

Pentru ea, noaptea reprezenta o ocazie excelentă să afle mai multe.

Și, fără îndoială, primise și Barnaby o invitație. Pe lângă faptul că era fiul tatălui său – și contele avea numeroase interese politice –, conexiunile pe care le avea cu Peel și forțele de poliție îl transformau într-o sursă de informații foarte prețioasă pentru cei prezenți aici, întrucât era de la sine înțeles că oamenii aceștia ar fi preferat de o mie de ori să-i pună întrebări lui – care era unul de-al lor – decât vreunui adjunct al lui Peel.

Dar lăsând orice altceva la o parte, Penelope se gândea că putea dispărea câteva ore fără să i se simtă lipsa. Și după rundele de întrebări de inițiere din salon de dinainte de cină, mai mult ca sigur și Barnaby ar fi putut inventa o scuză pentru a se retrage un pic.

Zâmbindu-i încurajator lordului Molyneaux, care ținea un discurs despre noile reforme legislative, Penelope își revizui planurile și așteptările. Noaptea trecută fusese un prim pas bun pentru a învăța despre dorință, despre ce însemna și ce o alimenta, dar îi era extrem de clar că oricât de minunat și captivant ar fi fost interludiul de noaptea trecută, abia dacă se afla la primul nivel de cunoaștere.

Și după ce se întâmplase noaptea trecută, i se conturaseră în minte câteva seturi de întrebări care îi apăreau în minte în cele mai stranii și mai nepotrivite momente ale zilei, distrăgându-i atenția. Și astfel ridicându-i curiozitatea pe culmi și mai înalte.

Pentru a obține un grad de satisfacție cel puțin mulțumitor în acest domeniu, trebuia să afle mai multe.

Cercetă din nou mulțimea cât de discret putu. Și se încruntă. Dacă Barnaby se hotărâse să nu participe la eveniment, pur și simplu va trebui să se ducă să-i dea de urmă.

Din fericire, încă mai avea bâta.

Și aproape ca și când acea amenințare telepatică îl invocase, intră pe ușa salonului, împreună cu lordul Nettlefold. Se opri o clipă să o salute pe Lady Carnegie – și, indiferent ce anume îi spusese, o făcu să râdă. Femeia îl bătu ușor pe obraz și îi făcu semn să meargă mai departe, să se amestece printre ceilalți invitați. Nettlefold venea după el, hotărât să-și continue conversația pe care o purta cu Barnaby.

Barnaby se opri și îl lăsă pe Nettlefold să vorbească, în timp ce el cerceta încăpere. Privirea lui azurie trecu peste mai multe grupuri de oameni... până când ajunse la ea și se opri la chipul ei.

Penelope îi susținu privirea preț de o clipă, după care se întoarse ca să-i răspundă lordului Molyneaux. Din colțul ochiului, îl văzu pe Barnaby rămânând unde era și întorcându-se să discute cu Nettlefold.

Foarte bine. Nettlefold era unul dintre puținii prezenți aici din aceeași generație cu ei. În trecut, arătase o tendință sfioasă, dar destul de clară, de a considera prezența ei la astfel de evenimente ca pe o modalitate de a-și arăta eligibilitatea. În realitate, ea se afla aici pentru a fi la curent cu ultimele mișculații legislative care ar fi putut avea un impact asupra orfelinatului și, de asemenea, pentru a păstra legătura cu foști și potențiali binefăcători.

Cu toate astea, chiar nu voia să-și petreacă seara aruncându-i lui Nettlefold afirmații cu subînțeles că trebuia să se care.

Și se pare că Barnaby era de acord cu ea. Abia după ce își termină conversația cu omul, el și Nettlefold se despărțiră și plecară fiecare în treaba lui. Își croia drum pe la fiecare grup în parte, îndreptându-se spre ea.

În cele din urmă, ajunse la ea și îi luă mâna când ea i-o oferi. Un vârtej de emoții o traversă în clipa în care degetele lui se strânseră în jurul alor ei – ușurarea că venise fiind una dintre ele, împreună cu certitudinea că în noaptea aceasta va afla mai multe despre dorință și nerăbdarea de a începe mai repede lecția următoare. Și mai era ceva acolo... un fior de ceva mai puternic, care îi stârnea o memorie tactilă surprinzător de clară a mâinilor lui pe sânii ei, pe șoldurile ei și între coapsele ei.

Deschise repede evantaiul și flutură din el.

– Bună seara, domnule.

Așteptă apoi cât el și Lord Molyneaux se salutară și făcură schimb de amabilități. Din fericire, forțele de poliție nu reprezentau un subiect de interes pentru Molyneaux în momentul de față.

Lordul Carnegie, gazda lor, li se alătură atunci, dornic să poarte o discuție cu Molyneaux. Cei patru se despărțiră, zâmbindu-și politicos. Penelope își așeză mâna pe brațul lui, iar el o conduse spre un locșor mai tihnit de lângă perete, care se afla în afara cercului imediat de conversații.

Îi întâlni privirea, înțelese hotărârea care ardea în adâncurile întunecate ale ochilor ei.

– Nu putem să ne sustragem încă.

– Sigur că nu, zise ea, uitându-se spre ceilalți invitați. După cină. Știi și tu cum e după ce gentlemenii apucă să bea suficient... n-o să ne simtă lipsa cel puțin câteva ore.

– E aici și mama ta? o întrebă el, din moment ce nu o văzuse încă pe femeie.

– Nu. S-a retras. Mai face asta uneori.

– Așadar, ești aici fără însoțitoare? Era chiar uimit. Se uită apoi la ea, amintindu-și: Și știu foarte bine că nu ai douăzeci și opt de ani, apropo.

Ea ridică din umeri și strâmbă din nas.

– Dragul tău Mostyn este mai rău ca o babă sperioasă... am adăugat câțiva ani ca să-mi fie mai ușor să-l liniștesc.

El pufni imediat.

– A fost îngrozitor de șocat când a aflat că mi-am revenit... în mod miraculos... suficient cât să te conduc acasă.

Ea ridică din nou din umeri, dându-i de înțeles că nu îi păsa deloc.

– Sunt aici în calitate de administrator al orfelinatului, nu ca domnișoara Penelope Ashford. Și tocmai de asta amfitrioanelor, care majoritatea mă cunosc de când m-am născut, nu li se pare nimic ciudat dacă îmi fac apariția fără mama.

El ridică din sprâncene, dar nu putea să nu admită că, într-adevăr, așa – neavând pe nimeni în mod special care să stea cu ochii pe ea – le-ar fi fost mult mai ușor să se sustragă de la o astfel de întrunire. Era mult mai restrânsă decât un bal și implicit mai greu de crezut că cineva din grup se putea face nevăzut – orice perioadă de timp – rămânând în același timp în salon.

– După cină atunci... imediat după ce ne întoarcem în salon.

Penelope avea dreptate. Discuțiile acelea vor dura ore întregi și vor fi și mai însuflețite, menținându-le astfel atenția celor prezenți și mai avid decât până acum.

– Nu ai mai primit nici o veste de la Stokes, nu?

Cercetând în continuare mulțimea, el clătină din cap.

– Nu. Ți-aș fi dat de știre imediat dacă aș fi aflat ceva.

Ea încuviință din cap, după care șopti:

– E un salon absolut minunat în cealaltă parte a casei. Se uită în sus, în ochii lui. Deși nu am nici o altă experiență pe care să mă bazez când spun asta... îmi închipui că ar fi perfect pentru... pentru a aprofunda mai departe subiectul pe care dorim să îl explorăm...

Lui Barnaby îi zvâcniră buzele. După o clipă, încuviință din cap.

– Foarte bine. Dar până atunci fii cuminte.

– Firește.

Aruncându-i o privire obraznică și lascivă, Penelope plecă apoi de lângă el și se duse să se alăture grupului doamnei Henderson.

El o urmări cu privirea, până când se amestecă în cercul respectiv, după care se duse să se alăture și el unui grup dintre ai lui, permițându-le celorlalți bărbați prezenți să îi pună toate întrebările despre starea curentă a forțelor de poliție. Tatăl lui era în oraș, dar în seara aceea participa la o cină cu cabinetul. Urma să treacă mai târziu pe aici, dar până atunci, Barnaby era într-un fel surogatul lui. Dacă voia să se retragă cu Penelope și să-și păstreze absența neobservată, mai întâi trebuia să satisfacă toate întrebările oamenilor.

În timp ce migra de la un grup la altul, îndeplinind sarcina aceasta, o altă parte din mintea lui încerca să se gândească la viitor. Să prevadă și să planifice cum ar fi fost cel mai bine să decurgă interludiul din seara aceasta.

Din păcate, deși scopul lui – acela de a se căsători cu ea – era extrem de clar în clipa de față și la fel și modalitatea prin care îl putea atinge – adică de a o convinge că măritișul cu el ar avea mai multe beneficii decât riscuri –, asta însemna și că, în bună parte, acum trebuia să o lase pe ea să orchestreze interacțiunile lor.

Avea nevoie să vină la el de bunăvoie și să ajungă singură la concluzia că nu avea de ce să se teamă dacă s-ar fi căsătorit cu el – că din postura de soț al ei, nu i-ar îngrădi câtuși de puțin independența, darămite să încerce să o controleze. Și dacă avea noroc, odată ce înțelegea toate astea și se hotăra, poate va lua inițiativa și va veni să-l ceară ea în căsătorie. Mda... asta nu trebuia să fie prea greu de aranjat. Dat fiind faptul că ea instigase legătura lor ilicită, i se părea normal ca tot ea să fie cea care o ducea la finalul potrivit. Fericit.

Cu toate astea, pentru a obține acest premiu suprem, trebuia să se arate dispus să îi facă pe plac în a-i permite să-și asume rolul dominant. Încă o dată, trebuia să o lase pe ea să conducă și el să se limiteze la a urma inițiativele ei.

Aceasta nu era o idee pe care să o fi mai agreat – sau contemplat – vreodată înainte de ea. Și nici măcar sinele lui sofisticat și civilizat nu era tocmai de acord... darămite latura lui primitivă, care era cea dominantă când venea vorba de ea.

Cu toate acestea, când se așezară la cină și se pomeni așezat pe partea cealaltă a mesei față de ea, realiză că pur și simplu nu avea de ales decât să scrâșnească din dinți și să îndure.

Să strângă din dinți și să-și amintească de beneficiile supreme.

Cina se dovedi lungă, cu multe conversații de-a lungul felurilor de mâncare. Dar, în cele din urmă, fură strânse și ultimele farfurii. După cum se obișnuia la astfel de evenimente, gentlemenii nu rămâneau la masă după aceea, ci le urmau pe doamne înapoi în salon, unde se servea vin de Porto și coniac, pentru a unge corzile vocale ale invitaților și a le pregăti pentru discuțiile următoare.

Barnaby clătină din cap spre un lacheu care îi oferea un coniac și își croi drum spre Penelope. Până când ajunse la ea, Penelope scăpase deja de domnul care îi fusese partener la cină. După cum era obiceiul, lămpile din salon fuseseră date la minimum, permițând astfel ca umbrele să învăluie ca o pelerină anumite părți ale încăperii. Cel mai adesea, discuțiile purtate în a doua parte a unui astfel de eveniment erau de factură mai sensibilă, iar cei care luau parte la ele preferau să-și păstreze expresiile mascate de potențiali observatori.

Umbra pe care o alesese Penelope pentru ea însăși ascundea de toți oamenii așteptarea nerăbdătoare care îi strălucea în ochi. Mai puțin de el, desigur.

Și pentru asta, Barnaby era extrem de recunoscător. Lady Carnegie era o prietenă personală apropiată a mamei lui și departe de a fi oarbă.

O luă de mână pe Penelope și îi așeză degetele cuviincios pe mâneca lui.

– Unde este acest salon?

Penelope îi făcu semn spre ușa laterală.

– Putem ajunge la el pe acolo.

O conduse cei câțiva pași până la ușă, la adăpostul unghiului unui perete mai mic, din încăperea cu formă neregulată. Deschise ușa și o zori să iasă, după care o urmă, închizând-o în spatele lui.

Coridorul pe care ieșiră nu era luminat, dar suficiente raze ale lunii pătrundeau pe ferestrele fără draperii, cât să poată vedea pe unde mergeau. În timp ce îl conducea în jos pe acel hol, toate instinctele lui Penelope se ascuțiseră la maximum și deveniseră deja destul de insistente. Ceva nu era tocmai în regulă. Ceva nu era tocmai credibil.

La jumătatea coridorului se opri și se întoarse cu fața spre prezența masculină care venea în urma ei.

În lumina sidefie și difuză, îi cercetă chipul, confirmând, afirmând și definind exact ce anume nu părea să se lege.

Studiindu-i și el chipul, ridică dintr-o sprânceană, ca o întrebare sfidătoare.

Minimalizând într-un fel acuratețea instinctelor ei.

Miji ochii.

– Ești mult prea... *supus* în legătură cu toată treaba asta. Tu nu ești genul de bărbat care să vină așa docil în urma unei femei.

Trecu o secundă, după care îi răspunse:

– Atunci când doamna se îndreaptă în direcția în care vreau eu, nu prea văd nici un motiv să stau să mă cert pe seama a cine conduce.

Ea se încruntă. După o clipă de gândire, îl întrebă:

– Asta înseamnă că dacă aleg să merg într-o direcție în care tu nu-ți dorești să mergi, n-o să mă mai urmezi?

Linia strânsă a buzelor lui suferi o modificare aproape insesizabilă – care era mai degrabă un avertisment decât un zâmbet.

– Nu... Înseamnă că dacă încerci să te duci într-o direcția care n-are valoare, o să te... redirecționez.

Ea ridică din sprâncene și rămase o clipă uitându-se în ochii lui.

– O să mă *redirecționezi?*

El îi întâlni privirea la fel de ferm, dar nu îi oferi nici un răspuns. Lucru care o făcu să nu mai fie la fel de sigură că ea era la comanda relației lor, precum presupusese, controlând-o, stabilind unde se vor întâlni și alte aspecte ale problemei de care era interesată.

Dar dacă el *îi permitea* ei să dețină controlul... oare atunci se mai considera că ea era într-adevăr la conducere? Și mai ales dacă el putea – în orice moment – să renunțe la statutul său de supus pentru a prelua frâiele?

Clipi șocată, nemaifiind, dintr-odată, la fel de sigură unde se situau – nici el, nici ea – sau în relație unul cu celălalt.

După ce îi mai examină un moment în plus ochii albaștri, dar fără a primi nici o altă informație suplimentară, flutură din mână, indicând spre pe coridor.

– Și în noaptea asta?

Buzele lui se arcuiră un pic mai mult – cu eleganță, dar totuși cu fermitate – și încuviință din cap.

– Condu-mă.

Ea se răsuci și făcu întocmai, dar cu un fior straniu de conștientizare alunecându-i pe șira spinării. Bizar. Palpitant. Ea era la control – el o va lăsa pe ea să dețină controlul – atâta timp cât direcția în care se îndrepta îi convenea lui.

Ceea ce o lăsa cu provocarea de „a-i face pe plac". O provocare pe care, aparent, în momentul de față o îndeplinea.

Ajunseră în dreptul salonului, iar Penelope deschise ușa și intră. Se uită în jur, confirmându-și că era într-adevăr locul de care își amintea – o încăpere pătrată, cu vedere spre grădina laterală pustie, cu mobilă confortabilă, cu două sofale capitonate așezate cu fața spre șemineu, un fotoliu și multe măsuțe mici. În dreptul unui perete se afla un birou, și o harpă frumoasă ocupa un alt colț întunecat.

Nu fuseseră lăsate aprinse nici lămpi și nici lumânări. Camera nu fusese pregătită pentru invitați. Dar lumina lunii – difuză și atotpătrunzătoare – se revărsa diafan pe ferestre, mult mai potrivită scopului lor.

Se opri în fața canapelelor și se întoarse spre el. Barnaby se opri chiar dincolo de pragul ușii. Întinse brațele, într-un gest cuprinzător.

– Așadar? Ți se pare potrivit?

El cercetase încăperea. Și acum se uită la ea. În tăcerea din salon, Penelope auzi zăvorul ușii închizându-se. Plecă apoi de lângă ușă și se apropie de ea.

– Asta depinde pentru ce anume te gândeai...

„Mai mult! Vreau mai mult!". Dar mai exact ce anume și cum... îi întâlni privirea, când se opri în fața ei.

– Sunt conștientă că gentlemenii și doamnele ca noi se bucură frecvent de întâlniri ilicite la astfel de evenimente, în camere așa cum e asta.

Acesta era unul dintre motivele pentru care era așa de dornică să încerce și ea – să experimenteze orice exaltare clandestină asociată cu un astfel de interludiu. Să afle ce ar fi putut-o învăța mai mult despre dorință.

Privirea lui coborâse spre buzele ei. Se întrebă dacă el își imagina că o săruta.

Făcu un pas în față, curajoasă, ridică mâinile și le lipi pe pieptul lui, după care le alunecă ușor în sus pe umerii lui, apropiindu-se și mai mult de el, astfel încât sânii ei să se atingă de el când își împreună mâinile în jurul gâtului lui.

– Mă gândeam...

Ochii lui rămâneau concentrați la buzele ei. Mâinile lui veniră apoi și o cuprinseră de talie, apăsând cu degetele în timp ce o apuca strâns.

Penelope își umezi buzele cu vârful limbii și îi studie ochii o clipă în plus. Se simțea delicios de păcătoasă – delicios de ca o sirenă și la control, atunci când continuă:

– ... că poate am putea improviza ceva, ca să spun așa... și să vedem unde ne duce asta.

În clipa aceea, ochii lui se dezlipiră în sfârșit de la buzele ei și îi întâlniră pe ai ei. Îi cercetă o clipă, după care buzele lui luară forma unui zâmbet.

– Ce... idee excelentă! murmură el și respirația lui caldă îi mângâie buzele, când aplecă ușor capul.

Ea se întinse în sus, în timp ce el se aplecă și buzele lor se întâlniră. Nu ar fi putut spune cine pe cine săruta. Încă de la primul contact, senzațiile erau foarte intense, pătimașe și reciproce, conduse de o dorință care, cumva, spre surprinderea ei, părea să se aprindă aproape instantaneu, trecând de la o simplă scânteie la un infern de flăcări.

Mai puternică decât înainte, mai clară și mai sigură, senzația i se răspândi pe sub piele, făcând-o să gâfâie senzual.

Dorința nu era plăcere, ci nevoie de a obține plăcere. Nu era încântare, cât foamea primordială care o râvnea.

În câteva minute, sărutul lui deveni un duel păcătos al tachinărilor reciproce – un concurs de a vedea cine putea evoca mai desăvârșit, mai repede și mai intens pasiunea celuilalt. Și, deși nu exista nici o îndoială că el era cu mult mai experimentat decât ea, Penelope avea de partea sa entuziasmul, nerăbdarea, curiozitatea și credința oarbă în propria invincibilitate – care era însă întruparea inocenței.

Cu gurile unite și buzele lipite, cu limbile dansând și cerând mai multe, el îi cucerea gura, în timp ce ea îl tachina, iar flăcările pasiunii lor creșteau într-o minge de foc mistuitoare.

Și nu câștiga nici unul din ei. De fapt, nici măcar nu era sigură dacă un astfel de concept se putea aplica într-un astfel de context.

Trupul ei era deja înfierbântat, umflat și dureros în constrângerile restrictive ale corsajului, cu mult înainte ca el să facă un pas în spate, luând-o cu el. Fără a întrerupe sărutul, Barnaby se aruncă pe spate și se cufundă pe canapea, ridicând-o și apoi așezând-o în genunchi deasupra lui, ca să se poată sprijini de el și să continue sărutul lor pasional.

El ridică ușor mâinile, întâmpinându-i nevoile și descheindu-i corsajul, și apoi, cu o singură mișcare a degetelor sale lungi, scăpa de cămășuța ei de corp, pentru ca mâna lui să poată atinge direct pielea ei febrilă pentru a o alina.

Pentru a mângâia și excita.

Dualitatea atingerii lui era evidentă pentru ea, chiar și dincolo de sărutul pasional pe care îl împărtășeau. Când degete lui îi găsiră apoi sfârcul, tachinând mugurele sensibil, i se tăie respirația și simți un val mistuitor de plăcere radiindu-i prin fiecare celulă. Și totuși... lăsând în urmă o foame primordială crescândă, care îi făcea sângele să-i clocotească.

Cu fiecare atingere pe care el i-o oferea, ea voia mult mai mult. Fiecare mică explozie de plăcere și de încântare nu făcea altceva decât să-i intensifice și mai mult dorința.

Se întinse după nasturii cămășii lui încheiate.

Dar el o opri, așezându-și mâna pe a ei. Întrerupse apoi sărutul la un centimetru chinuitor... doar suficient cât să o informeze, cu glas răgușit și întunecat de pasiune:

– Nu... Trebuie să ne întoarcem în salon. Tu ai vrut să cunoști genul acesta de întâlnire... acum trebuie să joci după reguli.

Era în control... și totuși, nu. Penelope își linse buzele umflate.

– Și care sunt regulile astea?

– Rămânem îmbrăcați pe cât posibil.

Ea clipi nedumerită.

– Păi, putem?

– Ușor.

Și apoi continuă prin a-i arăta cum. Cu ea așezată așa cum stătea – în genunchi –, îi putea aranja fustele și jupele, răspândind partea din spate pe picioarele lui, dând la o parte partea din față a jupelor ca să nu le mai stea în drum și lăsându-i coapsele interioare sensibile expuse și lipite de lâna pantalonilor lui și de mușchii săi ca de oțel de dedesubt.

Senzația aceea de frecare abrazivă, care apărea ori de câte ori se mișcau – și oricât de mică ar fi fost – i se părea neașteptat și incredibil de erotică.

Abia dacă apucase să asimileze senzațiile acelea noi, când el îi ridică fustele în partea din față și își alunecă mâinile dedesubt. Și o atinse.

Un vârtej de plăcere se răspândi prin ea ca o săgeată care zbura fix spre mijlocul țintei. Gemu și închise ochii, simțindu-și coloana înmuindu-se. El se aplecă atunci în față și îi captură gura într-o revendicare lentă și languroasă, în timp ce pe sub materiale, degetele lui o atingeau, o mângâiau, o explorau și o excitau.

O mângâie și o atinse, până când începu să ardă în ea o dorință lichidă, acum deja familiară.

Mâinile lui pe pielea ei erau magie pură. Palmele lui puternice se mulară pe curbele ei, mult prea cunoscătoare, degetele lui abile o atinseră și o încântară, o penetrară și se retraseră, până când simți că ia foc... până când crezu că va înnebuni de-a binelea de dorință.

Nu avea puterea să întrerupă acel sărut și să îi ordone ceva. Mâinile ei erau blocate pe umerii lui, agățându-se de el cu disperare. Și apoi, una din ele se dezlipi de umărul lui și călători în sus pe gâtul lui, până când îi găsi lobul urechii și-l ciupi tare.

El întrerupse sărutul.

– Ce e? murmură el cu glas răgușit.

– Acum! zise ea și închise ochii și se cutremură în timp ce degetele lui o pătrundeau și o mângâiau pe dinăuntru. Nu *asta!* șuieră ea. Tu!

O clipă se gândi că trebuia să deschidă pleoapele și să se uite urât la el și să preia cumva frâiele situației în mâinile ei... și, la drept vorbind, îi cam surâdea ideea... ba chiar destul de mult. Dar apoi, datorită poziției lui și a stării ei de excitație, se îndoia că putea s-o facă... cu siguranță nu în sensul de a duce la îndeplinire momentul și a învăța din el așa cum se cuvenea.

Dar, din fericire, el înțelese imediat ceea ce nu mai putea accepta să îi fie negat. Simți mai degrabă decât auzi râsul lui arogant enervant. Dar el răspunse prompt cererii ei, ducând imediat o mână spre prohabul pantalonilor, așa că decisă să-i ignore reacția aceea.

Și apoi mădularul rigid se eliberă din constrângerea pantalonilor, captându-i pe deplin atenția. El își folosi mâna pentru a-și ghida vârful mădularului și găsi într-o fracțiune de secundă intrarea în corpul ei. Cealaltă mâna a lui se încordă atunci pe șoldul ei și realiză și ea cum avea să funcționeze treaba asta așa că îmbrățișă momentul cu entuziasm și nerăbdare – și cu o ușurință de nedescris – și se lăsă în jos.

Încet.

Senzația aceea că el o umplea și o deschidea... și că ea controla îi inundă imediat mintea. Nu îl cuprinsese mai mult de câțiva centimetri în interiorul ei, însă inspiră adânc și deschise ochii.

Trebuia să-i vadă fața... voia să îi vadă reacția în timp ce ușor... centimetru după centimetru îl primea în trupul ei, îmbrățișându-l... posedându-l. Cucerindu-l.

Nefiind ea cea posedată.

Și diferența... realiză uitându-se direct în ochii lui... era că simțurile și, de fapt, toată ființa ei era implicată în împreunarea lor... era ceva divin.

Și o simțea și Barnaby. O simțea până în măduva oaselor. Nu mai trăise niciodată ceva asemănător în toți anii săi de experiențe sexuale. Pierduse de mult socoteala dăților în care fusese într-o situație exact ca aceasta. În fond, nu fusese niciodată bărbatul să refuze diversiunile pe care i le ofereau, mereu dornice, matroanele plictisite ale înaltei societăți.

Dar cu nici una dintre ele nu fusese vreodată așa.

Nici una dintre ele nu fusese ea.

Se lupta din răsputeri numai ca să țină ochii deschiși. Să se concentreze pe chipul ei în timp ce îl primea în ea lent, fără grabă, înconjurându-l într-o fierbințeală umedă și mistuitoare, care amenința să reducă la cenușă fiecare instinct civilizat pe care îl poseda.

Și nu exista nimic civilizat în felul în care se simțea – în senzația puternică de triumf răsunător și glorios care îi inunda întreaga ființă, care îi întărea toți mușchii și îl făcea să mârâie de nerăbdare.

Ea. Era. A lui.

În ciuda conștientizării constante, a inteligenței și a voinței cu care îl privea din adâncurile ochilor ei întunecați, indiferent de asta și de orice gândea ea, Barnaby vedea acest moment ca pe o predare primordială.

Un sacrificiu senzual.

Un sacrificiu în care ea îi întâmpina dorințele și acționa de bunăvoie să îi satisfacă foamea.

Foame consumatoare și nestăvilită *de ea*.

Și părea doar să crească în intensitate cu fiecare zi care trecea. Pentru că deja escaladase înspăimântător de mult cu numai o noapte înainte.

Ea își termină coborârea unduioasă, după care se mișcă ușor și se apăsă și mai în jos, ca să-l cuprindă cu totul.

Apoi zâmbi.

În lumina difuză a lunii, gestul ei era învăluit în mister, devenind însăși întruparea esenței zâmbetului femeiesc. Și zâmbetul acela se lărgi o clipă, încă privindu-l fix în ochi și apoi începu să se ridice.

Înăbușindu-și cu greu un mârâit, el închise ochii. Înțelegea foarte bine ce voia ea... ce își dorea de la el... dar nu știa dacă era suficient de puternic pentru a-i oferi asta.

Încercă. Încercă să-și oblige corpul să stea locului și să se supună. Să se oprească din a prelua controlul, ca să-l poată călări acum exact cum dorea și să experimenteze.

Ea se ridică și apoi, încă o dată, alunecă ușor în jos, explorând, contractându-și mușchii interiori pe lungimea mădularului său erect și simțindu-l.

Și senzația era mai puternică decât dacă și-ar fi folosit mâinile.

Cu ochii închiși, Barnaby se concentra să nu reacționeze și încerca să nu se lase copleșit de valul de senzații tactile pe care i le producea în timp ce se juca așa cu el. Dar cam eșua lamentabil. Degetele lui se înfipseră și mai tare în carnea ei, agățându-se de ea aproape cu disperare și blocându-i corpul mai sus de șolduri. Avea să îi lase vânătăi. Dar înțelegea instinctiv că Penelope ar fi preferat să rămână cu vânătăi decât să preia el controlul... decât să îi refuze libertatea de a explora și de a învăța.

Dar nu putea merge decât atât de departe...

Nu putea îndura la infinit acea tortură delicioasă.

Îi eliberă unul dintre șolduri, o apucă de ceafă și o trase în față, capturându-i gura într-un sărut violent.

Și ea nu se retrase și nu protestă. Ci îi întâlni dorința cu o foame pe măsura celei pe care o simțea el.

Nu era bine.

Pentru că așa, controlul – al lui sau al ei – devenea un subiect mai mult decât controversat. Ceva trecut... depășit și uitat.

Și niciodată în toți anii lui și în nenumăratele lui interludii sexuale nu se pomenise vreodată cufundat într-o asemenea fierbințeală. Înghițit într-un asemenea incendiu primordial de astfel de proporții epice. Și flăcările acestei pasiuni îi mistuiau pe amândoi, ca un val distrugător, care se ridica și se izbea violent de mal, cotropind și umplând fiecare parte a ființei lor, ca o maree nimicitoare a nevoii, a foamei și a unei dorințe disperate.

Era ceva mai puternic, mai intens, mai lacom și mai înnebunit de pasiune decât crezuse vreodată posibil și se simțea complet abandonat la mila senzației. La fel ca și ea.

Ceva complet dincolo de orice control.

Erau pierduți într-un tărâm al unei dorințe mult mai profunde. Stăpâniți de o foame mai primitivă și mai veche decât însăși lumea.

Amândoi gâfâiau, se agățau unul de altul și se sărutau ca și când ar fi fost în joc viețile lor. Unite, trupurile lor dansau pe sub materiale ca și când ar fi căutat să atingă promisiunea paradisului... ca și când acea promisiune a paradisului era o cerință indispensabilă pentru existența lor.

Și apoi o atinseră.

Ea eliberă un țipăt cutremurător, înghițit și sorbit de sărutul lor. Și ca răspuns, el explodă în ea, revărsându-și sămânța, zdruncinându-se și dezmembrându-se... pierzând rațiune și conștiință și lăsându-i sufletul deschis. Receptiv.

Spre valul puternic al nevoii de sentiment care se vedea în urma orgasmului.

Era ceva care îl umplea și îi oferea o satisfacție și o îndestulare cum nu mai simțise niciodată.

Dornică să îi umple pieptul și să i-l cotropească până când dădea pe dinafară de emoții, Penelope simți un zâmbet glorios arcuindu-i buzele și se prăbuși pe el. În brațele lui. Și el o cuprinse în îmbrățișarea lui.

După un număr neștiut de minute, el încă mai stătea acolo, cuibărind-o în brațele lui, cu o mână mângâind-o pe ceafă și pe spate și oferind alinare... nu doar ei, ci și lui însuși.

Cu greutatea caldă a trupului ei lipit în jurul lui... cu tunelul ei femeiesc mulat ca o mănușă fierbinte pentru mădularul încins, care se domolea... în momentul acela nu își dorea nimic mai mult decât să o țină în brațe pentru totdeauna. Și să se simtă complet.

Să simtă, pentru prima dată în viața lui, ce înseamnă deplinătatea. Cum era să fii întreg.

Și nu era doar o senzație fizică. Da, era adevărat că paleta lui de plăceri se limitase în timp, transformând încântarea ei inocentă într-un elixir intoxicant... însă bucuria și plăcerea dezlănțuite pe care le împărtășiseră păreau cumva mult mai minunate... mai rafinate. O experiență revelatoare pe care o căutase întreaga viață.

Ea era ceea ce căutase el toată viața adultă.

Își strânse brațele în jurul trupșorului ei firav. O găsise într-un sfârșit și nu avea nici o intenție de a-i mai da drumul vreodată. În privința asta erau complet de acord, atât sinele lui sofisticat și civilizat, cât și natura lui mai primitivă.

Își odihni bărbia pe moliciunea părului ei și inspiră... inspiră esența de mosc a iubirii lor fizice, pe sub care simțea izul unei parfum care era complet al ei. Miros de liliac și trandafiri. Mirosul unei voințe femeiești moi și neîmblânzite. Și nu știa cum se putea ca voința să aibă un miros al ei... dar pentru el, fără îndoială, era ceva ce avea un loc aparte în buchetul splendid care era ea.

Ea se agită un pic în brațele lui, încă moale și relaxată din creștet până în vârful picioarelor. O sărută ușor pe frunte.

– Avem timp. Nu e nici o grabă.

Ea pufni scurt, după care își permise să se relaxeze și mai mult în brațele lui.

– Foarte bine.

Cuvintele acelea, aproape ca un tors languros de pisică, transmiteau o mulțumire satisfăcută, dincolo de orice descriere. Barnaby zâmbi, mai mult decât bucuros să audă lucrul acesta în vocea ei. Să știe că era acolo datorită a ceea ce împărtășiseră.

Da. În cele din urmă înțelegea deplin și desăvârșit de ce prietenii lui – Gerrard Debbington, Dillon Caxton și Charlie Morwellan – se răzgândiseră cu toții în privința căsătoriei. Chiar dacă la un moment dat, deși din motive complet diferite, ei patru se declaraseră, sus și răspicat, pe deplin împotriva ideii de căsătorie. Și totuși, cu doamna potrivită... așa cum descoperiseră toți trei prietenii lui... căsătoria... jurământul de a iubi și de a îngriji din ziua aceea și până la sfârșitul vieții... era pentru ei calea adevărată și în același timp singura destinație reală.

Și Penelope Ashford era doamna perfectă pentru el. Ea era destinul lui.

Da, pentru el, acest lucru devenise limpede dincolo de orice îndoială. Se simțise neliniștit, nemulțumit de viața lui. Și de când intrase ea în viața lui, nemulțumirea și neliniștea dispăruseră complet. Ea era bucățica lipsă din puzzle-ul vieții lui. Și odată așezată la locul ei, viața lui căpăta formă. Căpăta un sens cu totul nou.

Nici nu mai putea să se gândească la o viață fără ea. Nu, așa ceva nu era posibil. Așa că...

Cea mai bună modalitate posibilă de a se asigura că va fi de acord să se mărite cu el era să o conducă subtil spre acea decizie, astfel încât să hotărască, din proprie voință, că era destinul ei să fie soția lui. Trebuia să ajungă singură și de bunăvoie la decizia aceasta. Da, putea să o încurajeze, să îi arate beneficiile, să o convingă... dar refuza să o preseze. Și chiar și mai puțin de atât i-ar fi putut dicta. Și după cum subliniaseră clar evenimentele din seara aceasta, să o lase să urmeze propriul drum spre acea decizie însemna să o lase să urmeze propriul scenariu.

Din păcate – după cum tocmai îi demonstrase –, era foarte posibil ca scenariul ei să necesite acțiuni și poate chiar sacrificii din partea lui, cu care nu era deloc obișnuit și cu care nu se simțea tocmai în largul lui să le îndeplinească. Să o lase pe ea să îl posede pe el, decât să o ia el pe ea... ei bine, treaba asta îl zguduise din temelii. Și necesitase mai multă forță din partea lui decât crezuse că avea, numai ca să-i facă pe plac până aici.

Și dacă voia să fie capabil să o urmeze pe drumul ei... atunci trebuia să înceapă să limiteze cărările lăturalnice.

Sau poate să îi sugerez subtil făgașe pe care poate i-ar fi plăcut să le exploreze... făgașe care îi permiteau lui să fie la control.

Mîji ochii și privi în gol, cugetând asupra acestei probleme. Pe sub fustele voluminoase, mâna lui se strecură și îi cuprinse fundul gol... curbele ca de porțelan pe care le zărise cu o noapte înainte, dar pe care nu avusese timp să le savureze vizual.

Își putea imagina cu ușurință un interludiu care să satisfacă această dorință – și alte capricii asociate.

Poate că cu ea, ceea ce avea nevoie să facă nu era să renunțe la control... ci mai degrabă să o facă pe ea să râvnească acel control. Să și-l dorească și să-l invite, arătându-i asta ca pe o parte firească a jocului – după cum și era, de fapt.

La urma urmei, curiozitatea era motivația ei principală.

Așa că nu trebuia decât să-i stârnească interesul pentru lucrurile potrivite.

Capitolul 15

– Oi, 'Orace? Ai văzut asta?

Grimsby veni repede din spatele magazinului, clipind ca o bufniță la Booth, un om bun la toate, care îi mai aducea ocazional fleacuri pe care să le vândă.

– Ce?

Booth așeză pe tejghea un fluturaș tipărit.

– Asta. Am văzut-o ieri în piață. Erau multe împărțite pe acolo. Și-am auzit vorbindu-se despre asta și azi-noapte la bar. Booth se uită la Grimsby. M-am gândit că ai vrea să știi.

Încruntându-se, Grimsby luă anunțul. În timp ce citea, simțea cum i se scurge tot sângele din obraji. Și când văzu că era un anunț despre o recompensă, începu să îi tremure mâna, așa că lăsă repede hârtia înapoi pe tejghea.

Booth îl studiase cu foarte mare atenție.

– M-am gândit să-ți vând pontu', 'Orace. Ne știm de mult timp... și prietenii vechi tre' să aibă grijă unu' de altu', nu?

Grimsby se obligă să încuviințeze din cap.

– Da, Booth... așa-i. Mulțam pentru asta. Dar nu știu nimic despre așa ceva, desigur.

Booth rânji.

– Nici io, 'Orace. Nici io. Îl salută apoi pe Grimsby. Ne mai vedem p-aci. Salut.

Grimsby încuviință din cap în semn de rămas-bun, dar deja era cu mintea departe. În timp ce Booth își croia drum afară din magazin, luă fluturașul și îl mai citi o dată.

– *Wally!*

Urletul acela îl aduse pe Wally împleticindu-se în jos pe scări. Omul aruncă o ocheadă prin magazin, după care se uită la Grimsby.

– Ce-i, șefu'?

– Asta! mârâi Grimsby, împingându-i hârtia peste tejghea cu un deget cu o unghie murdară. Cine dreacu' s-o fi gândit că blestematu' de Scotland Yard o să se intereseze de niște plozi din East End?! Lăsându-l pe Wally să citească anunțul, plecă apoi din spatele tejghelei. Nu-i a bună, îți zic io!

Și exact asta îl frământa cel mai tare. Din experiența lui Grimsby, astfel de întâmplări anormale, lucruri care ieșeau din sfera vieții obișnuite, nu miroseau niciodată a bine.

Wally se îndreptă de spate, ferm.

– Eu...ăăăă... ei bine, am auzit ceva bălmăjeli azi-noapte la tavernă... n-am știut că despre asta-i vorba, da' am auzit că oamenii întrebau de niște băieți.

Tonul nesigur al vocii lui Wally și felul în care îi evita privirea nu-i scăpară deloc, desigur, lui Grimsby. Mârâi amenințător, îl apucă de ureche pe Wally și i-o răsuci fără milă.

– Și ce altceva ai mai auzi?

Wally se zvârcoli și țipă:

– Aaau!

În clipa aceea, Grimsby îl răsuci și mai tare de ureche și se trase mai aproape de el.

– Cumva, din întâmplare, întrebau oamenii și cine ar putea conduce o școală de hoți pe-aici?

Tăcerea lui Wally era un răspuns suficient.

Grimsby coborî vocea:

– Și a zis cineva ceva?

Wally dădu să clatine din cap, dar tresări de durere.

– Nu! Nu zicea nimeni nimic! Doar se întrebau despre ăi de puneau întrebări și se mirau de ce, atâta!

Grimsby se încruntă fioros. Îi dădu drumul lui Wally.

– Du-te înapoi sus la băieți.

Wally se uită la el prudent, după care se întoarse și plecă, frecându-și urechea dureroasă.

Grimsby se întoarse la tejghea și rămase uitându-se în jos, la anunț. Nu-l îngrijorau numele și descrierile. Băieții nu mai ieșiseră din casă de mult și nici nu aveau să mai iasă, după seara asta. În plus, toți plozii ăștia arătau la fel pe întuneric.

Recompensa oferită îl deranja. Nimeni nu spusese nimic *încă*, dar cineva, undeva, cândva... urma să ciripească. Nu avea nici o îndoială în privința asta. În părțile astea existau oameni care și-ar fi vândut și mama pentru o monedă sigură.

Citi din nou anunțul și găsi o oarecare ușurare în faptul că se specifica acolo clar că recompensa era pentru informații despre băieți și nu zicea nimic despre o școală de hoți. Și, din moment ce băieții nu fuseseră văzuți – nici măcar de vecinii lui apropiați –, simțea că nu avea de ce să se gândească încă la perspectiva de a fi arătat cu degetul de localnici.

Dar băieții trebuiau să iasă pe stradă pentru ultima parte a instrucției lor. În mod normal, Wally îi va scoate afară mai întâi pe timp de zi, ca să se plimbe prin Mayfair, ca să-i obișnuiască cu străzile, să îi învețe despre posibile ascunzișuri, ca de exemplu zone de subsoluri sau cum să ajungă acolo. Astfel de locuri nu existau prin East End. Și niște hoți buni trebuiau să cunoască terenul pe care acționau.

Pe de altă parte, toată această parte a instructajului lor trebuia făcută pe timp de noapte și Wally nu ar fi fost bun pentru asta. Smythe va trebui să se ocupe de tot. Și chiar și așa...

Oricât de hotărât era în planurile sale, Grimsby nu-și putea imagina că Alert și-ar fi dorit să riște să-i bușească toată treaba în față.

Oricum, după calculele lui, se aflau doar la vreo săptămână distanță de a-și încheia afacerea. Deși avea o presimțire urâtă, pe Grimsby nu-l trăgea inima să se retragă – mai ales cu sabia lui Alert deasupra capului.

Și mai era și Smythe, pe care trebuia să-l aibă în vedere.

Grimsby se mai uită o dată la fluturaș. Dacă ar fi acționat pe cont propriu, le-ar fi dat drumul băieților să-și găsească drumul către casă și s-ar fi spălat pe mâini de toată afacerea. Era prea bătrân să înfunde pușcăria, darămite pentru deportare.

Dar Alert va reprezenta o problemă. Era un filfizon împuțit și al naibii de arogant.

Smythe, pe de altă parte, știa bine cum mergeau lucrurile.

*

În după-amiaza aceea, Penelope lâncezea în patul mare al lui Barnaby și nu-și putea aminti să se mai fi simțit vreodată atât de mulțumită. Sau liniștită.

Afara, dincolo de ferestre, era o după-amiază cenușie, dar liniștită de noiembrie. O atmosferă tristă și apăsătoare. Era duminică. Era puțină activitate pe străzi, și un vânt răcoros care aducea cu el mirosul iernii ținea mai toți oameni în casă.

Dormitorul era confortabil și încălzit de focul care ardea vesel în șemineul de vizavi de pat. Întinsă pe perne, se cuibări sub pături, încălzită până la oase și la fel de relaxată. Iar toate acestea se datorau prea puțin focului din șemineu. Draperiile patului cu baldachin fuseseră slăbite. Și, deși erau trase doar parțial, creau o senzație plăcută de intimitate, transformând patul acela, cu salteaua lui mare și moale și cu toate pernele sale pufoase, într-o peșteră a plăcerilor secrete și a încântării ilicite.

Și tocmai această plăcere și încântare erau lucrurile care îi topiseră oasele.

După prânz, îi spusese mamei sale că se ducea să se ocupe de treburi ale orfelinatului, iar apoi luase o birjă până pe Jermyn Street. În noaptea precedentă, în timp ce-și aranjau la loc hainele în salonul secret al lui Lady Carnegie, Barnaby îi menționase că Mostyn avea liber duminică după-amiaza. Și astfel îi deschisese ușa bucuros s-o primească și s-o aibă în patul lui.

– Poftim.

Se întoarse și îl văzu stând lângă pat – minunat de gol – și oferindu-i un pahar de sherry. Zâmbind deschis în semn de apreciere, ea scoase un braț de sub pături și se întinse după pahar.

– Mulțumesc.

Îi prindea bine fortifiantul acela. Era încă devreme și, după cum aflase seara trecută – și i se confirmase în ultimele ore –, încă mai avea foarte multe de învățat.

Multe de experimentat și de asimilat. Și nu doar despre ea – despre cum reacționa la iubirea lui trupească experimentată și abilă și, și mai important, de ce.

Nu avusese nici cea mai mică idee că activitatea aceasta se va dovedi atât de interesantă. Atât de palpitantă. Și atât de extenuantă și nu doar din punct de vedere fizic.... ci și în moduri pe care încă nu le înțelegea nici ea pe deplin.

Cu siguranță, era la mijloc ceva mai mult decât o comunicare fizică.

Și asta nu făcea decât să o intrige și mai mult.

Sorbi din băutură și privi pe sub pleoapele grele cum, după ce verificase focul, Barnaby venea înapoi spre pat.

Își luă și el paharul de pe noptieră, ridică așternuturile și se băgă sub pături, lângă ea. Greutatea lui făcea patul să se încline ușor și apropierea corpului lui tare și întotdeauna cald, promisiunea goliciunii lui inerente lipindu-se de ea, fără nici o barieră de nici un fel, îi trimitea fiori de anticipare pe sub piele.

Și acum, că știa deja mult mai bine ce anume presupunea promisiunea aceea, nerăbdarea pe care o simțea era din ce în ce mai aprigă și mai dulce. Sorbi din nou, savurând dulceața revigorantă.

Închise ochii și se întinse în gând, observându-și și evaluându-și propriul corp. Trupul ei vibra încet... aproape ca o pisicuță care torcea de plăcere. Iar mintea sa era o mare neobișnuit de calmă. Sincer, nu-și mai putea aminti ultima dată în viața sa când se simțise atât de complet satisfăcută și mulțumită ca în clipa de față. Chiar dacă frustrarea legată de lipsa de progres pe care o făcuseră în găsirea băieților dispăruți creștea și o îngrijora cu fiecare zi și oră care treceau, acum aceste două lucruri i se păreau îndepărtate. Dincolo de draperiile baldachinului, dincolo de ușa dormitorului lui.

În camera aceea – în spațiul intim al patului lui Barnaby – trăise nu doar plăcere și încântare... dar după ele și o senzație profundă și puternică de pace sufletească.

Barnaby se așeză pe perne, lângă ea, sorbi din vin și îi studie profilul. Se gândea la ceva. Nu putea ghici spre ce anume îi zbura mintea, deși, judecând după expresia senină pe care o avea pe chip, nici nu era cazul să-și bată capul cu asta. Discutaseră deja despre puținele lucruri pe care le aveau de clarificat despre anchetă, înainte de a o aduce în dormitorul său. Și fără nici o veste, fără nici un progres și nici o posibilă activitate folositoare în acest caz care să le ocupe timpul, Penelope fusese încântător de dispusă să se dedea planurilor lui de a-și petrece timpul spre plăcerea lor comună.

Și ținând cont de ultima și deloc subtila direcție a gândurilor lui, lăsase să se vadă latura lui naturală și dominantă – nu complet, dar suficient cât să o intrige și să o provoace. Și după un moment inițial de surpriză, fusese răsplătit cu atenția ei completă și neîmpărțită.

Și, după cum sperase, îi stârnise și mai mult curiozitatea.

O condusese în cameră, închise ușa cu piciorul, după care o conduse spre pat dezbrăcând-o din mers.

Iar ea îi răspunsese cu o nerăbdare mai mult decât mulțumitoare, chiar dacă la un moment dat insistențele ei de a-l dezbrăca

de cămașă cauzaseră un scurt moment de confuzie – cel puțin pentru el. Nu se așteptase ca ea să preia înapoi frâiele situației așa, dar iată că o făcuse. Și chiar dacă le recuperase la scurt timpul după aceea, mai târziu, Penelope își dorise să le preia din nou. Trecând controlul de la unul altul – împărtășindu-l, trecând de la a conduce la a se supune și invers – nu era ceva cu care să fie tocmai obișnuit, însă reușise să se adapteze din mers.

Și astfel, când ajunseră în cele din urmă în punctul de a o avea întinsă goală pe patul lui, nu se mai putuse gândi la nimic altceva decât să-și cufunde mădularul deja erect și pulsând în trupul ei frumos. Și din moment ce și ea îi răspunsese cu aceeași insistență și urgență, emanând sexualitate și dorință și strălucind seducător, făcuse întocmai, lăsând deoparte orice dorință de a mai explora curbele ei goale.

De pură încântare. Pe deplin.

Se uită spre ea, sorbi din vin și își promise că va face asta. În curând.

Una peste alta, o judecase corect: cunoașterea era într-adevăr prețul ei. Și în sfera aceasta, era o monedă de schimb în care, comparativ cu ea, el avea cufere fără fund.

Nu i se părea deloc surprinzător că era mai aventuroasă decât majoritatea. Doamnele din înalta societate tindeau să invite, să instige și să accepte. Și ea le făcea pe primele două, dar nu și pe a treia – pentru că participa activ și se aștepta să contribuie – dacă nu în egală măsură, atunci cu siguranță în mod semnificativ la rezultatul final, la a contura traseul pe care îi purta pasiunea lor și în ce ritm și pe ce rută escaladau vârful muntelui.

Era foarte hotărâtă, se dedica întru totul sarcinii și învăța încet, dar sigur.

Și deși el prefera de obicei să rămână ferm la conducere, începea să suspecteze că de data asta era foarte posibil să se pomenească în situația de a savura doar beneficiile faptului de a împărți ocazional frâiele puterii.

Sorbind din vinul său de Xeres, tare și revigorant, își mută privirea spre foc, evaluând în ce punct al drumului spre o nuntă se aflau acum.

Cu un pas sau doi mai departe decât fuseseră noaptea trecută.

Și era poate timpul să sădească vreo câteva idei noi în mintea ei receptivă și fertilă.

Dădu pe gât paharul, după care se întinse și îl lăsă pe noptieră. Apoi se întoarse și se lungi lângă ea.

Ea întredeschise ușor pleoapele și el întrezări o strălucire mică în ochii ei întunecați pe sub evantaiul negru de gene.

Îi luă mâna din locul în care se afla pe pătură și îi ridică degetele la buzele lui. Și i le sărută – după aceea o trase în brațe și-i așeză acea mână pe pernă, deasupra capului.

Avea atenția ei deplină, dar totuși, nu îi întâlni privirea. Își alunecă ușor brațul pe sub pătură și își așeză ferm degetele pe laterala gâtului ei, trasând lent curba unduioasă dintre lobul urechii și claviculă.

Ea se încordă o secundă, privindu-l. El ridică mâna ca să repete mângâierea, dând la o parte păturile în același timp, după care se aplecă și-și lipi buzele pe linia aceea, și ea inspiră, înfiorându-se.

Își schimbă poziția și repetă mângâierea și pe partea cealaltă a gâtului ei. Iar ea înclină capul într-o parte, oferindu-i mai mult acces la pielea ei, cu buzele arcuindu-i-se într-un zâmbet mic, în timp ce suspina de plăcere.

El continuă apoi și îi supuse și umerii la aceeași atingere exploratoare. Mai întâi cu degetele și apoi cu buzele și cu limba.

Pătura căzuse și zăcea moale undeva imediat sub sânii ei. Își strecură mâna sub marginea ei și îi cuprinse un sân. Nu încercă să ascundă în nici un fel natura posesivă a acțiunii sale. Ci pur și simplu închise degetele în jurul movilei ferme și o revendică. Își lăsă degetele să o mângâie, să facă cerculețe în jurul sfârcului ei, până când deveni un mugure mic și tare de plăcere, pe care îl cuprinse între degetul mare și cel arătător și îl ciupi ușor.

În clipa aceea ei i se tăie respirația. Și apoi continuă într-un ritm foarte sacadat.

Se aplecă mai mult, folosindu-și mâna pentru a da păturile mai la o parte și a-i putea explora carnea în timp ce se juca cu ea. O privi și o studie câteva clipe, aplecă ușor capul și o linse lent.

Ea inspiră adânc.

Și apoi își permise să o guste – să își umple simțurile cu gustul ei excitat, de după ce o posedase deja o dată. Va veni și a doua oară... dar numai după ce o va degusta pe deplin și se va fi îndestulat și își va fi satisfăcut pofta de a explora fiecare centimetru fascinant al trupului ei.

Cu ochii, cu limba, cu mâinile.

O însemnare subtilă pe care ea o va permite și accepta pentru că nu o mai trăise niciodată. O însemnare pe care el intenționa pe deplin să o folosească pentru a adânci și a consolida legătura senzuală dintre ei. Făcând-o indiscutabil a lui, atât în mintea ei, cât și în a lui.

Pielea ei era imposibil de albă și de fină. Atunci când era rece, se simțea precum cel mai delicat alabastru – fină și totuși caldă la atingere. Îmbujorată, așa cum era acum, cu sânii umflați și cu sfârcurile întărite – cu evidența posesiei lui clară ca lumina zilei –, se simțea ca o mătase de culoarea piersicii.

Satisfăcut că îi explorase adecvat un sân, împinse păturile mai jos și se mută la celălalt. Ea se înfioră când luă în stăpânire movila sensibilizată – ceea ce era extrem de interesant, ținând cont cât de intimi fuseseră deja. Și când, după o cercetare amănunțită, începu să-i sugă sfârcul cu ardoare, ea icni, arcui spatele și aruncă tare capul pe spate pe perne, în dulce abandon.

Îi tremura mâna în care ținea paharul de vin. El observă asta imediat, așa că se întinse și luă piciorul delicat de cristal dintre degetele ei deja moi, după care se întinse și mai departe și așeză paharul pe noptieră. Zgomotul făcut de baza de sticlă pe lemn reverberă prin încăpere, ca o declarație fără echivoc a intenției.

Una pe care o auzi și Penelope. Când se retrase de la sânul ei, ea se întinse după el. Dar, spre surprinderea ei, el o prinse de mână. Și fără să-și mute privirea de la carnea ei îmbujorată și de la sânii ei umflați, îi trase mâna deasupra capului, așezând-o lângă cealaltă.

– Lasă-le acolo. Vocea lui era ca un mârâit gutural, adâncă și poruncitoare. Doar stai pe spate și lasă-mă să... să te venerez.

Ea șovăi o clipă, cercetându-i chipul, încercând să-și dea seama ce anume vedea cu adevărat în trăsăturile lui – ceva mai aspru și mai puternic decât întâlnise până acum. Așa că acceptă, din curiozitate. Și încercă – fără succes – să se agațe de starea de calm de mai devreme în timp ce el – cu o hotărâre care i se părea extrem de excitantă – continua să o studieze. Continua să îi studieze sânii, corpul și felul în care răspundea la mângâierea lui.

Când se cutremură scurt, din cauza unei anumite atingeri abile a degetelor lui pe pântecul ei, el șopti:

– Îți place asta.

Ea nu se mai obosi să-i confirme în nici un fel. Și, desigur, el nici măcar nu se uită la ea ca să verifice răspunsul. Deoarece cuvintele lui fuseseră o afirmație clară. În mod normal, i se părea straniu să rămână pasivă oricât de mult timp. Dar în cazul acesta... „să te venerez", îi spusese și, într-un fel ciudat, acțiunile lui conțineau reverență și adorație... chiar dacă ar fi putut spune la fel de bine și „să te iau" sau „să te posed"... și ar fi fost la fel de de corect.

O intriga și o fascina la culme felul în care interacționa cu ea.

El își croia încet dar sigur cărare de sărutări în jos, pe corpul ei. Mai întâi își va aluneca mâna sub pătură și o va mângâia și o va tachina, după care va înlătura așternuturile, dezvăluind partea corpului ei pe care era concentrată privirea sa în clipa de față. O va studia, o va examina și o va evalua – și apoi va lăsa capul mai jos și o va gusta.

Așternuturile alunecară mai jos, progresiv, dezvăluind tot mai mult și mai mult din ea acestei examinări amănunțite. Nu îi ceru permisiunea – nici măcar fără cuvinte –, ci doar continuă cu explorarea, ca și când i s-ar fi cuvenit acest drept.

Ca și când ea cedase în fața lui.

Oare o făcuse?

La drept vorbind, nu era nici ea sigură, ba chiar era și mai puțin sigură că îi mai păsa.

Mâinile lui... sau mai bine zis ceea ce etichetase mai devreme ca fiind atingerea lui magică... o subjugau. Închise pleoapele când, pe sub pături, o palmă aspră și fermă alunecă în jos pe șoldul ei și se luptă să-și reprime un fior. Nu îi era frig – ba chiar îi strălucea pielea după toată atenția pe care o primise –, dar valurile de senzații pe care le trezeau degetele lui i se răspândeau pe sub piele cu repeziciune, jucându-se pe terminațiile ei nervoase și lăsându-le sensibilizate și dornice... atât de dornice... să primească mai mult.

Să simtă mai mult.

Era un gen de stimulare tactilă pe care nu o experimentase până acum. Una care părea să-i deschidă larg toți porii pentru a putea absorbi mai mult din atingerea lui, pentru a-i ascuți simțurile pentru următoarea lui atingere, oricât de ușoară, și să o poată simți de o mie de ori mai puternică.

Totul era mult mai încărcat de sentimente și de sens. De hotărâre.

Și ea sorbea totul cu nesaț pe sub păturile pe care mâna lui le împinsese mai jos, în timp ce degetele lui flirtau tachinator cu cârlionții de la împreunarea coapselor ei. O clipă mai târziu, degetele lui călătoriră și mai jos și se lipiră între picioarele ei, mângâind-o, tachinând-o și excitând-o.

În cele din urmă, păturile îi alunecară până la genunchi.

Iar ceea ce urmă era un pic mai mult decât se așteptase – mai intens și treptat, tot mai intim –, dar era incapabilă să-i spună să se oprească... Îi era imposibil chiar și să-i ceară o pauză ca să-și tragă răsuflarea. Pentru că nu mai avea nici măcar o răsuflare în corp care să-i permită să facă asta – nu când i se încordaseră plămânii la maximum.

Și la fel se întâmplă și atunci când, cu păturile de mult căzute, îi expuse coapsele, depărtându-i picioarele cât de mult putu, la fel cum făcuse și cu fiecare por al pielii ei, examinând-o. Și apoi degetele lui începură să exploreze, să o atingă și să o mângâie – observând cu un mârâit serios ce îi plăcea, distrăgându-i atenția cu sunetul și apoi distrăgându-i atenția cu cuvintele lui – la fel cum îi demonstra de fiecare dată.

Trecuse de mult de punctul în care ar mai fi putut să protesteze în vreun fel, când își coborî capul și o degustă. O testă, o linse și îi supse carnea deja înfierbântată, până când fu înnebunită de plăcere și ametită de un vârtej sălbatic de senzații.

Până când, pulsând, umedă și fierbinte, suspină și îl imploră. Și de data asta știa foarte clar ce anume îl ruga. Ce îi cerea.

Ca un împărat care-i împlinea o dorință sclavei lui, îi oferi acel ceva... limba lui păcătoasă o găsi și o trimise pe culmi atât de înalte ale extazului și într-o uitare dominată de plăcere.

O uitare mai plăcută, mai profund îndestulătoare decât cunoscuse până acum. Se prăbușea sub valul copleșitor de senzații, îl primea cu brațele deschise și îl lăsa să i se răspândească prin fiecare fărâmă de carne.

Și Barnaby o privea. Privea cum orgasmul se revărsa prin ea și îi mistuia fiecare firimitură de tensiune. Penelope eliberă un suspin și se prăbuși pe perne, cu trăsăturile goale, cu excepția buzelor, care luară forma unui zâmbet chiar sub ochii lui.

Zâmbind și el în sinea lui, se retrase pe genunchi, o apucă de șolduri și o întoarse pe burtă.

Ea se întoarse pregătită, întinzându-se pe saltea și odihnindu-și obrazul pe pernă. Cu buzele zâmbindu-i deja de nerăbdare, îi depărtă ușor picioarele și îngenunche între ele.

Începu cu gleznele ei, ridicând-o pe fiecare în parte pentru a o explora și a o mângâia și apoi a o săruta. Nu o atinse pe tălpi în caz că se gâdila – pentru că ultimul lucru pe care și-l dorea era ca ea să sară și să revină la realitate prea repede.

Îi atinse gambele, zonele din spatele genunchilor și pantele ascendente unduioase ale coapselor, oferind un omagiu cuviincios fiecăreia în parte. Și ea suspina și îl lăsa să o facă.

Îl lăsă să-i atingă sferele feselor, să o sărute și să o lingă acolo și pe scobiturile de la baza șirei spinării. Își depărtă degetele pe partea din spate a taliei ei, după care își alunecă mâinile mai sus, lăsându-și buzele și limba să-i traseze linia coloanei și oprindu-se apoi să-i examineze omoplații, până când ajunse la ceafa ei.

Îi dădu la o parte părul pe care i-l desfăcuse mai devreme, după care îi atinse, mângâie și sărută pielea sensibilă. Și își lipi trupul de al ei.

Acoperind-o cu trupul său.

O sărută, îi mușcă ușor tendonul de pe laterala gâtului și își propti mâinile în saltea, strecurându-le sub ea, ca să le simtă pe sâni. Îi cuprinse sânii și îi frământă ușor, după care îi găsi sfârcurile și i le strânse.

Mădularul încins și tare ca fierul se odihnea pulsând între sferele fundului ei glorios. Din tensiunea care îi invadase corpul, încordându-i membrele, în timp ce îi elibera sânul drept și se întindea mai jos, spre piciorul ei drept, apucând-o de genunchi și ridicându-i-i, desfăcându-i picioarele... deschizând-o pentru el, Penelope ghicise deja ce intenționa să facă, chiar dacă Barnaby se îndoia că știa exact cum, ba chiar își putea imagina cum îi roiau mii de întrebări prin minte... întrebări pe care, din fericire, nu avea nici suficient aer să i le pună, nici timp.

Se asigurase de ultima. Îi dădu drumul la genunchi, se retrase și duse mâna între ei, pentru a-și poziționa vârful mare al mădularului la intrarea în corpul ei. Și apoi alunecă imediat în ea – doar un pic. Doar suficient cât să-i satisfacă prima întrebare.

Își schimbă poziția astfel încât să-și lase greutatea mai mult în brațul proptit pe pat și să nu o strivească pe saltea, duse apoi mâna înapoi pe sânul ei, revendicându-l din nou. Greutatea lui o ținea țintuită în loc pe saltea și îi ținea celălalt sân strivit în palma lui. Aplecă ușor capul, îi cuprinse în gură lobul urechii, îl supse și îl mușcă, după care își lipi buzele de pielea sensibilă de dedesubt, când ea arcui spatele – și încet, dar ferm, îi savură fiecare centimetru de piele, în timp ce se scufunda în căldura ei.

Ea se cutremură sub el. Ținea ochii închiși și chipul avea o expresie concentrată.

O pătrunse apoi și mai adânc și simți cum trupul ei se deschise și îl primi în ea, îmbrățișându-l. Se mula în jurul lui, învăluindu-i mădularul în căldura ei umedă și înnebunitoare.

El simți atunci cum i se blochează respirația în plămâni și în gât.

După aceea se mișcă sub el, împingându-se înapoi și căutând instinctiv și mai mult. Deschizându-se un pic și mai mult pentru el.

El profită de invitația ei și o pătrunse adânc, tare și o auzi gemând – nu de durere, ci de plăcere. Sunetul acela îi aprinse o scânteie în vene, unde se scufundă și prinse rădăcini în ființa lui, slăbindu-i aproape de tot orice stăpânire de sine... Într-atât, încât fu nevoit

să închidă ochii și să-și țină respirația o clipă, până când se putea controla din nou.

Iar odată ce avea din nou controlul, inspiră lent, după care o pătrunse tare încă o dată.

Și ei i se tăie din nou respirația și gemu scurt.

Zâmbi sub urechea ei și murmură:

– Și îți place și asta.

Singurul ei răspuns fu o legănare scurtă, dar exigentă a fundului.

El râse, eliberând un sunet scurt și gutural și se supuse. Se retrase din nou și începu să o pătrundă – încet, fiecare pătrundere controlată ca putere și adâncime și splendid orchestrată pentru a-i intensifica plăcerea. Ea se zvârcolea și îl implora, încercând să-l zorească să accelereze ritmul. Dar el nu voia s-o asculte. Se ținea de planul lui, deținând tot timpul controlul.

Ar fi preferat de o mie de ori să o aibă în genunchi în fața lui, goală și cu fundul glorios lipit de el în timp ce se cufunda în scorbura ei secretă și umedă. Dar își dădea seama că asta ar fi însemnat să se miște prea repede.

Probabil ei î-ar fi plăcut poziția aceea nouă și începea să suspecteze că puține lucruri ar mai fi șocat-o – cel puțin, nu atât încât să o facă să bată în retragere –, indiferent cât de violent ar fi posedat-o. Dar trebuia să țină minte planul și scopul său final. Nu îi putea răspunde la toate întrebările odată. Trebuia să lase încă în depozit armamentul cel mai greu – cel puțin pentru moment.

Și era și mai bine așa. Pentru că numai Dumnezeu putea ști ce ar fi provocat dacă încerca să preia frâiele de la el într-o poziție mai dominantă. Și chiar și acum – chiar dacă o ținea blocată și mai mult sau mai puțin la mila lui –, se lupta cu el pentru control, zvârcolindu-se sub el. Și când asta nu funcționă, începu să-și folosească mușchii interiori ca să-i distragă atenția și să încerce să-l controleze.

Barnaby scrâșni din dinți și mări ritmul, folosindu-și greutatea să o subjuge și să o pătrundă și mai adânc și frământându-i sânii în același timp... până când ajunse la orgasm țipând. Și era primul țipăt adevărat pe care reușea să i-l smulgă.

Iar sunetul acela îl făcu să-și piardă controlul. Mârâi animalic și se cufundă adânc în ea, iar și iar și iar, până când eliberarea se revărsă prin el ca un fluviu de foc mistuitor, copleșindu-l, inundându-i mintea conștientă și, înainte de asta, cotropindu-l până în măduva oaselor cu plăcere, când își dădu drumul și își vărsă sămânța în ea.

Tulburat și stors, se prăbuși deasupra ei, prea slăbit și prea epuizat și prea îndestulat ca să se mai miște.

De îndată ce putu invoca suficientă putere, se rostogoli pe o parte, ținând-o în brațe și lipindu-i spatele de pieptul lui.

Mâinile lui acum se jucau moi și libere pe sânii ei, așa că putea ține socoteala ridicărilor coastelor ei, în timp ce se străduia să-și tragă sufletul.

După un moment, ridică un braț, întinse mâna pe spate și își trecu degetele pe laterala corpului lui. O mișcare blândă de mângâiere, ca o mărturie a gândurilor ei – o mulțumire.

El își cuibări fața în ceafa ei ca răspuns, ca o modalitate proprie de a-i mulțumi.

Dar de îndată ce își recăpătă suflul, îi șopti:

– Uite, de asta ai putea să te bucuri oricând ai chef.

Ea chicoti ca răspuns, și sunetul acela era însăși definiția senzualității.

– Oricând? Cu siguranță, aș avea nevoie de tine ca să ajung la rezultatul dorit.

– Adevărat. Și exact asta era ceea ce-și dorise ca ea să-și dea seama. Ridică ușor capul și își lipi buzele de urechea ei, murmurând: Dar din moment ce sunt aici...

Cu o mână reluă mișcarea de mângâiere a unui sân, iar pe cealaltă o aluneca în jos pe trupul ei, răsfirând degetele pe burta ei și apăsând încet, în timp ce se mișca sugestiv în spatele ei – amintindu-i că era încă în ea. Amintindu-i de plăcerea pe care o primise din asta.

Ca și când mai avea nevoie să-i amintească. Reprimând un fior complet inutil – pentru că în mod sigur nu mai avea nevoie de nici o încurajare suplimentară –, lui Penelope abia dacă îi venea să creadă că trăise atât de mult timp pe acest pământ fără a înțelege că exista pe lumea o plăcere atât de intensă, atât de caldă și de satisfăcătoare. Fără a înțelege că alături de bărbatul potrivit, se putea delecta la maximum. De fapt, atât de mult, încât gloria părea să cânte o simfonie în venele ei. Că simpla bucurie a intimității putea fi atât de intensă.

Cu bărbatul potrivit. Probabil de asta până acum nu mai fusese niciodată tentată să exploreze în direcția aceasta. Barnaby Adair era altfel – pentru ea, în multe feluri. Pe el nu îl considera slab sau lipsit de inteligență, de fapt, nici măcar mai puțin inteligent decât ea – și simțea o exaltare secretă la adresa siluetei lui impunătoare. Era cu atât de mult mai mare, mai tare și mai puternic și totuși păreau să se potrivească perfect împreună. Nu doar intim, ci și în alte feluri. Se obișnuise să îl aibă acolo, ca un zid impunător de masculinitate, veghind din umbră.

Ceea ce era o întorsătură de situație destul de mare, ținând cont de cum reacționa ea când era urmărită de cineva sau când stătea prea aproape.

– E destul de remarcabil, dacă stai să te gândești... Vocea lui, relaxată și rezonantă, îi plutea la ureche și simțea că vorbea la fel de mult pentru el, cât și pentru ea... Că ne înțelegem atât de bine împreună. Degetul lui călători atunci spre sânul ei. Nu doar în pat, ci și în afara lui... în societate și chiar și în ancheta pe care o desfășurăm. Făcu o pauză scurtă, după care continuă să cugete cu voce tare: Chiar îmi face plăcere să stau de vorbă cu tine... și asta, trebuie să mărturisesc, că nu se întâmplă prea des. Mintea ta nu se învârte în jurul modei, sau a nunților, sau a copiilor... nu că aș crede că nu te gândești niciodată la lucrurile astea... doar că nu te simți obligată să discuți astfel de lucruri cu mine și, în schimb, ai alte idei, alte preocupări... pe care ți le împărtășesc.

Penelope începu să nu mai focalizeze foarte clar imaginea prin cameră, conștientă nu doar de căldura corpului lui care îl cuibărea pe al ei, sau a mâinii lui care îi mângâia anevoios sânul... ci și de o căldură complet diferită, izvorâtă din gânduri și demersuri comune.

– Și, slavă Domnului, pe tine nu te șochează munca mea. Mai făcu o pauză scurtă, după care continuă: Pe de altă parte, nici pe mine nu mă șochează a ta.

Ea chicoti și zise:

– Chiar pare să ne completăm destul de bine.

El se mișcă atunci în spatele ei, amintindu-i acest lucru.

– Cum spui tu...

Ea râse de tonul lui sec, dar apoi gânduri – alimentate de ale lui – puseră stăpânire pe ea. Între ei doi chiar părea să existe un soi de întâlnire a minților luminate, o confluență de idei comune. Una pe care ea – și aparent și el – o găsiseră unul în celălalt. Făceau parte din același cerc social select, de ale cărui limitări nu păreau să se lase constrânși nici unul, nici altul. Și totuși, acel trecut asemănător îi făcea să se înțeleagă mai ușor unul pe altul și cum va fi reacționat celălalt într-o anumită situație.

Un val plăcut de căldură începu să crească în ființa ei și își dădu seama că el se mișca, extrem de încet, în ea. Își dădu seama că își redobândise forțele, ca să spunem așa.

Se uită spre fereastră. Chiar dacă totul afară era puțin încețoșat, văzu că se înserase. Ignorând pasiunea care deja îi făcea sângele să-i clocotească, se forță să spună:

– Trebuie să plec. Nu mai avem timp.

Se putea citi dezamăgirea în tonul ei.

Ca răspuns, mâinile lui se strânseră în jurul corpului ei, ținând-o în loc. Se retrase din ea, dar apoi o pătrunse din nou tare, obținând un icnet tremurător din partea ei.

– Avem timp. Se retrase și o pătrunse din nou. Mâinile lui o țineau tot mai strâns, ancorând-o în fața lui. Și *după aceea* poți pleca.

Penelope simți un fior de încântare alunecându-i pe șira spinării. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet, dar se obligă să ofteze.

– Dacă insiști...

Și el făcu întocmai, încântând-o încă o dată înainte de a o lăsa să se ridice din pat. Înainte de a o lăsa să se îmbrace. Și înainte să o escorteze acasă, pe Mount Street.

Smythe apăru în casa lui Grimsby duminică noaptea. Grimsby se uită în sus – și Smythe era acolo, ocupând ușa camerei lui.

– Sfinte Sisoe! blocat în fotoliul său vechi, Grimsby își duse imediat mâna la inimă și exclamă: Dă și tu un avertisment ceva omului, altfel o să mă omori!

Lui Smythe îi zvâcniră buzele. Intră și apucă repede un scaun de lemn, pe care îl întoarse, astfel încât spătarul să fie cu fața spre Grimsby și abia apoi se așeză.

– Deci, ia zi... care-i problema?

Grimsby se încruntă imediat. Lăsase un mesaj la taverna Prince's Dog – singura modalitate cunoscută de a-l contacta pe Smythe. Dar nu avusese nici cea mai mică idee când va primi acesta mesajul și, cu atât mai puțin, dacă va accepta ce-i propusese.

– Avem o mică problemă. Grimsby își schimbă poziția ca să poată căuta în buzunarul interior al hainei sale vechi și scoase fluturașul tipărit, pe care i-l înmână lui Smythe. Polițaii au dat sfară în țară.

Smythe luă fluturașul și îl citi. Când ajunse la partea despre recompensă, ridică uimit din sprâncene.

Grimsby încuviință din cap.

– Mda, știu... Nici mie nu-mi place partea aia. Îi povesti apoi cum aflase despre anunț și ce îi spusese Wally. Așa că-i prea periculos să-i scoatem pe băieți pe stradă pentru instrucție... și cu atât mai puțin pe timp de zi. Și n-o să-i zic lui Wally să facă asta... ultimul lucru de care avem nevoie e să-l prindă polițaii cu doi dintre ei și apoi să dea târcoale pe aici și să-i găsească pe toți.

Smythe se uita în gol în depărtare. Încuviință din cap.

Grimsby aşteptă, studiindu-l cu atenţie. Ştia că nu era o idee bună să-l preseze pe Smythe şi nu avea de gând s-o facă.

În cele din urmă, Smythe murmură:

– Ai dreptate. N-are sens să-i riscăm pe toţi şi, ca să fie clar, nici eu n-am chef să fiu prins cu cerşetorii ăia mici. Îşi mută atenţia înapoi spre Grimsby. Astea fiind zise, n-am de gând nici să las o treabă a-ntâia ca asta să ne scape printre degete... şi pun pariu că nici tu nu eşti... nu când îţi suflă în ceafă Alert.

Grimsby se încruntă.

– Aici ai dreptate. O să mă oblige să-mi respect partea de înţelegere, orice ar fi. Da' cu nişte băieţi numai parţial pregătiţi, sigur o să pierzi câţiva... Da, nu zic... de-asta avem aşa de mulţi de la bun început, dar totuşi. Făcu apoi un semn scurt din cap spre fluturaşul pe care-l ţinea în mână Smythe. Mă gândesc că ar trebui să-i arăţi asta, doar aşa, ca să nu poată zice mai târziu că nu ştia, sau că n-a înţeles ce însemna... sau că nu suntem în stare să-i instruim pe băieţi aşa cum se cuvine.

Smythe studie fluturaşul încă o dată, după care se ridică.

– Aşa o să fac. Băgă foaia în buzunar, după care se uită iar spre Grimsby: Cine ştie? Poate Alert are vreo idee... sau vreo cale de-a afla cine i-a asmuţit pe poliţai.

Grimsby ridică din umeri. Nu se sculă în picioare când Smythe ieşi. În schimb, îi ascultă paşii grei coborând scările şi aşteptă până când auzi uşa magazinului închizându-se în urma sa.

Grimsby oftă gânditor, întrebându-se dacă îşi imaginase sau nu – sugestia nerostită a lui Smythe că, dacă Alert afla cine-i asmuţise pe poliţai şi se băgase în treburile lui, îl va face pe respectivul să regrete şi să plătească pentru asta.

Şi apoi Grimsby se gândi la Alert – şi hotărî pe loc că nu fusese deloc imaginaţia lui.

O oră mai târziu, Penelope se băgă la culcare. Închise ochii. Se afla în patul ei, din dormitorul său din Calverton House, de pe Mount Street – aceeaşi cameră în care dormea de mai bine de jumătate din viaţa ei. Şi totuşi, în seara aceea simţea că lipsea ceva.

Ceva cald, tare şi masculin care să i se lipească de spate.

Oftă. În locul prezenţei lui, îşi lăsă mintea să îi zboare înapoi spre după-amiaza ei fericită şi plină de beatitudine. Să petreacă o întreagă după-amiază în pat cu Barnaby Adair se dovedise o experienţă foarte satisfăcătoare.

O experiență edificatoare și deschizătoare de orizonturi. Cu siguranță, aflase mai multe despre dorință – despre ce anume o trezea și despre cum răspundea ea la ea. Și cum răspundea el la ea.

Buzele i se arcuiră spontan, luând forma unui zâmbet de încântare și cugetă că învăța totul pe sărite și cu întreruperi. Și ceea ce învățase... începea – spre marea ei surprindere și uimire – să îi remodeleze percepția pe care o avea despre viață.

Nu se așteptase nici o clipă la așa ceva. Și nu considerase niciodată posibil ca dorința, sau căutarea ei, sau studiul ei, să fi putut duce la orice schimbare fundamentală a ei ca persoană. Părerile ei fuseseră mereu de neclintit – sau cel puțin așa crezuse. Și acum...

În ciuda laturii ei încăpățânate care o făcea să-i fie greu să recunoască o schimbare de perspectivă, în mintea ei, Penelope avea cu mult mai puține rezerve cu privire la posibilitatea de a-și schimba poziția – sau la posibilitatea că viața ei ar fi putut fi mult mai bună dacă o făcea. După acea după-amiază fericită, îi venea greu să nu se întrebe dacă nu cumva se grăbise un pic când hotărâse că nu voia și nici nu va dori vreodată o relație cu un bărbat – chiar și una pe termen lung. Știa că nu *avea nevoie* de o astfel de relație ca să fie fericită și mulțumită cu existența ei. Dar întrebarea nu era tocmai dacă avea nevoie de asta sau nu. Ci dacă își dorea asta sau nu. Dacă o astfel de relație i-ar fi putut aduce suficiente beneficii încât să o tenteze să riște să încerce.

Beneficii precum erau, bunăoară, mulțumirea profundă și îndestulătoare, care încă îi mai clocotea în vene. Asta era ceva ce nu mai simțise niciodată. Dar strălucirea în sine a acelei senzații era atât de bogată, atât de caldă și dătătoare de dependență, încât știa că dacă i s-ar fi prezentat ocazia, ar fi optat să o păstreze în viața sa.

Nu îi înțelegea pe deplin sursa. Consta în parte din intimitate fizică, în parte dintr-un alt soi de împărtășire și în parte din bucuria de a fi aproape – atât de aproape – de o altă ființă, care avea o minte care o egala pe a ei. Un bărbat care o înțelegea mult mai bine decât o înțeleseseră sau ar fi putut-o înțelege reprezentantele sexului ei.

El îi înțelegea dorințele și nevoile – atât pe cele fizice, cât și pe cele intelectuale, mai bine decât și le înțelegea chiar și ea. Și părea chiar să savureze din plin explorarea acelei dorințe complementare cu ale lui, și trupul ei.

Și toate acestea contribuiau indiscutabil la plăcerea pe care o trezea în ea. La plăcerea pe care o simțea atunci când se afla în brațele lui.

Iar toate acestea erau mult mai intense și mai puternice decât și-ar fi putut închipui ea vreodată.

Intenția ei inițială de a savura fiecare mică parte până când învăța tot ce era de învățat și apoi să se rupă de el cu calm și să plece netulburată nu se mai potrivea cu realitatea.

Trebuia să reevalueze situația.

Să își cumpănească din nou planul și să îl schimbe. Dar să îl schimbe în ce? Sau spre ce? Asta era marea întrebare. Cât de mult ar fi fost indicat să-și modifice poziția... ba mai mult de atât... oare era în siguranță? Era în interesul ei să o facă?

Oare în realitate chiar avea de ales – legătură amoroasă ilicită pe termen lung sau căsătorie?

În cercurile înaltei societăți existau numeroase astfel de legături clandestine de lungă durată, dar nici una nu implica o doamnă de vârsta sau de statutul ei. Ținând cont cine era ea și cine era și el, orice încercare de a avea o astfel de aventură pe termen lung avea să fie destul de dezastruoasă, cel puțin până când ajungea la o vârstă când societatea o eticheta ca fiind de-a binelea „o fată bătrână". Și în cazul ei, acest lucru însemna să ajungă cel puțin la vârsta de douăzeci și opt de ani, adică mai avea încă patru ani de așteptat până acolo.

Încercă să-și închipuie cum ar fi fost să pună capăt legăturii lor și apoi să aștepte patru ani ca să o reia... dar ideea aceasta era de-a dreptul caraghioasă și ridicolă, din mai multe puncte de vedere.

Ceea ce o lăsa cu o singură opțiune viabilă. Să se mărite cu el.

Cugetând asupra acestei perspective, încă tot nu vedea ce plusuri ar fi avut o asemenea căsătorie... cel puțin pentru ea. Potențialele riscuri cântăreau cu mult mai greu decât probabilele beneficii. Da. Toate motivele respingerii ei ferme și de lungă durată a ideii de căsătorie rămâneau în picioare.

Cu toate astea, când îl adăuga și pe Barnaby Adair în ecuație, rezultatul era mult mai puțin clar.

O căsătorie cu Barnaby Adair. Oare se putea ca acesta să fie destinul ei?

Timp de multe minute lungi, rămase studiind tavanul și încercând să-și imagineze cum ar fi fost. Formulând întrebări și găsind răspunsuri. Totul ca să își dea seama dacă ar fi putut funcționa o astfel de căsătorie. Amândoi erau deja considerați niște aristocrați excentrici. Și cum o astfel de uniune nu s-ar fi conformat normelor sociale obișnuite, cel mai probabil, înalta societate nici nu s-ar aștepta la asta.

Căsătoria cu Barnaby Adair era foarte *posibil* să fie o uniune cu care să poată trăi. Cel mai probabil, să fie soția *lui* nu i-ar fi limitat foarte mult libertățile, cum s-ar întâmpla în cazul unui mariaj cu oricare alt domn din societate.

Desigur, asta presupunând că era și el rezonabil – să-i permită ca, odată ce avea să devină soția lui, să-și păstreze aceleași libertăți... de a fi ea însăși și a-și continua munca – și firește, dacă își dorea să se însoare cu ea.

Oare ar fi fost el înțelegător în acest sens?

Și cum ar fi putut afla dacă era așa sau nu?

Multe minute mai târziu, când somnul o găsi în sfârșit, aceleași întrebări i se învârteau încă prin minte, fără nici un răspuns clar.

Capitolul 16

Noaptea următoare, târziu, Smythe umbrea din nou pragul ușilor franceze ale salonului din spate ale conacului de pe St. John's Wood Terrace.

Și la fel ca înainte, Alert aștepta în umbrele salonului neluminat. Îi făcu semn lui Smythe să intre.

– Așadar? Se simți un ton tăios în vocea lui, pe care Smythe îl observă negreșit. Aș vrea tare mult să știu care este scopul acestei vizite.

Smythe nu dezvălui nici o emoție pe măsură ce se apropia, aproape plutind amenințător asupra lui Alert, care încă stătea așezat confortabil în fotoliul său.

– Asta, zise scoțând o hârtie împăturită din buzunar și întinzându-i-o.

Alert lăsă un moment să treacă, după care luă foaia de hârtie. O despături și o aduse în lumina flăcărilor din șemineu. Chiar și în lumina aceea slabă, o singură privire fu suficientă pentru a distinge caracterele tipărite și a recunoaște formatul. Cuvântul „recompensă" aproape că îi sări în ochi de pe pagină.

Asigurându-se că fața lui rămânea goală de orice emoții, își evaluă rapid opțiunile, după care mototoli în pumn hârtia și o aruncă în cărbunii încinși. Foaia se aprinse imediat și se mistui. În lumina dintr-odată rozalie a flăcărilor, se uită la Smythe.

– Inoportun, dar aș fi crezut că nu e de așa mare importanță.

Un avertisment clar să nu lase asta să capete vreo importanță se simți sub tonul de gheață al vocii lui. Smythe ridică din umeri.

– Doar atât cât să nu-i putem instrui pe mucoșii ăia mici pe timpul zilei.

– Păi, atunci instruiți-i noaptea. E vreo problemă?

Smythe se strâmbă.

– Nu-i la fel de ușor.

– Dar se poate face?

– Da.

– Atunci faceți-o așa. Alert se opri o clipă din vorbit, cu privirea ațintită spre fața lui Smythe, după care zise: Treaba asta e prea importantă... și prea profitabilă... ca să renunțăm pur și simplu din cauza unei amenințări minore. Deci, să înțeleg că deja aveți toți băieții de care avem nevoie?

– Pe toți, mai puțin unul.

– Păi, luați-l și pe ultimul.

Smythe își schimbă greutatea de pe un picior pe altul, vădit agitat.

– Avem șapte.

– Mi-ai zis că ai nevoie de opt ca să îndeplinești ceea ce-mi doresc.

Smythe încuviință din cap.

– Ca să rezolvăm așa de multe case într-o singură noapte, o să avem nevoie de opt ca să fim siguri. Dar dacă ne ocupăm de aceleași case pe două nopți...

– Nu. Alert nu ridică din nou glasul, dar tonul vocii lui lăsa clar să se înțeleagă că nu era negociabil. Ți-am zis... știu cum operează poliția. Dacă facem totul într-o singură noapte, nu riscăm nimic... sunt șanse mare ca nici măcar să nu afle că am intrat și am ieșit până anul viitor. Așa trebuie să se întâmple. Dacă ai nevoie de opt băieți, atunci fă rost de opt băieți. Dar nici măcar să nu te gândești să faci treaba asta cu jumătate de măsură. Lăsă să treacă un moment, după care întrebă: Vei reuși tu... sau, mai bine zis, prietenul nostru comun Grimsby... să găsească și ultimul băiat sau trebuie să reconsider asocierea noastră?

Buzele lui Smythe se arcuiră într-un zâmbet.

– O să-l avem și pe ultimul.

Alert zâmbi.

– Foarte bine. Nobilii o să înceapă să plece din capitală la sfârșitul acestei săptămâni. Dacă se iscă agitație, cred că ar fi mai bine

să terminăm cu asta mai repede, mai degrabă decât mai târziu. Când poți fi gata?

Smythe cugetă o clipă.

– O săptămână... opt zile.

Alert încuviință din cap, cu superioritate.

– În cazul acesta, nu avem de ce să ne facem griji. Totul va continua conform planului.

Smythe se uită la el, după care încuviință din cap.

– O să-i spun lui Grimsby.

Alert îl privi pe Smythe ducându-se la ușă și dispărând fără zgomot, închizând-o în spatele lui. Continuă să se uite în direcția aceea, bătând ușor din degete pe brațul fotoliului, după care întoarse capul și se uită la cenușa care murdărea strălucirea roșiatică a cărbunilor – numai atât mai rămăsese din fluturaș.

Din fluturașul acela *tipărit*.

Trecură astfel cinci minute, după care Alert se ridică elegant, se duse la ușile franceze și le deschise. Trecu dincolo de ele, se uită în jur, după care le închise în spatele lui, vârî o cheie în broasca din exterior și încuie. După aceea plecă în direcție opusă celei în care se îndepărtase Smythe.

În după-amiaza următoare, inspectorul Basil Stokes de la Scotland Yard se învârtea în salonul de deasupra unui magazin plin ochi cu nimicuri feminine. Se învârtea de ceea ce i se părea ore întregi – o eternitate. Afară ziua se scurgea încet, dar sigur, și lumina dispărea treptat. Fetele de jos îi spuseseră că stăpâna lor plecase dis-de-dimineață îmbrăcată în „hainele ei vechi". Și pentru a nu mai știa a câta oară, Stokes înjură în șoaptă. Dacă nu se întorcea curând, va trebui să...

Clinchetul enervant al clopoțelului de la ușa principală îl făcu să se oprească în loc. Se încruntă și se concentră să asculte. După numeroase momente asemănătoare frustrante, se aștepta pe deplin să audă vreo voce feminină întrebând despre o panglică de catifea de culoarea potrivită ca să se asorteze cu pelerina ei. Așa că așteptă... și în cele din urmă – *într-un sfârșit* – auzi vocea pe care așteptase încordat să o audă.

Trăi o senzație scurtă, dar trecătoare de ușurare, care fu înghițită într-o clipită de emoții cu mult mai puternice.

Se încruntă fioros și se duse până în capătul scărilor. Aștepta acolo, cu mâinile proptite în șolduri, când, după ce le liniștise

pe ucenicele ei și le zorise să continue munca, apăru în grabă pe scări Griselda – deghizată pentru East End.

Se uită în sus, îl văzu, clipi uimită și încetini pasul. Dar apoi buzele ei se strânseră într-o linie fermă și își continuă drumul pe scări.

– Domnule inspector Stokes, nu te așteptam.

– În mod evident. Încleștă maxilarul și se strădui să-și păstreze glasul la nivelul unei șoapte. *Unde naiba ai fost?*

Griselda clipi la el, îl studie o clipă și își mușcă limba ca să nu rostească răspunsul instinctiv: că asta nu era în absolut nici un fel treaba lui. Nu îi plăcea să fie strânsă cu ușa sau mustrată de o matahală impunătoare și ursuză, chiar în salonul casei ei. Cu toate astea...

După ce își mai luă câteva clipe să studieze furtuna care clocotea în ochii lui cenușii, întrebă în schimb – și cu o curiozitate complet sinceră.

– De ce te interesează?

El rămase uitându-se la ea, pe măsură ce tăcerea aceea tensionată se adâncea... dintr-odată, avea o senzație neplăcută că rostind acea întrebare perfect rezonabilă, îi cam dezumfla furia. Dar apoi se încruntă.

– De ce? *De ce?* Pleci îmbrăcată așa... zise el, fluturând din mână spre ținuta ei... singură, și te duci să te perinzi prin East End și apoi mai întrebi de ce m-am învârtit agitat prin camera asta afurisită în ultima oră, imaginându-mi tot felul de sorți îngrozitoare care s-au abătut asupra dumitale și torturându-mă singur cu tot felul de imagini cu dumneata căzută în mâinile infractorilor noștri?

Se opri din vorbit. Dându-și seama că tirada lui înflăcărată fusese retorică – de fapt o modalitate de a câștiga timp –, ea încuviință din cap.

– Da. Exact. De ce-ai făcut asta?

Clipi curios. Mânia lui – de fapt chiar și orice prefăcătorie a ei – dispăru atunci din ochii lui.

– Pentru că... începu, dar vocea i se stinse.

Ridică ușor o mână și Griselda nu era deloc sigură dacă măcar își dădea seama ce făcea. Degetele lui plutiră o clipită deasupra obrazului ei... aproape, dar fără să o atingă. Ca și când i-ar fi fost teamă să o atingă. Îi cercetă ochii scurt, de parcă ar fi putut găsi vreun răspuns acolo. Dar apoi, pentru că nu reuși să găsească nici un fel de răspuns, bălmăji o înjurătură și se mișcă.

O prinse de umeri și o trase spre el, strivind-o la pieptul lui și acoperindu-i gura cu a lui.

Inițial o luă prin surprindere și aproape că i se tăie respirația. Se prinse de umărul lui și se agăță de el. Degetele ei se încleștară în haina lui și se ținea de el parcă cu prețul vieții.

Era ca și când ar fi fost trasă într-un vârtej al dorințelor și nevoilor. Al dorinței și al dorului.

Și o chema spre el, atrăgând-o fără nici un efort, până când îl săruta înapoi. Până când se lăsă moale în brațele lui și îi oferi gura de bunăvoie. Și atunci, neliniștea lui se mai domoli.

Într-atât de subjugată, încât în loc să meargă pe marginea furtunii, se pomeni condusă în pași de dans spre o plăcere nebănuită.

Și simpla plăcere a acelui sărut era însoțită de ceva mai profund, împletită cu dorință simplă, îndulcită de afecțiune.

Multe minute mai târziu, el întrerupse sărutul. Așteptă ca ea să deschidă pleoapele și să îi întâlnească ochii și abia apoi zise:

– De *asta*.

Orice alte cuvinte erau de prisos.

Griselda clipi, încercând să coboare înapoi în realitatea imediată, care dispăruse preț de câteva minute.

– Ah...

Era rândul ei să-și piardă abilitatea de a vorbi. Putea simți căldura care-i acaparase obrajii și își dădu seama că se îmbujorase.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet mic, dar blând și liniștitor.

– Din moment ce nu m-ai plesnit până acum, înțeleg că nu ești... împotriva interesului pe care-l manifest pentru tine.

Ea se îmbujoră și mai tare, dar se forță să-și facă limba să funcționeze.

– Nu... nu sunt... împotrîva oricărui interes pe care l-ai manifesta pentru mine.

Zâmbetul lui tulburător se mări și mai mult.

– Foarte bine.

Ea se dezlipi de el și se eliberă prudent din brațele lui. Iar el îi dădu drumul, deși fără tragere de inimă.

– Și acum, zise el, afișând din nou expresia aspră de mai devreme. Ai putea să-mi răspunzi, te rog, la întrebarea inițială?

Griselda se întoarse de la el și se îndreptă spre fotoliul ei favorit, unde se așeză. Și se încruntă, încercând să-și amintească despre ce vorbea.

El oftă și se așeză pe fotoliul de vizavi de ea.

– Unde naiba ai fost?

– Ah, zise ea și i se înseninâ chipul. Da. Am fost în East End. Am trecut pe la tata să văd ce face, după care am fost să văd ce se mai

întâmplă cu familia Bushel... Black Lion Yard e mai mult sau mai puțin în drumul meu.

– Și ce mai fac ei? Erau acolo băieții Wills?

Ea încuviință din cap.

– Mary și Horry sunt bine, deși Mary începe să se cam sature să stea închisă în casă. Erau acolo și doi dintre băieții Wills. Jucau zaruri și îl învățau și pe Horry. După aceea, am trecut să o vizitez și pe bătrâna Edie, doamna cu nasturi din Petticoat Lane. Mi-a promis că o să încerce să-l ațâțe pe bătrânul Grimsby să iasă din bârlog... dar zice că e ca un crab... adică stă cât mai aproape de casă. Nu l-a mai văzut de ani și nici nu mai știe pe nimeni care să-l fi văzut în ultimul timp.

– Așadar, Grimsby rămâne pe lista noastră... ultimul nume de pe lista pe care ne-a oferit-o tatăl tău. Stokes se încruntă. Din păcate, nu avem nici o garanție că el e cel care-i are pe băieți.

– Nu, răspunse Griselda și clătină din cap descurajată. Dar *trebuie să existe* vreo modalitate prin care să aflăm ceva despre ei. Cinci băieți. Cu siguranță, trebuie să-i fi văzut cineva... să-i fi observat cineva.

– Am împrăștiat fluturașii. Stokes îi înțelegea mult prea bine frustrarea. Va trebui să avem răbdare și să vedem dacă promisiunea unei recompense ne poate aduce vreo informație utilă.

– Nimic încă?

El clătină din cap. După un moment în care o studie gânditor, se aplecă, întinse mâinile și le cuprinse pe ale ei – câte una în fiecare dintre ale lui. Îi mângâie ușor degetele, continuând să o privească în ochi.

– Știu că te simți în siguranță în East End... știu că e casa ta și că trebuie să te întorci acolo să-ți vezi tatăl , dar... Se opri o clipă din vorbit, strângând din buze, pentru că știa foarte clar că mândria nu i-ar fi ținut de cald noaptea. Dar, te rog... când te mai duci acolo, ai putea să-mi spui și mie mai întâi? Sau dacă nu se poate asta, să-mi lași măcar un bilet? Să-mi spui unde te duci și când o să te întorci?

Strânse din buze și își stăpâni dorința de a-i da mai multe indicații sau chiar de a-i ordona ceva. Spera și se ruga în sinea lui că va înțelege ce se află în spatele cererii lui și va vedea adevărul din ochii lui.

După un moment, ea afișă un zâmbet cald, apoi aruncă o privire spre capătul scărilor.

– Păi, cred că... e în interesul meu, dacă vreau să nu-mi uzezi covorul, să fac asta, da.

Se simți imediat copleșit de un val de ușurare. Și era sigur că se vedea asta și în zâmbetul lui de răspuns.

– Mulțumesc.

El continua să o țină de mâini. Continua să se uite în ochii ei. Iar ea continua să se uite în ai lui.

Amândoi dădură să spună ceva – chiar când se auzi clopoțelul de deasupra ușii principale a magazinului.

Se uitară amândoi spre scări, așteptând.

Tonul cristalin al vocii lui Penelope pluti în sus de la parter, asigurându-le pe Imogen și pe Jane:

– Da, știm drumul, e în regulă.

Stokes îi întâlni atunci din nou privirea Griseldei.

– Mai târziu.

Ea îl privi o clipă, după care încuviință din cap.

– Da, mai târziu. După ce terminăm toată povestea asta și avem timp să gândim limpede.

El încuviință din cap, aprobator, îi dădu drumul la mâini și se ridică de pe fotoliu, chiar când apăru capul întunecat al lui Penelope.

Uitându-se în sus, Penelope îi văzu și zâmbi.

– Bună ziua. Ceva vești?

Stokes clătină din cap. Se uită apoi spre Barnaby, care venea chiar în spatele lui Penelope.

– Dar voi?

Barnaby se strâmbă.

– Nici măcar un zvon cât de mic de nicăieri.

Penelope se așeză pe canapea, cu o expresie nemulțumită pe chip. Și complet inutil, îi informă totuși:

– Răbdarea nu e punctul meu forte.

Griselda zâmbi înțelegătoare.

– Eu înainte obișnuiam să cred că este al meu... dar acum, după toată povestea asta... îmi dau seama că m-am înșelat.

– Și ce e și mai rău, zise Barnaby, e că se cam scurge timpul. Parlamentul își închide ușile la sfârșitul săptămânii.

Anunțul acela fu întâmpinat cu tăcere. Griselda o rupse apoi, zicând:

– E timpul să închid magazinul. Vrea cineva ceai?

Toți cei prezenți își exprimară interesul de a bea o ceașcă de ceai. Griselda coborî. Barnaby și Stokes începură să discute despre o intrigă politică ce afecta în momentul actual forțele de poliție. Penelope îi ascultă, o auzi pe Griselda luându-și la revedere de la ucenicele

ei, după care încuind ușa principală și trăgând obloanele. Și atunci se ridică.

– Mă duc s-o ajut pe Griselda cu ceaiul.

Cei doi bărbați încuviințară din cap, distrați, apoi ea își croi drum în jos pe scări și spre mica bucătărie.

Griselda, care tocmai punea ibricul pe foc, se uită în sus și-i zâmbi. Îi făcu apoi semn din cap spre o cutie mică de tinichea de pe masă.

– Aproape a dat în clocot... poți să scoți fursecuri.

Penelope deschise cutia, apoi se uită în jur căutând o farfurie. Griselda îi dădu una, după care se întinse să ia o tavă de pe raftul cel mai de sus.

Suflă pe ea ca să îndepărteze praful, după care o șterse cu o cârpă. O așeză pe masă și rânji.

– Nu am prea des invitați.

Penelope puse pe tavă farfuria plină cu biscuiți, după care se uită la ea.

– Nici eu, fie vorba între noi.

– Oh? Griselda șovăi o clipă, după care spuse: Credeam că doamnele din înalta societate își fac tot timpul vizite. Ceaiuri de dimineață, ceaiuri la amiază... ceaiuri de seară.

– Multe ceaiuri, concluzionă scurt Penelope. Dar eu socializez doar cu doamnele din cercul mamei mele și, deși vin destul de multe la ea în vizită, pe mine nu mă vizitează niciodată.

Griselda înclină ușor capul, mirată.

– Păi, de ce nu?

Penelope luă un fursec fraged și ciuguli din el.

– Pentru că nu am prietene adevărate în rândul doamnelor mai tinere. Doamne mai în vârstă, da, dar ele doresc să merg eu în vizită la ele, desigur. Fără a mai aștepta un răspuns din partea Griseldei, continuă: Cred că le e frică de mine... doamnelor mai tinere, mă refer.

Griselda rânji din nou.

– Pot să înțeleg cum ar fi posibil asta.

– Hmm... poate, zise Penelope, concentrându-și atenția pe ea. Dar pe tine nu te sperii.

Griselda se uită la ea, după care clătină din cap.

– Nu, nu mă sperii deloc.

Penelope zâmbi.

– Foarte bine, zise, după care făcu semn spre biscuiți. Ăștia sunt excelenți, apropo.

Griselda zâmbi și ibricul alese tocmai acel moment să șuiere.

Umplură ceainicul și scoaseră cești, apoi Griselda luă tava, Penelope, farfuria cu biscuiți, și se întoarseră în salonul de la etaj.

Înarmați cu ceai și biscuiți, bărbații lăsară politica și treburile polițienești ca să se întoarcă la un subiect care îi interesa și preocupa pe toți. Serviră biscuiți și băură ceai și își stoarseră creierele, încercând să găsească o pistă pe care încă nu o exploraseră. Vreo modalitate genială de a-i localiza pe băieții pe care nu îi văzuseră până acum – din păcate, nu găsiră nimic nou.

– Nimic, reiteră Penelope, pe un ton dezgustat și descurajat. Am împrăștiat fluturași. Am oferit recompensă. Am trimis oameni să-i caute. Am întins o cursă. Se încruntă atunci la ceainic. Ai crede că ar trebui *să se întâmple* ceva.

Nici unul dintre ceilalți nu avea nimic de adăugat. Stăteau, sorbeau ceai și îi împărtășeau nemulțumirea.

Griselda se uită în jur la cei trei oameni adunați în cerc în jurul mesei, conștientă cât de mult crescuseră cu toții ca oameni unii în compania altora. Nici măcar în cele mai optimiste visuri ale ei, nu-și imaginase vreodată că va sta în salonul mic al casei sale, având în vizită pe al treilea fiu al unui conte, o fiică de viconte și un inspector de la Scotland Yard. Și totuși, iată-i aici pe toți, legați de o cauză comună... și de prietenie.

O prietenie care crescuse și se aprofundase și care luase naștere pentru că ei împărtășeau cu toții o trăsătură comună – o apreciere a justiției și dorința de a o vedea aplicată. Erau foarte diferiți unii de alții, dar asta era ceva care-i unea... ceva care-i lega și îi va lega mereu.

Simți apoi asupra ei ochii cenușii ai lui Stokes. Îi întâlni privirea și rămase o clipă uitându-se la el, savurând concentrarea pe care o citea în ei, în ceea ce putea vedea și simți. Și în ceea ce știa. Știind că s-ar fi îmbujorat dacă se uita prea mult la ea, se uită în jos și sorbi din ceașcă.

Conversația se întrerupse, devenind apăsată, sporadică și încărcată de tensiune.

Ceaiul se răcise. Tocmai se gândea să se ducă să mai pună niște ceai proaspăt și cald în ibric, când ușa principală a casei sale fu zguduită de un ciocănit puternic.

Ridicară cu toții ochii. Și apoi Stokes și Barnaby săriră în picioare și se îndreptară spre scări. Penelope lăsă și ea jos ceașca și îi urmă. Griselda venea în spatele lor.

Ciocănitul puternic nu se oprea. Stokes ajunse primul la ușă. Trase zăvoarele și deschise ușa larg.

Băiețelul care ciocănise atât de înverșunat sări un pas înapoi, cu ochii cât cepele.

Stokes îl țintui imediat cu privirea.

– Care-i treaba?

Când acea simplă întrebare fu urmată de o privire înspăimântată din partea băiatului, încercă să-și mai îndulcească tonul.

– Cu cine voiai să vorbești?

– Cu mine, evident, zise Griselda și trecu în fața lui. Îl recunoștea pe flăcăul acela. Bună, Barry... Ce s-a întâmplat?

Liniștit și ușurat la vederea ei, băiatul veni un pas mai aproape de ea.

– Frații mei m-au trimis să te chem de urgență, domnișoară... la Black Lion Yard. Un nemernic a încercat să o omoare pe bunica lu' Horry.

Cei patru care stăteau în jurul ușii se uitară unii la alții, după care Penelope fugi să-și ia pelerina, cu Barnaby chiar în spatele ei. Griselda se întoarse imediat spre Barry Wills.

– Așteaptă o clipă, venim imediat.

Era deja seară când ajunseră în Black Lion Yard. Lăsară trăsura la intrarea în curte și traversară în grabă spațiul neuniform, pavat cu dale de piatră, ferindu-se de cutii și de lăzi, până când ajunseră la casa lui Mary Bushel.

Stokes intră primul. Nici unul dintre ei nu știa ce vor găsi acolo, dar toți fură foarte ușurați să o vadă pe Mary întreagă, teafără și sănătoasă, stând în balansoarul ei de lângă sobă, flancată de doi dintre frații Wills.

Ambii frați Wills și camera aceea arătau rău și sfârșiți. Barnaby îl recunoscu pe Joe, care avea un ochi învinețit și buza spartă.

Joe încuviință din cap în semn de salut.

– Au venit nemernicii. Se uită apoi spre Mary, cu ochii plini de satisfacție. Da' n-au reușit să pună mâna nici pe Mary, nici pe Horry. Se uită din nou spre Stokes și se încruntă. Da' n-am reușit să-i reținem... au scăpat.

Stokes avea o expresie sumbră pe chip. Totuși, încuviință din cap.

– Siguranța lui Mary și a lui Horry e pe primul loc. Ce s-a întâmplat? Ia-o cu începutul.

Joe se uită spre Mary.

Ea se uită în sus la el, cocoțat pe brațul fotoliului și se întinse și-l bătu ușor pe mână.

– Spune tu, dragule.

Joe încuviință din cap și se întoarse spre ei.

– Io și Ted eram aici, stând de pază. Ted i-o văzut venind... A văzut cum se uitau în jur pe drum încoace. Așa că l-am luat amândoi pe Horry și l-am dus în spate... zise, indicând cu capul spre ușa din fund, acoperită de draperie... și am ascultat și am privit de aici.

– Au ciocănit, adăugă Mary. La fel de politicoși ca voi. Au zis că-s de la poliție.

– Și erau doi? întrebă Stokes ca să clarifice.

Mary încuviință din cap.

– Unu' era o matahală mare și ălălaltu' doar un tip obișnuit.

Barnaby îi întâlni imediat privirea lui Stokes. Descrierea se potrivea perfect cu cei doi care îl răpiseră și pe Jemmie.

Mary continuă:

– M-au întrebat de sănătate și despre Horry și unde era. M-am enervat... da' oricine s-ar fi enervat în locu' meu... și le-am zis să plece. Dar n-or plecat. După, ăla mare a luat perna aia de acolo și... Amuți atunci cu privirea ațintită pe perna despre care vorbea.

Joe o luă atunci de umeri pe Mary. Și se uită la Stokes.

– Voia să o sufoce pe Mary cu perna aia. A luat-o în mâini și a venit spre ea. Și atunci am sărit noi.

Mary pufni.

– S-a făcut mare zarvă și încăierare cu tot tacâmul.

Stokes se încruntă. Se uită la Joe și la fratele acestuia.

– Și cum au scăpat? Voi sunteți doi și mai sunt trei polițiști afară.

Joe păru, dintr-odată, sfios.

– Am crezut c-o să stea să se lupte. Că o să încerce să treacă de noi ca să ajungă la Mary și la Horry. Doar că n-au făcut-o. De cum și-or dat seama că eram chitiți să-i protejăm și Horry a fluierat din fluierul ăla de i l-ați dat, au luat-o la goană. Și Smythe e un tip mare... ai avea nevoie de cel puțin încă vreo doi oameni ca să poți să-l ții. S-a eliberat de noi, l-a împins afară pe ălălaltu' și au trecut prin polițiștii ăia ca prin brânză.

– Smythe... murmură Barnaby și nu-și putu ascunde entuziasmul din glas. Deci, îl cunoști?

Joe încuviință din cap.

– De-aia nu m-o deranjat așa de tare c-or scăpat. Măcar acu' știm cine e.

– Și cum este acest Smythe? întrebă Stokes.

– E spărgător de meserie și umblă vorba că nu-i un om cu care să te pui. Joe se încruntă. N-am auzit niciodată c-ar fi genu' care să se murdărească pe mâini de sânge... că de obicei nu-i cazu'

cu spărgătorii... da fir-aș al dreacu', că sigur nu voia doar să o mângâie pe Mary.

– Spărgător, adică hoț, zise Barnaby. Și folosește copii?

Joe încuviință din cap.

– E un spărgător de clasă mare... Sigur folosește copii-hoți.

– Și știi de unde face rost de ei?

Joe clătină din cap.

– Smyhte îi genu' singuratic... Cum îs mai toți spărgătorii ăi buni. De regulă își ia băieții de la un director de școală de hoți din mahala... da' pân' la urmă îi ia de la oricine îi are... Am auzit vorbindu-se că ar fi tare pretențios cu băieții de-i alege... așa cum îs spărgătorii buni. Pesemne tocmai asta-i face așa de buni.

Ted, fratele lui, își schimbă poziția. Când toată lumea se întoarse și se uită la el, se înroși la față și plecă privirea. Uitându-se apoi spre fratele lui, zise:

– Ălălalt tip... ăla lucrează pentru Grimsby. Probabil Smythe își ia băieții de la bătrânu' Grimsby, altfel de ce l-ar avea după el pe ăla ca să-i răpească?

Joe era la fel de șocat ca ei toți.

– Îl știi pe tip?

Ted încuviință din cap.

– Wally. Lucrează pentru Grimsby.

Joe clătină din cap și se uită la Stokes.

– Io unu' nu l-aș recunoaște pe nemernic dacă l-aș mai vedea.

Cu o expresie la fel de sumbră pe chip, Stokes încuviință din cap.

– Mda, am auzit că-i așa... obișnuit.

– Da, îi, zise Ted. Nu-i el prea deștept, da' știe să urmeze ordine. E cu Grimsby de ani buni.

– Păi, asta e atunci... zise Joe, uitându-se la el. Grimsby îi ăl de-l căutați... toată lumea știe că mai conduce școli de hoți din când în când.

– Și *unde* îl putem găsi pe Grimsby? întrebă Stokes, cu o intensitate evidentă în glas.

– Ba mai mult de atât... zise Penelope, vorbind pentru prima dată... unde putem găsi școala asta a lui?

„«Intră în salonul meu», îi spuse păianjenul mușteі." Zicala aceasta veche îi răsuna în minte lui Grimsby când păși pe ușile franceze și în salonul lui Alert. La fel ca întotdeauna, camera era cufundată în umbre. Cu norii atârnând grei pe cer, era deja prea puțină lumină

afară ca să mai ilumineze și încăperea. Abia dacă putea distinge silueta lui Alert stând în fotoliul său obișnuit de lângă șemineu.

Înjurându-l în minte pe om, Grimsby se aventură înainte, cu Smythe chiar în spatele lui. Veniră în fața lui Alert, care rămase așezat – la fel ca întotdeauna.

Nici el, nici Smythe nu aveau nevoie de mai multă lumină ca să știe că Alert era furios, chiar dacă ascundea acest lucru foarte bine.

– Ce s-a întâmplat? sparse tăcerea tonul liniar și sec al lui Alert.

Smythe îi spuse totul, scurt și la obiect. Și încheie cu lucrul cel mai important.

– Ne așteptau. Când Alert nu răspunse, ci doar rămase acolo, uitându-se la ei, Grimsby își schimbă poziția. Trebuie să o lăsăm baltă. Polițaii știu de jocul tău. S-au prins. Dacă nu vrei să renunți de tot, atunci hai măcar să mai amânăm treaba o vreme, până când li le dispare interesu'.

Alert îl studie în continuare, dar nu zise nimic.

– Uite care-i treaba. Grimsby încercă atunci să găsească cuvintele prin care să-i explice situația, cu toate pericolele inerente. Acum există fluturașii aceia care circulă peste tot și oamenii au auzit că se dă recompensă. N-aveam de un' să știm că băiatu' ăsta și bunica lui au protecție... protecție *locală* și polițai de pază. A devenit prea fierbinte treaba. Expresia de pe chipul luî se înăspri când zise: Trebuie să o lăsăm baltă.

Omul pe care îl cunoșteau sub numele de Alert clătină ușor din cap.

– Nu. Rămase uitându-se la ei și așteptând, lăsându-i să asimileze finalitatea refuzului său.

Ei nu aveau de unde să știe asta, dar maî devreme, în seara aceea, primise o vizită de la cămătarul lui iubitor de sânge – doar așa, pentru a-i reaminti că nu ar fi fost deloc o idee înțeleaptă să dea înapoi de la promisiunea de a-și plăti sumele datorate.

Îl asigurase pe om că totul era pregătit. Și chiar și dacă o spunea el, știa că avea dreptate, că planul lui era absolut genial. Va reuși. Va scăpa de datorii o dată pentru totdeauna. Până de Anul Nou va avea averea pe care pretinsese mereu că o avea.

– Vom continua... zise apăsat și se uită la Smythe... cu cei șapte băieți pe care-i avem deja. Cum voi ați dat-o-n bară să puneți mâna și pe al optulea, o să vă descurcați cu șapte.

Smythe nu îi oferi nici un răspuns. Nici unul afirmativ, nici unul negativ. Și acest lucru era suficient de bun pentru Alert. Smythe nu era principala lui sursă de griji.

Se uită la Grimsby.

– Vei continua să-i instruiești și să-i cazezi pe băieți. O să-i ai gata pentru Smythe. El o să le finalizeze instrucția așa cum trebuie. Și în câteva zile, o să acționăm. Tot ce trebuie să faci tu e să-ți faci partea pentru încă vreo câteva zile. Lăsă apoi vocea să i se îmbuneze, când adăugă: Asta e tot ce trebuie să faci ca să te asiguri că n-o să mai auzi niciodată de mine... că n-o să mai auzi niciodată nici măcar o șoaptă despre tot ce știu.

Și ceea ce știa putea asigura, după cum știa prea bine și Grimsby, ca Grimsby să fie deportat. Și el putea face să se întâmple asta. Și o va face dacă Grimsby nu dansa după cum cânta el.

Și nu fu deloc surprins să îl vadă pe Grimsby strângând din buze. Însă omul nu mai comentă.

Își mută ochii spre Smythe și ridică dintr-o sprânceană.

– Ceva comentarii?

Smythe se uită înapoi la el și clătină din cap.

– O să fac treaba... treburile... cu șapte dacă trebuie. N-o să fie la fel de bine instruiți cum mi-ar plăcea mie, dar... ridică din umeri și adăugă: Cu puțin noroc, o să se descurce.

– Foarte bine.

Asta era exact ceea ce voia să audă Alert. Și, slavă Domnului, Smythe știa cum să-l facă fericit.

Smythe făcu semn din cap spre ușă.

– Pe cei mai promițători doi dintre ei îi am cu mine-n seara asta. O să-i scot pe străzi și o să le arăt cum să se miște pe alei și pe lângă case, cum să intre și cum să iasă din conace și cum să se descurce înăuntru. Am găsit două case goale în Mayfair. O să-i instruiesc acolo.

Pe chipul lui Alert se citi aprobarea.

– Excelent. Așa că, în ciuda acestui mic incident, suntem în grafic. Treaba noastră continuă conform planului. Se uită atunci de la unul la altul. Alte întrebări?

Ei clătinară din cap.

– Păi, bine atunci. Zâmbi și le făcu semn spre ușă. Mult noroc, domnilor.

Așteptă până când Smythe ieși și Grimsby era la un pas să-l urmeze, ca să-i spună pe un alt ton:

– Ai grijă, Grimsby.

Grimsby se uită la el peste umăr, după care își continuă drumul și-l urmă afară pe Smythe, închizând ușa în spatele lui.

Alert rămase în întuneric și, pentru a nu știa câta oară, își revizui în minte planul. Era infailibil. În tăcerea aceea întunecată, nevoia lui era foarte clară, iar presiunea de a reuși era ceva palpabil și real.

Nu-i plăcea să se gândească la un eșec, dar o cale de scăpare era o parte esențială a oricărui plan atent gândit. Se lăsă pe spate în fotoliu și se uită în jur. După aceea ridică privirea și zâmbi umbrelor.

Chiar dacă toată treaba se ducea la naiba, el tot va scăpa. Va trebui să plece din Londra, ca să-l evite pe cămătar, desigur, dar tot va fi liber și va scăpa basma curată.

Judecând că trecuse suficient timp, se ridică și ieși pe ușile franceze, încuind cu grijă în spatele lui. O cunoștință de-a lui, Riggs, urmașul unui nobil, avea o casă în oraș; amanta lui Riggs, care locuia acolo, era de foarte mare ajutor, fiind dependentă de laudanum. Riggs, desigur, părăsise Londra în favoarea deliciilor provinciale cu câteva săptămâni în urmă, lăsând conacul său de la oraș să fie locul perfect unde omul cunoscut drept Alert să-și manifeste alter egoul.

Zâmbi în timp ce se îndepărta în noapte. Dacă planul lui se ducea, într-adevăr, pe apa sâmbetei, nu exista nimic care să facă legătura cu el. Și nu exista nici o cale prin care să se poată ajunge la el.

Capitolul 17

Din ce înțelegea Penelope, era pentru prima dată când noile forțe de poliție și locuitorii din East End lucrau împreună, umăr la umăr, pentru a-i localiza pe Grimsby și școala lui de hoți.

Joe Wills și frații lui avură grijă să împrăștie vorba, spunându-le tovarășilor lor și asigurându-se că rugămintea și motivul din spatele ei – atacul asupra lui Mary și povestea lui Jemmie și a mamei lui ucise – circulau prin zonă.

Era o enclavă dens populată. Așa că pe aici, împrăștierea pe cale orală a informațiilor era mai importantă și cântărea mai mult decât fluturașul tipărit, care oferea o recompensă.

Și informația pe care o căutau ajunse într-un sfârșit la ei într-o noapte târzie. Atât Penelope, cât și Griselda refuzaseră categoric să se întoarcă la casele lor. Penelope se îmbună suficient cât să trimită o scrisoare la Calverton House, ca să își anunțe absența, dar, în afară

de asta, refuza să se clintească din loc. Ea și Griselda stăteau pe fotoliile din biroul lui Stokes și așteptau împreună cu bărbații. Cu bărbații lor. Pentru că nu mai era nevoie de nici o explicație pentru a ști cum stăteau lucrurile.

Joe Wills fu adus cu puțin înainte de miezul nopții. Părea destul de neliniștit să fie înconjurat de polițiști, dar în timp ce un sergent îl conducea înăuntru, în ochi i se citea bucuria.

Și Penelope observă asta. Sări în picioare.

– I-ai găsit!

Joe rânji și înclină din cap. Făcu semn spre Griselda, după care se uită la Stokes și la Barnaby, care stăteau și ei în picioare, în spatele biroului lui Stokes.

– Cineva a avut ideea strălucită să verifice și pe Grimsby Street.

Stokes îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Locuiește pe Grimsby Street?

– Nu. Dar strada aia a fost numită așa după bunică-său, așa că părea probabil ca cineva de p-acolo să știe ceva despre unde s-o cărat. Și dup' cum era de așteptat, mătușa lui bătrână locuiește încă acolo... și ea ne-a zis că are o casă pe Weavers Street. Asta nu-i departe de Grimsby Street. Am trecut p-acolo și am verificat discret cum stă treaba. A fost chiar ușor de găsit, odat' ce știam unde să căutăm. Joe îi întâlni privirea lui Stokes. I-am lăsat pe Ned, Ted și pe niște tovarăși de-ai noștrî să fie cu ochii în patru. Casa are două etaje și un pod deasupra. Vecinii cu care-am vorbit nu știau nimic de nici un băiat... da' dacă-s ținuți în casă la etajele de sus, nici nu avea cum să-i vadă cineva. Ei, vecinii adică, știau că Wally locuiește acolo împreună cu Grimsby.

Stokes deja mâzgălea ceva pe o foaie.

– Deci, sunt cel puțin doi oameni în casă.

– Da, zise Joe, strâmbându-se. Nu știu de Smythe. Vecinii îl cunosc suficient de bine cât să-l recunoască, da' din câte știu ei nu-i acolo și nici nu stă acolo.

– Bun. Pe Grimsby și pe băieți îi vrem primii. Smythe poate să urmeze după aceea. Stokes se uită la sergentul care zăbovea în pragul ușii. Miller... Spune-i lui Coates că o să am nevoie de toți oamenii pe care mi-i poate da.

Sergentul se îndreptă imediat.

– Acum, domnule?

Stokes se uită la ceas.

– Să fie adunați jos într-o oră. Vreau să se facă un cordon în jurul clădirii înainte să intrăm.

Următoarele câteva ore zburară într-o frenezie de organizare, în care, pentru prima dată, Penelope nu avea nici un rol. Redusă la statutul de observator, stătea cuminte lângă Griselda și privea. Cu un interes aproape la fel de avid ca prietena ei, îl urmărea pe Stokes în acțiune.

Când veni Barnaby la ea și ridică întrebător dintr-o sprânceană, negă însă că ar fi fost impresionată.

– Habar nu aveam că polițiștii sunt... sau că pot fi... atât de eficienți.

Barnaby se uită peste umăr la Stokes, care stătea la biroul lui, înconjurat de subordonați, toți studiind concentrați o hartă în timp ce aranjau amplasarea forțelor. Joe stătea în spatele lui Stokes, și acesta din urmă se uita la el destul de des, ca să confirme că zona era într-adevăr așa cum spunea harta. Barnaby zâmbi.

– Din păcate, nu sunt toți așa. Stokes e diferit. Uitându-se în spate îi întâlni privirea Griseldei. După părerea mea, el e cel mai bun dintre toți.

Griselda încuviință din cap și își mută privirea înapoi spre Stokes.

Penelope îi studie o clipă chipul lui Barnaby.

– Cât mai durează până plecăm?

Pentru ea, aceasta era singura întrebare care conta acum.

Barnaby se mai uită o dată la Stokes.

– Aș spune că ne punem în mișcare în cel mult o oră.

Zorii se pregăteau să răsară când ajunseră pe Weavers Street. O mică armată încercuise zona în liniște deplină. Și mai mulți polițiști împânzeau umbrele dintr-o parte și alta a străzii. Weavers Street avea două artere. Casa lui Grimsby se afla în centrul celei mai scurte. Era o clădire veche și părăginită, construită din lemn în cea mai mare parte, care nu era cu mai nimic diferită de celelalte din cartier. De-o parte și de alta a ei erau două alei înguste, abia suficient de late să poată trece pe acolo un om.

Era frig și umezeală. Pe timpul nopții se lăsase ceața și acum împânzea străzile. Casele aproape lipite țineau vântul la distanță, așa că nu era nimic care să agite aerul, darămite ca să ridice vălurile dese de ceață. Din locul în care stătea, sub cornișa unei verande, chiar vizavi de stradela îngustă, Penelope abia putea distinge ușa principală a casei lui Grimsby.

Uitându-se la clădire prin semiîntunericul umbros, putea distinge obloanele – care erau toate închise. Dar nici nu s-ar fi așteptat

să zărească geamurile. Totuși, în sinea ei spera că oamenii care se adunau pe stradă vor continua să o facă în liniște.

Stokes și Barnaby încercuiseră casa și verificau toate ieșirile. Din ce reușise să înțeleagă din conversația lor șoptită – pentru că ei erau singurii doi oameni care aveau voie să vorbească –, considerau că toate rutele de scăpare erau acum blocate.

Tot mai nerăbdătoare, Penelope se uită în jur. Rândurile polițiștilor fuseseră sporite de bărbați din partea locului. Și undeva mai în spate, în întuneric, se aflau femeile. În ciuda orei matinale, își aruncaseră șaluri în jurul umerilor și veniseră să vadă desfășurarea de forțe. Probabil majoritatea erau mame, care aveau și ele copii. Și, deși bărbații lor se încruntau fățiș, intensitatea tăcută din ochii umbriți ai femeilor era ceea ce o făcea pe Penelope să se înfioare.

Lângă ea, Griselda ridică dintr-o sprânceană.

Penelope se aplecă spre ea și-i șopti la ureche:

– Dacă Grimsby are și chiar un dram de instinct de autoconservare, atunci i se va preda lui Stokes.

Se uită apoi la localnici.

Griselda îi urmări linia privirii și încuviință din cap.

– East Endul are grijă de ai lui.

Barnaby apăru din ceață, în fața lor.

– O să intrăm. Voi trebuie să rămâneți aici până când vine sergentul Miller să vă ia... o să vă escorteze înăuntru de îndată ce sunt eliberați băieții. Se uită apoi direct în ochii lui Penelope și continuă: Dacă nu stai aici până când vine Miller, n-o să-ți mai spun niciodată... dar absolut niciodată... nimic despre anchetele mele.

Ținea buzele strânse într-o linie fermă și chiar și prin întunericul greu, Penelope tot simți forța privirii lui albastre asupra ei.

Fără să mai aștepte vreo confirmare din partea ei, el se răsuci pe călcâie și plecă înapoi, pierzându-se din nou în ceață.

Griselda se mișcă lângă Penelope.

– „Absolut niciodată"? murmură ea.

Penelope ridică din umeri.

Chiar dacă nu se făcuse nici un fel de anunț general, entuziasmul se răspândea în rândul mulțimii de privitori.

Se iscă deodată agitație în fața ușii lui Grimsby. Barnaby era chiar în centrul ei și Stokes în dreapta lui. Apoi ușa se deschise larg și violent spre interior, dezvăluind o cavernă neguroasă. Stokes apucă un felinar, îl aprinse și deschise drumul.

– Poliția!

Se porni apoi un vacarm asurzitor, când polițiștii năvăliră pe ușă. Stokes și Barnaby se pierdură în ceața de uniforme. Penelope începu să se agite pe loc, încercând să vadă, dar un cordon de polițiști împrejmui ușa, ținând afară pe oricine altcineva și blocându-le raza vizuală.

Se văzură mai multe raze de lumină la parterul casei, după care apăru o strălucire slabă la etajul unu. Penelope o apucă de braț pe Griselda și exclamă:

– Uite! Au ajuns la etaj.

Strălucirea aceea venea din adâncul clădirii și părea să se afle foarte departe de ferestrele acoperite care erau poziționate cu fața spre stradă.

În colțul din față al etajului unu, apăru atunci o altă lumină, mai mică și mult mai apropiată de fereastră.

– Pun pariu că ăla e Grîmsby, zise Griselda.

Unul din obloanele de pe colțul clădirii se deschise brusc și apăru un cap rotund cu păr cărunt și rar, uitându-se frenetic în toate părțile.

Privitorii se avântară imediat într-un cor de batjocuri și zeflemele.

– Îndrăznește și vino jos, Grimsby!

– Auzi... să omori femei bătrâne!

– O să-ți arătăm noi ție cum stă treaba!

Astea și multe altele se auzeau din ceață.

Grimsby – pentru că sigur era el – se holba în jos cu ochii cât cepele. Mârâi un „La dreacu'!" scurt și apoi închise obloanele.

Mulțimea striga din ce în ce mai tare, cerând sângele lui.

Se auziră din casă o serie de bubuituri și bufnituri, împreună cu niște țipete imposibil de deslușit.

Penelope tresări. Voia – ba mai mult, *avea nevoie* – să știe ce se întâmpla. Unde erau băieții?

Strălucirea felinarului ajunsese la etajul doi. Și rămase la etajul acela multe minute lungi. Lumina devenea tot mai puternică, pe măsură ce i se alăturau și alte felinare.

Penelope se uită spre scândurile de sub acoperiș. Joe Wills spusese că existau poduri, dar nu existau ferestre care să se poată vedea din față. Și nu păreau să existe lucarne nici pe laterale. O trase de cot pe Griselda.

– Podurile nu au ferestre.

Griselda se uită în sus.

– Păi, nu ar fi acolo decât spațiul de sub acoperiș. Astea nu au ferestre. Și probabil nici podea, ziduri sau tavan... doar partea aia de sub țigle.

Penelope se cutremură. O apucă de braț pe Griselda și îi făcu din nou semn să se uite în sus. Cei care purtau felinare – despre care ar fi pus pariu că erau chiar Stokes și Barnaby – își găsiseră în cele din urmă drumul spre pod. Se vedeau străluciri intermitente de lumină prin crăpăturile dintre scândurile și țiglele prost lipite.

– Au ajuns!

Și în următoarele cinci minute, se rugă în sinea ei ca toți băieții să fie teferi și în siguranță. Și să fie toți cinci acolo. Era pe punctul de a risca să nu mai afle niciodată, dar „absolut niciodată", nimic despre anchetele lui Barnaby, când apăru Miller și o salvă. Omul le conduse pe ea și pe Griselda prin mulțimea adunată în stradă, apoi prin cordonul de poliție în casă.

Asta dacă se putea numi casă. Pentru că semăna mai degrabă cu un depozit plin până la căpriori cu gunoaie. Penelope și Griselda se opriră în spațiul mic pe care îl aveau la dispoziție, undeva la jumătatea drumului dintre ușă și scări, chiar când era condus jos primul băiat.

Penelope număra neliniștită capete, în timp ce, unul câte unul, copiii erau aduși pe scări. *Cinci!* Zâmbi de ușurare.

În lumina aceea slabă și difuză, copiii se opriseră nedumeriți, uitându-se confuzi în stânga și în dreapta, în timp ce strângeau pături jerpelite în jurul umerilor lor mici și osoși. Pe un ton poruncitor, strigă atunci:

– Pe aici, băieți!

Tonul și comportamentul ei – pe care îl perfecționase de-a lungul anilor – avură un efect imediat. Copiii ridicară imediat capetele, ea le zâmbi, și trei fugiră imediat în direcția ei. Ceilalți doi îi urmau mai nesiguri.

Primii trei se aliniară în fața ei.

– Excelent! Le studie chipurile și îi recunoscu pe toți trei. Erau primii trei băieței care fuseseră răpiți chiar de sub nasul orfelinatului.

Unul dintre ei, Fred Hachett, clipi, uitându-se în sus la ea cu ochii lui mari și căprui.

– Ești doamna de la orfelinat. Mama a zis că trea' să vii să mă iei dumneata... dar a venit bătrânu' Grimsby în schimb.

– Așa este... te-a furat el. Penelope continua să zâmbească, dar acum exista și ceva sever în expresia ei. Așa că acum am venit să vă luăm înapoi și să-l trimitem pe el la închisoare.

Băieții se uitară în jur la grupul de polițiști care năvăleau din toate părțile, majoritatea îndreptându-se spre ieșire acum că băieții fuseseră găsiți, și răufăcătorii prinși.

– Deci, toți polițaii ăștia au venit aici pentru noi? întrebă unul dintre băieți.

Penelope se chinui un pic, dar, în cele din urmă, își aminti numele copilului.

– Da, Dan, pentru voi. Vă căutăm de câteva săptămâni bune.

Băieții făcură schimb de priviri, ca și când ar fi fost impresionați și ei de asta.

– Bine, atunci, zise Penelope, zâmbindu-le strălucitor. Abia dacă îi venea să creadă că, după toate căutările lor, reușiseră să-i găsească și să-i ia înapoi teferi și în siguranță. Acum o să vă ducem direct la orfelinat. Se întoarse apoi pentru a întâlni și privirile celorlalți doi copii, care rămăseseră undeva mai în spate.

Dintr-odată, i se făcu inima cât un purice.

Cei doi ar fi trebuit să fie Dick și Jemmie. Dar nu erau ei.

Văzând-o cum se holba la ei cu ochii cât cepele, cei doi lăsară capetele în pământ.

După o clipă, unul dintre ei se uită în sus la ea, pe sub părul-i ciufulit și, cu o expresie încă nesigură, murmură:

– Și cu noi cum rămâne, domnișoară? Eu și Tommy, aici de față... noi nu trebuia să mergem la nici un orfelinat.

Penelope clipi și se luptă din răsputeri să gândească prin valul de emoții care-i întuneca mintea.

– Nu, dar... sunteți și voi orfani acum, nu?

Tommy și prietenul lui făcură schimb de priviri, după care încuviințară din cap la unison.

– Păi, da, în cazul acesta, veniți și voi cu mine. Putem pune la punct detaliile mai târziu... dar nu-i nevoie să vă duceți pe străzi. Puteți veni cu Fred, Dan și Ben și o să vă dăm tuturor un mic dejun excelent și un pat cald.

Promisiunea unei mese garantă acceptarea băieților de a fi duși oriunde voia ea.

Inspiră adânc, după care zise:

– Dar mai întâi, ia spuneți-mi... mai erau și alți băieți cu voi aici? Alții, care ar fi trebuit să vină și ei la orfelinat?

– A... vă referiți la Dick și Jemmie. Cu ochii strălucindu-i și dornic să ajute oricum putea, Fred încuviință din cap. Da, sunt aici... sau mă rog... *au fost*... da' au ieșit cu Smythe ieri-seară și încă nu s-au întors.

Lăsându-i pe cei cinci băieți cu Griselda, cu instrucțiuni stricte de a o aștepta să se întoarcă, Penelope se furișă pe lângă polițiști și își croi drum spre scări. Ajunse acolo, chiar când cobora Miller.

– Trebuie să vorbesc cu Stokes și Adair... E urgent!

Miller înțelese imediat expresia speriată de pe chipul ei. Se uită în spatele lui pe scări și apoi zise:

– Coboară și ei acum, domnișoară.

Împreună cu Miller, Penelope se retrase spre mijlocul încăperii, în timp ce apărură doi polițiști masivi, care escortau un om cu un aspect complet obișnuit, cu încheieturile încătușate.

Wally – pentru că presupunea că el era – părea confuz. Avea părul ciufulit în toate părțile, hainele boțite și o expresie de totală neînțelegere întipărită pe chipul său șters. Nu le făcu în nici un fel probleme polițiștilor, care îl traseră într-o parte, pe lângă perete, ca să poată coborî și ceilalți.

După ei coborâră alți doi polițiști. Dar, de data asta, aceștia escortau un bărbat cu mult mai în vârstă. Grimsby. Omul cu un cap mare și rotund, cu fălci proeminente și păr rar și grizonant, pe care Penelope îl văzuse deja la fereastră. Capul acela era atașat de niște umeri cocârjați și un piept încovoiat. Poate că Grimsby avusese cândva o siluetă impunătoare, dar acum era bătrân și slăbit de trecerea nemiloasă a anilor. Dar, în ciuda tuturor acestor neajunsuri, avea niște ochi vii și sticloși, care străluceau cu viclenie în timp ce se uitau frenetic în toate părțile, observându-i pe băieți și pe Griselda, pe ceilalți polițiști, pe Miller... și nu în ultimul rând pe Penelope.

Când dădu cu ochii de ea, se încruntă. Grimsby nu știa de unde s-o ia.

Stokes și Barnaby fură ultimii care coborâră scările.

Polițiștii îl escortară pe Grimsby în centrul spațiului liber, după care se opriră și îl întoarseră cu fața spre Stokes. La ordinul lui Miller, și mai multe felinare aprinse se aduseră și se așezară împrejur, inundând camera cu lumină.

Penelope profită imediat de ocazia aceea. Făcu un pas în față, îi întâlni privirea lui Barnaby și îi atinse mâneca lui Stokes, ca să-i atragă atenția. Și odată ce se întoarseră amândoi spre ea, zise în șoaptă:

– Dick și Jemmie, ultimii doi băieți răpiți, nu sunt aici. Ambii bărbați se uitară imediat spre grupul de copii care stătea cu Griselda. Da, sunt cinci... dar doi dintre ei nu sunt dintre cei de care știam noi. După spusele celorlalți, Dick și Jemmie au fost aici, dar Smythe i-a scos în oraș ieri și încă nu i-a adus înapoi.

Stokes înjură în barbă. Făcu schimb de priviri cu Barnaby, care avea o expresie la fel de sumbră întipărită pe chip.

– Dacă Smythe e măcar pe jumătate la fel de bun cum se spune că e, nici măcar n-o să se mai apropie de locul acesta.

– Și dacă are nevoie de băieți, zise Barnaby... o să îi țină pe cei doi pe care-i are deja. N-o să-i lase să plece.

– *La naiba!* exclamă Stokes. Hai să vedem ce putem afla de la Grimsby.

– Încercați cu Wally mai întâi, le sugeră Penelope, fermă, uitându-se la omul mai tânăr. E mai... *simplu*.

Nu tocmai „simplu" era cuvântul care să-l descrie cel mai bine, dar Wally sigur nu avea toate cărțile în mână. Stokes se întoarse de la ea și de la Barnaby și se răsuci spre prizonierii lui. Penelope își strecură ușor mâna într-a lui Barnaby și îl strânse ușor de degete, după care îi dădu drumul și se întoarse spre grupul de băieți. Nu voia ca ei să se simtă din nou părăsiți.

După un moment de ezitare, Barnaby o urmă.

Preț de câteva clipe, Stokes rămase uitându-se impasibil la Grimsby, după care îl măsură din priviri pe Wally. Și, în cele din urmă, zise:

– Wally, nu?

Bărbatul încuviință din cap, cu o încruntare confuză întipărită pe chip. Și atunci Stokes continuă:

– Cine ți-a zis să o omori pe doamna Carter?

Încruntarea de pe chipul omului deveni și mai aprigă.

– Io n-am omorât pe nimeni. Cine-i doamna Carter?

Era mai mult decât evident că Wally spunea adevărul.

– L-ai luat pe băiat, pe Jemmie, de la mama lui... Ea era doamna Carter.

Wally încuviință din nou din cap, luminându-se la față.

– Da, așa-i, io l-am luat pe Jemmie. M-am dus cu Smythe să-l luăm. Maică-sa nu se simțea tocma' bine, da' era în viață când am plecat.

– Când ați plecat. Stokes se opri o clipă din vorbit, după care insistă: Așadar, tu și Jemmie ați plecat...

Wally încuviință din cap.

– Smythe mi-a zis să-l iau pe Jemmie ca să poată vorbi el un pic între patru ochi cu mumă-sa. Și după, când a ieșit și el, o zis că mă-sa o zis că Jemmie ar trebui să vină cu noi, că ea se simțea cam rău și avea nevoie de odihnă.

– Am înțeles. Și ieri te-ai dus cu Smythe la Black Lion Yard.

Wally încuviință din cap din nou.

– Da. Trebuia să mai luăm un băiat, că bunică-sa era tot mai rău. Atunci omul se încruntă din nou. Da' o mers totu' prost. Noi voiam doar să-l luăm pe băiat ca să-l aducem aici la școala domnului Grimsby, ca să aibă o meserie când se face mare... da' oamenii de-acolo n-au înțeles.

Nu oamenii de la Black Lion Yard erau cei care nu înțeleseseră. Stokes se uită la Barnaby, care stătea chiar lângă Penelope. Barnaby făcu un semn din cap spre băieți și murmură:

– *Smythe*.

Mutându-și atenția înapoi la Wally, Stokes îl întrebă:

– Știi unde locuiește Smythe? Are cu el doi dintre băieți, nu-i așa?

– Da. I-o luat seara trecută pe Dick și pe Jemmie ca să-i instruiască pe stradă. A zis că-s cei mai buni dintre toți. Wally se încruntă apoi, mai tare decât își dădea seama. Da' nu i-o adus înapoi încă... și, mă rog, nici nu cred să-i aducă prea curând, cu toți gaborii ăștia care se învârt pe aci. Da' nu știu unde-și agață pălăria. Da' poate știe șefu', zise, uitându-se spre Grimsby.

Care părea complet dezgustat.

– Nu, nu știu. Smythe nu-i genu' care să dea cărți de vizită... darămite să mă invite seara să bem un pahar sau două. E un singuratic înrăit, al naibii.

Barnaby nici nu se așteptase la altceva. Se uită la Penelope, o strânse ușor de degetele pe care le strecurase pe nevăzute în mâna lui.

Stokes se întoarse spre Grimsby.

– Ești pe aici de suficient timp, cât să știi cum merg lucrurile, Grimsby. Ai avut o școală aici și ai instruit băieții să ajute spărgători. Nici un judecător n-o să privească treaba asta cu ochi buni. O să-ți petreci tot restul vieții tale jalnice după gratii. N-o să mai vezi niciodată lumina zilei.

Grimsby păru și mai dezgustat.

– Da, da, știu... deci... zise, uitându-se curios la Stokes... dacă-s de acord să te ajut și să-ți spui tot ce știu... mie ce-mi iese la treaba asta?

Zâmbetul lui Stokes era însăși întruparea cinismului.

– Dacă... și nu pot să subliniez suficient cuvântul *dacă*... reușești să mă convingi că ți-ai vărsat sufletul în fața mea și chiar mi-ai dat informații de ajutor în ancheta pe care o conduc, atunci o să vorbesc cu judecătorul. Să-ți dea o sentință mai ușoară e cel mai bun lucru la care te poți aștepta. Deportarea, în locul unei celule.

Grimsby se strâmbă îngrozit.

– Sunt prea bătrân pentru voiaje lungi pe mare.

– E mai bine decât să-și petreci toată viața pe întuneric.... cel puțin, din ce am auzit eu. Stokes ridică din umeri. Oricum, în cazul tău, asta e tot ce se pot face.

Fața lui Grimsby se schimonosi într-o expresie de dispreț și nemulțumire, apoi eliberă un oftat adânc.

– Bine. Dar să fiu al naibii, că io *i-am avertizat*, și pe Smythe, și pe Alert, pe amândoi, de cum am văzut fluturașul ăla afurisit. Le-am zis că treaba devine prea fierbinte... da' a catadicsit careva să mă asculte? Nu. Nici un pic de respect pentru vârstă și experiență. Și acum io-te cum *io-s ăla* de ajunge în spatele gratiilor, când n-am făcut altceva decât să îi învăț pe băieți câteva mișculații. *Nu io* mi-s ăla de-i conduce pe căi greșite.

– Să nu îndrăznești să pretinzi că nu ești un bătrân malefic care profită de inocența unor băieți!

Vocea lui Penelope explodă în spațiul acela mic, vibrând cu atâta furie, că șoca realmente. Toată lumea amuți.

Grimsby se uită la ea – îi întâlni privirea de partea cealaltă a camerei – se făcu alb ca varul la față și se dădu câțiva pași mai în spate spre cei doi polițiști solizi.

Stokes își dese glasul:

– Într-adevăr. Nu puteam s-o spun mai bine nici eu.

Grimsby aruncă o privire șocată spre el.

– Ea cine mai e? șopti el cu glas răgușit.

– *Ea* și domnul de lângă ea au un interes personal foarte mare pentru chestiunea asta și probabil că la un loc sunt înrudiți cu toți judecătorii pe care ai șanse să-i cunoști, zise Stokes, uitându-se ferm în ochii lui în continuare înspăimântați. Și cred că ăsta-i semnalul să lași toate scuzele și să ne spui ce vrem să auzim.

Agitat, Grimsby flutură din mâinile-i încătușate.

– Sunt fericit să vă spui tot ce știu. D-apoi am zis-o deja!

Stokes nu zâmbi.

– Cine-i Alert?

– Un nobil care plănuiește să jefuiască niște case.

– Case din Mayfair.

– Da. Voia un spărgător, așa că i-am făcut cunoștință cu Smythe... dar nu știu nimic despre aranjamentele lor.

– Nu știi nimic despre spargerile plănuite?

Stokes părea de-a dreptul sceptic.

– Nu știu! Alert nu joacă cu cărțile pe față... e un mare ticălos, dac-o zic chiar eu. Și Smythe e alunecos ca un șarpe și țintește la fix fiecare treabă de-o face. Tot ce știu e că Smythe s-a hotărât că are nevoie de opt băieți. Opt! Io unu' n-am auzit niciodat' ca un spărgător să aibă nevoie de opt băieți *în același timp*, dar asta o zis Smythe că vrea.

– Și tu ai fost bucuros să-i satisfaci cererea, desigur.

Grimsby părea morocănos.

– Ba nu, de fapt, nu. Opt sunt greu de găsit... mai ales când Smythe a fost așa de clar în legătură cu ce vrea. Și n-aș fi făcut-o, nici măcar pentru el, doar că...

Când Grimsby îi aruncă o privire cu subînțeles, Stokes completă restul în locul lui:

– Smythe te-avea cu ceva la mână. O treabă cu care să pună presiune pe tine ca să faci ce voia el.

– Nu Smythe. Alert.

Stokes se încruntă. Se citea scepticismul în ochii săi.

– Păi, și mai exact cum a ajuns un „nobil" să aibă de-a face cu cineva de teapa ta... darămite să te mai și aibă cu ceva la mână?

Grimsby se încruntă din nou.

– S-a întâmplat acu' câțiva ani. Treceam printr-o pasă mai proastă. M-am gândit să îmi fac o mică afacere numa' a mea. În tinerețea mea aveam fler pentru genu' ăsta de lucruri. Așa că am intrat într-o casă și... ei bine, mi-am dat seama că am intrat peste Alert, care stătea singur pe întuneric. Și m-a lovit în moalele capului cu o bâtă. Și când mi-am revenit, m-am pomenit că eram legat fedeleș... și atunci mi-a dat de ales... să-i spun cine sunt, ce fac și așa mai departe și nu mă va da pe mâna poliției. Ca și când aș fi fost distracția lui pe seara respectivă, sau ceva. M-am gândit la început că-i unu' din nobilii ăia la care le place să se amestece cu noi, cu plebea... ca și cum îi place să creadă că le știe pe toate și-așa. Așa că i-am zis tot. Grimsby clătină din cap la gândul propriei naivități. La momentu' ăla nu mi s-a părut cine știe ce mare risc. Adică, na... era un filfizon... un gentleman. Adică de ce i-ar păsa lui de mine și de ce-am io de zis?

– Dar a ținut minte...

Grimsby își trecu o palmă peste față.

– Oh, da! Chiar mult prea bine. Se opri o clipă, după care continuă: A zis că dacă-i dau lui Smythe băieții de care are nevoie, o să uite că m-a cunoscut vreodată.

– Și tu l-ai crezut?

– Păi, aveam de ales? Grimsby se uită în jur, din nou cu o expresie scârbită pe chip. Și, oricum, uite c-am picat oricum în mâinile gaborilor. Pfiu!

Barnaby plecă de lângă Penelope și i se alătură lui Stokes.

– Susții că acest Alert este un filfizon... Descrie-l.

Grimsby se uită o clipă la el, cercetându-l din cap până-n picioare, după care zise:

– Nu-i așa de înalt ca dumneata. Păr șaten, da' mai închis. Și mai lung. Statură normală, dar mai corpolent așa. Nu l-am văzut niciodată în lumină, așa că nu pot să zic mai multe despre el.

– Haine? întrebă Barnaby.

– De calitate bună... Calitate de Mayfair.

– Te-ai mai întâlnit cu el de curând? întrebă Stokes.

Grimsby încuviință din cap.

– Într-o casă de pe St. John's Wood. Ne întâlnim în salonul din spate. Îi trimite un mesaj lui Smythe dacă vrea să ne vedem acolo. Sau dacă vrem noi să ne întâlnim cu el, Smythe îi lasă un bilet la nu știu ce tavernă, da' nu știu cum îi zice sau unde îi.

– Și Smythe știe tot planul lui Alert? întrebă Barnaby.

– Ieri nu-l știa. Când a venit să-i ia pe băieți, bălmăjea ceva cum că Alert era viclean și nu voia să-i zică numele țintelor. Lui Smythe îi place să meargă de mai multe ori în recunoaștere înainte să intre. Smythe știe mai multe ca mine, asta da, da' nu știe nici el tot. Nu încă.

Stokes se încruntă.

– Și casa asta în care vă întâlniți... e a lui?

Expresia lui Grimsby păru să spună „de unde vrei să știu eu?"

– Păi, bănuiesc că da. Se simte mereu ca acasă acolo... E relaxat, se face comod...

– Și care-i adresa exactă? întrebă Stokes.

– Numărul 32, St. John's Wood Terrace. Intrăm mereu prin spate și pe ușile salonului de dau spre grădină. Este o alee pe acolo prin spate.

Barnaby îl studiase cu mare atenție pe Grimsby în tot timpul conversației celor doi.

– Ai zis că e ceva neobișnuit ca Smythe să vrea opt băieți. De ce crezi că vrea așa de mulți? Când Grimsby ridică din umeri, Barnaby lăsă tonul vocii să i se înăsprească: Ghicește!

Grimsby se holbă la el, după care spuse:

– Dacă ar fi să ghicesc, aș zice că planu' lui Alert e să lovească mai mult de opt ținte în același timp... Toate într-o singură noapte. Așa voi, gaborii, n-o să aveți nici o șansă să-l opriți sau să-l întrerupeți.

Barnaby ridică ușor capul, vizualizând treaba asta, combinată cu tot ce mărturisise deja Grimsby.

– Ai spus ținte. *Ținte specifice*. Așadar, Alert plănuiește să-l trimită pe Smythe să spargă anumite case, pe care el, Alert, le-a selectat din Mayfair. Mai mult de opt, toate într-o singură noapte. Își concentră apoi atenția înapoi asupra lui Grimsby. Acesta e planul lui?

– Cam asta pot să *ghicesc*, zise Grimsby. Acum care case... asta habar n-am.

Stokes se uita la Grimsby măsurându-l din priviri, și atunci îl întrebă:

– Ar mai fi ceva, orice... ce ne poți spune?

– Mai ales despre Alert, adăugă Barnaby.

Grimsby dădu să clatine din cap, dar se opri în mijlocul gestului.

– Ar mai fi o treabă... Nu știu dacă e adevărat sau e doar în imaginația mea... dar de mai multe ori la rând, Alert a zis că știe cum operează poliția. Ba chiar a subliniat asta... și ne zicea mereu să nu ne mai facem griji pentru polițai și să-i lăsăm în seama lui.

Stokes se încruntă. Aruncă o privire spre Barnaby.

Și Barnaby se uita la el. Nu-i plăcea deloc cum suna treaba asta, la fel cum nu-i plăcea nici lui Stokes. Și atunci zise încet:

– Un domn care se simte încrezător pentru că știe cum operează poliția.

Stokes își întoarse din nou atenția spre Grimsby.

– Casa asta din St. John's Wood Terrace. Cred că ar fi timpul să-i facem o vizită domnului Alert.

– Nu există nici un domn Alert care să locuiască pe St. John's Wood Terrace, răsună atunci vocea Griseldei, lucru care făcu toți ochii să se întoarcă spre ea. Se înroși la față, însă îi întâlni privirea lui Stokes cu fermitate și încredere. Cunosc strada aceea. Nu sunt sigură cine anume locuiește la numărul 32, dar sunt absolut sigură că numele familiei lui nu e Alert.

Stokes încuviință din cap.

– Nu mă surprinde deloc că folosește un nume fals.

Lângă el, Barnaby murmură:

– Dar crezi că și-ar folosi propria casă?

Întrebarea aceea era greu de înghițit, dar devenea absolut imperativ să meargă să facă o vizită conacului de pe St. John's Wood Terrace ca să afle tot ce se putea de acolo. Stokes dădu ordine ca Wally să fie dus la Scotland Yard. Sergentul Miller, Grimsby și cei doi ofițeri care îl păzeau aveau să meargă împreună cu el pe St. John' Wood.

În timp ce erau chemate birje și celorlalți polițiști li se dădeau ordine să se întoarcă la secțiile lor, Barnaby și Stokes se duseră la Penelope și Griselda, care se îngrijeau de cei cinci copii.

Penelope ridică privirea când îi simți apropiindu-se. Expresia ei dădea clar de înțeles că se simțea sfâșiată între datoria pe care o simțea față de cei cinci băieți pe care voia să-i vadă ajunși și instalați în siguranță la orfelinat și hotărârea de a-i prinde pe răufăcători. Iar aflarea veștii că Alert era un gentleman din înalta societate cu siguranță nu făcuse decât să-i ridice hotărârea pe culmi și mai înalte – lucru care era perfect valabil și pentru Barnaby, de altfel.

Se opri lângă ea, îi întâlni privirea și așteptă ca ea să ia o decizie. Era mult prea înțelept ca măcar să încerce să-i sugereze cum credea el că era mai bine să facă.

Ea strâmbă din nas.

– O să-i duc pe băieți la orfelinat.

El încuviință din cap.

– Eu mă duc cu Stokes.

Stokes le făcu atunci semn spre doi polițiști care așteptau lângă ușă.

– Johns și Matthews o să vă escorteze în siguranță la orfelinat. Au chemat deja o birjă care vă așteaptă.

Penelope murmură mulțumiri și plecă cu băieții afară. Cei cinci rămaseseră încă cu ochii cât cepele, se holbau la polițiști și observau cătușele pe care le aveau la mâini Grimsby și Wally. Studiau întreaga scenă ca să o poată descrie mai târziu altora – pentru că, fără îndoială, aceasta era cea mai sigură cale de a-și da importanță, cel puțin câteva zile.

Barnaby o ajută să-i urce pe copii în birjă, după care o luă de mână și o sprijini și pe ea. Penelope se opri o clipă pe trepte și se uită în spate la el. El îi zâmbi.

– O să vin mai târziu să-ți povestesc totul.

Ea îi strânse degetele, bucuroasă.

– Mulțumesc. O să mor de curiozitate până atunci.

Apoi Barnaby îi dădu drumul la mână, făcu un pas în spate și închise portiera birjei în spatele ei.

Griselda veni imediat în fugă ca să se uite pe fereastră.

– Mă duc cu ei. Ne vedem mai târziu. Promit să-ți spun totul... inclusiv ce omite el, zise făcând un semn discret din cap spre Barnaby.

Penelope râse și se instală pe locul ei. Cei doi polițiști se urcaseră și ei deja. Vizitiul pocni din bici, ducând-o pe ea și pe cei cinci copii aflați în grija sa spre orfelinat, unde era locul lor.

– Aia e? întrebă Stokes, uitându-se la Grimsby și făcând semn spre casa de la numărul 32, St. John's Wood Terrace.

– Da, răspunse Grimsby, încuviințând din cap. N-am venit niciodată prin față... Ne punea mereu să venim și să intrăm pe strada din dos. Dar sunt destul de sigur că asta e.

Stokes urcă treptele și ciocăni autoritar folosind mânerul greu de fier.

După o clipă, se auziră pași apropiindu-se de ușă. Ușa se deschise, dezvăluind o menajeră mai în vârstă, care purta șortul și boneta de serviciu.

– Da?

– Sunt inspectorul Stokes, de la Scotland Yard. Aș vrea să vorbesc cu domnul Alert.

Menajera se încruntă imediat.

– Nu e nici un domn Alert aici. Probabil ați greșit adresa. Se uită apoi cu dezaprobare fățișă la mica mulțime adunată în spatele lui pe trotuar și dădu să închidă la loc ușa.

– O clipă, zise Stokes și tonul lui autoritar o opri. Trebuie să vorbesc cu șeful dumitale. Fii amabilă și cheamă-l puțin.

Femeia se uită la agitația din spatele lui și strâmbă din nas.

– Pe *ea*. Și e mult prea devreme. Abia dacă e ora opt... Nu-i deloc o oră cuviincioasă pentru vizi...

Dar se opri din vorbit și se holbă cu ochii mari la Stokes și la carnețelul pe care îl scosese din buzunarul paltonului său.

El se uită în jos la ea, cu creionul pregătit să noteze.

– Numele dumitale?

Femeia strânse din buze, după care consimți.

– Bine, bine. Așteptați aici... mă duc să o chem pe domnișoara Walker.

Se întoarse și închise ușa, lăsându-i lui Stokes timp să afișeze un zâmbet mic.

Barnaby i se alătură pe scări. Se sprijineau de balustradele care se aflau de-o parte și de alta a verandei.

– Zece minute, zise Barnaby. Cel puțin.

Stokes ridică din umeri.

– Poate reușește în cinci.

Opt minute mai târziu, ușa se deschise din nou. Dar cum imaginea din spatele ei era îmbrăcată sumar, într-un halat dantelat, Barnaby simți că era mai aproape de țintă. Chipul femeii era elegant de palid, dar avea cearcăne întunecate sub ochi. Se uită la Stokes, studiindu-l cu atenție – și lent – din cap până-n picioare, după care se uită pe îndelete și la Barnaby, înainte de a-și muta privirea înapoi la chipul lui Stokes.

– Da?

– Dumneata ești stăpâna casei? întrebă Stokes un pic îmbujorat.

Pentru că, judecând după ținuta doamnei, întrebarea aceea avea șanse mari să fie destul de ambiguă.

Ridică din sprâncene într-un gest exagerat de uimire, dar încuviință din cap.

– Da. Când nu mai spuse nimic altceva, ci doar se uită la el în expectativă, Stokes continuă: Caut un domn pe nume Alert.

Femeia nu răspunse, așteptând în mod evident o explicație suplimentară, apoi își dădu seama și zise:

– Nu e nimeni cu numele acesta aici. De fapt, nu pot spune că am auzit vreodată numele acesta.

De la Grimsby se auzi atunci o șoaptă bălmăjită.

– La dracu'! Știam io că nu trea' să am încredere în nemernicul ăla nici atât!

Stokes se uită în spate, la Grimsby.

– Dacă ești sigur că aceasta e adresa corectă...? începu pe un ton întrebător, așteptând o asigurare, și când Grimsby încuviință din cap cu fervoare și mârâi: „Da, sunt!", Stokes continuă: Atunci ne mai rămâne o întrebare...

Se întoarse și se uită la domnișoara Walker. Menajera apăruse din nou și se uita peste umărul stăpânei sale.

– Un gentleman care-și spune domnul Alert a folosit salonul din spate al casei dumitale ca să se întâlnească cu acest bărbat, zise făcând un semn spre Grimsby, și cu încă un altul, de mai multe ori în ultimele săptămâni. Aș vrea să știu cum s-a putut întâmpla asta.

Confuzia de pe chipul domnișoarei Walker era vizibil sinceră.

– Ei bine... sunt sigură că nu știu nimic despre asta. Nu știu cum s-ar fi putut întâmpla una ca asta. Se uită apoi spre menajera ei și o întrebă: Nu am avut nici un fel de... incidente, nu? Nu s-a întâmplat niciodată ca ușile salonului din spate să fie lăsate deschise din greșeală?

Menajera clătină din cap, dar acum era deja încruntată.

Barnaby și Stokes observară amândoi asta.

– Ce este? o întrebă Stokes.

Menajera se uită la stăpâna ei, după care răspunse:

– Fotoliul de lângă vatră, în salonul din spate... cineva a stat în el. Uneori. Fac ordine în salonul acela înainte să plec seara acasă și uneori găsesc pernuța mototolită a doua zi dimineață.

Stokes se uită confuz la stăpână.

– Dar cum, domnișoară Walker...?!

Domnișoara Walker se îmbujoră imediat, obrajii ei fiind acaparați de o nuanță foarte interesantă de roz.

– Ăă... eu... ăăă... Îi aruncă o privire tăioasă menajerei, după care mărturisi: Eu de obicei sunt deja în pat când pleacă Hannah și dorm destul de adânc.

Hannah încuviință.

– *Extrem* de adânc. Exista o dezaprobare în glasul femeii, dar nici cel mai mic semn de minciună.

Barnaby înțelegea, la fel de bine ca și Stokes, de altfel, că ceea ce le spuneau cele două femei era că, la fel ca multe alte persoane din înalta societate, domnișoara Walker era dependentă de laudanum. Și odată așezată în pat și amețită de opiaceu, n-ar fi auzit nici un obuz de artilerie explodând în stradă.

– Poate, sugeră Barnaby, poate că acest bărbat... acest domn Alert... este o persoană cunoscută de... de binefăcătorul dumitale.

Stokes înțelese imediat sugestia.

– Cine deține această casă, domnișoară Walker?

Însă domnișoara Walker nu părea deloc alarmată de întrebarea lui. Ridică bărbia trufașă.

– Sunt sigură că asta nu este în nici un fel treaba dumitale. Nu este aici și nici nu e nevoie să îl deranjați cu astfel de lucruri.

– S-ar putea ca dumnealui să fie în măsură să ne ajute, afirmă Stokes. Și avem de-a face aici cu un caz de omor.

Barnaby mârâi în sinea lui. De obicei nu ajuta prea mult când se aducea vorba despre o crimă. Domnișoara Walker și menajera erau acum pe deplin și sincer înspăimântate și refuzau să mai dezvăluie orice altceva.

Se auzi o agitație scurtă pe trotuar, în spatele lor, și apoi li se alătură Griselda, care îl trase încet de mână pe Stokes.

Când el se întoarse și se uită la ea, îi spuse:

– Riggs. Domnul care deține casa aceasta este onorabilul Carlton Riggs. Se uită apoi dincolo de Stokes. Mai vine din când în când

pe la mine pe la magazin ca să cumpere bonete și mănuși pentru domnișoara Walker.

Stokes se uită spre domnișoara Walker și ridică dintr-o sprânceană. Ea se făcu roșie ca racul, dar încuviință din cap.

– Da... așa este. Carlton Riggs deține casa aceasta... o are în proprietate de ani buni... de când îl cunosc eu.

Stokes înclină ușor capul într-o parte.

– Și unde este domnul Riggs acum?

Domnișoara Walker clipi la ei, după care se uită spre Barnaby. Era mai mult decât evident că îl recunoștea ca fiind un membru al înaltei societăți.

– Ei bine... e în vacanță. Păi, nu? Își mută din nou privirea spre Stokes. S-a terminat sezonul londonez. A plecat acum trei săptămâni în nord, la moșia familiei lui.

Cimitirul care se afla în jurul bisericii St. John's Wood era un loc întunecat și sinistru în cea mai mare parte a timpului. Și la ora unsprezece într-o noapte cețoasă și friguroasă de noiembrie, monumentele de piatră se întrepătrundeau cu copacii bătrâni și noduroși, aruncând o umbră suficient de mare pentru a ascunde eficient doi oameni.

Smythe stătea la umbra celui mai mare arbore, chiar în mijlocul lotului de pământ și se uita cum Alert se îndrepta spre el, cu toată alura unui gentleman excentric, distins, care ieșise să ia puțin aer.

Nu putea să nu-i acorde credit omului. Cu siguranță, își păstra sângele-rece când era amenințat. După cum era obiceiul lor, Smythe îi lăsase un mesaj la barmanul de la Crown and Anchor de pe Fleet Street – doar că de data asta mesajul fusese ceva mai lung de cele câteva cuvinte obișnuite. Îi ceruse o întrevedere urgentă și imediată și îl avertizase foarte clar pe Alert să nu se ducă la locul lor obișnuit de întâlnire – salonul din spate al casei de la numărul 32, St. John's Wood Terrace, care se afla câteva străzi mai la nord de aici – indicând în schimb cimitirul pentru întrevedere.

Și după cum se așteptase, Alert fusese suficient de inteligent să îi urmeze avertismentul. Așa cum anticipase, de asemenea... nu era deloc fericit în privința aceasta.

Alert se opri în fața lui Smythe și izbucni imediat:

– Ar fi bine să ai un motiv al naibii de bun pentru care ai cerut întâlnirea asta.

– Am, mârâi Smythe.

Alert se uită repede prin cimitir.

– Și de ce naibii nu ne putem întâlni la conac?

– Pentru că acum conacul – de fapt, întreaga stradă – este împânzită de polițai, care stau și pândesc și așteaptă ca noi doi să ne arătăm fețele.

În ciuda luminii slabe, Smythe simți șocul lui Alert. Cu toate astea, omul nu răspunse imediat.

Iar când vorbi, în cele din urmă, vocea lui era calmă și rece... aproape mortală:

– Ce s-a întâmplat?

Smythe îi povesti ceea ce știa – că avusese loc un raid la școala lui Grimsby și că-i pierduseră pe bătrân, pe Wally și pe cinci dintre băieți. Smythe era și el extrem de furios – în fond, nu se ivea oricând o ocazie de a realiza o serie întreagă de jafuri de calibrul celor descrise de Alert. Erau ocazii care apăreau o dată în viață – și dincolo de bani, știa că asta i-ar fi adus notorietate pentru tot restul vieții. Era furios, dar furia lui era o nimica toată, pe lângă a lui Alert.

Nu că Alert ar făcut ceva mai mult decât să se dea doi pași mai încolo să se sprijine de marginea unei pietre funerare. Dar furia care se învolbura în el țipa prin fiecare fibră și linie a corpului său, prin tensiunea rigidă și clocotitoare care, în mod evident, îl copleșise. Prin violența pe care o emana prin toți porii și pe care se lupta să o țină sub control. Prin toate lucrurile astea, care schimbau efectiv aerul din jur și făceau ca Smythe să se înfioare de spaimă.

Și treaba asta îl puse pe gânduri. O asemenea furie sugera că era foarte posibil ca Alert să fie destul de disperat ca să înfăptuiască jafurile.

Ceea ce, în viziunea lui Smythe, era de bun augur. Pentru el.

Nu putea duce la bun sfârșit spargerile fără informațiile pe care Alert i le ascunsese până în clipa aceasta. Dar poate că acum omul va fi mai dispus să îl lase pe Smythe să conducă ostilitățile.

– Ai măcar cea mai mică idee *cine*... Vocea lui Alert tremura de furie. Dar se opri din vorbit și inspiră adânc. Nu. Asta nu contează. Nu ne putem permite să ne lăsăm distrași de la... Dar se opri din nou. Se răsuci apoi violent pe călcâie, făcu trei pași mari în altă direcție și se opri, ridică apoi capul și respiră adânc. După care se răsuci cu fața spre Smythe: Ba da, contează! Sau s-ar putea să conteze. Ai idee cine sau ce a adus poliția pe capul lui Grimsby?

– Putea să fie oricine. Ții minte fluturașii? E un miracol că nu s-a întâmplat mai devreme.

Alert se încruntă fioros.

– Nu mi-am dat seama că s-ar putea întâmpla așa de repede. Mai aveam nevoie doar de încă o săptămână. Începu să se plimbe din nou agitat, dar de data asta cu mai puțin aplomb. Ai fost de față când au pus mâna pe Grimsby?

– Doar un pic. Nu am rămas pe acolo... mai ales că-i aveam cu mine pe doi dintre băieți. Am ajuns imediat după ce au descins polițiștii în casă... și am rămas doar suficient cât să fiu sigur ce se întâmpla. Am plecat înainte să-l scoată pe Grimsby.

Alert se încruntă din nou.

– Mai era cineva acolo cu poliția?

– N-am văzut pe nimeni... mă rog, cu excepția doamnei ăleia de la orfelinat. Și probabil ea se afla acolo pentru băieți.

– Doamnă? Omul cunoscut sub numele de Alert încremeni în loc o clipă. Descrie-mi-o.

Smythe era un bun observator și descrierea lui succintă fu suficientă pentru a o identifica pe doamnă. Care era o doamnă în toată puterea cuvântului. Penelope Ashford. Să o ia naiba pe scorpia aia băgăcioasă! Fratele ei ar fi trebuit să o trimită la mănăstire cu mulți ani în urmă.

Dar Calverton nu făcuse asta. Lucru care o lăsase liberă să se amestece în planul lui măreț. Să îl pericliteze chiar! Și, cu siguranță, nu ar fi zis că era imposibil ca femeia aia infernală să se fi aflat în spatele raidului asupra școlii lui Grimsby.

Furia lui de mai devreme îi mai întuneca în continuare mintea, dar de data asta acompaniată de o teamă care o alimenta și mai mult. Mai primise încă o vizită de la cămătar, dar acum, în loc să-l prindă în timp ce-și făcea comisioanele, omul acela blestemat venise la conac! La locul lui de muncă!

Mesajul nu putea fi mai simplu și mai clar de atât. Dacă nu își achita datoria, după cum promisese, avea să fie ruinat. Iar proporțiile, deplinătatea și vastitatea acelei ruinări căpătaseră acum proporții epice!

Smythe se mișcă la adăpostul umbrei copacului, atrăgându-i atenția.

– După cum am zis, îi am cu mine pe doi dintre băieți... sau, mai bine zis, acum i-am lăsat închiși bine undeva și-n siguranță. Întâmplarea face să fie cei mai buni doi de până acum, chiar dacă sunt cei pe care Grimsby i-a adus ultimii și i-a avut cel mai puțin. Va trebui să-i învăț mai multe... mult mai multe, dacă vrem să-i folosim ca să facă treburile... pentru că acum va trebui să-i scoatem și să-i luăm de acolo fără probleme de fiecare dată.

Planul lor inițial era să-l lase înăuntru pe băiatul folosit pentru fiecare casă în parte, după ce le dădea obiectul care era vizat pentru „eliberare". Și băiatul în cauză ar fi primit ordine să aștepte o oră înainte de a încerca să plece – etapa cea mai periculoasă de obicei, când era cel mai posibil să fie prinși. Dar până atunci, Smythe, Alert și obiectele „eliberate" ar fi dispărut de mult.

Alert se încruntă. Smythe îi explicase procedurile suficient de bine, încât să poată înțelege că acum, cu numai doi băieți, nu își putea permite să-i piardă. Mârâi nemulțumit.

– Cred că având doar doi băieți, dacă pierzi unul, celălalt... după ce și-ar vedea soarta cu ochii, ar fugi cu prima ocazie, în loc să-și continue munca.

– Întocmai. Băieții trebuie să fie inteligenți, altfel nu ne sunt de nici un folos. Dar și dacă sunt... Smythe ridică din umeri. Ăștia doi sunt deștepți, dar în suflet au rămas tot doar niște plozi din East End. O să facă orice le spun, câtă vreme se simt suficient de în siguranță.

Alert se învârtea de colo-colo.

– De cât timp ai nevoie ca să-i instruiești suficient de bine ca să-i putem folosi fără probleme?

– Acum, că am doar doi asupra cărora să mă concentrez, aș zice... patru zile.

– Și odată ce o să fie instruiți cum trebuie, o să poți să te ocupi de toate cele opt case într-o singură noapte, așa cum am plănuit?

– Nu. Nici o șansă. Chiar și cu patru într-o singură noapte ne cam forțăm norocul cu doar doi băieți. Obosesc, fac greșeli și pierzi tot ce-ai muncit.

Alert cugetă asupra spuselor lui Smythe, punând în balanță îngrijorările omului cu cunoștințele pe care le avea el despre cum va fi reacționat poliția odată ce afla de spargeri. Despre oricare dintre spargerile sau jafurile pe care le plănuise.

Inspiră adânc, se opri și se întoarse cu fața spre Smythe.

– Două nopți. Dar nu ne putem întinde mai mult de atât. Câte patru case în fiecare din cele două nopți. Putem stabili o ordine, astfel încât cele mai dificile să fie la final. Așa băieții tăi pot căpăta experiență cu fiecare dintre casele mai ușoare de care ne ocupăm, înainte să trebuiască să dea de una mai dificilă... așa sunt mai puține șanse să-i pierdem. Și chiar și dacă îi pierdem, măcar se va întâmpla spre finalul jocului nostru.

Smythe cugetă, punând în balanță avantajele și dezavantajele – dintre care cel mai greu atârna faptul că își dorea foarte mult să facă operațiunea aceasta. Așa că încuviință din cap.

– Bine. O să ne ocupăm de cele opt în două nopți.

– Foarte bine. Alert se opri o clipă din vorbit, după care zise: Ne vedem aici peste trei nopți. Până atunci, stai sub radar... și ții capul la cutie și tu, și băieții tăi!

Era o reamintire complet inutilă. Smythe își reprimă reacția inițială instinctivă și, în schimb, zise sec:

– Asta s-ar putea să nu meargă... depinde când anume vrei să facem operațiunea. Când Alert se încruntă, continuă: Ți-am mai zis... am nevoie de cel puțin trei zile ca să studiez casele. Ținând cont că sunt atât de multe, chiar și dacă sunt în aceeași zonă... tot aș prefera să am mai mult timp la dispoziție. Dar dacă chiar trebuie, o să fac recunoașterea în trei zile. Dar nu intru și nu fac nimic dacă nu am cel puțin atâta timp înainte.

Alert șovăi o clipă, după care duse mâna la buzunar. Smythe înlemni, dar, din fericire, omul nu scoase din buzunar altceva decât o foaie de hârtie.

O studie puțin, după care i-o întinse.

– Astea sunt casele. Dar familiile sunt încă în reședință. Odată ce vor pleca și o să fim gata de treabă, o să-ți dau și lista cu obiectele pe care trebuie să le luăm din fiecare casă, precum și detalii despre unde anume în casă se află fiecare obiect în parte.

Smythe luă lista și o studie scurt, dar era prea întuneric ca să poată distinge cuvintele. O împături și o băgă în buzunar.

– Rămânem în continuare la câte un singur obiect din fiecare casă?

– Da. Privirea lui Alert deveni tăioasă și se ațintă spre chipul lui Smythe. După cum ți-am explicat de la bun început, cu aceste *anume* obiecte nu e nevoie de mai mult de unul din fiecare casă. O să fii mai bogat decât ți-ai închipuit vreodată cu numai unul singur... și sunt opt în total. Și... Coborî vocea într-o șoaptă aspră și amenințătoare... Și există și alte motive pentru care în cazurile astea, trebuie luat numai acel unic obiect. Să sustragi orice altceva la întâmplare ar fi un risc. Ar pune în pericol... tot jocul nostru!

Smythe ridică din umeri.

– Cum zici tu. O să verific casele astea și o să-i instruiesc pe băieți... și după aceea, imediat ce avem drumul liber, dă-mi lista aia cu obiecte și ne punem pe treabă.

Alert îl studie o clipă, după care încuviință din cap.

– Foarte bine. Ne vedem peste trei nopți, atunci.

Și acestea fiind zise, se răsuci pe călcâie și plecă din cimitir.

Smythe rămase la adăpostul copacului până când Alert dispăru de tot printre monumentele funerare. Zâmbi în sinea lui, după care porni în altă direcție.

Se bătu ușor peste buzunar, savurând zgomotul de hârtie șifonată dinăuntru. Așteptase mult timp ca să-l aibă cu ceva la mână pe Alert... ceva care să-l identifice pe om. Nu-i plăcea să facă afaceri cu oameni pe care nu-i cunoștea, mai cu seamă cu nobili. Pentru că atunci când lucrurile luau o întorsătură urâtă și totul se ducea pe apa sâmbetei, filfizonii ăștia aveau obiceiul de a arăta cu degetul spre cei din subordinea lor și de a se pretinde nevinovați. Nu că Smythe s-ar fi așteptat să fie prins, dar să aibă un mic as în mânecă asigura tăcerea lui Alert. Sau că avea o monedă de schimb dacă se împuțea treaba. Și acesta era mereu un gând liniștitor.

Acum avea lista cu case. Case despre care Alert știa foarte bine că ascundeau în interior un obiect foarte valoros. Ba, mai mult, un obiect pe care îl cunoștea suficient de bine încât să i-l poată descrie, cu tot cu locul în care era amplasat și detalii ajutătoare.

– Și, mai exact, de unde ai putea să știi tu asta, domnul meu elegant? Rânjind, Smythe își răspunse apoi singur la întrebare: Pentru că ești un vizitator regulat al tuturor acestor case.

Opt case. Dacă avea vreodată nevoie să-l identifice pe Alert, Smythe era absolut sigur că o listă cu opt case pe care omul le frecventa și le cunoștea intim ar fi rezolvat repede această problemă.

Capitolul 18

– Anchetele sunt adesea precum scosul măselelor. Barnaby se întinse să mai ia un biscuit de pe tava așezată pe măsuța din fața șemineului din salonul Griseldei. Dureroase și lente.

Ronțăind și ea dintr-un biscuit, Penelope înghiți îmbucătura pe care o mesteca, după care pufni scurt:

– Adică sunt ca o tortură lentă, vrei să spui.

Barnaby se încruntă, dar nici nu negă afirmația ei.

Trecuseră trei zile de când avusese loc raidul asupra școlii lui Grimsby. Și în ciuda tuturor eforturile asidue depuse de toți cei implicați, nu auziseră nici măcar o șoaptă despre Smythe și despre

băieții pe care-i luase cu el. Jemmie și Dick erau încă undeva în oraș – de unde și dispoziția lor sumbră și întunecată.

Griselda se ridică de pe fotoliu ca să ia ceainicul pe care îl lăsase pe vatră. Umplu ceștile.

– Cum se acomodează băieții la orfelinat?

– Se descurcă foarte bine. Penelope petrecuse cea mai bună parte a ultimelor două zile ajutându-i pe băieți să se acomodeze și ocupându-se de formalitățile inerente pentru tutela celorlalți doi băieți pe care îi găsise. Desigur, să fie salvați într-un raid polițienesc dintr-o școală de hoți notorie din East End înseamnă că au devenit un fel de eroi printre ceilalți copii... dar nici nu poți să le furi momentul de glorie și, în plus, asta a făcut să le fie mult mai ușor să se integreze.

Era sâmbătă după-amiază. Venise să o întrebe pe Griselda dacă mai auzise ceva de la contactele ei din East Est. Dar, din păcate, nu mai aflase nimic. Așa că se hotărâseră să se consoleze cu ceai și biscuiți în fața șemineului din salonul ei. Apoi sosise Barnaby. O căutase mai întâi în Mount Street și fusese redirecționat spre St. John's Wood de către redutabilul și imperturbabilul Leighton.

În ziua de după raid, el – Barnaby – se grăbise la Leicestershire ca să vorbească cu onorabilul Carlton Riggs, în speranța că acesta din urmă ar fi putut ști cine era Alert. Și, deși atât el, cât și Griselda îl cunoșteau doar din vedere pe Riggs, știuse imediat că nu era el însuși Alert – pentru că, se pare, Alert era un bărbat cu părul deschis la culoare.

Totul numai bine și frumos, doar că în loc să le satisfacă curiozitatea ei și a Griseldei, de cum apăruse, când văzuse biscuiții pe masă, Barnaby se declarase în nevoie disperată de hrană, refuzând să spună chiar și un singur cuvânt despre descoperirile lui până când nu își astâmpăra foamea.

Ceea ce o condusese pe Penelope la un comentariu acid despre starea chinuitor de lentă în care evolua ancheta lor și care, la rândul ei, dusese la comentariul lui de mai devreme despre scosul măselelor.

Stătea ghemuită într-un colț al canapelei și îl privea terminându-și biscuitul.

– E deja al doilea, zise ea, privind printre pleoapele mijite. N-o să leșini de inaniție... așa că vorbește.

Buzele lui luară forma unui zâmbet provocator. Se întinse după ceașca de ceai, sorbi din lichidul cald, după care se lăsă pe spate în celălalt colț al canapelei, unde stătea.

Ea se uita la el în expectativă. Barnaby inspiră adânc și dădu să spună ceva... dar se opri imediat, când un ciocănit apăsat zgudui ușa de la intrare a magazinului.

Penelope închise ochii și mârâi exasperată, după care îi deschise și se ridică.

– Trebuie să fie Stokes. Griselda trecu pe lângă ea și se duse la scări. Poate a aflat el ceva, zise și se uită urât la Barnaby. Ceva *util*.

Dacă făcuse într-adevăr vreun progres, sigur avea să fie dornic să le împărtășească asta și lor.

Stokes urcă scările două câte două, după care se opri brusc, când îi văzu pe toți adunați acolo. Penelope îi zâmbi și îi făcu cu mâna. Zâmbind și ea, Griselda îi ură bun venit, după care îi indică să li se alăture.

Luând loc pe fotoliul de vizavi de cel pe care stătea Griselda, Stokes acceptă fără să protesteze ceașca de ceai pe care i-o oferi. Se întinse să ia un biscuit, dar Penelope sări ca arsă de pe canapea și smuci de pe masă farfuria. Stokes se uită la ea șocat, văzând-o că se retrăgea spre canapea cu farfuria în mână. Ea îi surprinse privirea nedumerită și zise:

– Raportează mai întâi. Și după aceea poți să mănânci.

Stokes se uită de la ea la Barnaby, apoi clătină din cap. Sorbi din ceai și oftă.

– Atunci ai putea foarte bine să-mi dai farfuria. Nu am nîmic de raportat... Sau, cel puțin, nimic bun.

Penelope oftă și ea și se ridică din nou, ca să lase farfuria înapoi pe masă, unde putea ajunge și Stokes la biscuiți.

– Nimic, nimic?

– Absolut nimic. Smythe s-a ascuns. Nu a mai fost văzut prin nici unul dintre locurile pe care le frecventa în mod obișnuit. Localnicii ne ajută cât pot de mult. Am descoperit unde stătea înainte, dar s-a mutat... Dumnezeu știe unde. Stokes se întinse și luă un biscuit.

– Dar cei care sunt cu ochii pe conacul din St. John's Wood Terrace? întrebă imediat Griselda. Ei au văzut pe cineva?

Stokes clătină din cap. Mestecă și înghiți ce avea în gură.

– Nimeni nu s-a apropiat măcar de locul acela. Singurul lucru care mi se pare că are sens e că Smythe s-a aflat undeva pe lângă Weavers Street... că ne-a văzut când l-am luat pe Grimsby și și-a dat seama că o să ne spună despre casă. Smythe știe cum să-l contacteze pe Alert, așa că l-a avertizat să nu se apropie și apoi s-a dat la fund, luându-i cu el pe băieți.

Stokes se uită la Barnaby.

– Riggs a avut ceva util de zis? Vreun indiciu, ceva? întrebă, fără a părea deloc plin de speranță.

Și atitudinea lui se dovedi numai bună.

– Nu avea nici cea mai mică idee. Barnaby își schimbă apoi vocea, repetând, pe un ton batjocoritor ceea ce le zisese omul: Și într-adevăr... ideea că cineva folosea salonul din spate al cuibușorului său de nebunii pentru a se întâlni cu infractori în mijlocul nopții, l-a *îngrozit* de-a binelea.

Penelope pufni.

– Exact. Barnaby înclină ușor capul și continuă: Riggs e *genul ăla*... știi tu, încrezut și fanfaron. L-am întrebat cine altcineva mai știa de casă și pe care dintre prietenii lui i-a primit în vizită acolo. Dar lista a fost prea lungă să merite. Are casa aia de mai bine de zece ani și faptul că o deține n-a fost niciodată un secret pentru cunoștințele lui masculine. Și, desigur, asta înseamnă gentlemeni, prieteni și diferiți servitori și tot așa. Cu alte cuvinte, n-am aflat absolut nimic prin intermediul lui Riggs.

Nu oftară cu toții la unison, dar cu siguranță aceasta era atmosfera generală din cameră. O stare generală de nemulțumire acapară întreg salonul, până când Griselda se uită în jur și zise:

– Hai, fruntea sus! O să mai căutăm! Partea bună a faptului că nu am auzit nici măcar un zvon despre Smythe este că în momentul de față se ascunde... Ceea ce înseamnă că cel mai probabil încă mai vrea să-i folosească pe băieți pentru spargerile lui. Asta înseamnă că o să-i țină în siguranță și bine hrăniți. Din câte am auzit, e genul de om căruia îi place să-și țină uneltele într-o stare foarte bună.

Penelope clipi uimită.

– Deci, o să aibă grijă de ei pentru că e în interesul lui s-o facă?

– Exact. Așa că nu are nici un sens să ne gândim că sunt în pericol de-a fi maltratați sau de a fi ținuți undeva sub un pod, timp de multe nopți friguroase. Cel mai probabil, Smythe o să aibă grijă de ei mult mai bine decât a avut Grimsby. A vrut opt, dar acum nu mai are decât doi... N-o să riște să îi piardă și pe ei.

Atât Barnaby, cât și Stokes se îndreptară ușor de spate, încruntați amândoi.

– Încă mai are de gând să dea spargerile alea, nu? Cele pe care le-a plănuit cu Alert. Stokes se uită la Barnaby. Am presupus că o să renunțe la idee după raidul asupra școlii lui Grimsby.

Barnaby încuviință din cap.

– Așa am presupus și eu. Dar după cum a subliniat foarte bine Griselda, încă nu și-a abandonat planul... pentru că, dacă ar fi renunțat

la el, i-ar fi lăsat pe băieți să plece, dar cu atât de mulți oameni prin East End dornici să pună mâna pe recompensa de aici, am fi auzit ceva până acum. Și știm deja că le-ar da drumul, încă nu prezintă nici un pericol pentru el și sunt un bagaj complet inutil, dacă nu cumva are la ce să-i folosească, și singurul mod în care ar putea să se folosească de ei ar fi dacă... Cu ochii luminându-i-se, ridică ceașca de ceai într-un toast. Jocul încă nu s-a terminat!

Stokes se aplecă în față, cu mâinile proptite pe genunchi.

– Păi, bun și care e planul lui?... Care case? Și de ce?

– Smythe nu e cel care trage sforile, cel puțin nu cât privește unde, când și pentru ce. Toate informațiile astea vin de la Alert. El vine cu toate detaliile și Smythe oferă îndemânarea sa. Și Alert știm deja că e un gentleman.

Penelope ridică din sprâncene, întrebându-se ce ar fi putut sugera acel ultim lucru.

După o clipă, Barnaby continuă:

– M-am tot gândit la ce a zis Grimsby, cum că Smythe are nevoie de așa de mulți băieți ca să spargă o serie de case în aceeași noapte. Se uită apoi la Stokes. Acesta nu e modus operandi-ul lui Smythe, sau al oricărui alt spărgător, de altfel. Partea cu „toate într-o singură noapte" vine direct de la Alert. Dar *de ce?* De ce ar insista un gentleman ca o serie de jafuri să aibă loc toate într-o singură noapte?

Stokes rămase câteva clipe uitându-se la el gânditor. După care oferi:

– Singurul lucru care-mi vine în minte – tot după cum a zis și Grimsby – e că n-o să întâmpine nici un fel de probleme din partea poliției dacă toată seria de spargeri are loc într-o singură noapte... și trebuie să plecăm de la premisa că trebuie să existe un motiv și în spatele acestui lucru. Odată ce e descoperit un jaf, durează o zi sau cel mai probabil două pentru a organiza mai mulți oameni pentru o patrulă și tot așa...

Barnaby încuviință din cap.

– Ceea ce ne lasă cu două variante. Unu, și corectează-mă dacă greșesc, o creștere a numărului de patrule de poliție s-ar întâmpla dacă respectivele case jefuite sunt din Mayfair. Când Stokes îl aprobă din cap, Barnaby continuă: Și asta confirmă bănuielile noastre cu privire la nevoia lui Smythe de-a folosi copii-hoți, pentru că această serie de spargeri va avea loc la case din Mayfair. *Cu toate astea*, pentru a doua variantă, faptul că insistă ca toate jafurile să aibă loc într-o singură noapte sugerează că, odată ce spargerile sunt descoperite sau chiar și numai una dintre ele, se va face destul

de mare tam-tam... de fapt, suficient cât să facă prea riscante orice alte spargeri în Mayfair.

Pe chipul lui Stokes apăru o expresie perplexă.

– Să fiu al naibii!

– Exact, zise Barnaby și încuviință din cap. Singurul scenariu care are o logică pentru planul lui Alert – o serie de case din Mayfair care trebuie jefuite toate într-o singură noapte – este că obiectele care urmează a fi furate sunt *extrem* de valoroase.

Stokes se concentră asupra lui Barnaby.

– E vreo șansă să dăm de știre despre asta... și să-i punem pe nobili în alertă? Poate să identificăm conacele în care există obiecte extrem de valoroase, pe care le-ar putea fura un băiețel?

Barnaby se uită la el, după care aruncă o privire pe fereastră și studie cerul care se întuneca văzând cu ochii.

– Cât despre prima ta întrebare, parlamentul și-a închis ușile joi. Acum e deja sâmbătă după-amiază. Îi întâlni privirea lui Stokes. E prea târziu pentru orice fel de alertă generală... Majoritatea familiilor probabil au plecat deja din oraș. Ba mai mult de atât, în actualul climat politic nu cred că ar fi nici înțelept ca Peel să sugereze, oricât de indirect, că polițiștii nu au fost capabili să protejeze conacele din Mayfair de la a fi prădate de hoți.

Pe fața lui Stokes apăru o expresie îngrozită și își mută privirea.

– Cât despre identificarea reședințelor în care există obiecte mici extrem de valoroase, întreaga nobilime e plină de din astea, zise Penelope. Fiecare casă din Mayfair are cel puțin un astfel de obiect și, în multe cazuri, mai mult de unul. Se încruntă, uitându-se de la Stokes la Griselda și înapoi. Știu că pare absurd, dar, în general, genul acesta de obiecte se află în posesia familiilor noastre de multe generații. Noi nu le considerăm ca fiind valoroase, ci ca fiind „vaza străbunicii Mary, pe care a primit-o de la un admirator din Paris". Și tot așa. Poate că vaza este un Limoges neprețuit, dar nu de asta stă pe măsuța din colț... și sigur nu așa ne raportăm sau ne amintim de ea.

– Are dreptate, zise Barnaby și-i întâlni privirea lui Stokes. Uită orice gând de a identifica despre ce case e vorba. Se încruntă. Deși e bine că acum știm cam de ce fel de obiecte ar putea fi interesat Alert, asta tot nu ne ajută prea mult.

După un moment de gândire, Stokes zise:

– Poate că nu. Dar ar mai fi ceva. Se uită la prietenul său. Dacă știm destul de sigur că planul lui Alert a fost conceput special pentru a evita amestecul poliției, atunci Alert... oricine ar fi...

– Știe un pic mai multe despre acțiunile și operațiunile Poliției Metropolitane decât orice alt gentleman obișnuit. Barnaby încuviință din cap. Da, ai dreptate. După o clipă, continuă: Nu-l putem găsi pe Smythe și nu putem identifica nici casele țintă suficient de precis pentru a-i întinde o cursă. Dar, din ce îmi dau seama, asta ne lasă cu o singură altă variantă care să merite explorată.

Stokes încuviință din cap.

– Să ne ducem după Alert.

Își spusese că frustrarea, dezamăgirea și simpla nerăbdare cu privire la anchetă fuseseră de vină și o făcuseră să vrea să caute o distragere a atenției. Dar adevărul era că îi fusese dor de el.

Mai târziu, în noaptea aceea, Penelope stătea în patul mare din dormitorul lui Barnaby. El era lângă ea, lungit pe spate și cu un braț proptit sub cap. Strălucirea luminii lumânărilor se revărsa asupra lor. Își lăsă privirea să rătăcească și zâmbi cu ceea ce nu putea să nege că era încântare posesivă.

Cel puțin pentru moment era al ei. Al ei și numai al ei. Și știa asta.

Se întinse și-și așeză o mână pe pieptul lui, după care o alunecă ușor în jos, peste mușchii puternici ai abdomenului lui și apoi mai jos, spre acea parte a corpului lui care părea avidă după atingerea ei. Care, în ciuda împreunărilor lor recente, tot mai creștea în mâna ei.

Și acel simplu fapt îi trimitea un fior cutremurător de putere prin corp.

Nu că restul din el – adică el cu totul – nu fusese la fel de bucuros să o vadă. Chiar dacă nu stabiliseră nici o întâlnire, atunci când bătuse la ușa lui mai devreme în noaptea aceea, el o așteptase să-i deschidă. Și Mostyn nu fusese nicăieri prin preajmă. O escortase la etaj și în dormitorul lui și încuiase ușa în spatele lor – totul cu o promptitudine care îi încălzise sufletul. Care îi făcuse inima să-i bată mai tare în piept și îi ascuțise toate simțurile de nerăbdare.

Se răsucise în brațele lui – ba aproape că se aruncase de-a binelea în îmbrățișarea lui – și pur și simplu dăduse frâu liber foamei primordiale care clocotea în adâncul ei. Și o lăsase să ardă. Pentru el. Și el îi răspunsese în aceeași măsură. Se luptaseră, așa cum făceau întotdeauna, pentru control. Și puterea se mutase alternativ din mâinile lui în ale ei și apoi din nou în ale lui. Și, în cele din urmă, o imobilizase, goală, sub el, pe pat și se unise cu ea într-o frenezie care-i lăsase pe amândoi vlăguiți și suficient de îndestulați.

Mulțumiți încă o dată.

Aparent și lui îi fusese dor de ea.

Asta se întâmplase prima dată. A doua oară însă... Avea o memorie excelentă. Își putea aminti în cele mai mici și vii detalii diferitele poziții descrise în textele ilicite pe care ea și Portia le studiaseră cu mulți ani în urmă, din dorința de a se educa în toate aspectele vieții. Și acele texte fuseseră, într-adevăr, edificatoare.

Și în mod evident și foarte exacte. Când se ridicase în patru labe și îl întrebase dacă puteau încerca și așa, el fusese absolut uimit – preț de o fracțiune de secundă. După aceea venise în spatele ei și înăuntrul ei, unindu-se cu ea prin mișcări lungi, adânci și chinuitor de controlate. Și îi demonstrase în detaliu de ce acea anume poziție apărea în majoritatea textelor.

După aceea, se prăbușiseră într-o grămadă înfierbântată de membre încurcate, pe deplin sătui.

Și acum... după ce trecuse amețeala ce urma împreunării, Penelope rămăsese cu o căldură persistentă... și corpul ei continuase să vibreze cu o dorință mocnită, cu o mulțumire plină de sațietate și cu o bucurie tăcută pe care nu o crezuse niciodată posibilă.

Îl mângâia pe piept încet și ușor, fascinată de contrastele pe care le prezenta. Mâna ei părea atât de mică și de pricăjită pe mușchii lui, care vibrau de o forță inerentă. El era tăria moliciunii ei și greutatea ușurimii ei, mărimea micimii ei... și totuși, în atât de multe feluri, păreau să se completeze perfect.

Și nu doar fizic.

La suprafață, astfel de interludii erau numai despre satisfacerea poftelor carnale. Și totuși, undeva sub toate acestea, ceea ce dădea naștere poftelor de la bun început și făcea să se aprindă dorințele de a cunoaște o îndestulare desăvârșită, era o foame mai puternică și mai dominantă și mai greu de săturat... care cu siguranță nu era ceva fizic. Cel puțin, nu pentru ea.

Și începea să creadă că nici pentru el.

Posesivitatea, caracterul protector, nevoia și afecțiunea făceau acum toate parte din ceea ce exista între ei. Și cel puțin în limitele patului său erau recunoscute ca atare. Erau prezente acolo în fiecare atingere, investite în iubirea ei și a lui – dovezi incontestabile ale unei legături care devenea din ce în ce mai puternică și mai profundă cu fiecare zi care trecea.

După ce-și petrecuseră ultimele trei zile separați, ideea de a pierde acea conexiune... de a-i pune capăt... ei bine, era suficient de spus că mintea ei deja evalua toate modalitățile și mijloacele prin care se putea asigura că acea conexiune a lor continua pe termen nedefinit.

Era conștientă că el o privea. Că îi studia chipul pe sub pleoapele grele. Își mută capul pe perne și îi întâlni ochii azurii. Și după o clipă ridică dintr-o sprânceană.

El îi zâmbi. Ridică o mână și îi mângâie obrazul, dându-i la o parte o șuviță de păr și ascunzându-i-o după ureche.

– Eu și Stokes o să ne apucăm mâine la prima oră... Se uită apoi spre fereastră. Adică astăzi. Dar dacă nu avem și un pic de noroc, o să dureze ceva să-l identificăm pe Alert... asta dacă putem într-adevăr s-o facem. Și timpul este un lux foarte limitat pentru noi în situația de față.

Penelope se întoarse pe o parte, ca să se poată uita la chipul lui.

– Dacă nu reușiți să-l găsiți pe Alert înainte să aibă loc spargerile, n-o să-i putem salva pe băieți înainte să fie... complici.

Barnaby se încruntă.

– Atâta timp cât îi salvăm înainte ca planul lui Alert să fie dus la bun sfârșit, o să putem să pledăm la tribunal pentru libertatea lor... dar dacă planul lui reușește, după ce se termină toată povestea asta și trece ceva timp, băieții o să fie considerați la fel de vinovați penal precum Smythe și Alert. După o clipă, continuă: Și mai există și posibilitatea reală de luat în calcul că, dacă planul lui Alert reușește, poliția să fie foarte grav discreditată și atunci secției lui Peel și comisarilor săi o să le fie al naibii de greu să îl apere. Îi întâlni atunci privirea lui Penelope. Sunt foarte mulți oameni care ar fi absolut fericiți să vadă departamentul de poliție dizolvat.

Ea pufni, dezaprobator, după care se lăsă pe spate. Uitându-se la tavan, îl întrebă apoi:

– Ce fel de om ar putea fi Alert? Adică... de unde o să începeți tu și Stokes?

Perfect mulțumit de făgașul în care mergea discuția lor, Barnaby începu să-i povestească. Îi distrăsese atenția în mod intenționat – ei și lui, de altfel – aducând vorba despre anchetă. În prezent, nu existau decât două subiecte care îi ocupau mintea... și la cum evoluase uniunea lor mai devreme și tensiunea care se clădise între ei înainte să înceapă să vorbească... tentația fusese prea mare și arzătoare. Dar nu voia să riște să vorbească despre acest subiect prea devreme.

Nu înainte să se hotărască ea singură și să ajungă din proprie inițiativă la aceeași concluzie la care ajunsese și el.

Iar interogatoriul lui Carlton Riggs fusese o scuză dată de Dumnezeu, pe care o apucase cu ambele mâini. Moșia familiei lui Riggs se afla în Leicestershire – care nu era prea departe de Calverton Chase. Și după ce îl intervievase pe Riggs, refuzase o invitație de a rămâne

peste noapte și, în schimb, se dusese să treacă pe la Luc, vicontele de Calverton – fratele mai mare al lui Penelope, care era și tutorele ei.

Luc și soția lui, Amelia, îl primiseră cu brațele deschise. Îl întâlniseră deja de nenumărate ori, la întrunirile organizate de familia lor extinsă, în plus, Luc mai interacționase cu el și la o anchetă precedentă. Și, din fericire, cu trei copii mici cerând atenția Ameliei, nu îi fusese deloc greu să petreacă puțin timp singur cu Luc în biroul vicontelui.

Și nu pierduse deloc timp în a-și declara intențiile și a face o ofertă pentru mâna lui Penelope. Și după ce își înghițise uimirea și clătinase din cap, neîncrezător, și afirmase că Barnaby era ultimul bărbat la care s-ar fi așteptat să-și piardă așa capul după sora lui... comentariu care, desigur, îl făcuse să-l întrebe mai exact cât de bine o cunoștea pe sora lui... Barnaby răspunsese scurt și la obiect *„Prea bine."* – ceea ce, desigur, condusese la un moment de tensiune. Și apoi Luc, deja încruntat și uitându-se la el cu ochii mijiți – și fiind deja întruchiparea perfectă a unui domn nobil șiret și inteligent, cu patru surori – încuviințase din cap și îi dăduse lui Barnaby permisiunea lui de a i se adresa lui Penelope – dacă ea avea să-l lase să i se declare astfel, firește.

Și Barnaby știa mai bine decât el să ia acea ultimă parte de bună – chiar și acum, așa, cu ea stând goală și satisfăcută lângă el în pat.

Dar măcar acum nu se mai simțea vinovat pentru că o avea stând goală și satisfăcută lângă el în pat. Pentru că, deși se ajunsese în acest punct din inițiativa ei, și el așteptase, pregătit și dornic să îi facă pe plac.

– Eu și Stokes... probabil o să începem prin a întocmi o listă cu gentlemenii despre care se știe că se asociază cu poliția. Comisarii și oamenii lor și cei implicați cu poliția prin intermediul altor autorități... precum Ministerul de Interne și Poliția Porturilor.

– Hmm... șopti ea și mijii ochii gânditoare. Ținând cont de ce plan am presupus că ar avea, Alert trebuie să fie cineva care nu doar cunoaște alți gentlemeni din înalta societate... prin intermediul unui club la care e membru, de exemplu... dar care îi și vizitează acasă. Altfel cum ar putea ști ce case să vizeze? Îi întâlni privirea lui Barnaby. Așadar, Alert trebuie să fie cineva cu un anumit statut social.

El se încruntă și încuviință din cap.

– Ai dreptate. Odată ce vom avea lista făcută, putem folosi asta pentru a o restrânge și pentru a-i elimina pe cei mai puțin suspecți. După o clipă, adăugă: Probabil foarte puțini funcționari ar avea

intrarea socială pe care ar trebui să o aibă Alert. Va trebui să vedem cine cade în plasa noastră.

Capitolul 19

A doua zi era duminică. Dis-de-dimineață, Barnaby și Stokes se întâlniră în biroul lui și se apucară să pună cap la cap lista cu posibilii suspecți. Observația lui Penelope elimina destul de multe nume, fără alte cercetări suplimentare. Despre alții însă – cum erau comisarii și mulți membri ai personalului lor –, Barnaby trebuia să se intereseze și să cerceteze mai în profunzime.

Dar duminică nu era o zi tocmai bună pentru a începe o vânătoare de vrăjitoare în rândul nobilimii. Îl lăsă pe Stokes la treaba lui – despre care suspecta că va implica și o vizită pe St. John's Wood High Street – și se întoarse și el pe Jermyn Street. Unde descoperi că Penelope îl aștepta nerăbdătoare în salon.

Însă nu rămaseră în salon pentru prea mult timp.

După-amiaza se stingea într-un amurg răcoros de noiembrie când, după multe ore liniștitoare, încântătoare și absolut minunate de făcut dragoste – presărate și cu un joc de șah –, Penelope îl urmă pe Barnaby în jos pe scări și pe ușa din spate a holului, spre ușa din spate a casei sale.

Când aflase că ea venise acolo cu trăsura fratelui ei – care acum o aștepta undeva mai în josul străzii –, Barnaby se dusese și-i poruncise vizitiului ei să tragă trăsura pe aleea din spatele conacului. Chiar în amurgul unei după-amiezi de duminică de noiembrie care se instala implacabil, Jermyn Street, bulevardul principal unde locuiau burlacii înaltei societăți, tot era extrem de posibil să treacă cineva pe acolo. Cineva care să o vadă cum urca în trăsură, la o oră nu tocmai cuviincioasă. Cineva care să o vadă și să înceapă să bârfească.

Penelope înțelegea perfect de ce Barnaby îi ordonase vizitiului să tragă trăsura pe aleea din spate a casei. Și deși ei, personal, poate că nu-i păsa prea mult de reputația ei, gestul lui o făcea mai degrabă să aprecieze grija lui pentru ea, decât să o enerveze.

Să aibă pe cineva care să țină la ea era unul dintre beneficiile emoționale ale interacțiunii lor și, la drept vorbind, cam începea să-i placă treaba asta. Se pomenise în mai multe rânduri găsind scuze

și motivații pentru comportamentul lui, acceptând și tolerând acte protective sau de posesivitate, care, dacă ar fi venit din partea oricărui alt bărbat, ar fi câștigat o respingere dură din partea ei. Cu Barnaby însă... se pomenea zâmbind cu afecțiune sinceră... atât pe interior, cât și la exterior.

Iar schimbările pe care el și relația lor le producea în ea începeau să i se pară un pic tulburătoare. Nu era o persoană căreia să-i placă oamenii nesăbuiți, sau cei care încercau să-și impună voința asupra ei sau să-i dea ordine... și totuși, cu el se simțea... nu mai moale, asta nu era o descriere bună. Ci mai puțin rigidă, mai puțin defensivă și implicit și dispusă și capabilă să-i facă pe plac în anumite limite. În cadrul unei anumite structuri pe care încă nu reușise să o definească. În parte și pentru că încă nu se hotărâse nici ea dacă relația lor – sau ceea ce putea deveni pe viitor – era compatibilă cu ideea de căsătorie.

Nu știa dacă o căsătorie cu Barnaby Adair ar fi funcționat sau nu.

Dacă o căsătorie cu el era adevăratul ei destin.

Când ajunseră la ușa din spate, Barnaby se întoarse și se uită spre ea.

– Așteaptă aici până mă duc să verific.

Deschise ușa și ieși, închizând-o parțial în spatele său, pentru a o proteja de vântul rece care încerca să pătrundă în casă. Dar și de potențiali ochi curioși.

Ea contemplă ușa pe jumătate deschisă și calmul care-i guverna starea de spirit. Frustrarea ei legată de anchetă – nerăbdarea sa și toate problemele care păreau greu de depășit și faptul că era conștientă că, în ciuda tuturor eforturilor lor, trebuia să ia în calcul și faptul că poate nu vor reuși să-i salveze pe Dick și pe Jemmie în timp util – în mod normal, ar fi făcut-o să se învârtă agitată și să-și facă tot felul de gânduri negre.

Știa că ar fost inutil, desigur, dar tot s-ar fi agitat, atât în sinea ei, cât și vociferând la exterior. Ceea ce ar fi fost, de fapt, o mare risipă de energie și cel mai probabil i-ar fi produs și o durere de cap.

În schimb, venise la Barnaby și acum se simțea calmă și cumva mai puternică. Mai capabilă să se ocupe de orice i-ar fi cerut ancheta mai departe. Mai încrezătoare că, într-un fel sau altul, ei – ea, el, Stokes și Griselda – vor ieși triumfători.

Încrederea aceasta nu avea nici o bază fermă sau reală. Și totuși, fremăta în ea, dându-i speranță și motivație să meargă mai departe.

Barnaby se întoarse apoi și deschise ușa mai larg, oferindu-i mâna lui.

Ea zâmbi și-și așeză degetele în palma lui, simțind încă exaltarea atingerii pielii lui și a felului în care se strângea mâna lui în jurul alei sale, și îl lăsă să o conducă dincolo de prag.

Trăsura o aștepta. Se întoarse ca să-și ia la revedere de la Barnaby. Cu o expresie distrată de încruntare întipărită pe chip, el se întinse și-i ridică gluga pelerinei peste păru-i prins lejer. O jumătate din acele ei de păr încă mai zăceau rătăcite și împrăștiate pe podeaua dormitorului lui.

Penelope zâmbi, ridică mâna și îi atinse ușor obrazul.

– Mulțumesc.

Pentru o după-amiază care însemnase mai mult pentru ea decât crezuse că putea însemna un simplu interludiu amoros. Pentru că avea grijă de ea și de nevoile ei complexe spontan, din proprie inițiativă și fără ca măcar ea să trebuiască să-i spună care erau acele nevoie.

El o luă de mână și îi sărută degetele.

– De îndată ce eu sau Stokes aflăm ceva relevant, o să vin să-ți spun.

Ea încuviință din cap. Era pe punctul de a se întoarce și a pleca, când îi atrase atenția o mișcare de pe coridor, din spatele lui Barnaby.

Era Mostyn. Probabil se întorsese mai devreme după după-amiaza lui lîberă. La fel ca orice majordom experimentat, se făcea mereu nevăzut când ea era cu Barnaby. Acum ieșise din bucătărie, fără să știe că ei doi se aflau la ușa din spate. Îi văzu, încremeni o clipă și apoi, după o clipă de ezitare și spre marea ei surprîză – pentru că era perfect conștientă că el nu era de acord cu ea sau cu relația pe care o avea cu stăpânul lui –, făcu o plecăciune în fața ei. Era o formă de salut respectuos, nepătată de nici cea mai mică urmă de lipsă de considerație.

Înainte să aibă timp să reacționeze în vreun fel, Barnaby – care nu știa nimic despre ce anume îi distrăgea atenție – o apucă de braț și o zori să urce în trăsură. Așa că se răsuci și ea și îl urmă.

Îi deschise portiera trăsurii și o ajută să urce.

– Dă-mi de veste dacă auzi... sau dacă îți vine în minte ceva pertinent care ne-ar putea fi de folos.

– Așa voi face. În timp ce el închidea ușa, se uită în spate, dar deja nu mai putea vedea pe coridor. La revedere.

Barnaby făcu un pas în spate, o salută, după care îi făcu semn vizitiului. Și cu o smucire a hățurilor, trăsura o luă din loc și se îndepărtă în amurg.

În după-amiaza următoare, Penelope stătea pe canapeaua din salonul bătrânei Lady Harris, sorbind ceai și prefăcându-se că ascultă conversațiile din jurul ei, când adunarea aceea selectă a unora dintre cele mai influente doamne ale înaltei societăți – acelea care se mai aflau încă în oraș, pentru că soții lor dețineau funcții superioare în guvern și, implicit, încă nu erau liberi să se retragă în provincie – fu întreruptă în mod spectaculos de apariția unui polițist.

Foarte puține dintre doamne mai întâlniseră unul până acum. În consecință, Silas, majordomul lui Lady Harris, anunță:

– A venit în vizită un membru al forțelor de poliție, doamnă.

Afirmație care fu întâmpinată de o tăcere profundă, pe care puține alte lucruri ar fi putut să o provoace.

Polițistul, un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-o uniformă cambrată, care venise în urma impunătorului Silas, păru luat prin surprindere de toate privirile îndreptate în direcția lui. Dar atunci când Lady Harris întrebă, în felul ei dulce și mirat obișnuit, despre motivul vizitei lui acolo, omul se adună imediat și se uită prin cameră.

– Am venit să o iau pe domnișoara Ashford.

Penelope lăsă jos ceașca de ceai și se ridică.

– Eu sunt domnișoara Ashford. Să înțeleg că te-a trimis domnul inspector Stokes?

Polițistul se încruntă.

– Nu, domnișoară. Sunt aici pentru că doamnele de la orfelinat mi-au spus că dumneavoastră sunteți șefa instituției. Sergentul meu tocmai a emis un mandat împotriva orfelinatului. Sunteți căutată pentru a răspunde la niște întrebări.

Penelope rămase blocată o clipă, uitându-se la el.

Și apoi polițistul îi făcu semn spre ușă.

– V-aș ruga să veniți cu mine, domnișoară.

Penelope plecă astfel cu el, lăsând o consternare considerabilă în urma sa – și nu puține bârfe, desigur. Mama ei avea să liniștească apele – pe atât pe cât se putea – dar ea, una, îi mulțumea lui Dumnezeu în sinea ei pentru că nu era genul de tânără doamnă care să se lase afectată prea mult de părerea societății. Din fericire, viața și fericirea ei nu depindeau câtuși de puțin de aprobarea societății.

Birja pe care polițistul o avusese așteptându-i în fața conacului, opri în scurt timp în fața orfelinatului. Penelope se obligă să-l lase pe polițist să coboare primul și să-i țină ușa deschisă. Astfel de lucruri mici îi subliniau rangul social – ceva de care probabil urma să facă uz în situația de față cu ajutorul sergentului.

Intră furtunos în casă, folosindu-se în mod conștient de superioritatea tăcută pe care o învățase de la mama ei și de la toate Lady Harris din lume, care impuneau respect prin simpla prezență. Își scoase mănușile și aruncă o privire critică în jur.

– Unde este sergentul dumitale?

– Pe aici, vă rog, domnișoară.

– Doamnă, îl corectă ea, tăios, lăsându-l să o conducă pe coridorul lung.

Omul aruncă atunci o privire nedumerită pentru umăr.

– Pardon?! Ce ați spus, domnișoară?

– *Doamnă*, repetă ea, apăsat. Ținând cont de vârsta pe care o am și de faptul că administrez un orfelinat și am o poziție care implică o mare responsabilitate, atunci, indiferent de statutul meu marital, formula corectă de adresare este „doamnă". Nu era niciodată un lucru rău să țină la respect oameni enervanți și, deși nici acest polițist nu făcuse încă nimic ca să îi aprindă temperatul, se îndoia că sergentul... adică acel cineva care emisese un mandat pentru orfelinat... se va dovedi la fel de inofensiv... cu toate astea, era conștientă că, cel mai probabil, stăpânul va urma direcția stabilită de subalternul său.

– Aha, zise polițistul încruntându-se și străduindu-se să asimileze acea lecție.

Îl găsiră pe sergent cu un șold proptit pe biroul din oficiul ei și privind cum doi polițiști scotoceau prin dulapurile înalte, de lângă perete. Aruncă o privire rapidă spre biroul ei și își dădu seama că deja îl percheziționaseră. Și, spre neliniștea evidentă a domnișoarei Marsh, alți doi polițiști căutau prin dosarele din dulapurile din anticameră.

Îl măsură pe sergent dintr-o singură privire. Și nu-i plăcu deloc ceea ce văzu acolo – nu avea nici cea mai mică îndoială că era un fanfaron îngâmfat. Penelope mărșălui furtunos în spatele biroului ei, își așeză geanta pe suprafața lucioasă și se așeză în scaunul său, trăgându-l apoi la birou.

Prelua controlul situației.

– Mi s-a spus că ai venit aici cu un mandat, sergent. Încă nu-i întâlnise privirea omului, în schimb, se uita pe biroul ei încruntată,

ca și când ar fi luat la cunoștință toate schimbările produse de percheziția lor. Întinse mâna și flutură din degete, nerăbdătoare. Aș putea să-l văd?!

După cum era de așteptat, omul se încruntă. Din colțul ochiului, îl privi ridicându-se fără tragere de inimă de pe biroul ei și îndreptându-se. Omul se uită atunci la cei trei subordonați ai săi și mai petrecu o clipă evaluând reacția polițistului care se dusese să o aducă, înainte de a lua – din păcate – decizia greșită.

– Nu știu dacă se cuvine să fac asta. Suntem aici în exercițiul legii și ne facem meseria pentru a asigura...

– Mandatul, sergent! îl întrerupse ea cu răceală, pe un ton tăios. Ridică apoi capul și-i întâlni privirea, de data asta ținând să afișeze aroganța plină de demnitate a lui Lady Osbaldestone și a ducesei de St. Ives... pentru că în gestionarea unei astfel de situații incomode, atât văduva, cât și Honoria erau modele de urmat prin excelență. Cred că fiind reprezentanta proprietarilor acestui edificiu, precum și în calitatea mea de administrator al orfelinatului... consider că înainte de începerea oricărei căutări, procedurile *cuviincioase* dictează ca eu, proprietarul de drept și ocupantul edificiului, ar fi trebuit să fiu anunțată în prealabil. Nu este corect ce spun?

La drept vorbind doar ghicea... dar, din fericire, mai discutase în trecut cu Barnaby despre procedurile de operare ale poliției și i se părea că avea dreptate cu ce spunea.

După felul în care omul își schimbă poziția și după privirile pe care le aruncă celor trei polițiști aflați în subordinea lui – cei care scotoceau prin dulapuri încetiniră activitatea și se opriră progresiv, așteptând – era mai mult decât evident că și sergentul suspecta că avea dreptate.

Întinse din nou mâna, poruncitor.

– Mandatul, te rog.

Cu o reticență fățișă, omul băgă mâna în buzunarul hainei și scoase o hârtie împăturită.

Penelope o luă și o despături.

– Cum ar trebui să colaboreze cineva cu poliția, când nici măcar nu știe *despre ce* e toată tâmpenia aceasta de treabă... Sporovăiala ei era menită să-i câștige timp pentru a citi și asimila detaliile consemnate în mandat. Dar vocea i se stinse treptat și apoi de tot când înțelese acțiunea pentru care fusese emis mandatul – o cercetare a tuturor dosarelor și actelor administrative de la orfelinat și trecu imediat la motivul din spatele percheziției. *Poftim*?

Toți cei patru bărbați prezenți în încăpere se îndreptară de spate.

Holbându-se la mandat și literalmente nevenindu-i să-și creadă ochilor, Penelope decretă:

– *Este absolut scandalos!* exclamă, și tonul vocii ei creă un nou etalon pentru indignarea feminină.

Ridică privirea și sergentul făcu un pas în spate.

– Da, zise el, părând, dintr-odată, mai puțin sigur de sine. Scandalos este într-adevăr, domnișoară... și tocmai de aceea ne aflăm aici. Doar nu putem permite să vindeți băieți la școlile de hoți, nu-i așa?

Penelope făcu un efort realmente eroic de a-și struni temperamentul. Să fie acuzată chiar de lucrul împotriva căruia își petrecuse multe săptămâni lungi, luptând...

– Cine naiba v-a băgat în cap o asemenea idee idioată?

Deși nu ridicase vocea, înverșunarea din tonul vocii ei era suficientă pentru a-i arde pe toți cei prezenți.

Dovedind o nepăsare supremă față de propria siguranță, sergentul îi aruncă o privire îngâmfată. Mai scoase încă o hârtie din buzunar și i-o întinse.

– Scotland Yardul a emis circulara asta. Și ne-au trimis una, împreună cu ordinul de a vă cerceta dosarele. Nu-i greu să pui lucrurile cap la cap și să tragi o concluzie.

Ținând mandatul într-o mână, Penelope rămase o clipă uitându-se lung la a doua hârtie – unul dintre fluturașii în care apăreau descrierile băieților răpiți și oferirea unei recompense.

– Am redactat personal textul acestui anunț. Recompensa... dacă va fi vreodată cazul să se ofere vreuna... va veni de la orfelinat. Anunțul a fost tipărit de un anume domn Cole, la tipografia sa din Edgware Road, ca o favoare pentru domnul Barnaby Adair, fiul contelui de Cothelstone, unul dintre comisarii care supervizează forțele de poliție. Inspectorul Basil Stokes, de la Scotland Yard, a distribuit acești fluturași, împreună cu un prieten. Ridică privirea spre chipul nefericitului sergent și continuă cu un calm imperturbabil și înspăimântător: Așadar, nu îmi dau seama, în aceste condiții, ce anume consideri dumneata că susține sau scuză, sau măcar explică *treaba aceasta!* exclamă ea, fluturând mandatul. Ai vrea, te rog, să mă luminezi, sergent?

Și omul acela prost chiar încercă. Ba chiar pe îndelete și în mai multe feluri.

Toate căutările și percheziţiile se opriseră complet și atenţia tuturor era îndreptată spre bătălia de voinţe care avea loc peste biroul lui Penelope. La un moment dat, dădu buzna înăuntru domnișoara Keggs, care aștepta numai o pauză scurtă în dispută și o privire interogativă din partea lui Penelope ca să o informeze că toate clasele se suspendaseră din ordinul sergentului și că toţi profesorii fuseseră convocaţi în birou și chiar acum se adunau pe coridor.

Și asta rezultă în încă o exclamaţie sceptică din partea lui Penelope.

– *Poftim?!*

Lucru care ducea la deschiderea celei de-a doua runde în bătălia verbală pe care o ducea cu sergentul. Și numai amenințând să-l tragă la răspundere personal pentru eventualele daune și prejudicii și răniri cauzate sau provocate asupra oricăruia dintre copiii rămași complet nesupravegheaţi prin edictul său, reuși să-l oblige, în cele din urmă, să bată în retragere și să-i lase pe profesori să se întoarcă la clasele lor.

Încă mai încerca să-și dea seama ce anume căuta sergentul – pentru că ţinând cont de circumstanţele în care se regăseau, nu era deloc dispusă doar să stea deoparte și să permită ca percheziţia să continue... în fond, cine ar fi putut ști cine și ce ar fi putut planta în dosarele ei, pentru a fi găsit de poliţie – când intră Englehart și luă poziţie în spatele ei.

Când se opri o clipă din tirada ei înverșunată și îi aruncă o privire întrebătoare, el îi zâmbi liniștitor și zise:

– Le-am dat băieţilor mei de făcut niște exerciţii care o să-i ţină ocupaţi ceva timp. M-am gândit, începu el, mutându-și privirea spre chipul sergentului, că ar fi un lucru înţelept să fie de faţă și un funcţionar superior de la o firmă de avocatură foarte respectată.

Pe chipul lui apăruse aceeași expresie impasibilă care își făcea loc pe chipul tuturor membrilor personalului legal în astfel de situaţii. Penelope încuviinţă din cap.

– Excelent gândit, zise ea și se întoarse spre sergent.

În cele din urmă, îl chemă pe Stokes. Sergentul continua să insiste că Scotland Yardul fusese cel care emisese ordinul de percheziţie.

– În cazul acesta, izbucni ea, deja ajunsă la capătul răbdării... inspectorul te va susţine și percheziţiile vor continua. Dar până nu aud confirmarea acestui ordin prostesc de la cineva direct asociat cu Scotland Yard, dumneata și oamenii dumitale nu vă veţi mai atinge de nimic din clădirea asta.

Încrucișă brațele la piept, se lăsă pe spate în scaun și așteptă.

Nu-i invită nici pe sergent și nici pe vreunul dintre oamenii lui să ia loc. Și ținând cont de vârtejul de furie și indignare care clocotea în ființa sa, considera că și așa îi lăsa să scape prea ușor.

Dură ceva timp să fie adus Stokes. Se înserase când îl zări, într-un final, intrând pe poarta principală.

Și un minut mai târziu, stătea în fața biroului ei, uitându-se ba la mandat, ba la copia fluturașului lor și tot așa.

Încruntându-se, se uită la sergentul care acum stătea în poziție de drepți în fața biroului.

– Eu, personal, mă ocup de cazul acestor băieți dispăruți, sergent. Nu s-ar da nici un ordin legat de acest caz de la Scotland Yard fără să știu sau fără semnătura mea. Ridică apoi mandatul. Iar eu nu știu absolut nimic despre un astfel de ordin de percheziție pentru orfelinat.

Sergentul clipi, cu o expresie goală întipărîtă pe chip.

– Dar... am văzut ordinul cu ochii mei, domnule. A venit aseară cu corespondența de la Scotland Yard.

– Înțeleg, murmură Stokes, continuând să se încrunte. După o clipă se uită la Penelope. Domnișoară Ashford, îți prezint scuzele mele sincere... dumitale și personalului dumitale. Se pare că cineva încearcă să se joace cu ancheta noastră. Se întoarse spre sergent: Accept, sergent, că nu ai făcut altceva decât să urmezi ordinele primite. Cu toate astea, ordinele respective au fost false. Cât se poate de false. O să vin cu dumneata la – se opri o clipă din vorbit și se uită peste mandat – la Halborn și o să le explic asta și superîorilor dumitale. Oricum vreau să discut un pic cu ei și să văd dacă îmi pot clarifica ei care-i treaba cu ordinele astea contrafăcute.

Pe chipul sergentului apăruse o expresie dezolată, dar în condițiile date era mai mult decât fericit să plece. Așteptă ca Stokes să o ia înainte. Dădu să-l urmeze, dar apoi, cu un respect înverșunat, se opri și încuviință din cap spre Penelope.

– Îmi cer și eu scuze pentru situația creată, domnișoară Ashford.

Penelope îi întâlni privirea, după care încuviință din cap, acceptându-i scuzele.

Toți polițiștii prezenți se retraseră în urma lui Stokes.

Și mai fu nevoie de încă o oră de liniștiri și asigurări pentru a potoli zarva din casă, a-i calma pe ocupanți și a-i convinge să se întoarcă la programul lor obișnuit. Când se întoarse, într-un sfârșit, în biroul ei, Penelope se simțea deja epuizată fizic și psihic.

Domnișoara Marsh o aștepta în anticameră.

– Am verificat toate dosarele... inclusiv pe cele din biroul dumitale. Nu am găsit nimic în neregulă.

– Mulțumesc, zise Penelope și zâmbi obosită. Atunci avem un lucru mai puțin pentru care să ne facem griji.

Domnișoara Marsh zâmbi și ea timidă. Era pe punctul de a spune ceva, dar aparent se răzgândi. Îi ură lui Penelope o seară bună și se retrase.

Uitându-se pe fereastră, Penelope văzu că se înserase. Era deja întuneric și strălucirile gălbui ale felinarelor stradale semănau cu niște mici luni în ceața densă care învăluise străzile.

Mai trecuse încă o zi și nu avansaseră deloc cu ancheta. În schimb, se simțea absolut vlăguită după discuțiile cu sergentul acela enervant și acuzațiile lui nefondate.

Intră în încăpere, oftă și îl văzu pe Barnaby așteptând-o în dreptul biroului.

El deschise brațele și, fără nici un cuvânt, ea se apropie de el. Își odihni capul pe pieptul lui și oftă din nou.

– A fost o zi îngrozitoare. După o clipă de tăcere, îl întrebă: De unde ai știut să vii?

– Mi-a trimis de veste Stokes. O strânse în brațe, după care o îndemnă să ia loc pe scaunul ei. Trase apoi unul dintre celelalte scaune și se așeză lângă ea, studiindu-i chipul. Mesajul lui Stokes a fost foarte scurt... Mi-a zis doar că au fost ceva probleme pe aici din cauza unui mandat fals. Vreau să-mi povestești tot ce-ți mai amintești despre mandat și orice altceva au mai spus polițiștii care au venit aici.

– Un sergent a condus ostilitățile. Se lăsă pe spate în scaun și îi descrise conținutul mandatului și cum fluturașul lor ajunsese să fie pus laolaltă cu el pentru a da credit acuzațiilor.

– Și sergentul a spus că anunțul a fost trimis *împreună cu* ordinul de executare a percheziției?

Ea se gândi câteva clipe, după care încuviință din cap.

– Da. În mod specific împreună cu ordinul. A luat asta ca pe o explicație pentru mandat. După un alt moment de tăcere, continuă: Nu am vrut să risc și să-i las să percheziționeze, în caz că era ceva prin dosare care putea fi găsit. Îi întâlni privirea. Ceva despre care nu știe nici unul dintre noi de aici...

El o luă de mână și o strânse încurajator.

– A fost foarte bine gândit. Am auzit-o cumva pe domnișoara Marsh zicând că nu a găsit nimic?

Penelope încuviință din cap.

– Oricum ar fi, a fost o decizie înțeleaptă să nu riști. Toată treaba asta a fost și așa destul de neplăcută... dacă cineva ar fi plantat, într-adevăr, ceva probe pe aici sau cine ce știe ce alte lucruri infame, scandalul ar fi putut dăuna considerabil reputației orfelinatului.

Și reputației ei. Barnaby îi cercetă chipul și expresia neînduplecată de încăpățânare pe care o afișa pentru a-și masca oboseala.

– Cum ai aflat despre percheziție? Unde erai?

Ea se strâmbă nemulțumită și îi povesti.

– Deși mai sunt foarte puține doamne în capitală, vestea că împotriva orfelinatului s-a emis mandat de percheziție va circula prin tot orașul până mâine-dimineață.

– Ba nu, nu e cazul. Nu și dacă acționăm corespunzător în seara asta. Ce planuri aveai pentru diseară?

Ea se încruntă și avu nevoie de un moment ca să-și amintească.

– Cină la Lady Forsythe. Trebuie să particip pentru că o să fie prezenți acolo o parte din donatorii noștri principali. Mama i-a promis deja altceva unei vechî prietene, Lady Mitchell... E ultima lor șansă să se mai întâlnească înainte să vină iarna, așa că o să mă duc singură la cina de de Lady Forsythe.

Barnaby cugetă câteva clipe, după care zise:

– Am o idee.

– Ce idee?

Se uită la ea și zâmbi.

– Mai întâi trebuie să vorbesc cu mama ta.

Penelope era prea obosită ca să se mai certe cu el, să îi ceară vehement să-i spună despre ce era vorba, așa că făcu ceva complet necaracteristic ei. Cedă și îl lăsă să o conducă acasă. Era deja destul de târziu când ajunseră pe Mount Street – ora șase seara. Minerva, văduva vicontesă de Calverton, îi primi în salonul ei.

Ascultă răbdătoare și înțelegătoare în timp ce Penelope îi povesti cum se încheiase vizita ei la orfelinat și epopeea mandatului.

– Și acum, încheie Penelope, trebuie să-mi fac apariția la Lady Forsythe și să încerc să înăbuș orice posibile bârfe.

– Și asta e ceva cu care cred că aș putea fi de ajutor, interveni Barnaby, vorbindu-i direct Minervei. Nici inspectorul Stokes și nici eu nu prea suntem dispuși să privim aceste ordine false pe ca o simplă greșeală. Credem că răufăcătorul cu care avem de-a face a încercat intenționat să folosească poliția pentru propriile scopuri și să lovească astfel în Penelope și în orfelinat, pentru că i-au încurcat planurile... sau cel puțin i le-au făcut mai dificil de dus la îndeplinire. Se opri

o clipă din vorbit, după care continuă: Ba aș merge chiar mai departe de atât, încât să spun că răufăcătorul, oricine ar fi el, a încercat deliberat să o rănească pe Penelope. Majoritatea doamnelor nu ar fi știut să rămână ferme pe poziții în fața unui astfel de mandat, darămite să știe să-l contacteze pe Stokes. Dar ca oricine se învârte în înalta societate, lucru care fără îndoială este valabil pentru răufăcătorul nostru, știe că bârfele pot cauza foarte mult rău cuiva în cercul nostru. Și pentru a putea înăbuși orice posibile zvonuri înainte de a avea timp să se împrăștie și să prindă și mai multă putere, cred că ar fi înțelept ca eu să o însoțesc pe Penelope în seara asta la Lady Forsythe. Chiar dacă Penelope denunță mandatul ca fiind invalid și nefondat, tot vor mai fi persoane care să nu se lase convinse... dacă nu de nevinovăție ei, cu siguranță, cel puțin, de faptul că totul este curat și corect la orfelinat. Cu toate astea, dacă eu, cu conexiunile mele prea bine cunoscute cu poliția, aș susține că mandatul a fost emis prin uz de fals, ar fi puțini care să nu accepte acest lucru ca pe o realitate, și asta ar absolvi-o de orice suspiciune atât pe Penelope, cât și orfelînatul.

Minerva zâmbi cu căldură.

– Mulțumesc, domnule Adair... este o ofertă foarte amabilă din partea dumitale... și una pe care eu aș accepta-o negreșit. Își întoarse apoi ochii întunecați spre fiica ei. Penelope?

Penelope îi studiase pe Barnaby cu o expresie meditativă întipărită pe chip. Se scutură de gândurile care o nelinișteau și încuviință din cap.

– Da. Trebuie să mărturisesc că m-aș simți mult mai liniștită să am puțin sprijin în dezamorsarea acestei probleme.

Barnaby o văzu pe Minerva clipind, ascunzându-și uimirea când fiica ei acceptă atât de repede și ferm ajutorul lui.

– Bun, păi în cazul acesta, o să-i trimit o scrisoare Amaranthei Forsythe și o să o rog să fie amabilă și să te primească și pe dumneata la masă, atât de din scurt, zise Minerva. Nu că nu ar fi absolut încântată. În această perioadă a anului mai suntem atât de puțini prezenți în oraș, încât o persoană în plus la cină nu o să fie o problemă... și dacă mai și fac o aluzie la motivul prezenței dumitale acolo, domnule Adair, garantez că o să fie absolut încântată să te primească.

Barnaby făcu o plecăciune.

– Mulțumesc, doamnă.

Ochii negri ai femeii îi întâlniră pe ai lui – și îi străluceau.

– Pentru puțin. Tocmai citeam o scrisoare de la fiul meu, care îmi trimitea mai multe vești de interes din Leicestershire.

Penelope se mai învioră puțin când auzi despre fratele ei.

– Și ce zicea Luc?

Barnaby înjură în sinea lui, rugându-se în același timp...

Zâmbetul Minervei se lărgi și mai mult. După aceea își mută atenția spre fiica ei.

– Oh, aceleași chestiuni de familie obișnuite, draga mea... și, desigur, o poruncă fermă de a veghea cu strictețe asupra ta.

– Ah, murmură Penelope, pierzându-și imediat interesul pentru subiect. Se uită apoi la ceas. Vai, ce târziu e! Trebuie să mă pregătesc.

Barnaby se ridică și el odată cu ea. Îi întâlni fugitiv privirea Minervei, se uită în ochii ei, după care făcu o plecăciune, un pic mai adâncă decât era normal.

– O să am grijă de domnișoara Ashford, doamnă. Vă dau cuvântul meu.

Minerva încuviință grațios din cap.

– O, mă bazez pe asta, domnule Adair. Mă bazez pe asta.

Ușurat întru câtva, Barnaby scăpă și el în urma lui Penelope. Își luă la revedere de la ea pe coridor și se îndreptă spre casă, ca să se pregătească și el pentru eveniment.

– E adevărat, nu? Ce i-ai spus mamei...?!

Mult mai târziu în noaptea aceea, după cina de la Lady Forsythe înăbușiseră din față orice zvonuri sau bârfe cu adevărul, Penelope stătea cuibărită la pieptul lui Barnaby, draperiile umbroase ale patului său cu baldachin asigurând un loc cald și confortabil de odihnă, iar brațele și trupul lui unul și mai mare.

Nu se mai simțise niciodată atât de protejată și în siguranță – și până acum nici nu-și dorise vreodată să se simtă așa. Nu apreciase niciodată aceste sentimente. Și chiar și acum, cu abominabilul domn Alert încercând în mod diabolic să îi știrbească reputația, se îndoia că ar fi găsit vreo alinare sau cât de puțin confort din partea altui bărbat.

Barnaby Adair, al treilea fiu al unui conte și investigator al infracțiunilor comise de și împotriva celor din înalta societate, era altfel. Era extrem de diferit de toți ceilalți bărbați.

Bunăoară, el nu avea nevoie de alte cuvinte ca să înțeleagă la ce făcea ea aluzie. Ca să știe ce o preocupa.

Înclină ușor capul și o sărută pe tâmplă.

– Din păcate, da. Cred că Alert te-a vizat în mod deliberat pe tine... nu doar orfelinatul. Și dacă gândești situația în termenii ăștia, atunci mesajul lui e simplu: dacă mă rănești, o să te rănesc și eu.

După un moment în care se încruntă în întuneric, Penelope îl întrebă:

– Dar cum a reușit? Adică, da, ne-am dat seama că știe destul de multe despre cum operează poliția... dar de aici până la a falsifica ordine de la Scotland Yard? Cu siguranță, nu există prea mulți oameni care să poată face asta.

– Să sperăm că nu. Fără nici o ezitare, Barnaby continuă: Am vorbit cu Stokes înainte să vin să te iau la cină. Eu și cu el o să ne ducem mâine la secția din Holborn ca să luăm ordinul original trimis de la Scotland Yard... în seara asta era prea târziu ca să-l mai poată lua. Și vom face tot posibilul să-i dăm de urmă celui care l-a emis.

– Probabil și-a acoperit bine urmele, nu?

– Aș crede că ne vom împotmoli undeva înainte de a-i descoperi identitatea... dar s-ar putea să ajungem suficient de departe ca să reducem considerabil numărul suspecților.

Cuibărită în brațele lui în siguranță și la căldură și cu toate dramele zilei rezolvate și orice posibile daune reduse la zero, Penelope descoperi că acum putea privi evenimentele cu mult mai multă detașare. Agitându-se, se ridică și se sprijini de pieptul lui ca să se poată uita direct în ochii lui.

– Ce ironie ar fi ca, dacă prin încercarea asta de a lovi în mine, Alert ar fi deschis și o cale prin care tu și Stokes să îl puteți demasca...

Mâinile lui călătorir în sus pe coapsele ei, pe fesele ei și alunecară iscusite, mângâind-o pe lateralele corpului. Și ridică din sprâncene.

– Ironie, într-adevăr... dar și corect.

Cățărându-se mai bine pe el, Penelope îi zâmbi.

– Ți-am mulțumit că ai fost lângă mine în seara asta, pe tot parcursul întrebărilor ălora plictisitoare?

– Cred că ai menționat ceva o dată sau de două ori... dar asta a fost, ca să zic așa, sub imperiul momentului. Nu cred că te-am auzit bine.

– Aha... Ca o sirenă, Penelope își alunecă atunci trupul complet deasupra corpului său, savurând felul în care se întări imediat silueta aceea puternică și musculoasă. Dar și felul în care răspundea carnea ei. Poate... șopti ea, ca o pisicuță ce torcea... Poate că ar trebui să-ți mai mulțumesc o dată. Mai clar. Ca să mă asigur că ții minte că ți-am mulțumit...

Barnaby se uita în adâncimile întunecate ale ochilor ei frumoși.

– Poate ar trebui, da...

Și îi mulțumi. Cu o meticulozitate devastatoare și cu o implicare neabătută și asumată care îl făcea să se cutremure până-n măduva oaselor și îl reducea la dorință oarbă.

După ce sugerase prima dată să încerce o poziție nouă, el înțelesese foarte clar cum curiozitatea ei intelectuală se extinsese și spre sfera aceasta. Era mereu dornică să exploreze, să învețe mai multe despre lucrurile pe care, în mod evident, le studiase în formă teoretică, dar pe care nu le experimentase niciodată. Și chiar și așa, în timp ce mâna lui se încleșta în părul ei și se lupta să respire, abnegația ei pentru a cunoaște totul, a experimenta totul nu era ceva ce putea fi tratat cu ușurință.

La fel și gura ei fierbinte. Deși inițial nepriceputǎ și inocentă, Penelope învățase destul de repede cum să-l înnebunească de tot. Și cum... cu o precizie chinuitoare... să-i spulbere orice urmă de control... până când ajungea complet și pe deplin sub puterea ei.

Buzele ei... buzele acelea glorios de pline, de coapte, la care visase din prima clipă când o cunoscuse, deveniseră acum o realitate păcătoasă, care-i exalta toate simțurile și-l mângâia cu o bucurie senzuală, care i se insinua până în măduva oaselor. Să fie ținta principală a atențiilor ei sexuale supreme arunca asupra lui o nadă și îl ținea fără nici un efort, transformându-l benevol în sclavul ei.

Icni scurt și simți cum i se arcui șira spinării când îl primi adânc în ea, în același timp în care mâinile ei se jucau, îl posedau.

Să fie al ei – să fie al ei cu totul – era în momentul acesta tot ce avea nevoie. Tot ce își dorea.

Iar când căldura și pasiunea, dorința sălbatică ce-i cuprinsese pe amândoi deveni prea mult, Penelope se ridică și îl cuprinse în interiorul ei, învelindu-l cu trupul ei și îl călări cu o langoare lentă și delicioasă care le forță fiecare simț să fie alert.

Avea o voință care o egala pe a lui și menținu ritmul acela lent și languros chiar și atunci când trupurile lor, simțurile lor cereau disperate mai mult. Cu mâinile întinse pe pieptul lui și cu brațele încordate, închise ochii și îl posedă... îl călări... Încet și sigur, conștient și hotărât. Dedicată, dincolo de orice îndoială, încântării lui și a ei.

Dedicată plăcerii – de a-i face lui plăcere și a se bucura de plăcere făcând asta.

O privi cum aluneca, urmări concentrarea, intensitatea feroce de pe chipul ei. Și deși imaginea îl tulbura, îl subjuga, simțea suficient – știa și își înțelegea suficient propriile sentimente – ca să își dea seama că în devotamentul față de ea, în propria lui nevoie de a o avea, trecuse cu mult dincolo de planul fizic. Când își încordă

mușchii interiori în jurul lui și-i făcu întreaga lume să se cutremure, închise și el ochii și se rugă ca, la fel ca și el, nici pentru ea să nu mai fie suficientă simpla îndestulare a dorințelor lor fizice, se rugă ca, la fel ca el, va învăța și ea că a se deda cu devotament dorințelor lor comune – dorințe de un alt calibru și pe un alt plan –, asta le va aduce amândurora o satisfacție și mai mare, și mai profundă.

Penelope încetini și mai mult mișcările, începea să piardă încet-încet controlul. Simțea asta în felul în care îndoia degetele pe pieptul lui, în timp ce se străduia să strunească dorințele lor înnebunite. Încă se mai mișca deasupra lui, încrezătoare și sigură pe sine și, totuși, dorindu-și mai mult... luptându-se să prelungească mai mult momentul acela.

Pe sub gene, el îi zări ochii întunecați sub pleoapele grele. Îl privea la fel cum o privea și el. Sorbea și savura imaginea lui în clipa aceasta, când se afla complet sub controlul ei și pasiunea se întețea și creștea în intensitate și își înfigea unghiile tot mai adânc în el. Îl călări din nou, cu mai multă forță acum, mai fermă. Hotărâtă și divină, îi conducea pe amândoi tot mai departe.

Dar el nu intenționa să se predea atât de ușor. Nu în asta. Când presiunea pe care o simțea crescu suficient de mult, când valul fierbinte al dorinței explodă, amenințând să-l mistuie cu totul, se luptă să se abțină. Mâinile lui erau pe talia ei, degetele îndoite pe șoldurile ei, strângând și savurând dovezile că trupul ei îl accepta pe al lui, primindu-l adânc, în interiorul ei. Îi dădu drumul cu o mână și își lăsă palma să călătorească în sus pe șira spinării ei, trăgând-o mai aproape, în timp ce el se ridică și-i cuceri sânul cu buzele și cu limba.

O sărută, o linse, cuprinse în gură mugurele tare și îl supse. Mai întâi delicat și apoi din ce în ce mai tare, până când icni, se încordă în jurul mădularului său și se avântă mai departe.

Mai repede, mai strâns, mai fierbinte, mai udă.

Iar când veni în sfârșit orgasmul eliberator, îi zgudui pe amândoi.

Îi frânse în mii de bucăți, propulsându-i de pe acest plan terestru și lăsându-i plutind într-un vid auriu de plăcere inefabilă.

Împreună. Îndestulați. Liniștiți.

Penelope chicoti când se prăbuși pe pieptul lui. Iar el zâmbi și-și strânse brațele în jurul ei, lipind-o de el.

Când veni timpul ca Penelope să plece, descoperiră că ploua. Barnaby o lăsă să aștepte o clipă la ușă, luă o umbrelă și se duse să-i

cheme trăsura, care aștepta undeva mai în josul străzii. Fără îndoială, vizitiul ațipise și moțăia deja.

Penelope își strânse pelerina în jurul corpului și se uită afară în noaptea întunecată. Și apoi, prin ropotul ploii, auzi pași... în spatele ei.

Se întoarse instinctiv în direcția sunetului. În lumina slabă a acelei singure lumânări aprinse pe care Barnaby o lăsase pe măsuța din hol, îl văzu pe Mostyn trăgându-și pe el haina, în timp ce venea în grabă de undeva din întuneric.

Omul o văzu, încetini și apoi se opri.

Chiar și în lumina aceea slabă, observă îmbujorarea de pe chipul lui.

– Ăăă... am auzit... ușa. Omul se adună apoi, inspiră adânc, se îndreptă de spate și făcu o plecăciune respectuoasă în fața ei. Iertați-mă, vă rog, doamnă. Și atunci se făcu cu adevărat roșu ca racul. Domnișoară...

Șovăi o clipă, ca și când nu știa ce să facă, dacă să plece și să o lase singură sau nu. Nedumerită de ceea ce simți venind din direcția lui, Penelope procedă ca de obicei și luă taurul de coarne.

– Mostyn... Îmi dau seama că e o situație oarecum neobișnuită și puțin stânjenitoare... Totuși... sunt confuză. Când l-am vizitat prima dată pe stăpânul tău... care întâmplarea face acum să fie afară ca să-mi aducă trăsura și prea departe ca să ne audă vorbind... când ne-am cunoscut prima dată, am avut cumva impresia că nu ești tocmai de acord cu mine. Și acum deja m-ai văzut plecând în mod ilicit de două ori și... și, te rog, corectează-mă, dacă greșesc, Mostyn... dar în loc să devii și mai dezaprobator, mi se pare mai degrabă că mă accepți tot mai mult. Se încruntă curioasă, nicidecum critică. De ce se întâmplă asta? De ce acum pari să mă accepți și să mă aprobi mai mult decât înainte?

În timp ce vorbea, Mostyn păruse din ce în ce mai stânjenit... lucru care, desigur, nu făcea decât să-i sporească și mai mult dorința de a înțelege. El nu îi răspunse imediat, așa că așteptă.

În cele din urmă, veni mai aproape de ea, într-un punct din care putea privi afară pe ușă, și își drese glasul.

– Lucrez pentru stăpânul meu de când a venit prima dată în oraș. Am ajuns să-l cunosc bine. După ce își confirmă că numitul stăpân nu se afla pe nicăieri în raza vizuală, Mostyn îi întâlni privirea lui Penelope. Nu a mai adus niciodată o altă doamnă aici. Se îmbujoră din nou, totuși continuă: Nici o altă persoană de sex feminin, de nici un rang sau statut social. Așa că atunci când v-am văzut... ei bine...

Penelope înțelese la ce făcea aluzie omul. Pe chipul ei apăru o expresie șocată.

– Aha. Înțeleg. Își mută privirea, se uită afară pe ușă, sperând în sinea ei să-l vadă pe Barnaby întorcându-se. Dar încă nu era nici urmă de el. Așa că încuviință din cap. Mulțumesc, Mostyn. Înțeleg.

Omul credea că ea și Barnaby...

Hm! Aparent în multe feluri, Mostyn îl cunoștea pe stăpânul lui mai bine decât ea.

Cu mintea învârtindu-i-se, așteptă ca Mostyn să plece și să o lase singură.

Dar el rămase lângă ea, doar că un pic mai departe, spre interiorul întunecat al holului. După un moment, omul își drese glasul din nou.

– Dacă-mi dați voie să spun, doamnă... domnișoară... sper sincer ca... speculația mea să nu fie intruzivă. Sau greșită.

O emoționa cu adevărat sinceritatea lui. Se întoarse și se uită la el.

– Nu. Inspiră adânc și continuă: Nu, Mostyn... speculația ta nu este deloc intruzivă. Pluti apoi spre urechile lor sunetul pașilor lui Barnaby, care se apropiau prin ploaie. Încuviință din cap spre Mostyn și se întoarse cu fața spre ușă, murmurând: Cât despre a fi greșită... ei bine, asta va trebui să vedem.

– Așa este, doamnă. Sper că auzim vești bune cât mai curând. Vă urez o seară minunată.

Cu colțul ochiului, îl văzu pe Mostyn făcând o plecăciune spre ea, retrăgându-se în liniște și pierzându-se între umbrele de la capătul coridorului.

Barnaby se materializă din ploaia deasă și urcă repede treptele. Ea își strânse mai tare pelerina în jurul corpului și ieși afară, în întâmpinarea lui, în timp ce trăsura ei se apropia în liniște.

Capitolul 20

– Nu aveam cum să ne dăm seama că ordinul e fals, domnule. Căpitanul secției de poliție din Holborn se aplecă peste masa simplă de lemn și împunse cu degetul foaia de hârtie pe care era înscris ordinul pe care îl primiseră de la Scotland Yard. Este pe formularul

corect, plus că totul este completat cum trebuie și semnat. La fel ca întotdeauna.

Ordinul era așezat în mijlocul mesei. Barnaby stătea pe locul de vizavi de căpitan, iar Stokes lângă el și studiau hârtia, la fel cum făcuse și sergentul care executase mandatul de percheziție pentru orfelinat.

– Cu siguranță, arată autentic, zise Stokes. Din păcate, semnătura nu aparține nimănui de la Scotland Yard și, de fapt, nici unui ofițer de poliție din Londra.

Căpitanul se încruntă.

– Da, ei bine, noi nu aveam de unde să știm asta. Dacă am verifica la Scotland Yard dacă fiecare semnătură în parte, de pe fiecare ordin este autentică, nu am mai avea timp să îndeplinim ordinele.

Stokes încuviință din cap.

– Ai dreptate. Și exact pe asta s-a bazat și răufăcătorul nostru. Luă foaia și o împături.

Sergentul se încruntă.

– Dacă îmi dați voie să întreb, cine ar putea fi acest răufăcător, ca să poată să pună mâna pe un formular de ordin și să știe și exact cum să-l completeze și apoi să ni-l trimită prin corespondența oficială?

Stokes zâmbi încordat.

– Exact asta intenționăm să aflăm eu și domnul Adair.

Plecând de la secție, Barnaby și Stokes ieșiră de pe Procter Street și se întoarseră în agitația de dimineață de pe High Holborn. Se opriră la marginea trotuarului, uitându-se după o birjă. Și Barnaby întrebă:

– Ce semnătură era? N-am apucat s-o văd suficient de bine ca să o disting.

Stokes se încruntă și mârâi:

– Grimsby.

Barnaby se întoarse și se uită la el mirat. După o clipă, își mută privirea.

– Se pare că domnul Alert al nostru are simțul umorului.

– Se joacă cu noi.

– Evident. Văzând o birjă apropiindu-se, Barnaby făcu un pas în față și o chemă. Vizitiul îi făcu semn din bici și se îndreptă spre ei. În timp ce așteptau trăsura să ajungă la ei prin traficul aglomerat, îl întrebă pe Stokes: Spune-mi despre geanta asta oficială în care vine corespondența. Așa sunt trimise ordinele de la sediul principal spre secțiile din teritoriu?

Stokes încuviință din cap.

– Ordinele asociate cu orice caz de infracțiune majoră vin de la ofițerul responsabil de la Scotland Yard. Fiecare ofițer are câte un teanc de formulare... Am și eu un teanc într-unul din sertarele biroului.

– Deci, n-ar fi chiar așa de dificil să pună cineva mâna pe un formular.

– Nu. Odată completate și semnate, formularele sunt puse în genți speciale de transport... genți de piele, care altfel stau agățate laolaltă în biroul de expediere. Fiecare secție de poliție are câte unul.

– Așadar, toată treaba asta cu ordinul fals duce conexiunile pe care le are Alert în poliție și mai departe... trebuie să fie cineva cu acces la Scotland Yard, care știe cum merg lucrurile suficient de bine încât să poată falsifica un ordin și să-l trimită în teritoriu fără să se prindă nimeni

Stokes mârâi când trăsura se opri în fața lor, clătinându-se.

– Și ar mai fi un lucru... Biroul de expediere nu e niciodată lăsat nesupravegheat. Există întotdeauna cel puțin un sergent acolo și, de obicei, cel puțin doi mesageri care așteaptă să ducă ordinele urgente.

– Oh-ho! Așadar, Alert e cineva pe care sergenții de la biroul de corespondență sunt obișnuiți să-l vadă punând documente în genți... Deci trebuie să fie cineva care are acces la asta în mod obișnuit. Trebuie să facă parte din îndatoririle lui obișnuite.

– Exact, zise Stokes și deschise portiera trăsurii. Și tocmai de-aia, acum ne ducem direct la sediul biroului de expedieri.

Barnaby se urcă. Stokes se uită în sus la vizitiu și-i zise:

– La Scotland Yard. Cât poți de repede.

În timp ce Barnaby și Stokes își croiau drum cu greu prin traficul aglomerat, la orfelinat, Penelope se asigura că după raidul poliției de cu o zi înainte, totul era în ordine și lucrurile mergeau ca unse.

Domnișoara Keggs și personalul se repliaseră surprinzător de repede. Și chiar și domnișoara Marsh – care în general era extrem de timidă – părea hotărâtă și motivată, în timp ce ordona dosarele pe care le amețiseră polițiștii în căutările lor.

– Niște bădărani neglijenți, mârâi ea când Penelope trecu prin anticameră. Nici măcar n-au fost în stare să lase lucrurile în ordine după ce au plecat.

Penelope simți cum îi zvâcniră buzele de amuzament. Continuă spre biroul ei. Era impresionată de reacția puternică pe care o avuseseră atât membrii personalului, cât și copiii din grija lor, la adresa

amenințării reprezentate de raidul polițienesc. Cât de fermi rămăseseră pe poziții în fața panicii și cum refuzaseră să creadă orice lucru rău despre orfelinat – ba, mai mult de atât, cât de siguri fuseseră că nu era absolut nimic în neregulă la sediu – și cu felul în care ea, ca administrator, își conducea afacerile, .

Se așeză pe scaunul ei și, complet pe neașteptate, simți că raidul acela adusese și ceva bun. Orfelinatul exista de cinci ani. Și, evident, în acei cinci ani, reușiseră să devină genul de instituție pe care atât angajații, cât și cei care locuiau acolo o prețuiau suficient de mult pentru a lupta pentru ea.

Și ea nu ar fi știut asta – nici nu ar fi bănuit cât de mult prețuiau personalul și copiii realizărilor lor – dacă nu ar fi existat raidul din ziua precedentă.

Și acum, că totul se întorsese la normal, totul era calm și liniștit în acest colțișor al lumii ei. Nu mai lipseau decât Dick și Jemmie. Și odată ce îi recupera și pe ei, viața ei, sau mai exact acest anume aspect al vieții ei, va fi deplin și complet.

Întreg.

Se lăsă pe spate în scaun, îl răsuci și se uită afară la ziua cenușie. Tot ceea ce simțea și tot ceea ce gândea o conducea treptat pe un făgaș pe care nu crezuse că va călca vreodată. Dezvăluirile neașteptate ale lui Mostyn adăugau o nouă dimensiune problemei – și ridicau o altă întrebare.

Deși devenea tot mai sigură de ceea ce gândea ea, oare ce era în mintea lui Barnaby?

Crezuse – de fapt, presupusese – că știa. Dar în lumina observațiilor mult mai pertinente ale lui Mostyn, nu mai era sigură de nimic.

De un lucru *era* absolut convinsă: că Barnaby Adair era la fel de inteligent și de iute la minte ca și ea. Se dovedise surprinzător de perspicace atunci când venea vorba de gândurile și de reacțiile ei. De mai multe ori răspunsese dorințelor ei înainte ca ea să apuce să și le facă cunoscute, ba uneori chiar înainte ca ea să le conștientizeze pe deplin.

Dar... lăsând la o parte orice simțea că exista între ei, oare chiar își dorea cu adevărat să accepte riscul inerent de a continua să-și urmeze instinctele mai mult decât o presau gândurile?

Continuă să se uite afară la ziua cenușie mai multe minute lungi și apoi oftă și se întoarse la biroul ei, obligându-se să se concentreze pe ceea ce avea de făcut.

În ciuda tuturor acestor lucruri, încă mai avea rezerve – întrebări la care încă nu găsise răspunsurile și la care nici nu știa cum să facă

încă pentru a le obține. În ciuda presiunii pe care o stârneau în ea instinctele, emoțiile și chiar și gândurile ei logice, latura ei rațională și precaută se simțea încă inconfortabil – incapabilă să meargă mai departe până nu rezolva și acele întrebări care o frământau.

Însă cum să le rezolve... aceasta era de fapt problema ei cea mai mare.

Trase în fața sa un teanc de documente oficiale de adopție, îl ridică pe primul și începu să citească.

Biroul de Expedieri de la Scotland Yard era situat la parter, în capătul unui coridor la care se ajungea pornind din foaierul principal și mergând spre partea din spate a clădirii. Barnaby îl urmă pe Stokes pe ușile duble batante.

Se opri în centrul încăperii, se uită în jur și văzu la ce se referise Stokes. Sergentul dispecer era așezat în spatele unei tejghele lungi, care ocupa tot peretele de vizavi de ușă și subordonații săi lucrau la birouri înalte în spatele lui. Ar fi văzut cu toții pe oricine intra.

Pereții de pe ambele părți erau căptușiți cu cârlige de lemn pe patru rânduri și în fiecare dintre ele era atârnată câte o geantă de piele. Deasupra fiecărui cârlig se afla câte o placă inscripționată cu numele uneia dintre secțiile de poliție din Londra. Barnaby îl urmă pe Stokes la tejghea și observă că erau genți oficiale de corespondență chiar și pentru Birmingham, Manchester și Liverpool – adică celelalte mari orașe din Anglia.

Sergentul din spatele tejghelei, un veteran al forțelor de poliție, îl salută pe Stokes cu un zâmbet amabil și cu o înclinare a capului.

– Bună dimineața, domnule. Cu ce vă pot fi de folos?

– Bună dimineața, Jenkins, zise Stokes, după care îi arătă omului ordinul care fusese trimis la Holborn și îi explică faptul că era un fals.

– Holborn, repetă Jenkins și făcu semn spre locul unde se aflau mai multe cuiere, la vreo trei metri distanță de tejghea. E chiar acolo... al doilea rând de sus.

Judecând după distanța existentă între ușă și geanta în cauză – precum și gradul de apropiere de biroul sergentului –, ideea că cineva s-ar fi putut furișa înăuntru pe nevăzute și să vâre ordinul în geanta pentru Holborn – totul neobservat – era complet de neconceput.

– Mda, bun atunci, zise Stokes și se întoarse spre Jenkins. Cine are acces la genții de corespondență? Spune-mi despre toți oamenii

pe care îi vezi în mod obișnuit intrând aici, punând ordine... sau de altfel, hârtii de orice fel, în genții alea.

Jenkins cugetă câteva clipe, după care spuse:

– Nu sunt așa de mulți, dacă stau să mă gândesc. Sunt sergenții de serviciu și cei de la pază... câte patru din fiecare. Inspectorii, așa ca dumneata și anchetatorii lor superiori, șeful de birou și comandanții... comisarii, adică... deși ei nu vin aici personal. Secretarii lor sunt cei care tot vin și pleacă. Sergentul miji ochii apoi, uitându-se prin încăpere. Coborî vocea la nivelul unei șoapte și adăugă: Așa cum e domnul Cameron, aici de față.

Atât Stokes, cât și Barnaby auziră scârțâitul ușii când se închise. Se uitară în spate și văzură un om pe care îl cunoșteau amândoi din vedere pășind țanțoș în încăpere. Douglas Cameron, secretarul personal al lordului Huntingdon, era un bărbat arogant de fel. Se vedea asta din mersul lui cu pași mari și din felul în care își ținea capul, cum ridica nasul semeț și cum îi fremătau nările, de parcă i-ar fi mirosit tot timpul urât.

Ca și când nu și-ar fi dat seama de prezența lor, Cameron se duse la geanta pentru Birmingham – care se afla pe peretele opus de cea pentru Holborn și mai aproape de tejghea. Ridică grijuliu clapa, strecură înăuntru o hârtie împăturită, după care o închise la loc și se întoarse cu fața spre ei.

În fond, nu prea avea cum să nu observe că se uitau cu toții la el. Ochii lui căprui tăioși trecură peste Jenkins și Stokes, fără să dea vreun semn că i-ar fi recunoscut. În mod evident, cei doi se aflau sub rangul lui. Dădu apoi cu ochii de Barnaby și îl privi. Cameron încuviință din cap, cu răceală.

– Adair... Intri din nou prin mocirlă?

Barnaby zâmbi încordat.

– După cum vezi...

Ridicând ușor din sprâncene, Cameron încuviință din cap și ieși, la fel de alene cum intrase.

– Ticălos îngâmfat, mormăi Barnaby, întorcându-se spre tejghea.

Cu buzele zvâcnindu-i de amuzament, Jenkins se uită în jos și frunzări prin niște hârtii.

– Aici n-o să te contrazică nimeni pe tema asta, domnule.

Barnaby oftă.

– Din păcate, faptul că e un ticălos îngâmfat nu e nici un motiv să credem că Cameron ar fi omul nostru.

Stokes mârâi și el în acord. Încuviință apoi din cap spre sergent.

– Mulțumim, Jenkins. Șovăi o clipă, după care zise: În speranța că am putea obține totuși vreo informație utilă, ai putea să-i întrebi și pe oamenii tăi, în caz că cineva a observat ceva neobișnuit sau pe cineva care nu vine în mod obișnuit pe aici?

Jenkins încuviință din cap.

– Da, o să fac asta, domnule.

Barnaby și Stokes plecară de la Biroul de Expedieri și urcară scările spre biroul lui Stokes. Odată ajunși înăuntru, Stokes închise ușa în mod explicit – lucru pe care îl făcea foarte rar –, după care se duse în spatele mesei sale de lucru și luă loc pe scaun. Barnaby se așezase deja într-unul din scaunele din fața biroului. Pe chipul lui se instalase o încruntare meditativă.

Stokes observă asta și, câteva momente mai târziu, îl întrebă:

– Ce părere ai? Crezi că ne putem permite să-i scoatem de la socoteală pe oameniî din poliție, dar care nu sunt gentlemeni?

Barnaby îi întâlni privirea.

– Cred că putem spune că Alert este un gentleman. Și acceptând acest lucru ca atare... și luând în considerare și faptul că s-a întâlnit de mai multe ori cu Grimsby și cu Smythe, cred că putem presupune fără să greșim că el însuși a fost cel care a intrat în Biroul de Expedîeri și a pus ordinul acela fals în geanta de corespondență pentru Holborn.

Stokes încuviință din cap.

– Să discute cu Smythe direct, adică față în față, este cel mai mare risc pe care și l-a asumat până acum și, din toate datele pe care le avem, a făcut-o fără nici cele mai mici rezerve. Nu a încercat niciodată să se distanțeze de la ce e de făcut... așa că de ce ar fi început acum, cu acest eveniment, relativ minor?

– Ba mai mult, e un act tangențial și nu parte din planul principal. Să o atace pe Penelope și să încerce să lovească așa în orfelinat sunt acțiunile unui om încrezător... nu ale unuia care a intrat în panică sau care se simte în pericol de a fi demascat. E foarte sigur pe el... de fapt, extrem de sigur pe el... și tocmai de asta nici nu-l văd deranjându-se să recruteze pe altcineva să strecoare ordinul acela în geanta de corespondență pentru Holborn. De ce să complice lucrurile?

– Și de ce să riște să aibă pe altcineva care să-și amintească de el și să-l poată identifica, în cazul în care cineva pune întrebări?

– Exact. Barnaby încuviință din cap. Așadar, eliminăm de pe lista lui Jenkins toți oamenii care nu sunt gentlemeni. Și cu câți mai rămânem în cazul acesta?

Stokes scria ceva.

– În afară de prietenul nostru Cameron, mai rămân Jury, Partridge, Wallis, Andrews, Passel, Worthington și Fenwick. Se încruntă. Și ar mai fi câțiva în birourile comandanților... secretari ale căror nume nu le știu. Dar le pot afla.

– Excelent. Barnaby se ridică și se uită la listă. Cred că următorul nostru pas ar fi să vedem ce putem afla despre starea financiară a acestor gentlemeni.

Stokes, care începuse să rescrie lista de nume pe o altă foaie, se uită la el.

– Va trebui să te ocupi tu de cea mai mare parte din treaba asta. Eu pot să verific pe la casele de amanet și pe la cămătari, dar dacă-i vorba despre datorii de la jocurile de noroc...

Barnaby încuviință din cap.

– Da, mă ocup eu. Zâmbi și se ridică în picioare. Și întâmplarea face că știu exact pe cine anume să întreb.

– Foarte bine, zise Stokes și-i întinse o copie a listei cu nume, după care se ridică. Du-te și întreabă. O să fac și eu la fel. Urmându-l pe Barnaby afară pe ușă, adăugă: Deja nu prea mai avem timp... trebuie să-i găsim pe băieții ăia.

Seara aceea o găsi pe Penelope la o altă cină – aceasta chiar și mai simandicoasă decât cea de la Lady Forsythe. Lady Carlingford era o amfitrioană politică foarte abilă. Lista ei de invitați includea numeroși donatori care contribuiau la cuferele orfelinatului, transformând astfel participarea lui Penelope în ceva esențial.

Sosi împreună cu mama ei. După ce o salutară și o complimentară pe Lady Carlingford, se plimbară printre invitați, care erau adunați în grupuri în salonul gazdei.

Penelope plecase de lângă mama ei și tocmai vorbea cu lordul Barford când apăru Barnaby lângă ea. Surprinsă și mulțumită, îi întinse mâna ei. El o salută politicos și afabil, după care îi așeză mâna în scobitura brațului său, îi zâmbi lordului Barford și îl întrebă cum mergea vânătoarea. Excelența Sa era împătimit după vânătoarea cu haita de ogari.

La despărțire, lordul o asigură pe Penelope că orfelinatul putea conta în continuare pe susținerea lui.

– Nu uita să-l saluți pe fratele dumitale din partea mea, draga mea. Cel mai bun câine de vânătoare pe care l-am avut vreodată este cățeaua pe care am luat-o de la el.

Penelope zâmbi ca răspuns, după care îi permise lui Barnaby să o escorteze spre grupul următor.

– Nu mă așteptam să te văd aici, zise ea, uitându-se la el.

Iar zâmbetul pe care îl citi în ochii lui îi încălzi sufletul mai eficient decât orice altceva.

– Tata a plecat din oraș. Îi țin adesea locul la astfel de evenimente. Mai cu seamă atunci când are legătură și cu forțele de poliție, decât cu alte preocupări ale sale.

– Fratele tău cel mai mare nu e interesat de politică?

– Nu de genul de evenimente politice care implică poliția. Dar, oricum, amândoi frații mei și soțiile lor, precum și sora mea și soțul ei sunt deja la Cothelstone.

Penelope cugetă asupra acestui fapt, în timp ce schimbară câteva banalități cu doamna Worley. Iar când plecară mai departe, îi zise:

– Probabil mama ta te așteaptă acasă. O să pleci și tu din oraș?

El încuviință din cap spre Lady Wishdale, în semn de salut, cu un zâmbet amabil pe buze.

– Asta depinde.

– De cum decurge ancheta noastră?

El îi întâlni privirea.

– În parte, da. Șovăi o clipă, după care adăugă: Depinde de asta și de când vei pleca și tu.

Li se întâlniră privirile o clipă, după care Penelope fu obligată să se uită în față, când Lady Parkdale veni la ei.

– Oh, dragii mei! exclamă. Este *absolut încântător* să vă văd pe amândoi!

Dincolo de faptul că era o mare bârfitoare, Lady Parkdale era și una dintre donatoarele principale ale orfelinatului, așa că Penelope nu avea de ales decât să-i suporte cu zâmbetul pe buze afirmațiile dramatice și privirile curioase.

– Cel puțin ea nu-i niciodată răutăcioasă, murmură Barnaby, în timp ce își continuau turul salonului, după ce se despărțiră de doamna exuberantă.

Penelope zâmbi cu înțelegere.

Barnaby continua să o escorteze pe la grupurile de invitați și continua să stea alături de ea și să răspundă la întrebările pe care i le adresau gentlemenii despre forțele de poliție ale lui Peel. Îi cunoștea pe toți cei prezenți acolo, atât pe femei, cât și pe bărbați. Și știa că, deși era camuflat sub masca unei întâlniri sociale, evenimentul era de fapt o chestiune foarte serioasă.

Și la drept vorbind, astfel de „distracții" erau mult mai pe gustul lui decât evenimentele pur frivole. În timp ce o conducea pe Penelope

de la un grup la altul, avu o impresie foarte clară că în asta – precum în numeroase alte lucruri – erau complet pe aceeași lungime de undă.

Amândoi erau experți în interacțiuni sociale și aveau suficient de multă minte și înțelepciune ca să se descurce – și chiar să fie la înălțime – chiar și în cele mai exigente cercuri. Și amândoi preferau de obicei să-și folosească mințile în conversațiile la care luau parte. Le plăcea o provocare bună, dar și ocazia de a da un răspuns spiritual și uneori dificil, care, în acest anume context, era o normă unanim acceptată.

Profită apoi de un moment, în care se aflau între grupuri ca să-i spună ce reușiseră să facă în ziua aceea și despre decizia ulterioară a lui Stokes de a cere permisiunea să pună mai mulți ofițeri să patruleze prin Mayfair.

– Din păcate, Stokes nu are prea mari speranțe. La fel de nefericit este și faptul că aflarea statutului financiar al gentlemenilor în cauză nu e ceva ce se poate face în câteva zile.

Penelope se încruntă.

– Ar fi omul pe care-l folosesc familia Cynster și fratele meu atunci când au de făcut investigații financiare.

– Montague. Da, m-am întâlnit cu el în după-amiaza asta. A fost de acord să afle tot ce poate despre gentlemenii de pe lista noastră, dar până nu mai îngustăm un pic cercul suspecților, nu e tocmai fezabil să ne aruncăm în cercetări de profunzime.

– Hmm. Îi spusese deja numele care se regăseau pe lista lor. Și acum clătină din cap. Trebuie să recunosc că nu îl cunosc personal pe nici unul dintre ei... dar dacă au obiceiul de a frecventa tripouri, atunci este foarte puțin probabil ca drumurile noastre să se fi intersectat.

Barnaby își luă o clipă să și-o imagineze pe ea într-un tripou și nu mai zise nimic.

Mai târziu, când se duseră la cină, îi aruncă gazdei un zâmbet recunoscător și cu subînțeles, după ce descoperi că el și Penelope fuseseră așezați alături la masă. Stăteau unul lângă altul și schimbau glumițe spirituale și tachinări subtile când nu conversau cu ceilalți meseni din apropiere. La un moment dat, se uită peste masă și îi întâlni privirea lui Lady Calverton. Mama lui Penelope îi zâmbi cu aprobare vădită și ridică paharul spre el într-un toast discret.

El înclină din cap în semn de mulțumire și apoi ridică și el paharul. Și apoi, când sorbi din pahar, aruncă o ocheadă spre Penelope

și se întrebă dacă, la fel ca și el, își dădea seama și ea cât de compatibili erau.

Mult prea devreme apoi, doamnele se ridicară de la masă și îi lăsară pe bărbați să savureze vin de Porto și să discute despre starea națiunii – despre proiectele de lege care nu trecuseră în Parlament în sesiunea de toamnă și despre așteptările pe care le aveau pentru calendarul legislativ de anul viitor.

Penelope profită de absența domnilor ca să discute cu toate femeile – după cum era și normal să facă în calitate de administrator al orfelinatului. Unele erau ele însele cele care donau, în timp ce altele apelau la generozitatea soților lor. Și altele reprezentau contacte valoroase în alte privințe, precum Lady Paignton, bunăoară, patroana unei afaceri – the Athena Agency – care plasa tinere femei ca menajere, guvernante și alte astfel de slujbe pentru gospodăriile nobililor. Și agenția era în mare parte susținută tot de doamne din înalta societate. Și cum multe din orfelinele găzduite de orfelinat erau îndemnate să-și facă un viitor ca menajere și tot așa, Penelope o cunoștea de ani buni pe Lady Paignton.

O doamnă respectabilă și atrăgătoare, cu un păr roșu-închis, Lady Paignton zâmbi când Penelope i se alătură.

– Fără îndoială, soțul meu îl interoghează chiar acum pe domnul Adair despre ultimele inițiative ale poliției lui Peel. Acum, că trebuie să petrecem atât de mult timp în țară, și-a luat foarte în serios rolul de magistrat. Din câte am auzit, au fost discuții despre a înființa secții de poliție și patrule și în alte orașe mari ale țării.

– Așa am înțeles și eu. Familia Paignton avea patru copii, doi băieți și două fete. Penelope zise apoi: Acum câteva săptămâni am cunoscut-o pe fiica dumitale cea mai mare. Am înțeles că manifestă un interes activ față de agenție.

– Într-adevăr, confirmă Lady Paignton și zâmbi cu căldură. Este foarte hotărâtă să preia în cele din urmă conducerea afacerii. Și trebuie să recunosc că asta e foarte îmbucurător... Aa! iată-i și pe domni! S-au întors în sfârșit, zise ea și se uită la Penelope. Te rog să le spui în continuare oamenilor dumitale să trimită la mine la agenție orice fete pe care le consideră potrivite. Am fost foarte mulțumită de fetele pe care ni le-a trimis orfelinatul.

Penelope zâmbi și încuviință din cap.

– O să le amintesc, desigur.

Se despărțiră apoi și o privi pe Lady Paignton ducându-se la un domn înalt și foarte bine făcut, care avea o înfățișare extrem de distinsă, cu părul său negru înspicat la tâmple. Se număra printre

primii gentlemeni care se întorseseră în salon. Vicontele de Paignton era unul dintre principalii și cei mai importanți deținători de terenuri din Devon și devenise extrem de influent – în special datorită unor conexiuni cu Ministerul de Interne.

Penelope nu intenționase să-i spioneze. Dar strălucirea din ochii lordului Paignton – un amestec de mândrie, bucurie și fericire, atunci când se uita la soția lui – era absolut imposibil de ratat.

Imposibil de interpretat greșit.

Și atunci, în mod complet neașteptat, Penelope fu copleșită de o dorință bruscă și foarte specifică – ca într-o zi, un bărbat să se uite la ea cu aceeași strălucire în ochi. Nu cu acea licărire mai degrabă naivă, inocentă și neexperimentată care se observa adesea în ochii cuplurilor proaspăt căsătorite... Ci, mai degrabă, acea strălucire profundă și matură și de durată, care vorbea despre o dragoste stăruitoare.

Clipi uimită de propria reacție și își mută privirea. Se întrebă de unde îi apăruse acest gând – sau, mai bine spus, această dorință. De unde din interiorul ei ieșise la iveală și de ce tocmai acum.

Lady Curtin se opri lângă ea.

– Oh, draga mea, este absolut îmbucurător să văd că domnul Adair îți face anticameră. Și înainte ca Penelope să aibă timp să o corecteze, să îi spună că Barnaby era acolo în locul tatălui său, Excelența Sa continuă cu entuziasm: Sunt o veche prietenă a lui Dulcie, mama lui, și trebuie să-ți spun că băiatul... mă rog, bărbatul acum... o dusese în pragul deznădejdii cu refuzul lui vehement și de neclintit de a avea de-a face cu orice femei eligibile pentru căsătorie, darămite să-și mai și caute o soție. Și la cum le evită pe doamnele din înalta societate... sau mă rog, cel puțin pe cele de măritat... ai crede că au toate ciumă! După spusele lui Dulcie, a ridicat evitarea aceasta la rang de artă. D-apoi, chiar și atunci când își face apariția ca reprezentat al familiei Cothelstone... așa ca în seara asta... refuză de obicei cu fermitate să se angreneze în jocurile obișnuite.

Oprindu-se în cele din urmă, Lady Curtin inspiră adânc și o studie mai îndeaproape pe Penelope.

– Nici dumneata nu te încadrezi tocmai exact în tiparele domnișoarelor obișnuite, deși ești pe deplin eligibilă. Și dacă de o lovitură neobișnuită are nevoie pentru a-i atrage atenția, atunci așa să fie... știu sigur că Dulcie va leșina de bucurie la picioarele dumitale.

Lady Curtin o bătu energic pe încheietură, după care plecă mai departe.

Lăsând-o pe Penelope un pic confuză și ametită.

Fără să vrea, privirea-i călători spre ușa pe care intrau alți domni, în timp ce cei rămași mai în spate erau încă prinși în discuții. Iar undeva în spatele mulțumii, vedea un cap auriu, aplecat ușor, ca să audă ce îi spunea lordul Carlingford.

Rămasă singură, pentru moment, în partea cealaltă a salonului, Penelope profită de ocazie ca să îl studieze. Ca să cugete... asupra gândurilor ei recente, asupra a ceea ce-i dezvăluise Lady Curtin, asupra comentariilor flamboaiante ale lui Lady Parkdale și asupra strălucirii pe care o văzuse în ochii lordului Paignton.

Barnaby nu se uita la ea așa... dar oare ar fi putut s-o facă în viitor?

Dacă urma drumul pe care o îndemna tot mai mult inima, se va uita oare la ea așa cândva, în viitor?

Barnaby se despărți apoi de lordul Carlingford, cercetă încăperea, o văzu, zâmbi și porni spre ea.

Penelope îl văzu apropiindu-se, cu toată atenția concentrată asupra ei. Își aminti că auzise comentariile făcute de Lady Curtin repetate și de alții. Onorabilul Barnaby Adair nu stătea la dispoziția domnișoarelor de măritat.

Cu excepția ei.

El zâmbi din nou, îi luă mâna și i-o așeză din nou pe mâneca lui.

– Am tot ce am dorit despre poliție în seara asta. Tu mai ai pe cineva cu care să vrei să discuți?

Penelope luă atunci decizia de a fi înțeleaptă, așa că îi zâmbi și îl conduse spre lordul Fitchett.

În seara aceea trebuia să plece cu mama ei și probabil că era cel mai bine așa. Avea nevoie de timp ca să se gândească la Barnaby Adair. Și îi era greu, dacă nu imposibil, să să se gândească la el în mod rațional și logic în timp ce se afla în brațele lui.

Bărbatul care își spunea domnul Alert stătea în umbrele de sub arborele secular din centrul cimitirului situat la capătul St. John's Wood High Street. Ceața învăluia totul ca un giulgiu. Îl auzi pe Smythe apropiindu-se cu mult înainte ca omul să se materializeze în raza lui vizuală – se strecura printre două pietre funerare mari ca să ajungă la copac.

Cu ochii alerți pe sub borul unei pălării vechi pe care și-o trăsese pe frunte, Smythe se opri și cercetă întunericul de sub copac.

Alert zâmbi în sinea lui și zise:

– Sunt aici.

Smythe se strecură pe sub acoperământul de crengi.

– Nu e o noapte tocmai potrivită pentru plimbări... dar e o noapte cât se poate de bună pentru o spargere.

– Îndrăznesc să spun că și mâine-noapte o să fie la fel. Ești gata?

– Da. Băieții sunt pe atât de instruiți pe cât se poate... mai ales într-un răstimp așa de scurt. Noroc că sunt suficient de abili și inteligenți ca să știe că e în interesul lor să muncească din greu.

– Foarte bine. Alert scoase atunci din buzunar niște foi împăturite și i le întinse lui Smythe. Astea sunt detaliile despre obiectele care trebuie sustrase din primele patru case, în ordinea în care vreau să aibă loc spargerile. Nu-i nevoie să le citești acum. Am descris fiecare obiect suficient de bine încât să-l poată recunoaște orice prost. Am notat, de asemenea, în detaliu, locul lui în casă... nu doar unde se află, ci și ce uși sau încuietori s-ar putea să găsească pentru a ajunge la el. La capitolul încuîetori nu e nimic cu care să nu se poate descurca un copil.

Smythe despături hârtiile și le înclină ușor, astfel încât să poată distinge câteva cuvinte în lumina slabă. Din păcate, nu reuși să citească nimic. Însă observă imediat abundența de detalii oferite.

– După cum am discutat, continuă Alert, eu o să conduc pe străzi o trăsură mică, neagră și nemarcată. O să fiu îmbrăcat în vizitiu. O să mă întâlnesc cu tine la locurile notate în colțurile de jos ale descrierilor, aproape de fiecare casă, ca să te ușurez de fiecare obiect sustras. Nici unul dintre ele nu e prea mare ca să nu-l poată scoate din casă băieții, dar toate sunt suficient de voluminoase, încât să nu vrei să riști să mergi prea mult cu ele în brațe.

Smythe ridică atunci capul.

– Și pe măsură ce facem livrările, o să îmi dai avansul pentru fiecare obiect în parte?

Alert încuviință din cap.

– Și apoi, odată ce plasez obiectele la cumpărători și m-au plătit, o să primești și restul din partea ta. Exact așa cum ne-am înțeles.

– Foarte bine, zise Smythe și îndesă foile împăturite în buzunarul paltonului său.

– Încă ceva, mârâi Alert, cu glas ca de gheață. Tot după cum am convenit, tu trebuie să te asiguri că nu mai este furat nici un alt obiect din fiecare casă în parte... de către băieții tăi, mă refer. Odată ce o să vindem obiectele și o să avem banii, poți să te întorci acolo dacă vrei, dar... și nu știu cum să subliniez asta mai bine...

la momentul acesta, din case trebuie sustrase numai obiectele pe care le-am descris eu.

Smythe încuviință din cap.

– Am fost de acord cu asta de la bun început... așa că stai liniștit, că n-am uitat. O să facem treaba cum vrei tu. Dar cum rămâne cu poliția? Ai zis că o să verifici care-i treaba.

– Da. Zis și făcut. Nu o să fie nici o patrulă suplimentară de poliție pe stradă mâine-noapte.

– Și cum rămâne cu a doua noapte?... Presupunând că încă mai vrei să ne ocupăm de celelalte patru case în noaptea următoare?

– Da, vreau. Asta nu se poate schimba. Explicația e complicată, dar nu putem risca să ne întindem pe mai mult de două nopți.

Smythe îl studie pe Alert, după care încuviință din cap.

– Bine... dar cum rămâne cu poliția în cea de-a doua noapte?

Vocea lui Alert deveni din nou arogantă și rece.

– Acum înțelegi de ce voiam ca toate cele opt case să fie rezolvate într-o singură noapte. Există, desigur, o șansă... o mică posibilitate, nimic mai mult... ca poliția să fie alertată și să crească numărul de patrule în Mayfair. Cu toate astea, sunt slabe șanse să se miște suficient de repede ca să apară vreo problemă serioasă în a doua noapte. O a treia noapte ar fi deja o prostie din partea noastră, dar a doua noapte o să fie doar cu puțin mai periculoasă decât prima. În plus, am aflat cine anume alimentează interesul poliției în planul nostru. Și am luat măsuri de precauție ca să mă asigur că nu vor fi liberi să se amestece în activitățile noastre în a doua noapte. În ceea ce privește prima noapte, n-o să aibă habar de nimic... și chiar și acum că am fost obligați să reorganizăm totul în decursul a două nopți, dacă norocul e de partea noastră, nici măcar nu o să afle că am dat lovitura, decât peste câteva luni.

Smythe îl studie prin întuneric.

– Așadar, n-o să fim deranjați... de nimeni?

– Chiar și dacă vor fi alertați, cel mai probabil scenariul este unul pe lângă care vom reuși să ne fofilăm. Alert se îndreptă de spate și glasul lui degaja o încredere în sine covârșitoare, când zise: În a doua noapte o să am deja toate detaliile despre orice forțe de poliție suplimentare detașate în zonă. Cât despre curioșii care-și bagă nasul unde nu le fierbe oala... zâmbi și o strălucire de dinți albi apăru și dispăru în întuneric... am pus deja la cale ceva care să le distragă atenția.

Capitolul 21

– După cum mă temeam... începu Stokes, prăbușindu-se în fotoliul care devenise locul său obișnuit din salonul Griseldei... cererea mea de a spori numărul de patrule în Mayfair nu a avut nici un ecou.

Ceilalți – Penelope și Barnaby, care stăteau pe canapea, și Griselda, așezată pe celălalt fotoliu – se încruntară nemulțumiți. Nu stabiliseră nici o întâlnire pentru după-amiaza aceea, dar după ce-și terminase toate treburile de la orfelinat, agitată și la capătul răbdării, Penelope venise în vizită la Griselda, cu mici speranțe că poate aceasta din urmă auzise ceva de la prietenii ei din East End – o speranță pe care, din păcate, Griselda, care închisese mai devreme magazinul, i-o zădărnicise.

Barnaby sosise la scurt timp după aceea. Iar Stokes cam la zece minute după el.

După un moment, Stokes continuă cu frustrare în glas:

– Dacă aș avea vreo amenințare reală, vreo dovadă solidă în sensul acesta, aș reuși să obțin aprobarea fără nici o întârziere. Cu toate astea, tocmai lucrul care pentru noi crește șansele înfăptuirii acestor spargeri, și anume absența familiilor nobile de la reședințele lor londoneze și faptul că respectivele conace au rămas goale, acționează împotriva noastră când vine vorba de a scoate mai multe patrule pe străzi... Tot ce văd șefii de direcții este că nemaifiind decât foarte puțini nobili în oraș, există șanse mici ca vreun cap de nobil să pice în timpului unui jaf și, implicit, nu consideră că ar fi nevoie de nimic mai mult decât de cele mai puține efective de poliție. Acceptând ceașca de ceai pe care i-o întindea Griselda, Stokes sorbi, apoi se uită la Penelope, cu o expresie destul de sumbră pe chip: Când discutam despre planul lui Alert, ai menționat că e posibil ca cei care nu fac parte din înalta societate să nu aprecieze cât de multe lucruri de mare valoare sunt lăsate de izbeliște în conacele din Mayfair. Se încruntă din nou. Și ai avut dreptate. Șeful meu de departament pur și simplu nu poate concepe așa ceva. Și nici unul dintre guvernanții pe care îi cunosc eu... cum ar fi și tatăl lui Barnaby, de exemplu... nu mai este în oraș. Stokes oftă. Am încercat. Le-am spus care cred eu că este planul lui Alert, dar toți superiorii mei mă consideră nerealist.

– Chiar dacă asta nu ne ajută la nimic, mă tem că șefii tăi cam au dreptate... cel puțin din punctul lor de vedere, zise Barnaby și se lăsă

pe spate în colțul său de canapea. Nu avem nici o dovadă... Tot ce spunem sunt bănuieli și speculații.

Griselda clătină din cap.

– Băieții răpiți și crima nu sunt speculații.

– Exact. Vocea lui Penelope era mult mai hotărâtă, aproape beligerantă. Mie nu-mi pasă de tabachere, de vaze sau orice altceva mai are de gând Alert să fure... Dar trebuie să-i salvăm pe băieții aceia. Și dacă poliția nu are de gând să patruleze pe străzile din Mayfair, atunci va trebui s-o facem noi.

Stokes și Barnaby săriră în picioare ca arși și decretară la unison:

– Nu!

Reacționaseră ca o singură persoană. Penelope se uită de la unul la altul, cu o încruntare care-i întuneca chipul.

– Dar...

– Nu! repetă Barnaby apăsat și o țintui cu privirea. Nu putem să ne ducem să ne perindăm noaptea pe străzi, în speranța că poate o să dăm de Smythe și de Alert. „Și în schimb să dăm peste Dumnezeu știe ce alte belele." Făcu tot posibilul să îndepărteze din minte imaginea lui Penelope mărșăluind pe străzi pustii și întunecate sau pe aleile umede din spatele caselor și continuă repede: Va trebui să ne gândim la o altă metodă de a aborda treaba asta... spre exemplu să investigăm cum are de gând Alert să vândă obiectele furate. Se uită la Stokes. Dacă obiectele astea sunt extrem de valoroase, cel mai probabil e vorba despre lucruri rare și ușor de identificat. Vânzătorii obișnuiți de bunuri furate știu mai bine decât să se atingă de astfel de lucruri.

– Adevărat, zise Stokes și se încruntă. Păi, și atunci cum...?!

– Probabil are deja ceva organizat. Mă întreb... începu Barnaby și apoi avu nevoie de câteva clipe ca să-și clarifice lucrurile în minte. Oare ar fi posibil ca Alert să fure lucrurile astea „la cerere", cum ar veni? E posibil să fure niște obiecte anume pe care știe că le vor anumiți oameni pe care îi cunoaște deja... și care sunt dispuși să plătească bine pentru ele, dacă le livrează?

Se uită la Stokes, care ridică din umeri.

– Se prea poate. Dar din moment ce nu știm despre ce obiecte e vorba, asta nu ne lasă cu prea multe variante.

Măcar ideea aceasta îi distrăsese atenția lui Penelope de la planul ei de a patrula pe străzile din Mayfair. Și cu puțin noroc, acum poate se gândea la cine ar fi putut fi potențialii „cumpărători" ai lui Alert. Barnaby tocmai se felicita pentru că îi schimbase făgașul

gândurilor, când Griselda vorbi, demonstrând astfel că ea, cel puțin, nu se lăsase distrasă atât de ușor.

– Oricum ar fi, va trebui să evităm să-l prindem la colț pe Smythe cât timp îi are cu el pe băieți. Griselda îi întâlni privirea lui Penelope. Atunci când sunt pe străzi, spărgătorii experimentați așa ca el tind de obicei să-i țină din scurt pe băieții-hoți pe care-i folosesc... într-un fel de lese improvizate... așa că, dacă se întâmplă să dăm peste Smythe când se duce spre o casă sau când se întoarce de la una, o să aibă ostatici cu el. Și n-o să ezite să-i folosească. Și poate că înainte nu era cunoscut ca ucigaș... dar deja a sufocat-o pe mama lui Jemmie și a încercat să o omoare și pe bunica lui Horry. Dacă îl încolțim cât timp îi are pe băieți legați de el...

Penelope se încruntă și se aruncă pe spate pe canapea.

– Ai dreptate. La naiba! Dar trebuie să facem *ceva* ca să-i salvăm pe băieți!

În clipa aceea nimeni nu avea nici o sugestie. Barnaby se uită în jur, la cercul mic adunat în jurul mesei. În timp ce Penelope și Griselda erau concentrate în primul rând pe a-i salva pe băieți și abia în al doilea rând pe a dejuca orice potențial jaf, pentru Stokes lucrurile stăteau fix invers. Pentru el, spargerile reprezentau o amenințare profesională... și nu doar pentru el, ci pentru toată poliția. Pentru el, să-i salveze pe băieți era o parte din a preveni spargerile și a-l prinde pe Alert.

Cât despre el însuși... Barnaby era de ambele părți. Își dorea să-i salveze pe băieți, atât de dragul lui Penelope, cât și pentru siguranța micuților și își dorea să dejoace planurile lui Alert pentru Stokes și pentru poliție în general. Pentru binele suprem al populației generale. Și pentru prima dată, se putea vedea servind un scop mai important. Iar asta îl făcea să poată înțelege mai bine ce anume îl împingea pe tatăl lui să acorde atât de mult timp politicii – după ce, timp de mulți ani, considerase că asta nu era altceva decât o simplă evadare din rundele sociale constante ale mamei lui.

Se încruntă și se uită spre Penelope.

– Vino... Te conduc acasă. Îi privi pe ceilalți și spuse: Pentru moment nu mai putem face nimic. Dacă îi vine cuiva vreo idee sau dacă mai aflați ceva...

Stokes se ridică odată cu el.

– O să sunăm din goarnă.

În seara aceea, în ciuda tuturor neliniștilor ei interioare, Penelope se îmbrăcă supusă în cea mai bună rochie a ei de iarnă – un exemplu

auster al artei modistei, dintr-o mătase rubinie groasă– și o însoți pe mama ei la cina cu lordul Montford.

Excelența Sa era un domn destul de retras și un mare filantrop. Omul își exprimase interesul față de orfelinat și era dornic să discute mai multe cu ea și cu mama ei. Și acesta era principalul motiv al cinei.

Penelope fu condusă în salonul din conacul din Piccadilly, unde fu întâmpinată de lordul Montford în persoană – un gentleman rotofei extrem de binedispus. Îi plăcu imediat de el și îi răspunse sincer când se interesă de starea ei de sănătate.

După ce o salută și pe mama ei, lordul Montford le conduse în salonul său principal.

– Cred că îi cunoașteți deja pe ceilalți invitați ai mei.

Strălucirea din privirea lui o preveni pe Penelope cu o clipă înainte să se uite prin cameră și să-l vadă pe Barnaby, întinzându-și picioarele lungi dintr-un fotoliu. În afară de el, Lord și Lady Hancock erau singurii alți invitați, iar pe ei doi, ea și mama sa îi cunoșteau bine.

Pe Penelope nu o miră deloc atunci când cei patru mai în vârstă se strânseră într-un grup, ca să pălăvrăgească despre copii, nepoți și vânătoare, lăsând-o pe ea să socializeze cu Barnaby. Se uită la el bănuitoare.

– Îl cunoști de mult timp pe Excelența Sa?

Barnaby zâmbi.

– E un vechi prieten al bătrânului meu, răspunse uitându-se în jos la ea. Tu faci des treaba asta? Adică să mergi în vizită la donatori și să le soliciți fonduri?

– De obicei, nu. Portia se ocupă, în general, de strângerile de fonduri. Se descurcă bine cu oamenii sau, cum ai spus-o tu, la a solicita fonduri. Dar acum ea în provincie și m-a însărcinat pe mine cu întâlnirile astea... care se țin mereu cam în aceeași perioadă a anului. Se va întoarce în oraș la primăvară pentru sezonul următor și atunci va prelua din nou toate sarcinile legate de strângeri de fonduri, dar între timp... Întinse mâinile cu titlu de prezentare și zise: Iată-mă!

Barnaby zâmbi.

– Te subestimezi. Știm amândoi că poți fi foarte convingătoare atunci când vrei.

Mai cu seamă atunci când lăsa să iasă la iveală pasiunea care-i pârjolea sufletul.

Penelope se uită la lordul Montford.

– Ai să-mi dai vreun sfat?

– Doar fii tu însăți. Șovăi o clipită, după care adăugă: Vezi că bătrânul e foarte viclean... mult mai viclean decât pare.

– Mă gândeam eu că s-ar putea să fie cazul.

Se alăturară grupului, chiar când majordomul lui Montford intră să anunțe că cina era servită. Se mutară cu toții în salonul de mese confortabil. În ciuda ambianței create de mobilierul scump și pretențios, încăperea în sine părea să încurajeze mai degrabă un stil de interacțiune mai intim și mai relaxat. Așa că toate conversațiile decurseră firesc de la bun început, de toate părțile.

Penelope era așezată pe locul din dreapta lordului Montford, iar Barnaby chiar lângă ea. Lady Hancock se afla în stânga lordului Montford, mama lui Penelope la capătul mesei, chiar vizavi de gazda lor, și lordul Hancock între cele două doamne. Soții Hancock erau deja donatori obișnuiți ai orfelinatului, așa că ei și Lady Calverton conversară despre alte subiecte – lăsându-l astfel pe lordul Montford liber să o interogheze pe Penelope despre orfelinat.

Barnaby se rezemă de spătar și o privi discutând cu Montford. Evită capcana de a-i răspunde cu prea mare ușurință la întrebări și, în schimb, îi oferi curtoazia și beneficul inteligenței ei considerabile, lucru la care Montford, care era un om foarte inteligent și abil de fel, reacționă imediat. Și în timp ce îl privea pe Montford devenind tot mai fascinat – atât de programele de la orfelinat, cât și de Penelope și de rolul pe care îl juca ea în administrarea lui –, Barnaby își dădu seama de faptul că să fii acceptat în lumea lui Penelope era o onoare. Era absolut limpede că nu considera mulți oameni – mai cu seamă nu mulți bărbați – pe măsura capacităților sale intelectuale considerabile.

Iar gândul acela îl făcu să zâmbească. O privea seducându-l fără a-și da seama pe Montford, care, deși cel mai probabil era perfect conștient de asta, părea fericit să se lase sedus astfel.

Când sosi desertul, Montford, vădit mulțumit de tot ce aflase despre orfelinat, direcționă conversația spre poliție și cele mai recente chestiuni politice nerezolvate care îl afectau, întorcând astfel în mod foarte eficient lumina reflectoarele asupra lui Barnaby.

Și întru câtva spre surprinderea lui, Penelope se luă după Montford, susținându-și cu tărie părerile într-o discuție care deveni o analiză în profunzime a propunerilor poliției și ale personalităților și a prejudiciilor cu potențial de a afecta posibile rezultate.

Până când se întoarseră înapoi în salonul principal, erau deja cu toți complet absorbiți de conversație. Subiectul acela îi mai ținu

implicați încă o oră, dar, după ce ceaiul fu servit și consumat, seara se încheie, spre regretul tuturor.

Montford se întoarse spre Penelope și îi zise:

– Draga mea, o să trimit mâine o primă ciornă de scrisoare la orfelinat, dar, în plus, odată ce ne întoarcem cu toții după Anul Nou, mi-ar plăcea să vin în vizită la orfelinat ca să mai discutăm și despre alte posibile variante. Prefer să subvenționez anumite programe specifice... în speță pe cele practice care vor duce la câștiguri pe termen lung. Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre niște programe de educație și instruire... poate unele mai inovative, care au nevoie să primească finanțare specifică.

Încântată, Penelope îi oferi mâna.

– Firește, ești oricând bine-venit la orfelinat, milord. Între timp, o să mă mai gândesc și eu la alte posibile programe pe care le-am putea introduce. Montford îi cuprinse mâna cu amândouă ale lui și o bătu ușor pe încheietură. Dumneata... și surorile dumitale, desigur... sunteți o mândrie pentru mama voastră. Îi eliberă mâna, îi zâmbi sincer și se întoarse către Barnaby. Trebuie să mărturisesc că mi se pare absolut încântător și îmbucurător să descopăr un cuplu de tineri așa ca voi, care proveniți din familii bogate și ați fost crescuți în circumstanțe favorabile... în care nu a trebuit niciodată să vă faceți griji de unde va veni următoarea voastră masă... atât de devotați spre a-i ajuta pe alții mai puțin norocoși. Dumneata, zise, încuviințând din cap spre Penelope, prin toată munca pe care o depui la orfelinat. Și dumneata, continuă, întorcându-și privirea la Barnaby, prin munca pe care o depui în poliție, prin rezolvarea fărădelegilor și prin prinderea infractorilor, indiferent de costurile implicate. Le zâmbi cu sinceritate amândurora, iar următoarele lui cuvintele sunară, în mod limpede, ca o binecuvântare. Formați un cuplu remarcabil! Și vă avertizeze de pe acum că mă aștept să fiu invitat la nuntă!

– John?

Lordul Montford se întoarse să discute cu Lady Hancock și astfel nu mai prinse momentul de completă și desăvârșită tăcere care urmă remarcii lui.

Barnaby se uită la Penelope. Și ea se uita la el. Doar că privirile lor nu se mai întâlniră așa cum se întâmpla în mod obișnuit.

Nu știa ce să spună. Nu îi venea absolut nimic în minte. Creierul părea să-i fi rămas complet blocat. Iar ea părea afectată în aceeași manieră.

Faptul că amândoi fuseseră reduși la muțenie de simpla rostire a cuvântului „nuntă" cu siguranță trebuia să însemne ceva.

Dar mai exact *ce anume*, Barnaby nu mai avu timp să investigheze. Un ciocănit zgomotos și energic la ușa principală a casei lui Montford îl trimise pe majordom să deschidă.

Omul se întoarse câteva momente mai târziu, încruntat și confuz și îi întinse lui Barnaby tava de argint, cu o scrisoare pe ea.

– Un mesaj urgent de la Scotland Yard, domnule.

Barnaby luă biletul, îl deschise și citi scrisul de mână a lui Stokes: „A început jocul".

Îndesă imediat hârtia în buzunar, încuviință din cap scurt spre ceilalți, după care se întoarse spre Montford și zise:

– Scuzele mele, milord, dar trebuie să plec.

– Sigur, băiatul meu. Montford îl bătu pe umăr și se întoarse cu el spre hol. Oricum seara s-a cam încheiat... Noroc bun!

Când ajunseră în holul de la intrare, Montford îi strânse mână, după care îl lăsă să plece, fără alte întrebări suplimentare.

După cum era de așteptat, Penelope nu fu la fel de binevoitoare. Venise chiar în spatele lui și acum îl trase de mânecă și îl întrebă în șoaptă:

– Ce s-a întâmplat?

Barnaby se opri și se uită la ea, întrebându-se dacă își dădea seama cât de grăitoare vor fi fost atitudinea și întrebarea ei – precum și răspunsul lui inevitabil – în ochii lui Montford și ai celorlalți, care îi urmaseră din salon și acum îi priveau și ei.

Nu că ar fi contat asta prea mult. Înțelegând îngrijorarea și teama care se aprinseseră ca o flacără și acum ardeau fără nici un echivoc în ochii ei întunecați, știa că nu putea să nu-i răspundă. Îi strânse mâna pe mâneca lui și zise:

– Nu știu. Stokes mi-a scris că „a început jocul"... Nimic mai mult. Înclină apoi din cap spre ușă. Mesagerul sigur știe unde este. O să mă duc să aflu ce s-a întâmplat. Șovăi o clipă, după care adăugă: Dacă e ceva important, vin să-ți spun mâine-dimineață.

Iar ea păru să înțeleagă că asta era tot ce putea face sau spune. Strânse din buze – și Barnaby suspecta că pentru a-și înghiți niște cuvinte nesăbuite – și apoi încuviință din cap.

– Mulțumesc.

Își retrase apoi mâna de sub a lui și făcu un pas în spate.

El făcu o plecăciune în fața ei, după care celorlalți din spatele ei, se răsuci pe călcâie și ieși pe ușă.

– Aveți grijă cu ăla! șuieră Smythe. Venea în spatele lui Jemmie și al lui Dick, care manevrau cu mare grijă pe scări ceasul mare, greu

și ornamentat pe care tocmai îl sustrăseseră din a patra și ultima casă de pe lista lui Alert pentru noaptea în curs.

Cu mult mai înalt decât băieții, de îndată ce verifică în stânga și-n dreapta ca să se asigure că strada era liberă, șuieră din nou:

– Stați așa!

Băieții se opriră brusc. Smythe putea auzi respirațiile lor speriate și chinuite. Dar ignoră asta și se mai uită o dată pe stradă, după polițai sau trecători. Cu ceasul acela mare și greu ca pradă, chiar nu voia să se întâlnească cu nimeni. Strada întunecată părea pustie. Lumina felinarelor era dată la minimum, oferind o strălucire difuză din cauza ceții care se întorsese, în mod îmbucurător și util.

Ascultă cu atenție câteva clipe, dar, din fericire, nu auzi nimic. Nici măcar tropotul îndepărtat al unor copite de cal. Cu toate astea, strada era lungă, iar colțul care semnala locul de întâlnire cu Alert se afla la o distanță bună de ei. Se uită spre băieți. Spera că Alert îi aștepta deja acolo.

– Bun. Gata. Hai, mai departe.

Băieții coborâră cu greu și ultimele treptele, după care înclinară ceasul – care era tot numai sclipici, cadrane pretențioase și mânere ornate – ca să-l poată scoate pe poarta de la capătul aleii de acces. Smythe ținu poarta deschisă până când reușiră să iasă pe ea, după care li se alătură, dând drumul grilajului.

Încuviință din cap spre o parte a străzii.

– Pe acolo. Cuvintele lui nu erau mai mult decât o șoaptă slabă, dar băieții îl auziră fără probleme și porniră mai departe, dornici să scape odată de povară.

La fel cum se întâmpla la fiecare dintre cele trei case pe care le prădaseră anterior, trăsura neagră nemarcată îi aștepta chiar după colț.

Jemmie ridică privirea, încercând să vadă prin întuneric. Pe capră stătea același bărbat. Omul se uită în jos... nu la ei, ci la ceasul cu care se chinuiau. Și zâmbi. Încuviință din cap spre Smythe.

– Bună treabă.

Se întinse apoi în jos și-i dădu o punguță lui Smythe.

Fără să mai aștepte să li se spună, copiii duseră ceasul spre partea din spate a trăsurii. Smythe veni după ei. Deschise o trapă mică, unde era o pătură care aștepta să fie înfășurată în jurul ceasului. Jemmie și Dick ridicară ceasul, în timp ce Smythe înfășură pătura în jurul lui, după care Smythe băgă pachetul în portbagaj, poziționându-l cu grijă între pachetul care era de fapt vaza pe care o sustrăseseră

de la prima casă și statuia atent învelită pe care o luaseră de la a treia casă. Tabloul pe care îl furaseră de pe peretele celui de-al doilea conac prădat se afla undeva în fundul portbagajului.

Ușurați de greutatea pe care o căraseră, într-o clipă de respiro, Jemmie se uită spre Dick. Dar înainte să apuce să-i întâlnească privirea prietenul său și să-i dea semnul s-o ia la fugă, Smythe trânti ușa portbagajului, după care puse câte o mână mare și grea pe umărul fiecăruia din ei.

Jemmie înghiți o înjurătură și plecă privirea în pământ. În timp ce sub mâna „călăuzitoare" a lui Smythe mergea umăr la umăr cu Dick, îndreptându-se spre partea laterală a trăsurii, își spuse în sinea lui – același lucru pe care și-l spunea deja de câteva zile sau poate chiar de o săptămână – că va veni și un moment potrivit.

Și atunci când se va ivi ocazia, el și Dick vor fugi.

Din păcate, știa la fel de bine și că diavolul va fi aproape, pe urmele lor. Nu-și făcea deloc iluzii în ceea ce-l privea pe Smythe. I-ar fi omorât fără nici o ezitare dacă i-ar fi prins. Așa că trebuiau să se asigure că își valorificau la maximum șansa la libertate. Trebuiau să se asigure că vor scăpa fără doar și poate.

Smythe îi opri în dreptul părții din față a trăsurii.

– Deci, am terminat pe seara asta. Ai lista pentru mâine?

Omul încuviință din cap.

– Va trebui să trec o dată prin ea cu tine, zise și îi făcu un semn din cap spre trăsură. Urcă. Mergem undeva unde să putem vorbi.

Smythe îi trase înapoi pe băieți și deschise portiera trăsurii.

– Urcați-vă!

După aceea, li se alătură și el. Jemmie se înghesui în colțul cel mai îndepărtat al banchetei. Și Dick făcu la fel pe colțul banchetei de vizavi. Smythe închise portiera și se trânti pe banchetă lângă Jemmie. Și apoi trăsura se clătină și se puse în mișcare.

Vizitiul conducea încet, ca și când și-ar fi mânat calul obosit spre casă. Lăsară în urmă casele mari din cartierul elegant și apoi începură să apară pe marginea drumului copaci care învăluiau trăsura într-un întuneric și mai adânc.

După ce mai merseră puțin, trăsura încetini și, în cele din urmă, se opri. Smythe se întinse după clanță, dar se opri și îi studie câteva clipe prin semiîntunericul din interior. Auziră lemnul scârțâind, în timp ce vizitiul se dădea jos de pe capră.

– Stați aici, mârâi Smythe.

Coborî apoi, închizând la loc portiera în spatele lui.

Jemmie se uită spre Dick, după care se ridicară amândoi și se uitară pe ferestrele de pe o parte și de pe alta. Peisajul de care dădură nu era deloc încurajator. Copacii sub care se oprise trăsura blocau foarte mult din raza vizuală a spațiului deschis din jur. Aici ceața nu mai era la fel de deasă ca în oraș, rămânând doar un văl difuz de pâclă, care lăsa lumina lunii să scalde întregul teren din jur, lăsând-o astfel fără nici un loc în care să se fi putut ascunde. Pentru doi copii născuți și crescuți în mahalalele orașului, spațiile mari deschise nu erau deloc liniștitoare. Dacă fugeau, Smythe i-ar fi auzit părăsind trăsura. În plus, putea să-i vadă fără probleme și să-i urmărească. Și, fără îndoială, i-ar fi prins.

Dezamăgit, Jemmie se uită la Dick. Strânse tare din buze și clătină din cap. Înghiți apoi în sec, într-o încercare de a-și astâmpăra teama și se uită pe ferestrele de pe cealaltă parte a trăsurii. Putea vedea umerii lui Smythe și pe cei ai celuilalt domn. Îl mai auziseră vorbind și știau deja că era „nobil".

Cei doi se mutaseră câțiva pași de lângă trăsură. Stăteau cu capetele aplecate și cu spatele la vehicul și se uitau peste ceva. Probabil era lista aceea despre care voiau să mai discute.

Jemmie mai aruncă o privire spre Dick și se mută încet de la locul lui, furișându-se spre celălalt capăt al banchetei. Se lăsă apoi pe vine ca să nu fie văzut peste ușa trăsurii. O clipă mai târziu i se alătură și Dick.

Își sprijiniră în liniște capetele de lemnul portierei și ascultară. Și îl auziră pe domnul „nobil" explicând unde se afla o anume statuie. Din discuția care urmă, copiii deduseră că aveau să spargă mai multe case și noaptea viitoare. La un moment dat, Dick făcu ochii cât cepele, se uită spre Jemmie și întrebă pe mutește:

– Încă patru?

Jemmie încuviință din cap.

Și apoi îl auziră pe Smythe întrebând:

– Și cum rămâne cu poliția?

Domnul nobil îi răspunse. Glasul lui era și mai șoptit, aproape blând, așa că nu înțeleseră ce spunea. Cu toate astea îl auziră apoi afirmând:

– Dacă e raportată vreuna dintre spargerile pe care le-ai dat în seara asta, s-ar putea să fie mai multă poliție pe străzi mâine-seară. Cu toate astea, eu o să aflu dacă e cazul și, oricum ar fi, sigur nu o să fie nicăieri pe lângă casele care ne interesează pe noi. Nu-ți face griji. O să ai drum liber. Și după cum am mai spus o dată, acelora care sunt cei mai interesați de activitățile noastre li se va distrage atenție.

Omul ascultă răspunsul mârâit al lui Smythe, după care zise:

– Dacă o să-ți faci partea ta la fel de bine ca în seara asta, atunci totul o să iasă perfect.

Auzind nota de finalitate din vocea elevată o domnului, băieții făcură schimb de priviri înspăimântate și se repeziră înapoi spre locurile lor, reluându-și pozițiile în care stătuseră, chiar înainte să deschidă portiera Smythe.

Smythe se uită la ei o clipă, după care mârâi:

– Jos cu voi... plecăm!

Băieții se împleticiră repede din trăsură. Și de îndată ce ajunseră jos, Smythe împunse o legătură de căpăstru prin cercurile de metal de care era legată sfoara care le ținea ca cingătoare pantalonii largi ai băieților. Odată ce erau amândoi legați, scutură din hățuri.

– Hai, hai... Luați-o din loc.

Și micuții porniră. Nici unul din cei doi băieți nu era suficient de nesăbuit încât să întoarcă capul și să se uite la trăsură. Și merseră înainte cu pași mari, peste spațiul vast, și se pierdură în noaptea răcoroasă.

– Nu-mi vine să cred! zise Stokes și se învârti din nou de colo-colo prin biroul său de la Scotland Yard.

Barnaby îl privea, din locul în care stătea, sprijinit de marginea biroului prietenului său. Sergentul Miller rămăsese în pragul ușii.

– Nu avem cum să știm cine a mai fost jefuit! exclamă Stokes exasperat, aruncându-și mâinile în aer. La naiba! O să ne fie și așa suficient de greu ca să dovedim că au fost jefuiți, zise și flutură din mână spre ușă, chiar și când personalul domestic e sigur că s-a întâmplat!

Barnaby ridică dintr-o sprânceană spre Miller.

– Majordomul bătrân e absolut sigur că urna era acolo?

Miller încuviință din cap.

– *Dar*, mârâi Stokes, pe un ton fioros, nu poate fi sigur că nu a vândut-o stăpânul lui. El, majordomul bătrân, care mai e și îngrijitorul casei, știe că era o piesă extrem, extrem de valoroasă pe care o admirau mulți care călcau pragul casei, așa că *e posibil* ca stăpânul său s-o fi vândut cu o zi înainte să plece și să fi uitat să-i spună! Așa că va trebui să verificăm cu marchizul mai întâi, înainte de a da vreo alarmă de jaf! Și marchizul este în prezent în Scoția, la vânătoare! Stokes se opri brusc și inspiră adânc, încercând din răsputeri să-și stăpânească nervii.

Impasibil, Barnaby rosti apoi inevitabilul, ca să-l scutească pe Stokes de alți nervi suplimentari.

– O să dureze cel puțin câteva zile să dăm de el și cel mai probabil o săptămână până să știm sigur.

Stokes încuviință din cap încordat, cu trăsăturile împietrite.

– Și până atunci... până atunci n-o să mai avem absolut nici o șansă să recuperăm o piesă atât de ușor de identificat! Veni furios în spatele biroului și se aruncă pe scaun. Se uită țintă în față. Adevărul este că dacă îngrijitorul casei nu ar fi fost fostul majordom de la reședință, e puțin probabil să-și fi dat seama că lipsea ceva din casă. Marchizul s-ar fi întors în februarie sau în martie și abia *atunci* am fi aflat.

Barnaby renunță la poziția sa, sprijinit de birou și se mută pe unul din scaunele poziționate cu fața spre el. Aruncă o privire spre Miller.

– Îngrijitorul n-a văzut nimic care să ne fie de folos?

Miller clătină din cap.

– Omul locuiește la subsol, nu la mansardă... altfel nu ar fi știut chiar nimic. E bătrân și doarme prost. A auzit niște pași ușori pe podeaua de deasupra, așa că a urcat să verifice. Nu a văzut nimic în neregulă, dar apoi s-a gândit că, dacă tot s-a trezit, să verifice și ferestrele. A găsit una deschisă, deși era absolut sigur că o încuiase. Nu și-a făcut griji, pentru că avea grilaj de fier, așa că doar a închis-o la loc și s-a dus înapoi la culcare. Doar că pe drum a trecut pe lângă biroul stăpânului său. Lasă ușile deschise când e singur acasă, ca să poată verifica mai ușor camerele. Și când s-a uitat în seara asta, a văzut că era ceva în neregulă. I-a luat câtva timp să-și dea seama că husa de olandă de pe masă zăcea acolo flască, când ar fi trebuit să stea umflată peste urna chinezească, piesă care, din câte știa el, trebuia să fie acolo, dar acum nu mai era.

Stokes mârâi nemulțumit. Se holbă la biroul său. După un moment de gândire, întrebă fără să ridice privirea:

– Comisarul a apucat să-i trimită mesaj marchizului?

Avea glasul scăzut. Barnaby se uită spre Miller și-l văzu aruncând o privire pe coridor.

– Se pare că încă îl mai scrie, răspunse Miller, tot cu glas scăzut.

Stokes oftă, după care îi făcu semn lui Miller spre direcția în care se uitase.

– Du-te și asigură-te că e trimis prin curier expres. Trebuie să ne acoperim fundurile măcar pe partea asta.

De îndată ce Miller plecă, Barnaby zise:

– Comentariu din care înțeleg că superiorii tăi încă nu vor să recunoască faptul că e posibil să aibă o serie de jafuri grave care au loc chiar acum și chiar sub nasul lor?

Stokes încuviință din cap.

– Nu vor să creadă. Simplul gând îi panichează și nu știu ce să facă... Și adevărul este că, într-adevăr, nu putem face *prea multe*, pe lângă a împânzi Mayfairul cu polițiști, lucru care nu doar că nu este practic, dar ar mai stârni și un val de panică în rândul oamenilor.

Stokes eliberă atunci un oftat greoi și neputincios și se lăsă pe spate în scaun. Îi întâlni apoi privirea lui Barnaby.

– Adevărul este că noi, adică poliția, ne confruntăm cu un adevărat coșmar politic.

Nu mai era nevoie să elaboreze. Ba, de fapt, poate că Barnaby își putea da seama de implicațiile acestui lucru chiar mai bine decât Stokes. Polițiștii vor părea niște idioți incompetenți, incapabili să protejeze proprietățile londonezilor înstăriți de jaful și prădăciunea unui singur hoț inteligent. Iar în climatul politic actual, aceasta era o lovitură de care încă tânăra și în evoluție poliție metropolitană nu avea nevoie. Privindu-l în ochi pe Stokes, zise sec:

– Trebuie să fie ceva ce putem face.

Învăluită în pelerina ei groasă, Penelope urcă treptele spre ușa casei lui Barnaby. Trăsura fratelui ei încă mai zăbovea pe marginea trotuarului, în ciuda faptului că îi dăduse vizitiului – încă de cu o stradă înainte distanță – instrucțiuni stricte să se ducă acasă, la grajdurile din spatele conacului de pe Mount Street. Dar știa că va pleca abia după ce o va vedea intrată în casă în siguranță. Inspiră adânc, se uită la ușă, ridică mâna și bătu energic.

Mostyn deschise ușa și făcu ochii cât cepele.

– Bună seara, Mostyn. A sosit stăpânul tău?

– Ăă... nu, doamnă, răspunse omul și se dădu la o parte ca să-i facă loc să intre.

– Închide ușa. E frig afară. Își scoase apoi mănușile și își dădu jos gluga pelerinei, în timp ce el făcea o plecăciune. Iar când el își ridică fața spre ea, Penelope continuă: Eu și stăpânul tău eram în vizită la lordul Montford când el... Adair adică... a fost chemat de urgență într-o chestiune legată de ancheta noastră curentă. Se întoarse apoi și porni spre salon. Trebuie să-l aștept aici până vine.

O afirmație clară și fermă, pe care Mostyn nu o puse sub semnul întrebării. În schimb, se grăbi să-i deschidă ușa salonului. Penelope intră, și el o urmă.

– Să vă aduc un ceai, doamnă?

Focul ardea vesel în șemineu. Se duse în fața lui și își încălzi mâinile.

– Nu, mulțumesc, Mostyn. Se uită în jur, după care se duse la fotoliul pe care mai stătuse și cu multe săptămâni în urmă, când venise prima dată să-i ceară ajutorul lui Barnaby. O să stau aici lângă foc și o să-l aștept. Se așeză pe fotoliu, după care se uită spre Mostyn: Oh, dar, te rog, te poți retrage, s-ar putea să se întoarcă destul de târziu.

Mostyn șovăi o clipă, apoi făcu o plecăciune.

– Foarte bine, doamnă.

Se retrase repede, lăsând ușa întredeschisă, astfel încât Penelope să poată vedea pe coridor.

Ascultă pașii lui Mostyn îndepărtându-se, după care oftă, se lăsă pe spate în fotoliu, făcându-se comodă, și închise ochii. Nu era deloc mulțumită. Dar măcar se afla acolo unde trebuia să fie. Nu avea nici cea mai mică idee cât va dura până să se întoarcă acasă Barnaby, dar îi spusese lui Mostyn adevărul gol-goluț: trebuia să-l aștepte. Trebuia să fie acolo să vadă că nu i se întâmplase nimic rău – și oricum știa că nu avea nici un rost să încerce să adoarmă până când nu se convingea că era bine.

Nevoia aceea puternică și tumultuoasă o lovise în clipa în care plecase de acasă de la lordul Montford... Pentru că în momentul acela realizase că nu avea nici cea mai mică idee unde s-ar fi putut duce și cu ce s-ar fi putut confrunta. „A început jocul." Cine putea ști ce voise să spună Stokes prin asta? Poate că exact în clipa asta îl urmăreau pe diavolul de Alert pe alei întunecate și prin mahalale, sau pe la docuri, confruntându-se cu pericole.

În aceeași măsură era posibil și ca ei doi să stea de vorbă în biroul lui Stokes. Dar cum ar fi putut ști cu certitudine?

Confruntată cu nevoia aceea înflăcărată de a ști că era bine și în siguranță, ideea de a adormi i se păruse absolut ridicolă. Venise acasă împreună cu mama ei, îi făcuse cu ochiul vizitiului – un semnal pe care îl stabilise de mult cu el –, așteptase să se așternă liniștea în casă și apoi se furișase afară pe ușa din spate și se dusese la grajduri.

La un anumit nivel rațional, știa și ea că era foarte probabil să-și facă griji pentru nimic.

Dar asta nu schimba nimic. Îngrijorarea era încă acolo. Ba chiar suficient de puternică, brutală și violentă ca să asigure faptul

că ea va accepta că aici trebuia să fie – așteptându-l să vină acasă ca să poată vedea cu ochii ei că era teafăr și nevătămat.

Nu se mai obosi să cugete asupra motivului pentru care simțea asta. Deja motivul nici nu mai conta. Ci pur și simplu exista. Era incontestabil și evident... după cum subliniase extrem de clar și lordul Montford.

Știa că va trebui să gestioneze acel motiv curând, dar în noaptea asta... ei bine, pentru noaptea asta era suficient să-l vadă acasă teafăr și nevătămat. Restul... motivul... mai puteau aștepta. Cel puțin pentru moment.

Era miezul nopții când Barnaby descuie ușa casei sale și intră. El și Stokes așteptaseră la Scotland Yard, sperând că avea să mai fie raportat și alt jaf, dar asta nu se întâmplase. Acceptând în cele din urmă că nu vor mai afla nimic nou până dimineață, plecaseră spre casele lor.

Barnaby trase zăvorul, încuind ușa, și porni spre scări. Ușa salonului fusese lăsată deschisă. Aruncă o ocheadă înăuntru și... și încremeni.

În strălucirea roșiatică a focului muribund, Penelope era un pic mai mult decât un ghemotoc amorf pe fotoliu, cu fața ascunsă și întoarsă pe o parte. Dar știa că era ea, știa asta până în măduva oaselor, datorită unui simț primitiv, care ar fi recunoscut-o oriunde, indiferent cât de puține detalii avea la dispoziție.

Intră în liniște, traversă încăperea și veni în fața fotoliului.

În clipa aceea nu putea da un nume sentimentelor, emoțiilor care se învolburau, clocoteau și se răspândeau prin ființa lui. Rămase o clipă nemișcat, fără a scoate nici un sunet și lăsă momentul să se prelungească, savurându-l, adunând cu lăcomie toate emoțiile și sentimentele și cuibărindu-le cu aviditate în inima sa.

Nimeni nu-l așteptase niciodată așa să se întoarcă acasă. Nu fusese niciodată nimeni acolo care să-l aștepte când se întorcea acasă noaptea, adesea obosit și obidit, dezamăgit și uneori complet demoralizat. Și, dintre toți oamenii din lume, ea era cea pe care își dorea să o găsească acolo, așteptându-l să se întoarcă. Ea era cea în brațele căreia se afla alinarea și liniștea.

Primul lui impuls fu s-o ia în brațe și să o ducă în sus pe scări până în pat. Dar apoi se gândi la motivul pentru care se afla acolo.

După o clipă, se ghemui în fața ei, îi găsi mâinile printre faldurile pelerinei și i le mângâie ușor.

– Penelope? Trezește-te, scumpo.

Ea tresări imediat când îi auzi vocea. Clipi de mai multe ori ca să-și limpezească ochii împăienjeniți, după care deschise larg pleoapele, se uită la el și se aruncă în brațele sale.

– Ești bine! exclamă, în timp ce îl îmbrățișa aproape violent.

El râse și o strânse în brațe, legănându-se pe călcâie. Și în loc să se arunce pe spate pe covor, se ridică, luând-o cu el.

Imediat cum picioarele ei atinseră podeaua, se smulse din brațele lui și-l studie din cap până-n picioare. Barnaby avu nevoie de o clipă ca să-și dea seama că se uita să vadă dacă era rănit sau dacă pățise ceva.

Zâmbi apoi și o trase în brațele lui.

– Sunt bine... Nu s-a întâmplat nimic. Am stat toată noaptea la Scotland Yard.

Ea rămase cercetându-i chipul.

– Păi, ce s-a întâmplat?

El se uită în jos la ea, după care se aplecă, o ridică în brațe, se răsuci pe călcâie și se aruncă pe fotoliu, cuibărind-o în poala lui.

Penelope se făcu comodă, sprijinindu-se de brațul lui ca să îi poată vedea fața.

– Deci?

Și atunci îi povesti totul. Îi descrise până și frustrarea lui Stokes. Îl puse să îi povestească fiecare detaliu pe care îl aflase despre spargerea raportată și apoi, împreună cu el, formulă o ipoteză cu privire la ce se putuse întâmpla... cum unul dintre băieți se strecurase probabil printre gratiile grilajului și apoi ieșise, luând cu el urna.

Ea se încruntă.

– Probabil a fost o urnă destul de mică.

– Da. Eu și Stokes l-am interogat pe îngrijitor înainte să plece. Ne-a descris urna... Și, din câte am înțeles, nu era o simplă urnă chinezească, ci una foarte veche, confecționată din fildeș sculptat. Numai Dumnezeu poate știi cât valorează...

După o clipă, Penelope spuse:

– A pus ochii pe obiecte de colecție, nu-i așa?

El încuviință din cap.

– Lucru care se potrivește la fix cu ipoteza că fură la cerere... că sustrage anumite obiecte în mod particular, pentru care știe că anumiți oameni vor plăti bani buni, fără să-i pună întrebări dificile despre cum a făcut rost de ele.

Ea se încruntă din nou.

– Din păcate, când vine vorba despre colecționarii cei mai avizi, sunt câțiva suficient de lipsiți de scrupule ca să se încadreze perfect în descriere.

El nu îi răspunse. Discutaseră deja despre toate detaliile. Și, în ciuda urgenței pe care o simțeau amândoi de a-i găsi mai repede pe cei doi băieți în continuare dispăruți, știau că în seara asta nu mai puteau face nimic și nu mai aveau nici o pistă de explorat.

Nu în ceea ce privea ancheta lor, cel puțin.

Barnaby își dădea seama că încă mai cugeta. Că încă mai rumega tot ce îi spusese. Își freca absentă obrazul de al lui. Iar acea simplă și negândită mângâiere îi trimitea o căldură plăcută prin corp – și nu doar una de dorință carnală. Ci una care semnala o nevoie mult mai adâncă și secretă.

Penelope se simțea liniștită, împăcată și în siguranță în brațele lui.

Oportunitatea era acolo, dacă dorea să profite de ea. Și totuși, momentul încă i se părea mult prea special și prea nou și prea binecuvântat de glorios. Atât de mult, că nu se putea convinge pe sine să-l întrerupă sau să-l scurteze.

După comentariul lordului Montford, după ce venise aici – ca să nu mai vorbim și de reacția pe care o avusese el când o găsise așteptându-l –, nu mai exista nici o îndoială despre ce exista între ei. Își dorise ca ea să vorbească, ca ea să sugereze să se căsătorească, absolvindu-l astfel pe el de nevoia de a face asta. Și totuși, avea nevoie ca ea să-i fie soție și tot ce stârnea această nevoie – deși partea rațională o considera o slăbiciune –, nu mai era ceva ce să caute să ascundă... Mai corect spus, să o ascundă nu mai era un motiv suficient pentru el să se abțină să ia ceea ce avea nevoie, ceea ce își dorea să aibă și ceea ce trebuia să aibă cu orice preț.

Și dacă nu va vorbi ea în curând, atunci o va face el.

Dar aici, acum, în noaptea asta, nu era nici timpul, nici locul.

Erau amândoi foarte obosiți, iar ziua de mâine părea hotărâtă să-i solicite pe amândoi. În seara aceasta aveau nevoie de un moment de respiro – aveau nevoie de ceea ce puteau găsi unul în brațele celuilalt. Plăcere și o dulce și binecuvântată uitare, care-i ajuta să se vindece.

Se ridică încet și prudent, ridicând-o în siguranță în brațe. Porni apoi spre ușă.

– Bietul tău vizitiu încă mai așteaptă afară?

Penelope își odihni capul pe umărul lui, cu brațele încolăcite lejer în jurul gâtului său.

– Nu. L-am trimis acasă. Va trebui să găsim o birjă mai târziu. Și apoi, când el se întoarse spre scări, cu ea în brațe, Penelope zâmbi și murmură: Mult... mult... mai târziu. În zori.

Capitolul 22

Penelope își petrecu următoarea dimineață străduindu-se să se concentreze pe treburile de la orfelinat. Nimic din tot ce avea pe cap nu era ceva neobișnuit, și probleme precum ce furnizor să folosească pentru următoarea comandă de prosoape nu erau suficient de solicitante ca să-i distragă mintea de la vârtejul de gânduri care nu-i dădea pace.

Atunci când descoperise că Dick lipsea, se simțise, într-un fel, personal responsabilă. În mod rațional, știa că nu se făcea vinovată de nimic... totuși, nu putea scăpa de senzația că ar fi trebuit să prevină răpirea lui.

Iar faptul că îl pierduse și pe Jemmie nu făcuse altceva decât să intensifice și mai mult sentimentul acesta. Când o omorâseră pe mama lui și îl luaseră pe micuț, Smythe și Grimsby – și prin extensie și Alert – loviseră direct în ea. La momentul acela, ancheta devenise foarte personală.

Și acum, cu atât de multe piste demontate sau eliminate, dintr-un motiv sau altul, se simțea copleșită de o frustrare ciudată, încărcată de spaimă, care îi mistuia mintea.

Trebuiau... era absolut necesar să-i găsească și să-i salveze pe Jemmie și pe Dick.

Din păcate, oricât și-ar fi bătut capul, pur și simplu nu îi venea în minte nici o modalitate prin care să facă asta. Nu vedea nici o cale de a merge mai departe.

– Ceva vești despre băieții aceia doi, doamnă?

Se uită în sus și reuși să afișeze un zâmbet – chiar dacă unul scurt – pentru domnișoara Keggs.

– Din păcate, nu.

Redutabila matroană oftă și clătină din capul ei cărunt.

– E foarte îngrijorător... Două suflete nevinovate, în mâinile unui asemenea criminal!

– Așa e. Dar știind că trebuia să facă asta pentru moralul personalului ei, Penelope strânse din dinți și adoptă o expresie încrezătoare.

Noi... adică eu, domnul Adair, inspectorul Stokes și alții... facem tot ce putem ca să-i găsim pe Dick și pe Jemmie.

– Da! Și e o mare ușurare să știm că nu au fost uitați, zise domnișoara Keggs, după care bătu din palme. O să ne rugăm cu toții să reușiți. Și cât mai curând!

Femeia încuviință apoi din cap și plecă.

Penelope simți cum tot curajul și toată încrederea se topiră din ființa ei și se încruntă spre ușa goală.

– Și eu la fel, Keggs. Și eu la el.

Pentru că să se roage părea să fie tot ce putea să facă în clipa de față.

– Nu-mi vine nici o idee. Învârtindu-se agitat prin biroul său, Stokes îi aruncă o privire tăioasă lui Barnaby, care stătea din nou cocoțat pe un colț. Dar ție?

Barnaby clătină din cap.

– Am trecut deja prin asta de o sută de ori. Smythe îi are pe băieți și, dacă nu cumva Dumnezeu Atotputernic se hotărăște să ne dea o mână de ajutor, nu avem nici o perspectivă de a-l localiza în viitorul apropiat.

– Și viitorul apropiat este tot ce avem.

– Mda, așa e. Cât despre Alert... acum, că am înțeles mai bine jocul pe care-l face, sunt mai încrezător că îl vom identifica... în timp. Vocea lui Barnaby se înăspri apoi când zise: Dar, din nou, vorbim de „în timp". Montague a trimis un mesaj în dimineața asta. A făcut deja suficiente verificări încât să descopere că fiecare dintre cei doisprezece gentlemeni suspecți ai noștri au datorii într-o măsură mai mare sau mai mică. Dar judecând după vârstele lor și după faptul că sunt cu toții burlaci, aș zice că nu-i tocmai ceva surprinzător. Cu toate astea, cât de mari sunt aceste datorii s-ar putea să depindă de circumstanțele individuale ale fiecăruia în parte... și acesta e un aspect pe care Montague încă nu a avut timp să-l evalueze în profunzime. Și zice că o să dureze câteva zile bune, în cel mai bun caz.

Stokes se încruntă.

– Nici unul dintre contactele mele nu a găsit nici măcar cea mai mică dovadă care să indice că vreunul dintre cei unsprezece ar fi implicat în vreo afacere cât de puțin necinstită.

Barnaby clătină din cap.

– Nu cred că în trecut Alert s-ar fi înjosit într-atât încât să comită infracțiuni mărunte... sau măcar să se fi asociat cu infractori. E inteligent și precaut, chiar dacă începe să devină tot mai arogant.

Stokes mârâi, încă învârtindu-se de colo-colo.

– Păi, are de ce să fie arogant. Până acum a fost cu un pas înaintea noastră la fiecare mișcare.

Barnaby nu răspunse. Era pentru prima dată în cariera lui de anchetator când era cu adevărat blocat și simțea că se împotmolise... cel puțin pe subiectul localizării băieților. Știa că pe Alert îl va urmări și că îl va prinde în cele din urmă. Dar să-i salveze pe copii...

Le făcuse o promisiune atât mamei lui Jemmie, cât și băiatului. Să-l piardă pe Jemmie – faptul că fusese răpit și nu-și putuse îndeplini promisiunea – atârna ca o greutate de plumb pe sufletul lui. Pe onoarea lui.

Și ca și când asta nu ar fi fost suficient, pierderea lui Dick și a lui Jemmie o făcea pe Penelope să se frământe mai mult decât și-ar fi închipuit vreodată posibil.

La fel ca el, nici ea nu accepta cu una, cu două eșecurile.

Și de data asta, eșecul părea destul de inevitabil.

Stokes continua să se învârtă agitat. Pentru ei toți, faptul că erau obligați doar să stea și să aștepte, fără să poată face nimic și știind că băieții aceia erau pe undeva, era un supliciu. Și timpul se scurgea implacabil. Acum, copiii deja jefuiseră case cot la cot cu Smythe, și acesta, știind că băieții erau căutați, ar fi putut să-i vadă ca pe niște potențiale amenințări.

Și acum că Alert își pusese în aplicare planul și dusese la îndeplinire jafurile, chiar dacă ei aflaseră doar despre unul...

Brusc, Barnaby își îndreptă atenția asupra lui Stokes.

– E posibil ca Smythe să fi dat opt jafuri într-o singură noapte?

Stokes se opri și clipi confuz.

– Cu doi băieți? Nu.

– Nu? Sigur nu?

Stokes înțelegea la ce se referea. I se lumină chipul.

– Nu, la naiba... fizic e imposibil. Ceea ce înseamnă că dacă Alert se ține în continuare de planul său original de a executa o serie de opt jafuri...

– Și de ce nu s-ar ține, din moment ce planul lui pare să funcționeze perfect?

Stokes încuviință din cap.

– Atunci mai are... mai are cel puțin trei jafuri de dat.

– Cinci e numărul maxim care se poate într-o singură noapte?

– Mai degrabă, patru. Mai ales dacă trebuie să-i folosească pe copii pentru toate... ceea ce e cazul, conform spuselor lui Grimsby.

– Deci, seria de jafuri a lui Alert este în curs. Nu a terminat... Ceea ce înseamnă că mai avem cel puțin o noapte... și probabil încă patru jafuri, în timpul cărora să-i prindem.

Stokes se încruntă.

– Nu m-aș baza pe faptul că Smythe o să facă o greșeală.

– Nici nu trebuie să o facă el.

Stokes ridică din sprâncene.

– Băieții?

– Există întotdeauna o șansă. Și atâta timp cât există o șansă, există și o speranță. Barnaby reflectă un moment, după care se ridică și își luă haina de pe spătarul scaunului. Mă duc să discut cu cineva despre un alt fel de șansă.

– Asta e tot ce ți-a zis? Și l-ai lăsat să plece? mârâi Penelope, aruncându-i lui Stokes o expresie dezgustată.

Stokes ridică din umeri și se întinse să mai ia o prăjitură.

– O să-mi spună el, dacă iese ceva folositor din vânătoarea asta de iepuri la care a pornit. Între timp, cu alte jafuri în plan, am destule pe cap.

Penelope pufni scurt. Ei – ea, Stokes și Griselda – se adunaseră din nou în salonul Griseldei. Astăzi Griselda făcuse prăjiturele pentru ceai, ceva ce Penelope nu mai mâncase din copilărie. Era reconfortant să stea ghemuită pe canapeaua Griseldei, cu o ceașcă de ceai în mână, să rontăie ceva și să bea lichidul cald.

Și să-și împărtășească deznădejdile.

– Joe și Ned Wills au trecut pe aici în dimineața asta, zise Griselda. Nu aveau nici o noutate, dar mi-au zis că tot East Endul e cu ochii în patru și cu urechile ciulite. Odată ce Smythe îi eliberează pe băieți, o să îi avem în câteva ore.

Stokes oftă.

– N-o s-o facă.

– Adică n-o să le dea drumul? întrebă Penelope și-l țintui cu privirea.

Cu o expresie sumbră pe chip, Stokes clătină din cap.

– Știe deja că îi căutăm. Ori o să-i păstreze și o să-i mai folosească și la alte spargeri, ori o să scape de ei într-un fel în care să nu reprezinte nici o amenințare pentru el. Poate să-i ducă la Deptford sau Rotherhithe, ca să-i facă ucenici, sau muși, sau cărăuși de cărbuni. O să primească o sumă de bani în schimbul lor și, în același timp, o să se asigure că n-o să spună nimic prea curând nici unui om dispus să-i asculte.

Se auzi un ciocănit la ușa principală a magazinului, și Griselda se grăbi să coboare. Iar când se întoarse, Barnaby se afla chiar în spatele ei.

Lui Penelope i se părea că era mai concentrat și mai hotărât decât s-ar fi așteptat ea. Veni și se așeză, se servi cu trei prăjiturele și Griselda îi întinse o ceașcă de ceai. Și în timp ce sorbea, ea îi zise:

– Tocmai discutam ce-ar putea face Smythe cu băieții. Stokes crede că s-ar putea să-i vândă ca ucenici undeva. Se uită apoi spre Stokes. Așadar, nu crezi că îi va omorî?

Acesta era coșmarul care i se învârtea prin cotloanele minții.

Stokes îi întâlni privirea sigur:

– Nu pot băga mâna-n foc pentru asta. E posibil s-o facă dacă are senzația că prezintă o amenințare adevărată pentru el. Se uită apoi la Barnaby: Unde ai fost?

Barnaby lăsă ceașca jos.

– Am fost să discut cu lordul Winslow... Face de mult parte din Camera Lorzilor și se ocupă de partea cu justiția. Dacă putem demonstra că băieții, ca minori care au operat sub îndrumarea unui adult, au fost obligați să execute aceste spargeri împotriva voinței lor... și putem demonstra asta prin mărturii personale, inclusiv a mea și a domnișoarei Ashford, atunci vor fi exonerați de infracțiune și vor putea depune mărturie împotriva opresorului.

Expresia de pe chipul lui Stokes deveni și mai sumbră.

– Așadar, dacă îi vom găsi, vor reprezenta, într-adevăr, o amenințare reală pentru Smythe.

Barnaby încuviință din cap, după care îi întâlni privirea lui Penelope.

– Vor fi considerați nevinovați... *dacă* reușim să-i găsim. Dar trebuie să le dăm de urmă cât mai curând și să-i scăpăm din mâinile lui Smythe. E posibil ca el să nu știe ce înseamnă „complici prin constrângere", să nu știe că băieții pot depune mărturie împotriva lui fără să se incrimineze și pe ei, dar ei știu prea multe și, la fel ca și Grimsby, Smythe știe cum să cadă la o înțelegere cu poliția – va presupune că băieții vor fi încurajați să spună tot ce știu, în schimbul unor sentințe mai ușoare.. Și asta înseamnă că oricum ar privi problema Smythe, de îndată ce termină cu jafurile lui Alert, Jemmie și Dick vor deveni niște amenințări foarte reale pentru el.

Rezumatul acesta și implicațiile sale se instalară în mintea fiecăruia dintre ei ca o realitate sumbră.

Mai recapitulară încă o dată tot ce știau până acum. Din păcate, faptul că știau că mai urmau și alte jafuri nu îi ajuta să le poată preveni sau pentru a-i localiza pe Smythe și pe băieți.

– Alert chiar a gândit foarte bine toată treaba asta, zise Stokes, lăsând jos ceașca. A anticipat ce vom face noi și poliția și a lucrat pe lângă noi încă de la bun început.

Discutară până când ajunseră din nou în impas. Penelope se uită pe fereastră și văzu că ziua aceea mohorâtă se cam încheiase, lăsând locul unei seri și mai mohorâte. Oftă, lăsă jos ceașca de ceai și se ridică.

– Trebuie să plec. Am o cină de strângere de fonduri în seara asta.

Barnaby îi cercetă chipul. Puse ceașca pe masă și se ridică și el.

– Te conduc acasă.

Și din nou, trebuiră să treacă pe lângă biserică și pe lângă cimitir, ca să ajungă la bulevardul principal pentru a găsi o birjă. Odată urcați și îndreptându-se spre Mount Street, Barnaby îi studie profilul lui Penelope, după care îi luă mâna, o ridică la buze și îi sărută degetele cu blândețe.

Ea îi aruncă o privire piezișă și întrebătoare.

El îi zâmbi ca răspuns.

– Unde are loc cina aceasta?

– Acasă la lordul Abingdon, în Park Place, răspunse, după care oftă și se uită în față. Portia s-a ocupat de toate chestiunile astea... și apoi a plecat la moșie cu Simon, așa că acum trebuie să particip eu la ele! Se opri un moment din vorbit, după care continuă: Nu i-am simțit niciodată lipsa mai mult decât acum. Urăsc că trebuie să mă concentrez pe prostiile astea mondene și pe conversații politicoase, când există lucruri cu mult mai importante de făcut.

El îi mângâie degetele liniștitor și spuse:

– Adevărul este că nu putem face nimic în seara asta. Nu aveam nici cea mai vagă idee când va încerca Alert să dea următoarele spargeri, sau dacă le va împărți în decursul mai multor nopți... de fapt, încă nu știu nici câte din cele opt mai are de dat Smythe. Dacă Alert este, într-adevăr, bine conectat cu poliția, așa cum am presupus, o să știe că polițiștii n-o să facă nimic până când nu primesc un răspuns de la marchiz cu privire la urnă. Și chiar și după aceea, ce ar putea să facă? Din punctul de vedere al poliției, al politicienilor și al lui Peel, e o situație al naibii de încurcată și dificilă.

Penelope lăsă capul pe spate și se sprijini de spătarul scaunului.

– Știu. Și lordul Abingdon este un om bun, care ne ajută pe mai multe planuri. Așa că nu prea pot să-l învinuiesc sau să-i port pică pentru seara asta. După o clipă de gândire, adăugă: Din păcate, mama nu poate participa. Tocmai a aflat în dimineața asta că o veche prietenă de-a ei este pe moarte și s-a dus în Essex ca s-o vadă, înainte să plecăm în Chase.

Timpul se scurgea pe mai multe planuri.

– Îl cunosc destul de bine pe Abingdon. L-am ajutat să rezolve o mică problemă cu ceva ani în urmă. El îi întâlni ochii când întoarse capul să se uite la el. Te pot însoți în seara asta, dacă vrei.

Ea se uită la el, studiindu-i ochii și chipul, apoi buzele ei se curbară ușor.

– Da, mi-ar plăcea, mulțumesc.

El îi zâmbi, apoi îi ridică mâna și îi sărută degetele din nou.

– O să vin să te iau... Pe la cât? Să zicem pe la șapte?

Zâmbetul ei se lărgi și încuviință din cap.

– La șapte, da.

La ora unsprezece în noaptea aceea, după o cină plăcută cu lordul Abingdon și doi prieteni care, la fel ca și Excelența Sa, erau interesați de activități filantropice, Barnaby și Penelope coborâră treptele conacului și descoperiră că ceața se ridicase, lăsând în urmă o noapte răcoroasă, dar senină.

– Dacă mă concentrez un pic, pot să văd chiar și stelele, zise Penelope, așezându-și mâna în scobitura cotului lui Barnaby. Hai să nu ne mai batem capul să căutăm o birjă... O să ne prindă bine o plimbare și e frumos afară.

Barnaby se uită la ea și începură să meargă pe trotuar.

– Va trebui să traversăm jumătate de Mayfair ca să ajungem pe Mount Street. Doar nu speri, cumva, să dăm din întâmplare de Smythe pe drum?

Ea ridică din sprâncene.

– Ciudat, dar ideea asta nici nu mi-a trecut prin minte. Îi întâlni privirea și zâmbi. Nu mă gândeam să mergem până pe Mount Street. Jermyn Street e mult mai aproape.

Era, într-adevăr, mai aproape. El clipi la ea.

– Mama ta...

– Este în Essex.

Ajunseră pe Arlington Street, dădură colțul și își continuară plimbarea.

– Simt că ar trebui să subliniez că, de dragul bunei-cuviințe, nu ar trebui să fii văzută plimbându-te noaptea pe Jermyn Street, la brațul unui gentleman.

– Prostii! Îmbrăcată în pelerina asta și cu gluga ridicată, n-o să mă recunoască nimeni.

Barnaby nu era nici el sigur de ce se contrazicea cu ea. Era pe deplin bucuros ca ea să vină acasă cu el – exact ca și când ar fi fost deja căsătoriți sau cel puțin un cuplu logodit –, dar...

– ... Mostyn va fi șocat! zise el.

Ea pufni.

– Aș putea să-i cer să văd toate meniurile tale pentru săptămâna în curs, și Mostyn ar face o plecăciune în fața mea și ar murmura „Da, doamnă!", după care s-ar grăbi să mi le aducă.

El clipi mirat. Avu nevoie de o clipă ca să digere tot ce transmiteau cu subînțeles acele câteva cuvinte. În cele din urmă, spuse:

– Ți se adresează cu „doamnă"?

Ea ridică din umeri.

– Mulți mi se adresează așa.

„Mulți" nu erau Mostyn – adică majordomul său incredibil de cuviincios.

– Înțeleg.

Ajunseră la colțul cu Bent Street. Și fără să mai spună nimic, Barnaby o luă într-acolo.

Se uită la ea. Sub expresia ei relaxată, jovială și aproape jucăușă, putea detecta existența unui soi de hotărâre fermă. Și dat fiind statutul încă nerezolvat al relației lor, suspecta că era înțelept să aștepte și să aibă răbdare. Să vadă încotro se îndrepta.

Pentru că era foarte posibil să fie chiar direcția pe care și-o dorea el.

Și, într-adevăr, Penelope plănuia și planifica – repeta fraze potrivite prin care să introducă în discuție subiectul căsătoriei, odată ce ajungeau la el acasă. Ar fi fost preferabil să se întâmple în salon. Era mai ușor de vorbit acolo, mai cu seamă că nu exista un pat și, implicit, mai puține lucruri care să le distragă atenția.

Presupusese că orice discuție pe seama relației lor – de cum evoluase de la statutul ei inițial, de la o legătură pur profesională la început, și până la ceva mult mai mult în prezent, până în punctul în care în ultimele două seri ceilalți îi vedeau ca un cuplu, conectat în felul acela greu de definit care cataloga că doi oameni erau sau ar fi trebuit să fie căsătoriți – era mai bine de amânat până când reușeau să-i salveze pe Dick și pe Jemmie.

Dar cum Smythe se dovedise atât de alunecos și greu de prins... ce rost avea să mai aștepte? Sau să amâne inevitabilul?

Mai cu seamă din moment ce demonstraseră – iar și iar și iar în ultima săptămână – că acest „„inevitabil" prezenta beneficii semnificative pentru ei amândoi.

Nu îi venea să creadă că natura relației lor nu îi era la fel de clară și lui, precum îi era ei. *Putea* crede încă – și chiar destul de ușor, dat fiind cumulul de experiențe pe care le avusese cu gentlemeni de seama lui – că chiar și Barnaby ar fi evitat să-și declare sentimentele în fața ei.

Ea nu avea astfel de rezerve – nu era genul care să se lase să cadă pradă la astfel de ezitări. Se simțea în stare și dispusă să deschisă acest subiect anume.

Dar mai întâi de toate trebuiau să ajungă la el acasă. În salonul lui. Așa că până atunci pălăvrăgi amabilă despre nimicuri – curioasă să afle mai multe despre cluburile domnilor pe care abia le întrezărise în timp ce o conduse pe St. James. Și apoi ajunseră pe Jermyn Street.

Simți că se încordează când apăru ușa lui în raza lor vizuală. O conduse în sus pe scări, după care îi dădu drumul o clipă, ca să-și caute cheile în buzunar.

Auzind pași apropiindu-se de partea cealaltă a ușii, se răsuci și se întoarse cu fața într-acolo.

Barnaby ridică privirea chiar când se deschise ușa și Mostyn umplu cadrul ușii.

Dar înainte să poată reacționa în vreun fel, Penelope preluă frâiele. Mostyn se dădu la o parte și făcu o plecăciune respectuoasă.

– Ceai, te rog, Mostyn. În salon.

Cu tonalitatea vocii și atitudinea calibrate la perfecție, se comporta exact ca și când ar fi fost soția lui. Și îl lăsă încremenit în prag, uitându-se după ea cu ochii holbați.

Se uită scurt la el peste umăr, după care se îndreptă spre salon, adăugând:

– Eu și stăpânul tău avem niște lucruri de discutat.

„Ce lucruri?" Ridicând din sprâncene cu speranță, Barnaby făcu un pas în față.

– *Psssst!*

„Psssst"? Încă pe veranda casei, Barnaby se întoarse și văzu un bărbat așteptând lângă balustradă. Omul îi făcu un semn, uitându-se în jur, vădit neliniștit.

Nedumerit, Barnaby se duse până la marginea verandei și se aplecă ușor în față, întrebând:

– Ce este?

– Dumneata eşti domnu' Adair?

– Da.

– Am fost trimis aici cu un mesaj. Urgent, gen, zise omul și îi făcu semn din nou să se apropie.

Barnaby se încruntă și coborî. Deja prima treaptă de sus în jos îi oferea o perspectivă mai bună asupra străzii. Se opri brusc, uitându-se prin întuneric, simțind fiori premonitorii de rău augur gâdilându-i ceafa și alunecându-i pe șira spinării. Erau trei bărbați – ba nu, patru, la număr, când se uită și în partea cealaltă. Și văzându-i pe acei patru bărbați ascunzându-se mișelește printre umbrele dintr-o parte și cealaltă a casei, dădu să facă un pas în spate.

Ei observară asta, desigur. Și se aruncară imediat spre el, într-un atac surpriză.

Pe primul reuși să-l țină la distanță cu o lovitură de picior fix în piept, care îl aruncă spre balustradă. Dar înainte să aibă timp să se replieze, ceilalți se năpustiră pe scări și îl atacară. Mai doborî încă unul cu o lovitură puternică în stomac, dar ceilalți îl prinseră imediat la înghesuială, blocându-l astfel încât să nu mai poată impregna prea multă forță loviturilor.

Încercau să-l prindă și să-l oblige să coboare scările. Să-l îngenuncheze și să-l ia pe sus... dar nu să-l rănească, observă repede, pentru că nu aveau cuțite cu ei, slavă Domnului.

Tocmai se lupta cu unul dintre ei și încerca simultan să-i blocheze pe ceilalți de la a ajunge în spatele lui ca să-l împingă, când mai zări cu coada ochiului și pe altcineva în spatele lui. Capul masiv și greu al bastonului bunicului său apăru peste umărul lui, izbindu-l fix în moalele capului pe unul dintre bărbații cu care se lupta.

Mostyn se aruncase în luptă.

Atacatorul lui urlă pe măsură ce curgeau loviturile. Doi dintre ceilalți încercară să intervină, dar bastonul mânuit cu iscusință îi izbi mai întâi pe unul și apoi pe celălalt și se dădură înapoi amândoi.

Bastonul se întoarse apoi pentru a-l lovi pe omul care îl ținea pe Barnaby. Acesta ridică mâna ca să se apere și slăbi astfel strânsoare în care îl ținea pe el.

În același timp, alte mâini mai mici îl apucară din spate de haină, stabilizându-l și apoi trăgându-l înapoi cu o forță surprinzătoare.

Cu un urlet răgușit, omul ignoră loviturile bastonul și se aruncă în față, spre scara de mai jos și-l prinse din nou pe Barnaby

de haina descheiată, care-i flutura. Îl apucase strâns și acum încerca să-l doboare în jos pe scări. Dar Barnaby își propti ferm picioarele și-și smulse haina din strânsoarea lui, după care se răsuci în grabă, o împinse pe Penelope înapoi în casă, îl apucă pe Mostyn – care încă mai izbea curajos cu bastonul în stânga și-n dreapta – și-l zori și pe el înăuntru.

Apoi se aruncă și el înăuntru și abia avu timp – înainte ca atacatorii lui să se adune, să se regrupeze și să se năpustească pe scări – să le trântească ușa în nas.

Se izbeau de ușă cu foarte multă forță.

Barnaby se sprijini cu toată greutatea de ușă, se întinse și trase zăvoarele de sus. Mostyn avu grijă să se ocupe repede de cele din partea de jos a ușii.

Ușa se cutremură din balamale sub un nou asalt.

Mostyn se grăbi lângă Barnaby, ca să opună rezistență loviturilor huliganilor. Izbiturile continuau. Și atunci Mostyn puse în cuvinte uimirea lor colectivă:

– Suntem pe *Jermyn Street*, pentru numele lui Dumnezeu! Nu știu asta?

– Se pare că nu le pasă. Cu o expresie sumbră întipărită pe chip, băgă mâna în buzunarul vestei și scoase un fluier de poliție, pe lanț. Încă luptându-se să țină ușa care se cutremura din toate balamalele, i-l întinse lui Penelope și-i zise: Du-te la fereastra salonului.

Cu ochii cât cepele, ea apucă fluierul și se grăbi spre salon.

Odată ajunsă în salonul luminat confortabil, Penelope trase draperiile, deschise fereastra batantă, inspiră adânc, se aplecă pe geam atât cât îndrăznea de mult, pentru că salonul se afla fix deasupra scărilor, băgă fluierul în gură și suflă cât o țineau plămânii.

Sunetul acela strident era suficient pentru a sparge timpanele oricui.

Se uită apoi în jos ca să vadă ce efect avusese asupra oamenilor care izbeau în ușă – și apoi cu un țipăt ascuțit, se trase înapoi în casă în timp util pentru a evita o cărămidă care zbură pe fereastră.

Indignarea ei atinse atunci cote inimaginabile. Inspiră iar adânc, furioasă.

– Penelope?

Mîji ochii și aruncă o privire scurtă, dar ucigătoare spre fereastră, după care se răsuci și fugi pe coridor.

– Sunt bine. Se reluaseră izbiturile în ușă. Barnaby și Mostyn se împingeau tare în lemnul tremurând ca să opună rezistență. Mă duc sus!

Își adună în grabă fustele și o luă la fugă în sus pe scări. Se grăbi în dormitorul lui Barnaby și direct la fereastra care avea vedere spre stradă. Deschise larg draperiile și se chinui să deschidă fereastra. În cele din urmă reuși, se cățără pe pervazul interior lat, se aplecă afară, se uită la oamenii de jos și duse din nou fluierul la buze.

Și suflă iar și iar.

Oamenii se uitară în sus, înjurară aprig și fluturară din pumni spre ea, dar, din fericire, nu puteau ajunge la ea.

Ameți apoi și se opri din fluierat, dar până atunci deja observă o mișcare jos. Sunetul de pași care alergau – mulți pași care tropăiau în alergare – se ridica cu ecou prin noaptea întunecată, în timp de polițiștii care patrulau prin zonă se năpusteau din toate direcțiile.

Cu o satisfacție înverșunată, privea cum atacatorii lui Barnaby se întorceau ca să dea piept cu poliția.

Ceea ce urmă o nedumeri însă.

Derbedeii aceia nu fugiră, așa cum ar fi fost de așteptat să facă niște atacatori mișei. În schimb, se năpustiră asupra patrulei de poliție. Privi apoi cum în doar câteva secunde se iscă o încăierare în toată regula, care se răsfrângea în stradă. Veniră apoi și mai mulți polițiști și observă că își făcură apariția dintre umbre mai mulți și din cealaltă tabără, pentru a se alătura luptei.

– Ce ciudat!

Era aproape ca și când adevărata țintă a atacatorilor nu fusese nici o clipă Barnaby, ci poliția... Plecă de la fereastră și începu să se uite disperată prin cameră.

– Oh, Doamne!

Își adună iar fustele și se năpusti spre scări, pe care le coborî iute ca vântul.

Ușa principală îndelung abuzată stătea acum larg deschisă. Fugi afară și șopti o rugăciune de mulțumire și ușurare, când îl văzu pe Barnaby pe veranda – și nu în mijlocul bătăii care continua să crească în intensitate și efective, blocând toată strada.

La fel ca și ea, și el stătea și se uita încruntat la încăierarea din stradă, ca și când nu putea să și-o explice.

Îl apucă de braț și îl răsuci cu fața spre ea.

– E o diversiune! Era nevoită să țipe de-a binelea ca să se facă auzită peste cacofonia de mârâituri, icnete, gemete și urlete.

El clipi uimit.

– Cum?

– O *diversiune!* îi strigă din nou și întinse brațul ca să cuprindă toată busculada din stradă. Uite câți polițiști sunt aici... Sunt aici

toate patrulele din zonă. Sunt aici... Așa că nu pot fi pe străzile pe unde ar trebui să patruleze!

O sclipire de înțelegere își făcu atunci loc în ochii lui albaștri.

– Dau alte spargeri în seara asta!

– Da! exclamă ea, deja aproape țopăind de nerăbdare. Trebuie să mergem să vedem!

– *Știu* că sunt șanse foarte mici de reușită, *știu* că e posibil să fie periculos, dar nu putem doar să stăm în casă și să ne întrebăm. Penelope mărșăluia umăr la umăr cu Barnaby, cercetând cu privirea casele pe lângă care treceau.

Chiar dacă vorbise încet, cuvintele ei răsunau cu o hotărâre pe care Barnaby nu putea – și nu voia – să o conteste. Pentru că la fel ca și ea, nici el nu era înclinat să adopte o răbdare pasivă în locul acțiunii.

Încăierarea care se pornise în fața conacului său fusese imposibil de oprit. Se implicase și el în cele din urmă, prinsese un tânăr polițist, îl apucase de guler și-l eliberase din luptă, după care îl trimisese de urgență la Scotland Yard, cu un mesaj pentru Stokes. Nu avea nici cea mai mică idee dacă va fi de serviciu sergentul Miller sau alt om în care să poată avea încredere. Și, la fel de bine, nu știa nici unde se putea afla Stokes – pentru că avea o suspiciune șireată că era posibil ca prietenul său să fie dus pe St. John's Wood... caz în care ar fi fost mult prea departe ca să fie de vreun ajutor real.

Așa că iată-i acum, doar ei doi, hoinărind pe străzile din Mayfair.

Luna decembrie era la un pas distanță – după cum o demonstra mușcătura rece a aerului. Și la fel ca mai toate conacele pe lângă care treceau şi străzile erau tot pustii. Doar din când în când mai trecea pe lângă ei câte o birjă sau trăsură. Era trecut de miezul nopții. Probabil puținele cupluri de nobili încă rămase în oraș se întorseseră de la evenimentele serii și erau deja în pat, în timp ce burlacii înaltei societăți încă nu plecaseră încă de la cluburile lor.

Acestea erau orele la care loveau în general hoții.

Merseră pe Berkeley Street, în jurul piațetei și apoi în jos pe Bolton Street. Iar în momentul de față parcurgeau Clarges Street. Ajunseră în colțul care se intersecta cu grajdurile și o luară la stânga pe Queen Street. Undeva mai în fața lor, o trăsură neagră traversă capătul străduței și urcă în sus pe Queen Street.

Penelope se încruntă.

– Aș putea să jur că am mai văzut trăsura aceea.

Barnaby mârâi.

Penelope nu mai zise nimic altceva. Vehiculul era o trăsură mică de oraș, genul acela pe care o avea în grajd fiecare gospodărie, ca o trăsură de rezervă. Oare de ce îi rămăsese în minte? Sau de ce era atât de convinsă că mai văzuse și mai devreme *această anume* trăsură...? Și apoi își aminti unde o mai văzuse. Treceau de colțul de nord-vest al Berkeley Square, când trăsura traversase Mount Street mai în fața lor, târându-se apoi, la fel de încet, în sus, pe Carlos Place.

Întorsese capul și se uitase la ea. Unghiul din care văzuse calul, trăsura și vizitiul cocoțat pe capră fusese același din care o văzuse și mai devreme.

Dar de ce nu i-ar da pace o asemenea imagine? Tocmai acum și în zona aceasta, când era o imagine atât de comună și des întâlnită? Nu avea nici cea mai mică idee de ce i-ar fi fost imprimată în minte cu atâta fermitate certitudinea că era aceeași trăsură. Cugetă asupra acestei neînțelegeri în timp ce mergeau încet pe stradă, cercetând cu prudență umbrele și uitându-se la scările pe lângă care treceau. Dar tot nu ajunse la nici o concluzie.

Când ajunseră în Queen Street, șovăiră o clipă, după care Barnaby o trase mai în stânga. Așezându-și mâna mai confortabil în scobitura brațului lui, veni lângă el în pas de plimbare. În orice alt sezon, dacă i-ar fi văzut cineva așa, i-ar fi considerat un cuplu logodit ieșit la o plimbare lungă ca să petreacă cât mai mult timp cu putință unul în compania celuilalt. Dar cum iarna își făcuse deja simțită prezența, un astfel de motiv era foarte puțin probabil. Cu toate astea, plimbarea lor lentă și domoală le oferea timp suficient pentru a examina casele pe lângă care treceau.

Exact la fel ca și cuplul pe care îl văzu mergând pe celălalt trotuar pe Curzon Street.

Când ajunseră în punctul în care Curzon Street se intersecta cu Queen Street, se uită lung, după care îl trase de braț pe Barnaby. El se uită la ea și atunci îi făcu semn să se uite vizavi, mai jos, pe Curzon Street.

El privi într-acolo și pufni imediat.

Într-un acord tacit, traversară spre partea sudică a străzii și așteptară până când celălalt cuplu ajunse la ei.

Stokes părea destul de rușinat. Așa că ridică din umeri și zise:

– Nu știam ce altceva am putea să facem.

– Cu ostatici sau fără, nu puteam să stăm pur și simplu acasă și să așteptăm fără să facem nimic, afirmă Griselda.

– În orice caz, zise Stokes, după prezența voastră aici, deduc că și voi ați gândit la fel.

– De fapt... începu Barnaby și se uită spre Penelope... prezența noastră aici se datorează mai mult unei acțiuni directe.

Stokes deveni, dintr-odată, alert.

– Ce s-a întâmplat?

Barnaby îi povesti în câteva cuvinte „diversiunea" care avusese loc.

– Ți-am trimis un mesaj, zise apoi Penelope. Dar dacă ai fost la plimbare prin oraș, probabil nu au știut unde să te găsească.

Stokes încuviință din cap.

– Dar sunt aici acum... și cred că ai dreptate. *Sigur* mai dau spargeri și la alte case în seara asta. Se uită apoi în jur. Și cel mai probabil prin zona asta.

– Ținând cont că diversiunea a fost în Jermyn Street, începu Barnaby, care zone din Mayfair au cele mai mari șanse să fie pustii acum?

Stokes înțelegea la ce se referea. Și făcu semn spre zona de sud.

– Păi, am putea consîdera Piccadilly ca granița sudică și până sus, la Circus și la Regent Street... zise, indicând spre est... și până sus, pe Conduit Street. De acolo, de la Bond Street până pe Bruton Street, până sus, în Berkeley Square... Și din moment ce casa ta se află în capătul acesta al Jermyn Street, probabil au venit patrulele din toată zona de nord și până din Hill Street. Și probabil... zise și se întoarse să se uite în josul Curzon Street... și probabil și din zonele de pe lângă Park Lane.

– Așadar, ne aflăm mai mult sau mai puțin în mijlocul zonei pustii? întrebă Penelope.

Stokes încordă maxilarul și încuviință din cap.

– Depinde și pe unde erau în patrulă... dar n-am văzut nici un polițist de când am venit în zona asta.

– Nici noi n-am văzut, zise Barnaby, uitându-se în jur. Dar, pe de altă parte... noi am plecat chiar din locul în care sunt adunați toți.

Stokes înjură în șoaptă.

– Hai să împărțim zona și să ne despărțim.

El și Barnaby își puseră capetele la contribuție și conturară mai multe rute posibile. Stokes încuviință din cap apoi.

– Ne întâlnim din nou în partea de sus a Berkeley Square... dacă nu cumva vreunii dintre noi îi văd pe netrebnici. Ai fluierul la tine, da?

Penelope se bătu ușor pe buzunarul mantalei.

– E la mine, da.

Barnaby o luă din nou de mână. Încuviință din cap spre Griselda, după care îi întâlni privirea lui Stokes.

– Dacă vreunul dintre noi vede vreun polițist pe drum, sau vreo birjă, cred că am face bine să trimitem de veste la Scotland Yard să trimită mai mulți oameni încoace.

Stokes aprobă, îi salută apoi și se întinse să o ia de braț pe Griselda.

Barnaby și Penelope se întoarseră și porniră pe Curzon Street. Dar înainte să apuce să facă mai mult de un pas în direcția cu pricina, un țipăt ascuțit spintecă noaptea și îi făcu să încremenească în loc.

Stokes apăru imediat lângă ei, cercetând noaptea adâncă din jur.

– Unde?

Nici unul dintre ei nu era sigur.

Și apoi un al doilea țipăt ascuțit spintecă liniștea tensionată. Penelope arătă în față și în stânga.

– Acolo! Half Moon Street!

Își adună fustele și o luă la fugă în direcția aceea. Din câțiva pași mari, Barnaby și Stokes o depășiră, apoi apăru și Griselda lângă ea.

Țipătul de mai devreme se transformase într-un vaier continuu, care creștea în volum și în intensitate pe măsură ce se apropiau de intersecție.

Barnaby și Stokes erau la doar câțiva pași de Half Moon Street, când țipetele atinseră cote și mai înalte și două siluete mici apărură alergând împleticindu-se de după colț.

Alergând cât puteau de repede, siluetele pitice trecură în sprint pe lângă cei doi bărbați, înainte ca vreunul dintre ei să aibă timp să reacționeze.

Undeva mai în spate, Penelope se opri brusc. Acum că țipetele lor nu mai erau distorsionate de ecoul dintre case, putea înțelege clar că strigau după ajutor.

– Dick? O față palidă se uită în sus la ea. Și atunci o recunoscu și pe cealaltă. Jemmie?

Abia venindu-i să-și creadă ochilor, începu să fluture din mâini, făcându-le semn să vină unde se opriseră ea și Griselda.

Jemmie o luă la goană spre ea, dar Dick rămase în urma lui, în mijlocul drumului, cu ochii mari și holbați, uitându-se în spate, de unde veniseră, și gata să o ia la fugă din nou. Jemmie observă și-i strigă:

– E doamna de la orfelinat.

Dick se mai uită atunci o dată la ea. Şi uşurarea care-i inundă chipul mic şi obosit era aproape prea chinuitoare de văzut. După aceea ţâşni şi el să i se alăture lui Jemmie.

Ambii băieţii o apucară de mâini, fiecare de câte una, strângând-o rugător de degete şi legănându-se agitaţi.

– Vă rog, domnişoară... *vă rog!* Salvaţi-ne!

– Desigur! Penelope se aplecă şi-i îmbrăţişă pe amândoi. Se ghemui şi-l strânse în braţe pe Jemmie, în timp ce Griselda se lăsase şi ea pe vine, strângându-l pe Dick într-o îmbrăţişare protectoare.

Barnaby şi Stokes veniră înapoi la ele. Amândoi erau bărbaţi mari de statură şi impunători. Cu trăsăturile umbrite şi de nerecunoscut, erau imagini de-a dreptul intimidante pentru cei doi copii. Penelope nu fu deloc surprinsă când băieţii se făcură mici în braţele ei şi ale Griseldei.

– E în ordine, e în ordine... zise şi le zâmbi, liniştitor. Suntem aici acum. Dar de cine fugiţi?

Cuvintele acestea abia ce îi părăsiseră buzele, când răsună un urlet animalic de furie, ce spintecă noaptea şi făcu străzile să tremure cu ecou. Ridicară cu toţii privirile. Barnaby şi Stokes se răsuciră şi săriră în poziţie de luptă, interpunându-se instinctiv între femei şi copii şi pericolul iminent.

O siluetă masivă apăru apoi de pe Half Moon Street, înjurând şi blestemând şi se năpusti spre ei.

– De *el!* ţipară băieţii la unison, cu voci tremurânde de spaimă.

Căpcăunul se uită apoi în sus şi îi văzu – îi văzu pe Stokes şi pe Barnaby direct în faţa lui. Înjură aprig, se opri într-o alunecare, se răsuci din mers şi fugi în direcţia opusă.

Barnaby şi Stokes porniră după el.

Alunecarea aceea de oprire deja îl costase prea mult teren. Barnaby îl prinse din urmă înainte să apuce să iasă de pe stradă, şi Stokes era imediat în spatele lui. În mai puţin de un minut îl prinseră pe răufăcător şi îl aveau imobilizat cu faţa în jos pe caldarâm. Barnaby îl ţintui cu greutatea propriului corp, în timp ce Stokes îi legă mâinile şi braţele şi apoi folosi sforile pe care le găsi prinse de centura lui ca să-i lege fedeleş şi gleznele.

– Chiar îmi place un infractor care vine pregătit. Stokes îl ridică apoi în picioare pe om. Se uită la chipul lui şi zâmbi. Domnul Smythe, presupun.

Smythe mârâi îngrozitor.

Capitolul 23

– Cine e Alert? Stokes se plimba încet prin fața scaunului pe care stătea tolănit Smythe. Îl aduseseră acasă la Barnaby. Nu numai că Jermyn Street fusese mult mai aproape decât Scotland Yard, dar, după cum subliniase repede Barnaby, cu Alert, oricine ar fi fost el, având legături cu poliția, era de preferat să țină cărțile care le căzuseră într-un sfârșit în mână cât mai aproape de piept și cât mai în siguranță cu putință.

Chiar dacă Alert își dădea seama că ceva era în neregulă, chiar dacă știa că îl prinseseră pe Smythe, cu cât știa mai puține despre ce aflau de la Smythe, cu atât mai bine.

Îl legaseră pe Smythe de scaun. Nu putea evada și nici nu încerca să o facă. Își testase o dată legăturile de la mâini. Stokes avea toată încrederea că, în cele din urmă, Smythe le va spune tot ce știa. Va dori ceva în schimb pentru asta, firește, dar în mod sigur nu avea nimic de câștigat din a-i păstra secretele lui Alert.

Așezaseră scaunul pe care stătea Smythe în centrul camerei, cu fața spre vatră, iar Stokes se plimba prin spațiul liber dintre cele două. Penelope și Griselda stăteau așezate în fotoliile de o parte și de alta a focului care ardea. Barnaby stătea în picioare lângă scaunul lui Penelope, cu un braț proptit pe polița șemineului.

Dick și Jemmie ședeau la o măsuță mică de lângă perete, înfulecând niște sandviciuri enorme pe care le pregătise pentru ei Mostyn. Acesta stătea lângă ei, la fel de interesat ca și ei de scena care se derula în mijlocul salonului.

Stokes nu fu deloc surprins când Smythe nu îi răspunse imediat la întrebare. Omul încă se mai gândea, cu capul aplecat și cu bărbia băgată în piept.

Ceea ce îi surprinse cel mai mult însă fu afirmația pe care o rosti Jemmie:

– E un domn... un nobil. El e ăl de-a plănuit toate spargerile. Și a luat și toate lucrurile pe care le-am sustras din case.

Stokes se întoarse spre Jemmie, și chiar și Smythe ridică brusc capul ca să se uite la el.

– L-ai văzut?

Jemmie se agită în scaun.

– Nu destul de bine cât să-l recunosc. Era întuneric și purta o pălărie mare și un fular... se prefăcea vizitiu.

– Vizitiul! exclamă Penelope și sări în picioare. Asta e! Se uită apoi spre Stokes. Am văzut o trăsură trecând încet pe stradă, în timp ce ne plimbam noi... Și am văzut aceeași trăsură *de trei ori* în seara asta. Ultima dată a fost când am luat-o înapoi pe Bolton Street cu băieții și cu Smythe... trăsura mergea în spatele nostru... pe Curzon Street. Nu puteam să-mi scot din minte imaginea cu trăsura. Mi se părea că e ceva ciudat cu ea... și acum știu și ce. Știu cum stau vizitiii pe capră... Stau un pic cocoșați. Omul acesta stătea cu spatele drept ca vergeaua. Era îmbrăcat ca un vizitiu, dar nu era vizitiu. Era un gentleman care se dădea drept un vizitiu. Se uită apoi spre Jemmie și Dick. Acolo s-au dus lucrurile pe care le-ați luat în seara asta din celelalte case... în trăsură?

Ambii băieți încuviințară din cap.

– Da, așa a fost aranjamentu', zise Jemmie. După ce plecam din fiecare casă, trăsura și domnu' Alert ne așteptau la colț ca să ia lucrurile de la noi.

Dick îndrăzni și el atunci să șoptească:

– Alert îi dădea lui Smythe câte-un săculeț... un avans zicea el... mereu după ce puneam fiecare obiect în portbagaju' trăsurii.

– Smythe trebuia să mai primească bani mai târziu, adăugă Jemmie. După ce vindea Alert lucrurile.

Stokes se uită la Smythe și aproape că putea auzi rotițele minții lui învârtindu-se. Dacă mai aștepta mult, era posibil ca băieții să divulge suficient cât să-și poată dea seama de identitatea lui Alert. Și asta l-ar fi lăsat pe el fără nimic cu care să se târguiască.

Smythe simți privirea lui Stokes și se întoarse să se uită la el.

Stokes ridică dintr-o sprânceană.

– Ai ceva de zis? Când Smythe șovăi vizibil, continuă: În momentul de față o să fii acuzat de jaf, omor și tentativă de omor. O să mergi la spânzurătoare, Smythe! Și numai din cauza asocierii tale cu Alert și cu mașinațiile lui. În clipa de față, are toate obiectele pe care și le-a dorit, cu excepția unuia... și pare destul de hotărât să scape basma curată și să te lase pe tine să înfrunți singur mânia judecătorilor, după ce se va afla valoarea exactă a tot ce ai furat.

Smythe se mișcă în scaun, agitat.

– Poate că am furat lucruri... da' am făcut-o pentru Alert. Din ordinu' lui Alert. E destul de clar că nu-i modul meu obișnuit de lucru. Adică cine-a mai auzit vreodat' să furi numai câte-un singur lucru când intri într-o casă? Plecă apoi privirea în pământ. Și n-am omorât pe nimeni.

Stokes îl studie o clipă, după care întrebă:

– Păi, și cum rămâne cu doamna Carter?

Smythe nu ridică privirea.

– Nu poți dovedi nimic.

– Oricum ar fi, începu Stokes, pe un ton dur și tăios, avem suficienți martori că ai încercat s-o omori pe Mary Bushel în Black Lion Yard.

Smythe pufni atunci.

– Dar n-am omorât-o, nu? Se opri o clipă din vorbit, după care continuă, adresându-se în continuare cizmelor lui Stokes: Să omor oameni... asta nu-i treaba mea. Nu-s bun la asta. Sunt un spărgător a-ntâia. Dacă n-ar fi fost blestematu' de Alert care să insiste să fac jafu' ăsta... toate opt casele... *așa cum voia el*... nici măcar nu mi-ar fi trecut vreodat' prin minte să mă dedau la crimă.

Stokes lăsă tăcerea aceea tensionată să se mai întindă un pic, după care ce zise, ferm:

– Așa și?

Iar atunci Smythe ridică într-un final privirea și se uită la Stokes.

– Dacă vă dau tot ce știu despre Alert și dacă-i suficient ca să-l identificați... cu ce acuzații o să mă confrunt?

După o clipă lungă de gândire, Stokes îi răspunse:

– Dacă informațiile pe care ni le dai se dovedesc suficiente pentru a-l identifica pe Alert și ești de acord să depui mărturie împotriva lui, dacă va fi nevoie, o să lăsăm în picioare numai acuzațiile de jaf și tentativă de omucidere. Dacă am putea să dovedim că ai comis și crima, te-ai duce direct la spânzurătoare, fără discuție. Dar fără asta... și cu o recomandare de la noi pe baza cooperării cu poliția, o să fii doar deportat. Stokes se opri o clipă din vorbit, după care adăugă: Alegerea e a ta.

Smythe pufni.

– Mda, mersi... O să aleg deportarea.

– Așadar, cine e Alert?

Smythe plecă privirea din nou în pământ.

– Haina asta de-o port are un buzunar ascuns. În căptușeală, lângă cusătura de pe stânga, la nivelul coapsei. Stokes se aplecă în fața lui și pipăi haina. Sunt trei liste acolo.

Stokes găsi hârtiile împăturite și le scoase. Le despături apoi, le netezi și le ridică să le citească. Barnaby plecă de lângă șemineu și veni lângă el.

– Astea-s listele de mi le-a dat Alert. Prima e o listă a caselor... Smythe continuă apoi, povestindu-le planul lui Alert, descriindu-le întâlnirile pe care le avusese cu el și relatându-le tot ce vorbiseră.

În timp ce le spunea despre spargeri, atât despre cele patru din noaptea precedentă, cât și despre cele trei pe care le duseseră la îndeplinire în noaptea aceasta, Stokes și Barnaby se uitau peste listă... mai exact la adresele caselor jefuite și la cea cu obiectele furate.

La un moment dar, Barnaby se opri și înjură.

– Ce e? întrebă Stokes.

Sumbru, Barnaby indică una dintre adrese, pe cea a primei case jefuite în prima noapte.

– Asta e Cothelstone House.

– Casa tatălui tău?

Barnaby încuviință din cap. Luă lista cu descrierile obiectelor ce trebuiau furate și localiză înregistrarea corespunzătoare.

– „Figurină din argint, care înfățișează silueta unei doamne, pe raftul din vitrina din biblioteca." Sfinte Sisoe! zise și îi întâlni privirea lui Stokes.

Stokes ridică atunci dintr-o sprânceană.

– E valoroasă, înțeleg asta. Dar despre ce sumă vorbim aici?

Barnaby clătină din cap.

– Valorează... ăăă... habar n-am cât valorează figurina. Cuvântul folosit în general pentru a descrie statueta este „neprețuită". Literalmente, neprețuită.

Se mai uită o dată pe lista de obiecte.

– Nu vorbim despre o mică avere aici. Dacă aceste alte obiecte sunt de același calibru, atunci Alert s-a aranja să concureze cu cei mai bogați din ținut.

Stokes clătină din cap.

– Adică îmi spui că statuia asta neprețuită, din casa unuia dintre nobilii care supraveghează activitatea poliției, dintr-o casă pe care *tu* o vizitezi în mod regulat, stătea pur și simplu acolo pe o masă, așteptând un hoț întreprinzător, care doar să vină și s-o ia?

Barnaby se uită la el și ridică din umeri.

– Va trebui să discuți asta cu mama mea, dar te previn de-acum că e puțin probabil să ai prea mult succes cu ea. Dumnezeu știe că tata a bătut-o la cap ani la rând să o încuie undeva în siguranță... Dar a renunțat acum câteva decenii bune. Și, după cum a subliniat și Penelope, lucrurile astea s-au aflat prin preajma noastră de când ne-am născut... Așa că nici nu prea le mai observăm...

– Până când nu le șterpelește cineva. Stokes părea dezgustat. Se întoarse atunci încă o dată spre Smythe. Așadar, totul a decurs lin. Alert a ridicat cu trăsura fiecare obiect furat, după fiecare casă, până la ultima. Păi, și ce s-a întâmplat?

Smythe se încruntă și se uită la băieți.

– Asta nu mi-e clar încă nici mie. Poate ar fi mai bine să-i întrebi pe ei...

Stokes se întoarse atunci spre Dick și Jemmie.

– Ultima casă... Ce s-a întâmplat acolo... Cum ați reușit să fugiți?

Băieții făcură schimb de priviri, după care Jemmie spuse:

– În prima noapte, Smythe nu ne-a zis unde anume în casă trebuia să mergem după obiect, până când nu ajungeam acolo. Așa că n-am avut cum să plănuim când să încercăm să fugim. Dar mai târziu, în noaptea aia, după primele patru case, Alert ne-a luat cu trăsura... pe toți trei... și apoi s-a oprit undeva într-un parc ca să vorbească cu Smythe despre casele din seara asta. Ne-au lăsat în trăsură pe mine și pe Dick. Dar am ascultat ce-au vorbit.

– Am auzit că unu' din noi trebuia să intre prin bucătărie la a treia casă... și ăla m-am dovedit a fi eu, spuse Dick. Și ne-am pus de acord ca oricare dintre noi era, să ia un cuțit suficient de ascuțit ca să taie hățurile în care ne ținea. Încuviință apoi din cap spre hățurile pe care le avusese Smythe la centură și care în clipa de față erau strânse în jurul gleznelor omului masiv. Le folosea ca să ne țină când ne duceam de la o casă la alta. Și dacă vreunu' dintre noi rămânea afară, ne lega de un stâlp sau de un gard.

– Am auzit și că la ultima casă din seara asta trebuia să fie doar unu' din noi doi, continuă Jemmie. Trebuia să luăm un tablou mic dintr-o cameră de la etaj. Smythe m-a săltat să intru pe geamu' de la spălătoria din spate și m-a așteptat acolo să ies. Dar pentru că trebuia să ajung până sus, știam că n-o să devină suspicios din prima, așa că am ieșit pe ușa principală, în schimb. Doar că zăvorul a scârțâit tare.

– Io aproape terminasem să-mi tai hățurile când a ieșit el, spuse Dick. Dar Smythe a auzit scârțâitul și și-a dat seama de la ce era. Jemmie m-a ajutat să mă eliberez, dar apoi l-am văzut pe Smythe venind după noi din spatele casei. Așa că am fugit.

– Ați făcut foarte bine, spuse Penelope, cu glasul încărcat de aprobare și admirație.

Smythe mârâi și se uită înapoi la Stokes.

– Deci, asta e... tot ce pot să vă zic. Găsiți un domn care să știe casele alea, suficient de bine cât să știe toate detaliile scrise acolo... unde erau obiectele și exact cum să le ia. Aduceți-l la mine și io o să zic dacă e omu' vostru.

Stokes îl studie o clipă în plus pe Smythe.

– Păi, o să-l recunoști, dar... dar o să fie cuvântul tău împotriva cuvântului lui. Mai e cineva care să-l cunoască?

– Grimsby, răspunse Smythe. El l-a văzut de mai multe ori decât mine.

Stokes se încruntă.

– Din păcate, pușcăria nu prea i-a priit lui Grimsby. A făcut un infarct. E mort. Nu ne poate ajuta.

Smythe se uită în jur și înjură în șoaptă. După aceea se uită spre băieți.

Urmărindu-i linia privirii, Stokes întrebă:

– Băieți... vă rog, gândiți-vă bine. L-ați văzut pe Alert... sau vă amintiți ceva despre el, suficient de bine încât să-l recunoașteți dacă l-ați vedea din nou?

Ambii băieți se încruntară gânditori, apoi clătinară din cap.

Stokes oftă. Tocmai dădea să se întoarcă iar spre Smythe, când Jemmie zise:

– Da' l-am *auzit* suficient de bine ca să-i recunoaștem vocea.

Penelope le zâmbi strălucitor.

– Excelent! Îi întâlni privirea lui Stokes. Și asta e destul de bine, nu-i așa?

Stokes cugetă o clipă, după care încuviință din cap.

– Aș zice că da.

– Așadar... Barnaby se concentrase pe liste. Tot ce trebuie să facem acum... dar se opri din vorbit, când cineva ciocăni tare la ușă.

Era un *cioc-cioc-cioc-cioc* foarte politicos. Barnaby se uită spre Mostyn, care făcu o plecăciune scurtă și se duse să răspundă la ușă.

Mostyn lăsă ușa salonului întredeschisă. Nimeni nu zicea nimic. Adulții așteptau să afle cine era, iar băieții erau prea ocupați să-și înfulece sandviciurile ca să le pese.

Se auzi deschizându-se zăvorul de la ușă. O secundă mai târziu, răsună o voce rezonantă și guturală, prea nedeslușită pentru a fi înțeleasă, care îl salută pe Mostyn.

Răspunsul lui Mostyn veni clar și răsunător:

– Milord! Ăăă... nu vă așteptam.

– Mda, îmi dau seama de asta, Mostyn, dar totuși, iată-mă, declară o voce rafinată și politicoasă. Poftim aici, ia și pălăria mea. Și acum, spune-mi... unde e fiul acesta al meu?

Ușa salonului se deschise larg și contele de Cothelstone intră calm. Studie o clipă oamenii adunați în salon, după care zâmbi blând.

– Barnaby, dragul meu băiat... Se pare că ai o întrunire pe cinste aici.

Barnaby clipi.

– Tată... începu, dar se opri din vorbit și se încruntă. Credeam că ai plecat în nord.

– Am plecat, da, răspunse contele și oftă. Din păcate, mama ta a hotărât că am uitat ceva acasă, așa că m-a trimis înapoi să-l aduc.

Strălucirea din ochii contelui, în timp ce se uita la fiul său, le dădea de înțeles tuturor ce era acel „ceva" despre care vorbea.

Contele zâmbi apoi sincer și își mută atenția spre ceilalți adunați în salon. După aceea se întoarse înapoi la Barnaby și ridică din sprâncene.

– Aha... Pe Barnaby îl încerca dintr-odată o senzație neplăcută că lucrurile îi cam scăpau de sub control. Îl cunoști pe Stokes, desigur.

Contele și Stokes încuviințară din cap unul spre celălalt.

Barnaby se întoarse apoi spre Penelope.

– Și dă-mi voie să ți-o prezint pe domnișoara Penelope Ashford.

Penelope se ridică, făcu o reverență politicoasă, după care dădu mâna cu contele.

– Este o plăcere să te cunosc, milord.

– Plăcerea e de partea mea, draga mea. De partea mea. Îi cuprinse apoi mâna între amândouă ale sale și o bătu ușor pe degete, zâmbindu-i încântat. Îl cunosc pe fratele dumitale. Vorbește adesea despre dumneata.

Penelope zâmbi și îi oferi un răspuns politicos.

Barnaby fu copleșit îndată de o senzație de slăbiciune și i se strânse stomacul. Tatăl său știa. Cum anume... asta nu bănuia. Dar tatăl său știa... și la fel și mama lui. Înjură în sinea lui. Reuși apoi să răsufle un pic mai ușurat când tatăl lui, în cele din urmă, o lăsă pe Penelope și se întoarse spre Griselda.

Barnaby le făcu prezentările, după care îl conduse spre băieți și le spuse suficient de povestea lor ca să explice prezența lor acolo.

– Ce flăcăi curajoși! exclamă contele, încuviințând din cap aprobator, după care se întoarse să-l măsoare din priviri pe Smythe. Așadar, să înțeleg că acesta este răufăcătorul nostru?

– Mai degrabă, acolitul său. Dornic să-i păstreze atenția tatălui său cât mai departe de Penelope, Barnaby îi înmână una dintre listele lui Alert. Era pe punctul de a-i explica ce anume era, când Penelope îl atinse ușor pe braț.

Încuviință din cap și-i făcu semn spre cei doi băieți – amândoi căscau.

– Poate că Mostyn ar putea să-i ducă la bucătărie să le dea niște lapte și apoi să le caute undeva niște paturi? Pot să-i duc mâine la orfelinat.

Mostyn încuviință din cap, aprobator. Îi luă apoi pe băieți și îi conduse spre ușă.

Barnaby se întoarse atunci spre tatăl lui și-l găsi încruntându-se la listă.

– Ce faci cu una dintre listele astea infernale ale lui Cameron? întrebă tatăl său, întâlnindu-i privirea. Despre ce e vorba aici?

Timp de o clipă, Barnaby fu sigur că nu înțelesese corect.

– Lista lui *Cameron?*

Tatăl luă scutură atunci din foaie cu subînțeles – era cea pe care erau notate casele care trebuiau să fie jefuite.

– Asta. Știu că Cameron a scris asta. Se mai uită o dată la foaia de hârtie. Poate că e scrisă toată cu litere mari, dar îi recunosc scrisul oriunde. Ca secretar personal al lui Huntingdon, Cameron ne scrie toate agendele și procesele-verbale... toate la fel de ordonat și lizibil ca asta. Nedumerit, contele își întoarse atunci privirea spre Barnaby. Ce e asta? Recunosc adresa noastră, desigur, și la fel și pe celelalte... Arată ca unul din rondurile lui Huntingdon.

Nu apucă să mai facă schimb de prîviri cu Stokes, pentru că afirmația aceea îl luă prin surprindere. Așa că Barnaby se încruntă și întrebă:

– Rondurile lui Huntingdon?

Contele pufni scurt.

– Trebuie să fii mai atent la politică. Huntingdon este extrem de conștiincios și vizitează în mod regulat toți agenții importanți din partid în calitatea sa de membru al parlamentului. E un om foarte dedicat, Huntingdon.

– Și Cameron merge cu el? întrebă Stokes.

Contele ridică din umeri.

– Nu de fiecare dată, dar destul de des, da. Dacă e ceva de discutat, Cameron trebuie să fie acolo să ia notițe.

Stokes îi întâlni atunci privirea lui Barnaby.

– Toate obiectele furate au fost din biblioteci sau din birouri... Ai observat asta?

Barnaby încuviință din cap.

Și în clipa aceea, contele își pierdu răbdarea și izbucni:

– *Ce* obiecte furate?

Barnaby îi înmână atunci și celelalte liste.

– Obiectele astea... Cele pe care răufăcătorul a aranjat să le fure Smythe.

Contele luă foile și le studie câteva clipe. Nu-i luă mult să-și dea seama de implicații, mai cu seamă când ajunse la obiectul furat din propria casă.

– Statueta străbunicii mamei tale?

Se uită la Barnaby, care încuviință din cap.

– Împreună cu toate celelalte.

În momentul acela, nu mai era nimic blând în expresia contelui.

– Și a pus mâna pe toate?

– Toate, cu excepția ultimului. Dar încă nu a avut ocazia să scape de ele. Și acum, datorită ție și a lui Smythe, știm cine este.

Contele zâmbi – doar că de data asta expresia de pe chipul lui era de prădător.

– Excelent!

Și apoi Penelope fu cea care puse cea mai pertinentă întrebare:

– Unde locuiește Cameron?

Contele știa.

– Locuiește cu Excelența Sa la Huntingdon House.

Contele îi asigură că lordul Huntingdon era încă treaz la ora aceea și gata să-i primească, în ciuda faptului că era aproape două noaptea, așa să porniră cu toții spre conacul acestuia, care, din fericire, era situat în apropiere de Dover Street.

Stokes luă doi polițiști de la patrula din St. James și le ordonă să-l păzească pe Smythe. Lordul Cothelstone declarase ferm că era nevoie să vină și el, așa că, astfel, o întreagă procesiune mărșălui pe ușile conacului lui Huntingdon. Cu toate astea, majordomul lui Huntingdon se îndreptă țanțoș și gestionă întreaga chestiune cu mult aplomb. Îl lăsă pe conte – un vizitator frecvent – să se ducă singur cu Barnaby în biroul lordului Huntingdon, iar el îi escortă în salon pe Penelope, pe Griselda și pe Stokes. Se întoarse apoi și îi duse pe băieți, pe Mostyn, pe cei doi polițiști și pe Smythe la niște scaune simple de lemn aliniate pe coridorul de dincolo de holul principal.

Și în cinci minute, majordomul era înapoi, gata să-i conducă pe toți în sanctuarul particular al stăpânului său.

Huntingdon, un gentleman masiv și corpolent, nu era prost. Ascultă fără nici o emoție, în timp ce Barnaby și Stokes îi explicară de-a fir a păr cazul împotriva omului pe care Smythe și băieții îl cunoșteau drept domnul Alert și despre care acum se credea că era secretarul personal al Excelenței Sale – Douglas Cameron.

Când i se spuse că Smythe și băieții îl puteau identifica pe Alert – Smythe din vedere, iar băieții după voce –, Huntingdon îi studie pe cei trei cu mare atenție, apoi încuviință din cap.

– Foarte bine. Povestea voastră e puțin cam trasă de păr, dar listele acestea cu siguranță sunt probe compromițătoare. Acesta este într-adevăr scrisul lui și acelea sunt într-adevăr case pe care le-a vizitat de curând, în compania mea. Așa că nu văd nici un motiv să nu-l supunem pe Cameron la un test. Dacă prin vreo răsturnare a sorții se dovedește că e nevinovat, atunci nu e nimic rău în asta.

Barnaby încuviință din cap.

– Mulțumesc, milord.

– Cu toate astea... începu apăsat Huntingdon și ridică un deget ferm... O să facem asta în mod corect.

Acestea fiind spuse, Excelența Sa dădu dispozițiile, ordonând fiecărui om în parte unde să stea și ce să facă.

Două uși – câte una de fiecare parte a biroului lung – duceau spre camerele alăturate. În fața fiecărei uși se afla câte-un panou mare oriental. Huntingdon îi trimise pe cei doi polițiști și pe Smythe să stea ascunși în spatele unuia din panouri. Iar în spatele celuilalt, îi trimise pe Penelope, pe Griselda și pe cei doi băieți.

– Vreau să-i aduceți pe băieți numai atunci când o să vă zic eu. Omul lui Adair va sta aici, lângă ușa principală, și atunci când o să-i dau eu semnalul, o să iasă pe coridor și o să vină pe partea cealaltă ca să vă spună să intrați. Vreau să-i țineți pe băieți în spatele panoului, de unde să ne poată auzi, dar nu și vedea. Huntingdon o țintui atunci pe Penelope cu privirea lui intensă și fermă. Mă bazez pe dumneata, domnișoară Ashford, ca să-mi spui dacă băieții îl identifică în mod corect pe Cameron ca fiind omul pe care l-au auzit dându-i instrucțiuni lui Smythe. O să știi după semnalul meu când să ieși și să-mi spui.

Penelope încuviință din cap.

– Da, domnule.

Îi luă apoi pe băieți și pe Griselda și se duseră în sala adiacentă.

După ce totul fu aranjat după voința lui Huntingdon, cu contele și cu Barnaby stând în spatele biroului în dreapta lui și cu Stokes lângă peretele din stânga lui, Huntingdon îl chemă pe majordom și îi porunci să-l cheme pe Cameron.

– Și, Fergus... să nu-i spui nimic despre cine este aici.

Majordomul păru aproape ofensat.

– Desigur că nu, milord.

Huntingdon se uită la Stokes, după care la Barnaby.

– Domnilor, deși apreciez tot interesul pe care l-ați manifestat pentru cazul aceasta, eu voi conduce interviul. Și aș aprecia foarte mult dacă, indiferent ce ar putea spune Cameron... dacă ați rămâne tăcuți.

Stokes nu păru deloc mulțumit, însă încuviință din cap aprobator. Barnaby fu de acord mai repede – era de acord cu tactica adoptată de Excelența Sa și nu vedea nici un motiv să nu lase interogatoriul acela în mâinile sale capabile.

Trecu un minut, după care se deschise ușa și intră Cameron.

Barnaby îl studie în liniște. Părul său, de un castaniu obișnuit și tuns elegant era ușor ciufulit și exista o îmbujorare slabă în obrajii săi palizi. Huntingdon afirmase mai devreme că nu-i ceruse lui Cameron să îi fie la dispoziție în seara aceea, iar Fergus le confirmase faptul că Cameron fusese plecat de la ora nouă seara și se întorsese abia de curând.

Era la fel de bine îmbrăcat ca de obicei. Nici măcar o manșetă nelalocul ei. După o ezitare infinit de mică – care era complet scuzabilă în circumstanțele date, când dăduse cu ochii de compania neașteptată –, închise ușa în spatele lui și veni în față, studiindu-i cu aerul său arogant obișnuit, semnificativ mai respectuos când veni vorba de tatăl lui Barnaby și de Huntingdon.

Barnaby observă asta, precum și atitudinea mult mai echitabilă pe care o avea față de el. Omul era extrem, extrem de conștient de rangurile superioare ale elitei sociale. Îi trata pe toți cei pe care îi considera ca fiind sub el cu o aroganță disprețuitoare și pe toți cei pe care îi vedea ca fiind peste el – precum Huntingdon și contele – cu un respect lingușitor. Și, desigur, pe cei pe care îi considera egalii lui – precum era Barnaby – îi saluta cu un aer imperturbabil. Și din experiența lui Barnaby, numai aceia care *nu* erau siguri pe locul lor în lume depuneau atât de mult efort pentru a și-l consolida.

Cameron se opri la un pas în fața biroului. Și la fel ca orice secretar personal bun, expresia de pe chipul lui nu dezvăluia nimic. Nici măcar un dram de curiozitate.

– Da, milord?

– Cameron. Huntingdon își împreună mâinile-i mari pe registrul pe care îl avea în față și îl țintui cu o privire fermă, dar intensă. Domnii aceștia au venit la mine cu o poveste absolut tulburătoare. Se pare că ei cred că ai fost implicat...

Huntingdon făcu un rezumat expert al cazului lor, omițând toate detaliile neimportante și concentrându-se asupra rezultatelor și concluziilor.

Din moment ce îl studia cu mare atenție pe Cameron, lui Barnaby i se păru că acesta se albi la față atunci când stăpânul său menționă listele, dar era la fel de posibil ca asta să fie și pentru că îi mai dispărea îmbujorarea de pe chip.

Cu toate astea, Barnaby – și era foarte sigur că același lucru era valabil și pentru Stokes, pentru tatăl său și pentru Huntingdon – își confirmă vinovăția lui Cameron în doar câteva minute.

Omul nu reacționă. Chiar dacă afirmația inițială a lui Huntingdon îi dăduse foarte clar de înțeles că *el* era cel suspectat de infracțiunile descrise anterior de Huntingdon, Cameron menținu o atitudine rezervată. Un om nevinovat – indiferent de gradul de control și stăpânire de sine pe care îl avea asupra propriei persoane – ar fi arătat măcar un semn cât de mic de uimire, de șoc, sau de neliniște de orice fel, atunci când era informat că era suspectat de asemenea fărădelegi.

În schimb, Cameron doar așteptă răbdător până când Huntingdon ajunse la finalul discursului său, încheînd cu:

– Așadar, domnule? Ne poți lumina și pe noi cu privire la acuratețea acestei povești?

Și apoi Cameron zâmbi – afișă un zâmbet relaxat, de nobil și care parcă îi invita pe Excelența Sa și pe conte să i se alăture să râdă împreună de gluma aceea complice.

– Milord... Toată povestea nu e altceva decât o invenție. Cel puțin cât privește partea cu implicarea mea. Flutură din mână pentru a minimaliza ideea, dar și listele care se aflau pe birou, lângă registrul lui Huntingdon. Nu am nici cea mai mică idee cum de s-a abătut suspiciunea aceasta asupra mea, dar te asigur că nu am avut absolut nimic de-a face cu această... această serie de jafuri. Făcu ultimele cuvinte să sune ca un act la care ar fi fost complet de neconceput ca el să ia măcar parte, darămite să-l fi înfăptuit... ca și când ideea în sine era aproape la fel de ridicolă cum ar fi fost ca *el* să curețe un șemineu.

Și după aceea, rămase pur și simplu acolo, în expectativă, cu convingerea absolută că Huntingdon îl va crede, va lua de bun cuvântul său și va desconsidera acuzațiile acelea, de care era evident că se făcea vinovat din expresia de pe chipul său, postura sa corporală și, de fapt, din întreaga lui atitudine.

Iar în clipa aceea Barnaby înțelese. Cameron, atunci când condusese trăsura, îi văzuse pe el și pe Stokes împreună cu Smythe, dar nici măcar în clipa aceea nu îi trecuse prin minte că l-ar fi putut identifica. Și aparent uitase și de liste... ori asta, ori chiar nu se gândise că cineva care le-ar fi văzut i-ar fi putut recunoaște scrisul și stilul.

Venise în birou pregătit să dea piept cu cele mai rele acuzații, despre care considerase că ar fi putut apărea – unele vagi și în nici un caz susținute de dovezi concrete –, punându-și o încredere deplină și, în același timp, nefondată și înfumurată în poziția pe care o avea în înalta societate, crezând cu tărie că asta era suficient pentru a abate de la sine orice acuzații.

Lucrurile nu stătea deloc așa cum presupusese. Dar acum, că era aici, nu avea de ales decât să-și joace rolul așa cum și-l scrisese. Nu avea nici o altă apărare.

Barnaby se uită în jos și murmură:

– E un spectacol. Crede că știe regulile.

Vorbise extrem de încet, dar era convins că tatăl său și Huntingdon îl aud și știu exact ce însemnau acele reguli.

Huntingdon îl studie pe Cameron, după care își despreună mâinile și se lăsă ușor pe spate în scaun.

– Ei, haide, acum, Cameron. Va trebuie să vii cu ceva mai bun de-atât.

În ochii lui Cameron apăru imediat o licărire de furie. Era obișnuit să-l citească în mod corect pe șeful său. Contrar așteptărilor lui, acum își dădea seama că Huntingdon nu avea deloc de gând să i se alăture și să respingă povestea aceea „inventată", darămite să strângă rândurile, adică să intervină ca un gentleman pentru a susține un alt gentleman și a-i lua apărarea.

– Milord... începu Cameron și întinse mâinile. Nu știu ce să spun. Nu știu absolut nimic despre aceste evenimente.

Din poziția sa din spatele biroului, Barnaby observă cu colțul ochiului o mișcare în spatele panoului după care stăteau ascunși Penelope, Griselda și băieții. Mostyn părăsise încăperea discret cu câteva minute mai devreme.

Cameron inspiră adânc.

– Trebuie să spun că sunt destul de surprins să mă pomenesc ținta unor astfel de acuzații. Privirea îi zbură spre Stokes. Și nu pot presupune decât că ofițerii care investighează acest caz nu au reușit să-l găsească pe vinovat și își închipuie că arătând cu degetul spre unul dintre nobilii care le este superior, pot cauza suficientă consternare încât eșecul lor de a proteja înalta societate de astfel de prădăciuni să fie trecut cu vederea.

Lui Stokes îi zvâcni un mușchi din maxilar și o îmbujorare mică îi acapară obrajii, dar, în afară de asta, nu răspunse în nici un fel la ofensa care avea drept scop să-l provoace, ci, în schimb, continuă

să îl fixeze pe Cameron cu o privire fermă, prin care reuși cumva să-i transmită tot disprețul pe care îl simțea.

Cameron mijii ochii, dar știa că nu mai putea spune nimic pe acel subiect. Se întoarse de la Stokes și se uită la angajatorul său și își dădu seama că încă nu reușise să abată acuzațiile de la persoana sa.

Cu toate astea, Huntingdon părea să cugete cu adevărat asupra sugestiei sale.

– Serios?

Tonul vocii lui era încurajator și, practic, îl invita pe Cameron să elaboreze.

Cameron aruncă o ocheadă rapidă spre Barnaby, după care îi întâlni din nou privirea lui Huntingdon.

– Și sunt, de asemenea, perfect conștient că pentru unii oameni, rezolvarea acestor cazuri de infracțiune și învinuirea unor membri ai clasei superioare a devenit un soi de pasiune. Una care atrage după sine o anumită notorietate... ba chiar faimă. Și astfel de lucruri pot întuneca judecata unui om, atunci când își permite să-și urmărească această *pasiune* până devine obsesie. Cameron permise atunci unui zâmbet mic și arogant să-și facă apariția pe buzele lui. Ca un fel de dependență, dacă îi putem spune așa.

– Oh? se miră Huntingdon.

Dar răspunsul lui era la fel de rece precum ochii săi.

Barnaby plecă atunci capul în pământ ca să-și ascundă un zâmbet. Cameron tocmai depășise o limită invizibilă. Un gentleman nu făcea astfel de afirmații – sau acuzații – despre un alt gentleman, altfel decât între patru ochi.

– Pe scurt, milord... zise Cameron, cu vocea înăsprindu-i-se... suspectez că aceste afirmații nefondate, sau acuzații, numește-le cum consideri, au fost aruncate spre mine într-o încercare de a expedia cazul. Nu cred că a existat vreun motiv cu adevărat personal în alegerea țapului ispășitor, ci mai degrabă că am fost ales după simplul fapt că mă potrivesc profilului unui suspect, care, prin virtutea statutului și poziției mele ca secretar al dumitale, va abate atenția de la trista lipsă de dovezi în acest caz.

Barnaby ridică privirea și văzu că ochii lui Cameron erau acum ațintiți cu asprime spre chipul lui Huntingdon. Și nu putea să nu-i acorde credit pentru asta lui Cameron. Dacă ar fi fost oricine altcineva cu mai puțină coloană vertebrală decât Huntingdon, acea ultimă afirmație zeflemitoare – o amintire că dacă el unul ar fi fost acuzat, atunci ar fi fost pusă la îndoială însăși integritatea și poziția lui Huntingdon – i-ar fi câștigat libertatea. Cel puțin pe aceea de a părăsi încăperea aceea în momentul de față.

Și orice anume citea pe chipul lui Huntingdon, făcea ca încrederea lui Cameron în forțele proprii să se întoarcă cu aplomb. Expresia de pe fața lui se mai relaxă un pic. Și apoi, făcând o plecăciune politicoasă, întrebă:

– Ar mai fi și altceva, milord?

Era mai mult decât evident că-l judecase extrem de greșit pe Huntingdon. Excelența Sa își împreună din nou mâinile pe registru și-l țintui pe Cameron cu o privire dură și aspră.

– Într-adevăr, ar mai fi, da. Ai reușit, în mod singular, să eșuezi lamentabil în a ne lămuri cum anume au ajuns aceste liste cu casele și cu obiectele furate din fiecare în parte, scrise, de altfel, cu caligrafia ta distinctivă, să se afle în posesia unui spărgător de locuințe care recunoaște că a furat aceste obiecte. Și deși pretinzi să nu știi nimic despre aceste liste, eu, personal, pot confirma că ai vizitat frecvent fiecare dintre conacele enumerate pe listă și că ești familiarizat cu bibliotecile și cu birourile din interior suficient de bine pentru a poseda anumite cunoștințe despre obiectele furate. Foarte puțini gentlemeni au asemenea cunoștințe... mai cu seamă despre *toate* casele în cauză. De asemenea, te numeri printre puținii gentlemeni care au cunoștințele și nivelul de acces necesare pentru a falsifica ordinul de percheziție emis împotriva orfelinatului. Și deși respectivele liste, compuse în stilul tău distinctiv, și gradul de familiarizare cu casele implicate în caz, și abilitatea ta de a falsifica un ordin de percheziție pot fi respinse individual ca fiind probe circumstanțiale... luate împreună, sunt extrem de sugestive. Cu toate astea, din moment ce îți susții cu tărie nevinovăția, nu ai avea de ce să ai vreo obiecție în a permite respectivului spărgător de locuințe... zise Huntingdon și-i făcu semn lui Smythe să iasă din spatele panoului... să se uite la tine și să confirme dacă ești sau nu omul pentru care a lucrat.

Pentru asta era pregătit Cameron. Se întoarse calm cu fața spre Smythe.

Smythe se uită la el, măsurându-l din cap până-n picioare și apoi mârâi:

– El e! Doar că-și spunea domnul Alert.

Cameron doar ridică din sprâncene, afișând o expresie contrariată și ofensată, apoi se întoarse spre Huntingdon.

– Milord! Atât expresia de pe chipul său, cât și tonul lui transmiteau o neîncredere ostentativă și aproape ofensată. Dar, cu siguranță, nu intenționezi să pui vreun pic de valoare pe cuvântul unui astfel de om?! Ar spune orice ca să-și ușureze situația. Aruncă apoi o privire spre Stokes și adăugă: Îndrăznesc să spun că i s-a oferit

o încurajare pentru a face asta. Nici un tribunal nu ar emite o condamnare bazându-se pe cuvântul lui.

Huntingdon încuviință din cap, grav.

– Poate că nu. Cu toate astea, mai există și alți martori. Se uită apoi spre cealaltă parte a încăperii. Domnișoară Ashford?

Penelope ieși atunci din spatele celuilalt paravan. Cu mâinile împreunate în față, păși înainte și i se adresă Excelenței Sale:

– Ambii băieți au reacționat imediat la vocea lui Cameron. Nu există nici o îndoială că el a fost omul pe care l-au auzit dându-i instrucțiuni lui Smythe. Își mută privirea spre Cameron și continuă: Cu privire la care anume case să fie prădate și ce anume să fure din fiecare.

Cameron rămase înlemnit, holbându-se la ea.

– Doi băieți nevinovați care nu sunt constrânși sau amenințați în nici un fel și, implicit, nu au nici un motiv să mintă. Huntingdon se opri o clipă din vorbit, după care întrebă: Ce ai de spus acum, Cameron?

Cameron își mută furios privirea de la Penelope și ținuta ei autoritară și se uită la Excelența Sa.

Nu mai rămase nimic din gentlemanul care se pretindea.

Barnaby înjură în șoaptă și dădu să vină în fața biroului.

Și, într-adevăr, Cameron nu reacționă deloc ca un gentleman. Se năpusti s-o atace pe Penelope.

Uluită și nevenindu-i să creadă ce se întâmpla, se pomeni luată ostatică de brațele lui tremurând de furie. Cu ochii sclipindu-i ca unui nebun, Cameron o trase în fața lui pe post de scut uman. Unul din brațele lui se strânse în jurul umerilor ei, imobilizând-o de pieptul lui. Și cu cealaltă mână flutură un cuțit prin fața ei.

Penelope se concentră la lama ascuțită și simți un fior de gheață alunecându-i pe șira spinării. Cameron, fără îndoială, era nebun. Cuțitul părea extrem de ascuțit.

– Înapoi! urlă Cameron și se mișcă astfel încât să fie cu spatele la perete.

Penelope putea simți cum Cameron întorcea frenetic capul dintr-o parte în alta. Putea simți agitația, panica pură care îl copleșise.

– *Înapoi*, am zis! Altfel, îi crestez obrazul!

Mișcă mâna și, dintr-odată, cuțitul – cu lama lui ascuțită, strălucitoare – se afla foarte aproape de fața ei.

O frică de gheață îi aluneca pe șira spinării. Era prea puternic ca să se poată elibera din strânsoarea lui – mai cu seamă când o amenința

așa de aproape cu un cuțit. În plus, depărtase picioarele și le ancorase ferm în podea, așa că nu ajungea nici măcar să-l lovească.

Inspiră adânc și se obligă să-și mute privirea de la cuțit. Se uită spre ceilalți, dar le vedea chipurile ca prin ceață. Apoi ochii ei ajunseră la Barnaby și se concentrară asupra lui, și vederea i se limpezi.

Era palid, tras la față și încordat. Stătea nemișcat în spatele biroului, ținut pe loc de amenințarea lui Cameron.

Îl studia cu mare atenție pe Cameron. Și pe ea. Când Cameron se uită prin cameră, ca să verifice ce făceau ceilalți, Barnaby îi întâlni ferm privirea, după care întredeschise buzele și făcu o mișcare de mușcare a aerului.

Penelope clipi și înțelese ce-i transmitea. Își lăsă capul pe spate pe pieptul lui Cameron și se concentră atunci pe mâna care-i flutura cuțitul. Pentru că era atât de scundă, mâna lui era chiar în fața gurii ei.

Deschise larg gura și-și înfipse dinții în mâna lui Cameron.

Omul scânci.

Închise ochii și strânse cât putu de tare, rămânând cu dinții înfipți în mâna lui.

Și atunci Cameron țipă de-a binelea. Încercă să-și smulgă mâna, dar nu reuși. Având mâna imobilizată, nu mai putea folosi cuțitul.

Începu să se agite și să se întoarcă dintr-o parte în alta, furios, urlând de durere și încercând să-și retragă mâna dintre dinții ei. Și preț de o clipă nebună dansară așa prin cameră și se izbiră de Stokes și de conte. Se prăbușiră apoi într-un ghem încurcat de membre, punându-le piedică – în cădere – și celor doi polițiști care dăduseră buzna înăuntru ca să-i ajute.

Penelope reuși, în cele din urmă, să se desprindă din încăierare și se îndepărtă în patru labe. Se uită înapoi și îl văzu pe Cameron folosind cuțitul ca să-l amenințe și să-l țină la respect pe Barnaby. Huntingdon era în picioare, dar nu avea cum să iasă din spatele biroului fără să îi distragă atenția.

Și după expresia de pe chipul lui Barnaby, era mai mult decât evident că Cameron aștepta chiar și cel mai mic motiv ca să-l înjunghie pe Barnaby.

În clipa aceea timpul aproape că se opri în loc.

Cuțitul zbură o dată. Și încă o dată. Barnaby sări înapoi la timp.

Cameron mârâi și se lansă într-un nou atac. Cu inima în gât, Penelope deschise gura ca să țipe. În ultima clipă, Barnaby reuși să se răsucească și să se ferească. Lama cuțitul luci în lumină când alunecă prin fața pieptului său.

Se întinse după brațul lui Cameron, dar acesta își dădu seama de pericol și sări înapoi. Cu ochii care-i străluceau sălbatic, uitându-se frenetic de la un bărbat la altul și fluturând cuțitul amenințător, se retrase încet.

Uitase – sau poate că nici nu o observase deloc pe Griselda. Strecurându-se din spatele paravanului, Griselda ridicase o statuetă grea de pe o masă alăturată și se furișase în spatele lui Cameron, lipită de perete. Ținea statueta ridicată și aștepta momentul potrivit. Iar când Cameron ajunse chiar în fața ei, îl izbi tare cu ea în cap.

Penelope sări în picioare, în timp ce Cameron se legăna, dezorientat de la impactul loviturii.

– N-a fost suficient de tare! strigă și-i făcu semn Griseldei. Mai lovește-l o dată!

Dar înainte ca Griselda să apuce să lovească din nou, Barnaby veni în față, îi smulse cuțitul din mână și îl doborî pe Cameron cu o lovitură năprasnică de pumn care-i zdrobi maxilarul.

Forța loviturii îl zdruncină pe Cameron. Se izbi tare cu spatele de perete, după care dădu ochii peste cap. Apoi i se înmuiară genunchii și se scurse în jos, pe perete, sfârșind pe podea.

Barnaby se înălța deasupra lui, încruntat și scutura din pumn.

Înfricoșată, Penelope se năpusti prin cameră și spre el.

Huntingdon îl bătu pe umăr, când trecu pe lângă el.

– Bine lucrat.

Penelope nu era la fel de sigură. Îl prinse de mână pe Barnaby – de mâna aceea frumoasă cu degetele lungi, elegante și iscusite – și se uită la încheieturile roșii ale degetelor sale.

– *Ce ți-ai făcut la mână?*

Spre uimirea lui Barnaby, vătămările pe care și le produsese la mână – minore așa cum erau și care aveau să vindece destul de repede – o chinuiau pe Penelope. Și astfel, orice altceva trecu pe locul doi. Și pentru ea nu mai conta nimic, decât să-l ducă degrabă acasă, ca să îi poată îngriji rănile. Ca să-i salveze încheieturile degetelor vătămate.

Iar faptul că Mostyn îi luase sub aripa lui protectoare pe băieți și se oferise voluntar să aibă grijă de ei și să-i ducă a doua zi după-amiază la orfelinat nu făcuse altceva decât să-i întărească și mai tare hotărârea de a pleca.

Lucru despre care Barnaby decise că era în interesul său. Întrucât, lăsând orice altceva la o parte, avea nevoie să vorbească cu ea – acum,

curând – înainte ca tatăl lui să spună ceva care să-i complice și să-i îngreuneze și mai mult viața.

Penelope se simți ușurată atunci când el fu de acord să lase toate chestiunile în mâinile capabile ale lordului Huntingdon și ale contelui. În mintea ei, existau suficient de mulți oameni capabili care să se ocupe de ticălosul de Cameron și să facă tot ce mai era de făcut. Polițiștii îl vor duce pe Smythe la Scotland Yard, iar Stokes o va conduce pe Griselda acasă. Singurele responsabilități ale lui Penelope rămâneau să se ocupe de bunăstarea băieților și de Barnaby.

Iar ultima dintre cele două avea prioritate. Când ajunseră la el acasă, îi lăsă pe băieți în grija lui Mostyn ca să-i ducă la culcare și-l zori pe Barnaby în sus pe scări, spre dormitor. Îl împinse să se așeze pe pat, după care se grăbi în sala de baie ca să aducă un vas cu apă.

Când se întoarse, așeză un mic sfeșnic în apropiere ca să aibă lumină mai bună, îi examină mâna și șuieră:

– Bărbații și pornirile lor pugilistice! Se simțea foarte tulburată, deși nu își dădea seama exact de ce. Nu trebuia să-l mai lovești deloc... Griselda putea să se ocupe fără probleme, dacă o mai lăsai o secundă!

– Trebuia să-l pocnesc.

Penelope ignoră tonul aspru și sec din vocea lui.

– Țin foarte mult la mâna ta, dacă nu știai. Scufundă apoi obiectul în discuție în apa rece din vas. La amândouă, de fapt. Mă rog... țin foarte mult și la multe alte părți din tine, desigur, dar asta nu mai contează acum. Mâinile tale... Dar realiză ce spunea și se opri. Inspiră adânc. Vorbesc în dodii. Auzea și ea uimirea nedumerită din propriul glas, dar limba ei refuza să se oprească din vorbit. Vezi în ce hal m-ai adus? Eu nu vorbesc *niciodată* în dodii... întreabă pe oricine. Penelope Ashford n-a vorbit în dodii niciodată, dar niciodată în viața ei și acum, iată-mă aici bolborosind ca o prostovană și totul numai din cauză că nu te-ai gândit tu că...

El o opri printr-un sărut. Își coborî capul, îi captură buzele și-i încetini limba frenetică, folosind-o pe a lui.

Brațul lui se strânse apoi în jurul ei și o trase mai aproape.

Și aproape imediat, Penelope se relaxă la pieptul lui.

Începu ca un sărut tandru, un schimb prelung, liniștitor și blând între ei doi. Dar exista ceva cu mult mai mult între ei. Reacții mult mai primitive care trebuiau astâmpărate. Nevoi mult mai puternice care creșteau în intensitate și puneau stăpânire pe amândoi pe neașteptate, preluând controlul asupra sărutului și însuflețindu-l

cu pasiuni mistuitoare, pe care nici unul dintre ei nu intenționase să le arate, dar pe care amândoi avea o nevoie disperată de a le potoli. De a le stinge. De a le satisface.

Barnaby înclină ușor capul și îi cotropi gura, răvășindu-i simțurile. Și ea îi răspunse cu aceeași monedă, desigur. Își scutură mâinile de apă și-și înfipse degetele în părul lui, lăsându-le să se îmbârlige printre șuvițele aurii ondulate. Ca să-l poată ține locului și ca să-l poată săruta înapoi, ca să-l poată revendica, cu aceeași aviditate, cu aceeași lăcomie și cu aceeași foame cu care o revendica și el pe ea.

Cu aceeași sălbăticie. Cu aceeași descătușare.

Când întrerupseră sărutul, în cele din urmă, amândoi gâfâiau... Erau flămânzi și plini de dorință. Și, în mod sigur, ceea ce le făcea sângele să le clocotească în vene nu era doar ceva pur fizic. Dar avea aceeași sursă. Aceeași esență a dorinței și a nevoii. Penelope îi întâlni privirea și văzu în ochii lui albaștri tot ceea ce simțea colcăind în ființa ei, același tumult de emoții.

Același motiv în spatele lui.

Aceeași cauză. Aceeași putere.

Inspiră adânc, cutremurându-se. Dorise să-i vorbească. Era clar că acum era momentul s-o facă.

Și totuși, acum, când era pusă în fața faptului împlinit, o chinuia o îndoială. El era un celibatar declarat – toată lumea din înalta societate știa asta. Dacă vorbea... dacă îl cerea în căsătorie... și el nu era de acord... atunci timpul lor împreună se va sfârși. Dincolo de dorințele ei, odată ce afla și el că ea se gândea la căsătorie, dacă nu îl putea convinge să fie de acord, o va îndepărta din viața lui amabil, dar definitiv... și nu credea că ar fi putut îndura una ca asta. Dacă vorbea, și el nu era de acord, atunci va pierde tot ce aveau – tot ce avea ea, acum.

Dar dacă nu vorbea... atunci va pierde tot ce ar fi putut avea.

Și totuși, chiar dacă simțea la fel ca ea, asta nu însemna că va vedea căsătoria cu ea ca fiind drumul corect pentru el.

Și pentru prima dată în viața ei, pusă față în față cu o provocare clară, simțea că îi lipsea curajul. Să facă acest pas... nu se mai confruntase niciodată în viața sa cu un pas atât de critic. Îi cercetă ochii o clipă, căutând orice indiciu cât de mic despre cum ar fi putut reacționa. Și atunci își aminti... și se încruntă.

– De ce *trebuia* să-l pocnești pe Cameron?

Făcuse să sune ca și când acțiunea aceea avea o semnificație mult mai mare, dincolo de a opri un răufăcător ticălos.

El rămase o clipă uitându-se în ochii ei, după care buzele i se arcuiră într-un zâmbet strâmb. Coborî privirea spre buzele ei.

– Ai spus că nu m-am gândit, zise el și încordă maxilarul. Ai avut dreptate... nu am gândit. A fost... ciudat. Mie nu mi se întâmplă niciodată să „nu gândesc"... la fel cum nici ție nu ți se întâmplă să vorbești în dodii. Dar din clipa în care Cameron te-a luat ca ostatică, am... n-am mai putut să gândesc. N-am mai avut nevoie să gândesc. Pentru că tot ce trebuia să fac mi-era absolut clar, fără să fie nevoie să mă gândesc deloc. Se opri o clipă din vorbit și inspiră adânc. Trebuia să-l pocnesc pentru că te-a luat ostatică. Dacă ar fi luat-o pe Griselda, nu aș fi simțit la fel... Deși, probabil, ar fi simțit Stokes la fel. Dar Cameron te-a prins *pe tine* și – vocea i se înăspri – și cumva, cândva în ultimele săptămâni, ai devenit *a mea*. A mea, să te protejez. A mea, să te am și să te păstrez. Să te țin în siguranță. Îi întâlni atunci privirea, și ea văzu o strălucire adevărată în ochii lui azurii. De aia l-am pocnit... De asta nici n-a fost nevoie să gândesc ca să știu că trebuia să-l pocnesc. Că aveam nevoie să-l pocnesc. Făcu o pauză scurtă, după care continuă: Am auzit că așa pot să fie lucrurile... cu o anumită femeie. Nu credeam că mi s-ar putea întâmpla așa ceva și mie. Dar cu tine... cu tine mi s-a întâmplat. Și dacă nu vrei să fii a mea... Îi cercetă ochii, după care vocea lui se înăspri și mai mult, când zise: Ei bine, atunci e prea târziu. Pentru că ești deja a mea!

Penelope căutase ceva care să-i dea curaj. Și iată că era chiar acolo... strălucind în ochii lui.

– Cred că ar trebui să ne căsătorim.

Fu cuprins de exaltare și jubila în timp ce se uita în ochii ei întunecați.

Dar înainte ca el să aibă timp să reacționeze în vreun fel, ea se încruntă și zise:

– Știu că e sugestie neașteptată, dar dacă asculți argumentele mele, cred că o să-ți dai seama că e una întemeiată și bună, care ne poate aduce amândurora beneficii semnificative.

Asta era ceea ce plănuise să obțină. Se străduí din răsputeri să nu i se citească în ochi senzația glorioasă de triumf. Voia să audă tot ce avea de spus. Tot ce își dorea să-i spună.

– Sunt numai ochi și urechi.

Încruntarea ei se adânci și mai mult. Nu era sigură cum să interpreteze tonul lui. Dar, în cele din urmă, inspiră adânc și continuă:

– Știi și tu la fel de bine ca mine că există o listă lungă de argumente raționale, logice, dictate de societate și aprobate de societate pentru care ar trebui să ne căsătorim. Îl țintui cu o privire fermă. Dar

nici tu și nici eu nu ne lăsăm influențați de astfel de considerente... și aduc vorba despre ele numai și numai pentru a le elimina, menționând doar că o căsătorie între noi doi ar fi mai mult decât binevenită din punct de vedere social.

Mama lui ar fi fost în al nouă cer de fericire. Încuviință din cap și aşteptă.

Privirea ei se mută atunci la buzele lui.

– Acum câteva săptămâni, ai subliniat faptul că ne înțelegem extrem de bine noi doi. Pe plan personal, public, social și chiar și mai excepțional în ceea ce privește vocațiile noastre mai puțin obișnuite. Putem vorbi unul cu altul despre toate subiectele care ne interesează, ba, mai mult, ne face plăcere treaba asta. Discutăm împreună lucruri despre care nu vorbim cu nimeni altcineva. Ne împărtășim idei. Reacționăm la fel în majoritatea situațiilor. Ne simțim constrânși de aceleași circumstanțe și avem cam aceleași scopuri. Ridică ochii și-i întâlni privirea. După cum am spus și la momentul respectiv, ne completăm bine. Și tot ce s-a întâmplat de atunci și până acum nu a făcut altceva decât să confirme lucrul acesta. Înclină ușor capul și îi studie ochii. Tu și cu mine... nu suntem la fel, dar noi... viețile noastre... par să se potrivească de minune.

„Tu mă întregești!" Ea nu rostise cu voce tare cuvintele acestea, dar, cumva, lui Barnaby îi răsunau în minte, la fel de eficient și clar ca și când i le-ar fi spus.

– Împreună suntem... suntem mai puternici decât suntem singuri. Și dacă nimic altceva, atunci săptămânile astea, cu siguranță, au demonstrat-o fără echivoc. Făcu o pauză scurtă după care continuă: Așadar, cred că ar trebui să ne căsătorim și să continuăm parteneriatul pe care l-am început. Pentru noi, căsătoria nu ar fi o constrângere. Din contră, ne-ar permite să ne extindem parteneriatul astfel încât să includem și alte aspecte ale vieților noastre. Strânse din buze. Îi simțea mâinile pe spate, și asta nu făcea altceva decât să-i întărească și mai mult convingerile și să-i insufle și mai multă hotărâre. De asta cred că ar trebui să ne căsătorim. Și eu asta mi-aș dori, dacă ar fi după cum îmi doresc eu și dacă ți-ai dori și tu același lucru.

Sinceră, directă, clară și hotărâtă. Barnaby se uita în ochii ei și vedea toate lucrurile astea, dar și altele în plus. Nu trebuia decât să zâmbească fermecător, să se prefacă uimit de propunerea ei – de cererea ei în căsătorie –, să facă cumva să pară că se gândea la argumentele ei și apoi să accepte cu grație.

Și apoi va fi a lui și va avea tot ce și-ar fi putut dori vreodată – fără să trebuiască să o recunoască, fără să fie nevoie să dezvăluie sau

să accepte, altfel decât în mintea lui, ceea ce îi guverna acum existența. Ce putere își înfipsese colții în sufletul lui și acum îl poseda cu totul.

Sincer, direct, clar și hotărât... Nu era suficient pentru el. Nu ar fi fost niciodată suficient pentru el doar să accepte pur și simplu cererea ei în căsătorie.

– Da, ar trebui să ne căsătorim. Tonul lui răgușit o făcu să facă ochii mari de uimire. Și înainte ca ea să aibă timp să gândească sau să înceapă să facă supoziții, zise: Dar... încercă, atunci, ba chiar cu destul de multă disperare, să-și cenzureze cuvintele. Dar având-o așa în brațele lui și cu ochii ei negri privindu-l, era, dintr-odată, imperativ necesar... mai important decât însăși viața, chiar... ca ea să înțeleagă totul pe deplin. Când am făcut primii pași spre relația noastră intimă, dacă ai fi fost mai experimentată, ți-ai fi dat seama că un bărbat ca mine nu s-ar fi atins de tine dacă nu se gândea la căsătorie.

Penelope făcu ochii cât cepele de șoc. Rămase blocată holbându-se la el. Și după destul de mult timp, reuși să verbalizeze:

– De *atunci?*

El încuviință din cap și încordă maxilarul.

– Absolut sigur de atunci. Erai fecioară din înalta societate... sora fratelui tău... nici un gentleman onorabil nu s-ar fi atins de tine. *Doar că* eu voiam să fii soția mea și, după cum ai subliniat, încă de la bun început erai împotriva căsătoriei. Așa că am acceptat să-ți fac pe plac, dar numai și numai pentru că aveam toată intenția de a te face să te răzgândești.

Penelope mijii ochii.

– Intenționai să *mă faci să mă răzgândesc?*

Tonul ei îl făcu să pufnească.

– Nici măcar atunci când te cunoșteam mult mai puțin decât acum, nu mi-am închipuit vreo clipă că aș putea face asta. *Eu* nu te puteam face să te răzgândești... dar am sperat și m-am rugat că vei ajunge să vezi tu singură că e o idee bună să ne căsătorim. Că o să-ți schimbi singură percepția asupra căsătoriei. Și exact asta ai făcut.

Barnaby se așteptase ca ea să-l asculte până la sfârșit și să-i urmeze raționamentul până când ajungea în prezent. În schimb – după cum ar fi trebuit să știe deja –, ea se retrase în punctul despre care îi vorbise, dar pe care nu i-l explicase.

– De ce voiai să te căsătorești cu mine? îl întrebă încruntându-se, sincer nedumerită. Aproape de la începutul asocierii noastre... înainte să ajungem să ne cunoaștem mai bine unul pe celălalt... ce anume te-a făcut să îți dorești să te căsătorești cu mine?

Barnaby avu nevoie de mai mult decât de un mârâit pe interior – ducea mai degrabă o luptă cu el însuși pentru a se obliga să exprime adevărul acela.

– Nu știu.

Când ea rămase uluită uitându-se la el, cu ochii plini de neîncredere, el îi repetă:

– Chiar *nu știu*. Își încordă maxilarul și continuă: La momentul respectiv nu știam altceva decât că tu ești aleasa. Nu am înțeles nici eu de ce, dar în același timp am știut în adâncul sufletului. De la bun început.

– Atât de clar și sigur, încât ai acționat în sensul acesta? Părea... un pic fascinată.

Știa că era o mărturisire periculoasă. Totuși, se obligă să încuviințeze din cap.

Ochii ei, întunecați și, în același timp, luminoși, se îmbunară. Înclină ușor capul într-o parte, fără a-și dezlipi nici o clipă privirea de la el.

– Și acum?

Întrebarea supremă.

Se obligă să vorbească, continuând să o privească în ochi. Se obligă să îi mărturisească odată și să termine cu asta, să-i spună tot ce nu intenționase vreodată ca ea să afle.

– Tot nu înțeleg de ce orice bărbat în toate mințile i-ar spune asta unei femei, dar... te iubesc. Și înainte să apari tu în viața mea, nu aveam nici cea mai mică idee ce e iubirea... O vedeam la alții și la unii chiar o apreciam, dar, personal, nu am simțit-o niciodată. Așa că nu știam ce simt... ce voi simți. Acum știu. Inspiră foarte adânc și un pic tremurând. Atunci când Cameron te-a luat ostatică și te-a amenințat cu cuțitul... am simțit, literalmente, că o să explodez de furie. Nu mai știam nimic altceva cu excepția faptul că tu... femeia în jurul căreia se învârtea viața mea... erai în pericol. Că dacă ți se întâmpla ceva, n-o să mai pot trăi... că aș continua să exist, dar că nu aș mai fi niciodată cu adevărat viu așa cum m-am simțit cu tine în ultimele săptămâni. Îi cercetă ochii și continuă: Tu n-ai zis-o mai devreme, așa că lasă-mă pe mine s-o spun acum... *Tu îmi întregești viața!* Te iubesc și am nevoie de tine și te vreau să fii a mea... să fii a mea și toată lumea să știe și să vadă asta. Spre surprinderea lui, cuvintele îi veniră foarte ușor după aceea: Vreau să ne căsătorim. Vreau să fim soț și soție.

Penelope se uită în ochii lui și zâmbi lent.

– Foarte bine. Se întinse apoi, îi cuprinse fața în palme și-l trase spre ea pentru un sărut. Pentru că asta îmi doresc și eu. Pentru

că și eu te iubesc. E ciudat și neașteptat... dar fascinant și palpitant și vreau să explorez asta în continuare... cu tine. Se opri apoi, cu buzele la doar câțiva centimetri distanță de ale lui. Și buzele ei pline, coapte, delicioase luară formă unui zâmbet de încântare. Și poate ar fi bine să ții minte că nu-i niciodată înțelept să te contrazici cu mine.

Lui Barnaby îi veni să râdă, dar ea îl sărută. Și continuă să-l sărute și atunci când el o strânse în brațe și o sărută înapoi.

Se uni cu el – ba mai mult, îl zori înainte. Cu toate barierele dărâmate, cu toate obstacolele depășite, deja nu mai exista nici un motiv să nu celebreze ceea ce găsiseră unul în celălalt și ceea ce împărtășeau – iubirea, dorința și pasiunea.

Și le descătușară pe toate trei, lăsând tot ce simțea ea să se contopească cu ceea ce simțea el, într-un întreg desăvârșit. Împreună, ca un singur om, lăsară tumultul de emoții, senzații și sentimente să explodeze și să îi devoreze.

Să îi poarte într-un act al iubirii jucăuș, disperat și sălbatic, guvernat de dorințele lor comune. Într-un act al iubirii care punea stăpânire pe ei pe deplin și care demonstra evocativ și transmitea și mai eficient devotamentul pe care îl simțeau unul față de celălalt. La fel ca întotdeauna, se contraziseră și se lăsară subjugați, într-o împreunare fără cuvinte, îmbrățișând întrebarea și abandonându-se căutării unui răspuns.

Spre încântarea lor comună, spre plăcerea lor comună și spre satisfacția lor supremă.

Până în momentul culminant în care o avea sub el. Până când ea se arcui sub el și-l primi adânc în ea. Până când mâinile lor se împreunară violent, când ea ajunse la orgasm. Și în momentul acela, uitându-se în jos la chipul ei, la abandonul extaziat de pe chipul ei divin, Barnaby nu se mai îndoia – pentru că nu mai avea nici un motiv și nici o voință să o facă – că devotamentul ei și implicarea ei și, de fapt, iubirea ei era egală cu a lui.

Apoi ea se abandonă în ochiul uraganului care o răvăși și plăcerea pură se revărsă prin ea – și prin el. Și în timp ce mâinile ei alunecau moi pe umerii lui, strânsoarea strâmtă a corpului ei îi lua cu ea într-un abis atemporal. Într-un moment splendid al senzațiilor primordiale, când nu mai conta nimic altceva pe lume, cu excepția faptului că erau amândoi o singură ființă.

Momentul acela îi inundă și îi învălui într-un cocon cald de beatitudine – în întregire, în binecuvântare, în certitudinea că fusese

dintotdeauna soarta lor să ajungă acum și aici – pierduți și neajutorați în urmările a ceva ce nici unul dintre ei nu putea nega.

Întregire. Uniune. Desăvârșire. Unul în brațele celuilalt.

Se căsătoriră – nu așa cum își doriseră, în câteva zile, ci la sfârșitul lunii ianuarie. Luna decembrie veni și, odată cu ea, și zăpezile – troiene peste troiene de zăpadă. Și chiar dacă reședințele lor nu erau prea departe una de alta, mamelor lor căzură de acord că prea mulți alți oameni ar fi trebuit să înfrunte zăpezile și frigul năprasnic pentru a participa la nunta lor. Și implicit, ceremonia de căsătorie fu amânată până după trecerea miezului iernii.

Și după cum fusese auzită Penelope zicând în drum spre biserică, ea și Barnaby trebuiau să se considere norocoși că fuseseră lăsați să se căsătorească înainte de aprilie.

Vremea nu afecta lucrurile la fel în capitală. Cameron fusese încarcerat la Newgate și lăsat acolo să lâncezească până când va avea loc o reevaluare completă a tuturor acuzațiilor care i se aduseseră. În mod evident, procesul lui avea să aștepte până când toți cei de la casele cărora furase se întorceau în capitală pentru a-și identifica bunurile.

A doua zi după arestarea lui Cameron, Stokes și personalul lui Huntingdon cercetaseră toată casa. Și mulțumită ajutorului unei slujnicuțe, care auzise zgomote în debaraua încuiată adiacentă camerei ei mici din pod, descoperiseră un depozit secret care conținea șapte obiecte pe care Smythe și băieții i le livraseră lui Cameron.

Riggs confirmase faptul că îl cunoștea pe Cameron și că acesta știa de casa lui din St. John's Wood Terrace și că amanta lui, domnișoara Walker, era dependentă de laudanum. Și desigur, Riggs fusese complet uluit și ultragiat să afle despre acțiunile lui Cameron.

– A fost mereu un tip pe cinste, să știți. Nu l-aș fi suspectat niciodată, pentru nimic în lume!

Aceasta era o părere împărtășită de mulți alții. Și, în cele din urmă, Montague fu cel care făcu lumină în privința motivelor lui Cameron.

Cameron nu era ceea ce pretindea a fi – de fapt, nu mai fusese de pe băncile școlii. Fiul unui proprietar de moară de undeva din nord, care se căsătorise cu fiica moșierului local. Iar bunicul său de obârșie nobilă din partea mamei avusese plăcerea de a-l trimit la școală la Harrow.

Din păcate, mulțumită colegilor lui de școală, Cameron avusese primele „ciocniri" cu lumea înaltei societăți. Și astfel, devenise

ambiția lui arzătoare nu doar să își facă intrarea cumva în cercul acela aurit, dar și să-și găsească locul acolo. Să devină parte din el. Așa că își ascunsese originile umile și muncise stăruitor ca să-și mascheze lipsa de fonduri condamnabilă.

Își câștigase traiul jucând jocuri de noroc – lucru care-i servise numai bine, până când începuse să piardă. Iar din punctul acela, viața lui o luase repede la vale. Picase în ghearele celui mai notoriu cămătar din Londra – un om pe care Stokes și superiorii lor și-ar fi dorit cu ardoare să-l vadă ieșit din afaceri. Doar că, din păcate, nici datornicii disperați și nici morții nu aveau tendința de a vorbi.

Din moment ce planul lui fusese numai și numai rodul minții și inventivității lui Cameron, omul în cauză nu le fusese de nici un ajutor. Și acum, că planul îi fusese dejucat și imaginea pe care și-o construise cu atâta grijă se dusese pe apa sâmbetei, Cameron se retrăsese în sine și în cea mai mare parte a timpului refuza să vorbească.

Dată fiind gravitatea jafurilor pe care le plănuise și faptul că abuzase până în ultima clipă de poziția pe care o avusese ca secretar personal al lui Huntingdon, dar și că știuse de la bun început că acțiunile sale vor dăuna considerabil imaginii și statutului forțelor de poliție, care era încă în fragedă pruncie, și în lumina faptului că-i incitase pe Smythe și pe Grimsby să comită omoruri, să răpească băieți nevinovați și să-i forțeze s-o ia pe drumul fărădelegii, deportarea era cel mai bun rezultat la care se putea aștepta Cameron. Avea noroc dacă scăpa de spânzurătoare.

Într-o notă mai fericită, inspectorul Basil Stokes și domnișoara Griselda Martin se căsătoriră și ei la scurt timp după începerea noului an.

După ce petrecuseră Crăciunul cu familiile lor, mai întâi la Calverton Chase, apoi la Cothelstone Castle și apoi călătoriseră – la porunca ducesei – să se alăture celebrărilor de la Somersham Place – și, desigur, fiind obligați să suporte acolo încă o rundă de felicitări și tachinări, Barnaby și Penelope profitară negreșit de ocazia nunții prietenilor lor ca să scape. Înfruntară pe drum iarna năprasnică și ajunseră în capitală chiar cu o zi înainte de nunta prietenilor lor. Ceea ce fu numai bine, din moment ce Barnaby era cavalerul de onoare al lui Stokes, și Penelope domnișoara de onoare a Griseldei.

Penelope privi rezultatul acesta ca pe un triumf. Și se grăbi să smulgă de la cuplul fericit promisiunea că vor participa și ei, la rândul lor, la nunta ei cu Barnaby.

Și apoi, în cele din urmă, mai târziu luna aceea, după ce reușise să danseze valsul tradițional de la propria nuntă – un dans de care se bucurase până în adâncul sufletului ei –, Penelope stătea

la marginea sălii de bal de la Calverton Chase și îi mărturisea surorii ei, Portia, care împreună cu sora ei mai mare, Anne, îi fuseseră doamne de onoare:

– Atunci când am fost în Londra, m-a tentat *extrem* de mult să-l pun pe Barnaby să ceară o licență judecătorească specială și să termin odată cu treaba, dar...

– Nu voiai să te confrunți cu dezamăgirea veșnică a mamei, zise Portia și rânji. Nici unul din voi n-ar fi supraviețuit.

Uitându-se în josul sălii de bal, spre locul unde stăteau mama lor și mama lui Barnaby, strălucitoare pe un divan și înconjurate de alte doamne, primind încântate felicitările cunoscuților lor, Penelope se încruntă.

– Nu pot să înțeleg asta... Nu e ca și când n-au mai prezidat și nunțile altor copii de-ai lor. Pentru mama asta e *a cincea* oară și pentru contesă *a patra*... Cu siguranță, ar fi trebuit să le dispară entuziasmul până acum.

Portia izbucni în râs.

– Da, dar uiți un lucru. Pentru ele, nunta asta reprezintă un triumf triplu.

– Cum așa?

– Păi, în primul rând, știi și tu foarte bine că toată nobilimea te considera indisponibilă pentru căsătorie... din alegerea ta. Iar faptul că te-ai răzgândit reprezintă un triumf uriaș pentru mama. Și cam la fel stau lucrurile și-n cazul lui Barnaby... S-a vehiculat mult că va îngroșa rândurile celibatarilor declarați. Așa că acum Lady Cothelstone e în al nouălea cer. Și ultimul, dar nu cel mai puțin important argument... atât pentru mama, cât și pentru Lady Cothelstone, voi doi sunteți ultimii lor copii. Cei mai tineri și ultimii dintre copiii lor. Portia se uită și ea în josul sălii, spre locul unde stăteau cele două doamne. Și începând din dimineața aceasta, munca lor *a luat sfârșit*.

Penelope clipi mirată. Cu siguranță, asta punea fericirea mamelor lor într-o lumină cu totul nouă.

– Da, dar cu siguranță vor fi la fel de interesate și de viețile și de căsătoriile nepoților lor, zise ea, gândind în viitor.

– Interesate, da, cu siguranță. Dar cam atât, aș spune. Suspectez că în mare parte o să lase în seama noastră să ne facem griji pentru copiii noștri.

Ceva din vocea Portiei o făcu pe Penelope să o studieze mai îndeaproape pe sora sa. Și după o clipă o întrebă:

– A, deci așa stau lucrurile, ei?

Portia îi întâlni privirea și se făcu roșie ca racul, lucru care îi era complet necaracteristic.

– Posibil. E prea devreme ca să știu sigur, dar... e foarte posibil să fii din nou mătușă peste vreo șapte luni.

Emily avea deja doi copii, iar Anne născuse de curând un băiat, a cărui apariție îl cam redusese pe soțul ei – Reggie Carmarthen – la o stare de prostovan care râdea tot timpul.

– Excelent! exclamă Penelope, zâmbind strălucitor. Abia aștept să-l văd pe Simon agitându-se după altcineva!

Portia rânji.

– Și eu la fel.

Rămaseră amândouă câteva clipe, contemplând și savurând perspectiva aceea, după care Penelope îl înlocui în mintea ei pe Simon cu Barnaby și începu să-și pună întrebări. Copiii erau ceva la care nu se gândise deloc. Dacă veneau, bine, dacă nu, iarăși bine, dar... dar ideea de a strânge în brațe un Barnaby mic și angelic cu bucle aurii o făcea să simtă fluturași în stomac.

Lăsă deoparte gândul acela, programându-l pentru o examinare ulterioară mai aprofundată – în fond, abia ce se obișnuise să fie atât de ridicol și mistuitor de îndrăgostită – când veniră alte persoane, pretinzând atenția ei. Toți cei din cele două familii, plus cunoscuții și relațiilor lor, participaseră la nuntă. Conacul Chase nu doar că era plin până la refuz, dar la fel era și cazul tuturor caselor din apropiere și al tuturor hanurilor – fiecare loc locuibil din ținut era plin ochi de invitați.

Cea mai bătrână era Lady Osbaldestone. Și, în ciuda vârstei sale înaintate, ochii ei negri erau în continuare la fel de ageri. O bătuse pe obraz pe Penelope și o felicitase că era o fată deșteaptă. Care, mai exact, dintre toate acțiunile ei îi dovedise deșteptăciunea în ochii femeii, Penelope nu mai întrebă.

După-amiaza era plină de muzică, dans și veselie generală. Iar vremea cenușie și mohorâtă de afară făcea atmosfera festivă dinăuntru și mai plăcută.

În cele din urmă, după ce îndurase ore întregi de tachinări pe seama faptului că se răzgândise așa brusc în privința căsătoriei – și la care el răspunsese, subliniind sincer că, din moment ce Penelope era recunoscută de societate ca fiind domnișoară unică în toată puterea cuvântului, faptul că mai înainte respinsese tinerele doamne eligibile, în general, nu o inclusese și pe ea, afirmație care desigur, câștigase hohote de râs nestăpânite din partea lui Gerrard, a lui Dillon și a lui Charlie –, Barnaby o găsi pe Penelope, îi scuză abil pe amândoi față

de cei cu care stătuse la discuții și o conduse în piruete pe ringul de dans, pentru un vals.

Ringul de dans era unicul loc în care îl lăsa să conducă, fără să-l provoace sau să-l conteste. Lucru care îl aduse repede la subiect:

– Cred... începu el, uitându-se în ochii ei negri... că ar trebui să plecăm. Acum!

– Oh? se miră ea, ridicând din sprâncene, dar încă zâmbind. Păi, unde plecăm? Ne ducem înapoi la Londra după Stokes și Griselda?

– Da și nu. Stokes și Griselda rămăseseră pentru prima oră a micului dejun nupțial, care se lungise, dar apoi Stokes trebuise să ajungă înapoi la Londra, așa că plecaseră cu câteva ore în urmă. Mergem spre Londra, da, însă o luăm pe altă rută.

Barnaby deținea o cabană de vânătoare frumoasă și confortabilă în apropiere. O avea de ani buni, dar o folosise foarte rar. Însă pentru noaptea aceasta, făcuse toate aranjamentele ca să se asigure că va reprezenta decorul perfect pentru o noapte a nunții perfectă. Zâmbi, uitându-se în ochii ei. Înainte să apară ea în viața lui, presupusese întotdeauna că era complet lipsit de orice înclinații romantice. Se părea că nu era deloc așa.

– Cred că o să-ți placă unde mergem.

Zâmbetul ei se îndulci și se lărgi și mai mult.

– Sunt sigură că o să-mi placă.

Nu ar fi avut cum să ghicească unde o va duce. Așa că ridică din sprâncene, întrebător.

– Pentru că o să am acolo tot ce am nevoie... adică pe tine.

Și acum era rândul lui să simtă pe dinăuntru strălucirea aceea binecuvântată care-i adusese pe chip lui Penelope expresia aceea glorioasă. Simți cum îi crește inima în piept.

Iar ea citi asta în ochii lui, negreșit.

– Pot să fac o sugestie de îmbunătățire a planului tău?

Normal că se așteptase la asta.

– Te rog...

– Vezi ușa aceea de acolo? Cea de dincolo de oglinda aia ornată? Când el încuviință din cap, ea continuă: Dacă trecem pe lângă ea în următorii pași de dans, am putea să ne oprim pur și simplu, să ieșim și să închidem ușa. Și să fugim. Pentru că dacă nu facem asta... dacă încercăm să ne facem plecarea în mod formal... o să dureze ore bune până să ne luăm la revedere de la toată lumea și să scăpăm. Și le-am mulțumit deja tuturor că au venit. În consecință, sugerez să plecăm până nu rămânem blocați...

Barnaby îi cercetă ochii, după care își mută privirea înainte și o conduse în pași de dans. Când ajunseră în dreptul ușii, se opri, o deschise și o conduse afară într-o piruetă, închizând apoi ușa în urma lor. După aceea o luă în brațe și o sărută până când nu mai știa de ea.

Și abia apoi evadară.

După cum descoperise deja, indiferent de subiect, două minți luminate erau întotdeauna mai bune decât una.

Epilog

Două luni mai târziu
Londra

– Din întâmplare, Stokes mi-a trimis un mesaj chiar în dimineața asta... Cameron a părăsit meleagurile astea.

Barnaby ridică privirea din ziarul pe care îl frunzărea în timp ce își savura cafeaua de dimineață.

Așezată la celălalt capăt al mesei din salonul de dimineață al casei lor nou achiziționate de pe Albemarle Street, Penelope ridică ușor capul, cu o privire detașată. După aceea încuviință din cap și se întoarse la lista pe care o făcea.

Barnaby rânji, ridică ceașca de ceai și sorbi. Era unul dintre lucrurile pe care le adora la ea – faptul că nu se aștepta niciodată ca el s-o încânte cu replici spirituale sau orice altceva la micul dejun. La rândul ei, nici ea nu-i copleșea niciodată urechile cu pălăvrăgeli prostești.

Plin de apreciere mulțumită de sine, își lăsă privirea să zăboviască pe capul ei întunecat o clipă în plus, după care își întoarse atenția înapoi la ziarul său.

Tocmai cu o zi înainte îi avuseseră invitați la o cină intimă pe Stokes și pe Griselda. Dacă i-ar fi spus cineva că soția lui avea să joace un rol esențial în a-i face pe el și pe Stokes să se apropie și mai mult, facilitându-le prietenia – pe care o împărtășeau și soțiile lor – ar fi zis că persoana în cauză debita prostii. Dar Penelope și Griselda deveniseră prietene apropiate și eliminaseră cu mult timp în urmă orice bariere bazate pe diferențele de clasă. El și Penelope mergeau să ia cina la căsuța mică din Greenbury Street, care se afla chiar după colț de magazinul Griseldei și pe care Stokes o cumpărase pentru mireasa lui, la fel de des cum veneau și cei doi la ei.

Ba Penelope chiar devenise expertă și în arta de a mânca scoici și midii.

Mostyn apăru atunci, aducându-le mai multă pâine prăjită. În timp ce așeza tăvița argintată în dreptul lui Penelope, ea se uită în sus, împingându-și ochelarii înapoi pe nas.

– O să mă duc la orfelinat în dimineața asta, Mostyn. Te rog transmite-i lui Cuthbert că o să am nevoie de trăsură într-o jumătate de oră.

– Foarte bine, doamna mea. O să îi zic lui Sally să vă pregătească haina și manșonul.

– Mulțumesc, răspunse Penelope, întorcându-și atenția la lista sa.

Mostyn încuviință din cap în mod corect și politicos spre Barnaby, după care se retrase. Și, deși omul zâmbea, exista o oarecare voioșie în pasul său.

Buzele lui Barnaby se arcuiră ușor într-un zâmbet și se uită din nou spre Penelope. Când ea se îndreptă, verificându-și lista și lăsă jos tocul, el o întrebă:

– Cum se mai descurcă Dick și Jemmie?

Ea ridică privirea din foaie și zâmbi.

– Sunt bucuroasă să spun că foarte bine. Au devenit într-un sfârșit încă doi „dintre flăcăi". Și Englehart spune că iau foarte în serios lecțiile și temele. Aparent, de când s-a vehiculat prima dată ideea de a-i pregăti pentru a deveni polițiști, toți cei din clasa lor au fost elevi exemplari.

Într-una dintre vizitele sale acum foarte frecvente la orfelinat, Jemmie îl întrebase pe Barnaby dacă era posibil ca băieții ca el să devină polițiști. Și după ce-l asigurase că era într-adevăr posibil, Barnaby îi menționase asta lui Penelope – care, cu stăruința sa obișnuită, adoptase ideea aceea și îl recrutase prompt pe tatăl lui în cauza ei de a aranja prompt un fel de program de instrucție și ucenicie pentru polițiști.

Amintirile uluirii tatălui său din clipa în care ea îi spusese prima dată ce voia de la el îi veniră în minte în mod plăcut.

Luând din nou tocul, Penelope se întoarse la lista ei de chestiuni pe care le avea de rezolvat pe ziua în curs. Era perfect conștientă că Barnaby se uita la ea... dar și de felul în care o privea. Poate că nu era încă adorația stăruitoare pe care o văzuse în ochii lordului Paignton, dar, cu siguranță, i se părea un început excelent. Așa că se delectă cu ea în tăcere și o lăsă să i se așeze în inimă.

Una peste alta, fusese o decizie excelentă să se mărite cu Barnaby Adair. O alegere înțeleaptă. Singura concesie pe care trebuise să o facă fusese să-l ia cu ea atunci când se ducea să viziteze copiii din zonele periculoase ale orașului, ceea ce nu era absolut nici

o problemă. Iar dacă el nu era disponibil să o însoțească, atunci veneau cu ea vizitiul și doi – nu unul, ci doi – rândași.

Penelope fusese de acord cu ultima afirmație fără să protesteze în nici un fel. Pentru că știa foarte bine că, la fel ca în toate celelalte lucruri, nu căuta să o îngrădească, ci să o protejeze.

Pentru că era importantă pentru el.

Și *asta* – decisese – putea accepta cu conștiința și cu inima perfect împăcate.

– Am tot vrut să-ți amintesc, începu ea, ridicând ușor capul și întâlnindu-i privirea. Mama ta ne-a invitat la cină în seara aceasta. Nu sunt sigură cine o să mai vină, dar o să-l trimit mai târziu pe Mostyn să afle. Dar oricum ar fi, cred că ar trebui să mergem. Se uită apoi în jos și adăugă pe lista ei și ordinul acela pentru Mostyn. Tu și tatăl tău puteți discuta afaceri... și apoi pot să-l mai bat eu la cap cu planul pentru programul de ucenicie. Cu puțin noroc, o să fie acolo și Huntingdon sau unul dintre ceilalți comisari-șefi, așa că am putea prinde doi iepuri dintr-o singură lovitură, ca să zic așa.

Barnaby zâmbi – un gest care se mări și mai mult atunci când își imagină consternarea mamei lui când avea să descopere că cina ei selectă era folosită în astfel de scopuri. Și se amplifică apoi și mai mult, când se gândi la nou descoperita neputință a mamei sale atunci când se confrunta cu hotărârea fermă a lui Penelope.

– Da, desigur. O să mă întorc acasă în timp util.

Evitase mulți ani buni invitațiile mamei sale și, de fapt, ale întregii înalte societăți. Dar acum, cu Penelope lângă el, era bucuros să participe la orice eveniment social dorea ea.

Ea era soția perfectă pentru el. Și nici măcar mama lui nu se îndoia de asta. Lucru care îl punea în poziția de invidiat de a o lăsa pe Penelope să se ocupe de toate elementele feminine din înalta societate, inclusiv de mama sa. El nu trebuia să facă altceva decât să stea cuminte, să privească acțiunea și să se delecteze cu mașinațiile ei și rezultatele lor.

De când se căsătorise cu el, descoperi ce însemna adevărata mulțumire sufletească.

Acum, că îi dăruise ei viața și iubirea lui, totul era cu adevărat – pe deplin și în sfârșit – absolut bine în lumea lui.